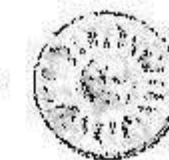

ขุนช้างขุนแผน

พนมเทียน

ตำนาน

สันติสุข พรหมศิริ

W มเริ่มได้ยินและรู้จัก
'เพชรพระอุมา' เป็นครั้งแรก
ก็ตอนประมาณปี

พ.ศ. 2520 จากแผงหนังสือของร้านขายหนังสือเก่า ที่มักจะมีหนังสือมากมายหลายชนิดวางขาย และเริ่มรู้จักดีมากขึ้นก็ตอนที่ผมได้รับหนังสือชุด 'เพชรพระอุมา ฉบับสมบูรณ์' (48 เล่ม) ปกแข็งสีแดงเข้ม สะดุดตา จากพี่ชายใจดีคนหนึ่ง เป็นของขวัญวันเกิด เมื่อประมาณ 5-6 ปีมานี้

ด้วยความที่เป็นคนรักการอ่านมาแต่ไหนแต่ไร ผมชอบอ่านหนังสือทุกชนิด ทุกประเภท บอกความเป็นคนชอบการผจญภัย หลงใหลในความลึกลับท้าทายของการเดินป่า และชอบปืนด้วย ทำให้ผมหลงรักนายพรานใหญ่อย่าง รพินทร์ ไพรวลัย, ดาริน วราฤทธิ์, แงชาย และอีกหลายๆ คนในทันที ที่ผมได้อ่าน 'เพชรพระอุมา ฉบับสมบูรณ์' จบลงอย่างจริงจังเป็นครั้งแรก

คงจะไม่ต้องอธิบายว่า เรื่องนี้สนุกอย่างไร น่าติดตามแค่ไหนสำหรับคนที่เคยอ่านมาบ้างแล้ว สำหรับคนที่ยังไม่เคยอ่านขอเตือนว่า ! ถ้าคุณเริ่มอ่านแล้ว รับรองว่าวางไม่ลงจนกว่าจะจบ และอาจจะเสียงานเสียการไปเลยก็ได้

ทุกวันนี้ ทุกครั้งที่ผมอยากจะสัมผัสกลิ่นอายของป่าดงพงพี ผมจะหยิบ ‘เพชรพระอุมา’ ขึ้นมาอ่านไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนในห้อง ในป่า หรือในสตูดิโอ (คุณผู้อ่านอาจจะไม่เชื่อว่าผมอ่าน ‘เพชรพระอุมา’ เล่ม 1-8 มาแล้วไม่ต่ำกว่า 5 รอบ และเล่ม 9-48 อีกประมาณ 5 รอบ) ตรงไหนที่ผมชอบ สนใจ ผมจะอ่านซ้ำๆ อยู่หลายเที่ยวทีเดียว โดยไม่มีคำว่าเบื่อ

นี่คือ ‘นิยาย’ ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ดีที่สุด ละเอียดที่สุด และน่าติดตามที่สุดในชีวิตการอ่านหนังสือนี้

(นายสันติสุข พรหมศิริ)

103

.....
**พวกลูกทาบทยอยแบกของปีนป่าขึ้นไวก่อน
โดยการนำหน้าของบุญคำ ซึ่งรู้แนวเส้นทาง
ตามนัดแนะไว้ก่อนแล้ว เครื่องมือในการไต่เขา
เริ่มนำออกมาใช้อีกครั้งเหมือนๆ เมื่อตอนดัดขึ้นหน้าผาก่อน
จะย้ายหน้าเข้าสู่โป่งน้ำร้อนเมื่อ 3-4 วันก่อน**

กลุ่มนายจ้างคอยควบคุมดูแล และตามไปเบื้องหลังอย่างระมัดระวัง บุญคำเองมีวิทยุคอยรับคำสั่งรพินทร์อยู่ตลอดเวลาที่จะให้เบี่ยงอ้อมหรือบายเบนไปในเส้นทางใด อันเขาพิจารณาเห็นว่าปลอดภัยและเสี่ยงน้อยที่สุด

ตัวจอมพรานเอง ขณะนี้เดินอยู่รังท้ายสุดเพื่อจะได้มองเห็นการเคลื่อนไหวของแต่ละคนได้อย่างถนัดโดยตลอด ส่วนฝ่ายนายจ้างอเมริกันและเชิดวุธนั้น ไต่ทางเกาะกลุ่มกันขึ้นไป โดยมีคริส ซึ่งคงจะเป็นด้วยความมูมานะหรืออะไรก็ตามที่ ในกลุ่มของหล่อนนั้น หล่อนเองได้ติดตามติดหลังขบวนลูกทาบ

คู่สุดท้ายคือคู่ของอุตะ และพะโต้ กะเหรี่ยงอาสาสมัคร ที่ขอติดตามมาด้วยในครั้งนี้อย่างมีความสำนึกในบุญคุณที่อเมริกัน พวกนี้ ได้ให้การอนุเคราะห์พวกตนเป็นอย่างดี ประกอบกับที่มีความเคารพนับถือรพินทร์เป็นทุนเดิมอยู่ก่อนแล้ว ทดแทนให้ แก่ลูกหาบสองคนที่ได้เสียชีวิตไปแล้ว

เส้นทางอันเริ่มจะได้ขึ้นสูงเป็นลำดับนั้น ครั้งแรกก็ใช้วิธี ค่อยๆ เดินตามแก่งแก่งหินเกาะเหนียวต้นไม้ หรือรากไม้ที่งอก แทรกหินอยู่ทั่วไปขึ้นไปก่อน บางตอนเอนสูงขึ้นไปประมาณ 45 องศา ในตอนแรกๆ ต่อมาก็ค่อยๆ ตั้งชันขึ้นทุกขณะกลายเป็น 60 และ 70 องศา ยิ่งมุมเงยสูงขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งจะต้อง ระมัดระวังตัว และปีนป่ายกันขึ้นไปด้วยความลำบาก และออก แรงเหนื่อยเพิ่มขึ้นเท่านั้น

การไต่ขึ้นสูง...พบกับตะพักไหล่ทาง อันพอเป็นที่อาศัย พักหยุดรอกกันได้เป็นช่วงๆ ระยะๆ ไป แล้วก็เริ่มต้นไต่ขึ้นกันต่อไปอีก อ้อมโหดชะง่อนหินใหญ่บ้าง ตัดทางมุดเข้าไปในช่องของ หินทะลุเป็นโพรงปล่องระยะสั้นๆ บ้าง

ความเหน็ดเหนื่อยมหาหินของเส้นทาง ทำให้ทุกคนจำ ไม่ได้ว่า ผ่านแก่งแก่งโหดหินหรือโพรงชะง่อนมาแล้วกี่แห่งกี่ตอน พวกสัมภาระนั้นพอยิ่งสูงขึ้นไปก็เริ่มจะมีการผูกเชือก ชักลาก สำหรับสิ่งที่ไม่สำคัญและทนทานต่อแรงกระแทกกระแทกได้ และชักรอก สำหรับอุปกรณ์ที่จะกระแทกกระแทกสะเทือนไม่ได้ กันบ้างแล้ว

เสียงบุญคำตะโกนโหวกเหวกบงการ ในการลำเลียงของ ขึ้นมาอยู่ตลอดเวลา ในภาวะเช่นนี้ฝ่ายนายจ้างทุกคนจึงเห็นได้

ชัดว่าแกสามารถควบคุมการเดินทาง ประสานงานกับรพินทร์ ได้อย่างวิเศษสุด ระหว่างคนที่นำไปเบื้องหน้าหวัชบวนสุดกับ อีกคนหนึ่งอันเป็นเจ้านายที่ควบคุมบงการอยู่ด้านหลังสุด

เกิด เสย และจัน ก็ให้การร่วมมือได้ชนิดเป็นทีมเวิร์ค อย่างยอดเยี่ยม แสดงถึงความคุ้นเคยที่ผ่านงานร่วมกันมาแล้ว อย่างดี พวกนั้นคอยประกบคุมพวกลูกหาบและคอยช่วยเหลือ ในการลำเลียงของอยู่ตลอดเวลา ในช่วงของเส้นทางตอนไหน ที่วิบากมาก ไม่มีใครเอาเปรียบปีนไต่ส่วนตัวเองขึ้นไปตามลำพัง โดยทอดทิ้งพวกลูกหาบให้ต้องทุลักทุเลอยู่กับสัมภาระที่ต้องแบก หามนำขึ้นไปด้วยเหล่านั้นเลย เห็นการทำงานของพวกนั้นแล้ว ฝ่ายนายจ้างอเมริกันทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหัวหน้าคณะ ค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ก็นึกชื่นชมยินยอมอยู่ในใจ **ตัวหัวหน้าคือ รพินทร์นั้น มิใช่จะสามารถแต่เฉพาะการเป็นมัคคุเทศก์นำ ทาง หรือหลักประกันในความปลอดภัยของทุกคนในคณะ แต่ประการเดียวเท่านั้น การคุมทีมงานของเขา และการ ประสานงานในหน้าที่ของพรานทั้งสี่ของเขา จัดได้ว่าวิเศษ สุด**

เชิดวุฒันด้วยความเป็นห่วง และด้วยใจที่พะวงอยู่ก่อน แล้วเขาติดหลังคริสติน่าไปอย่างกระชั้นชิดโดยปล่อยให้สแตนลีย์ คีธและอิสซาเบล รวมกลุ่มกันอยู่เบื้องหลัง คอยดูแลระมัดระวัง เป็นพี่เลี้ยง และเตือนแม่ผมทองอยู่ตลอดเวลา เพราะเกรงจะ พลาดพลั้ง แต่ลำพังตัวเขาเองจะช่วยอะไรได้มากนัก ในเมื่อ เส้นทางชนิดนี้ลำพังตัวเองก็แทบจะเหลือรับประทานแล้วทุกคน เหนื่อยกันจริงๆ ในการปีนป่ายไปตามชะง่อนหิน ซึ่งบัดนี้ถ้า

จะเหลียวกลับลงมามองข้างล่าง ก็เห็นท้องทุ่งและดินเขาอยู่ต่ำลิบๆ ลงไป และจะทิ้งห่างไกลขึ้นไปตามลำดับ ภาพที่มองเห็นจากข้างล่างนั้นมันกินตามาก เพราะดูแล้วก็ไม่น่าจะลำบากยากเย็นอะไรนัก แต่พอมาปีนกันจริงๆ กว่าจะไต่ผ่านกันขึ้นได้ที่ละชั้นทีละตอนของไหล่ผา กำลังขาไขว่ไขว่ ไม่ว่ามือและเท้าแทบจะหมดสิ้น เหงื่อออกโชกกายจนเปียกชุ่มเหมือนอาบน้ำ อ้าปากหอบกันราวกับหมาหอบแดด โดยเฉพาะพวกอเมริกันหน้าแดงเป็นกุ่มเฒ่าไปเลย

รพินทร์คงตามหลังมาเป็นระยะๆ อยู่เช่นเดิม และทุกคนก็เข้าใจดีว่า เหตุใดเขาจึงต้องคอยระวังหลังอยู่เช่นนั้น เพราะจะต้องอำนวยความสะดวกให้ขึ้นไปตามแนวทางที่เขาเห็นว่าปลอดภัยที่สุด และปรึกษาทางวิทยุกับบุญคำ อยู่แทบตลอดเวลา เหมือนกับว่าจะตัดขึ้นทางด้านไหนเพื่อให้สะดวกที่สุด หนทางจึงต้องอ้อมเลี้ยววนซ้ายเวียนขวาอยู่ตลอดเวลา

“เป็นไงบ้างครับ ทุกท่าน!”

เสียงเขาถามออกมาจากเครื่องรับวิทยุของทุกคน ซึ่งขณะนี้แม้จะเหน็บหนาวอยู่ ก็เปิดเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลาเพื่อจะพูดติดต่อกันได้เพราะเส้นทางเดินเรียงแถวกันขึ้นไปเหมือนงูกินหางเว้นระยะห่างกันเป็นกลุ่มๆ ช่วๆ

“ยอมรับว่าเต็มกลืนทีเดียว รพินทร์!”

เสียงตอบหอบๆ ออกมาจากสแตนลีย์ เพราะคือ เบล และคนอื่นๆ เหนื่อยเสียจนพูดไม่ออก

“ช้าๆ ก็ได้ครับ ไม่ต้องรีบ ค่อยๆ ขึ้นไป ยิ่งออกแรงมากก็จะยิ่งเหนื่อย การเกาะแ่งหิน เหนียวกิ่งไม้หรือรากไม้ ขอให้สังเกตพวกพรวนของผวก่อนว่าเขาใช้ยึดตรงไหน มิฉะนั้นมันอาจไม่มั่นคงพอ และหลุดกลิ้งลงมาได้”

เขาบอกขึ้นไปด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน และฟังดูอบอุ่นที่สุด และนี่ ดูเหมือนจะเป็นเส้นทางที่ทั้งคณะเคลื่อนไหวคืบหน้ากันไปได้อย่างเข้มแข็ง

พวกลูกหาบนั้น มือตีนเหนียวราวกับตุ๊กแก และที่เห็นว่าแต่ละคนทรหดผจญภัยมากที่สุด ก็คือคนเหล่านั้นไม่ได้ขึ้นไปลำพังตัวเปล่าๆ แต่ยังมีภาระต้องประทับประคองนำหีบห่อสัมภาระขึ้นไปด้วย แต่ละคนก็ไม่ใช้รูปร่างใหญ่โตแข็งแรงอะไรนัก ตรงข้ามเกือบทั้งหมด รวมทั้งอุทะ และพะโต รูปร่างผอมเกร็งในลักษณะเหมือนคนขาดอาหาร แต่คนเหล่านี้เกิดมาเหมือนจะเพื่องานนี้โดยเฉพาะ ทุกคนฝ่ายอเมริกันจึงได้ความรู้แน่นอนเพิ่มขึ้นมาอีกอย่างหนึ่งว่า รูปร่างลักษณะร่างกายของมนุษย์เรานั้น ไม่ใช่สิ่งสำคัญเลย มันสำคัญที่ว่าใครมีความชำนาญอย่างใดหรือฝึกฝนอบรมเคยชินมาอย่างใดเท่านั้น

คือ ตัวราวกับยักษ์ ซ้อลำก็นักมวยปล้ำเราดี ๆ นี่เอง แต่ในภาวะเช่นนี้ นายนั้นดูเหมือนจะแทบหมดเรี่ยวแรงก่อนทุกคนในภาวะที่ต่อสู้กับแรงดึงดูดของโลกเช่นขณะนี้

ไม่มีสัตว์ใดที่จะผ่านมาให้เห็นเลยแม้แต่เงา ในเส้นทางที่ไต่ชะง่อนหิน หน้าผาสองๆ ต่ำๆ เหล่านั้นขึ้นไป อาจพบเห็น

บ้างก็มูลของเลียงผา ซึ่งไม่บ่อยนัก และทุกคนก็ไม่สนใจที่จะสังเกตดูเนื่องจากความเหนื่อย นอกจากเกิดผู้คอยช่วยเหลือคู่ของอุตะ และพะโต่ สะกิดชี้ให้เชิดวุธเห็น

“อาจมีเสือดาวบ้างเหมือนกัน แต่เรามากันเป็นขบวนมาก ๆ แบบนี้ มันไม่โผล่มาให้เห็นหรอก”

เกิดบอก

“ถ้าไอ้ช่างนรกโหลงนั้นคอยดักอยู่ข้างบน จัดหินลงใส่เราละก็ ภูมิประเทศแบบนี้เราไม่มีทางหลบได้เลย นอกจากตกเขากันหมด”

นายทหารหนุ่มพูดอย่างยากเย็น ป้ายแขนขีดเหงื่อ พานท้ายไรเฟิลของเขาในขณะนี้ถูกนำมาใช้แทนไม้ค้ำถ่อพยุงร่างแล้ว

“หน้าผาตอนนี้งั้นมาก ช่างมันขึ้นมาไม่ได้หรอก นายทหาร แล้วแ่งหินแถบนี้ก็เป็นหินเปราะะ ช่างมันรู้ว่ารับน้ำหนักตัวมันไม่ไหว”

เกิดให้คำรับรอง เพื่อตัดกังวลหวาดระแวงของเชิดวุธ

คริสคงไม่พูดอะไรอยู่ตามเดิม หล่อนไต่ตามเส้นทางของเกิดไปอย่างชนิดซำรอยทีเดียว โดยไม่แยกไปทางอื่น และอยู่สูงกว่าเชิดวุธประมาณ 1 ช่วงตัว

สแตนลีย์ และคีธ ผู้ใช้ไรเฟิลใหญ่ขนาดหนัก บัดนี้ก็มีอาการเดียวกับเชิดวุธแล้วเช่นกัน คือใช้พานท้ายปืนช่วยยัน เสี่ยงรพินทร์จึงตั้งเตือนขึ้นมาว่า

“ระวังเรื่องไรเฟิลครับ! ถ้าจะใช้ยันพื้นแบบนั้น ขอให้ทุกคนถอดกระสุนที่บรรจุอยู่ในรังเพลิงออกเสียก่อน นัดที่อยู่ในรังเพลิงขอให้เอาออกเสีย!”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ และเข้าใจในคำเตือนของเขา ใครที่บรรจุลูกไว้แล้วแต่เข้าห้ามไกหรือใช้วิธีลดนกจึงเปิดลูกเลื่อน ถอดกระสุนนัดที่บรรจุพร้อมอยู่ในรังเพลิงออก เสียบในรังกระสุนตรงออกเสียไว้ เหลือเฉพาะที่บรรจุอยู่ในแม็กกาซีน โดยยังไม่ส่งลูกขึ้นลำ ส่วนเอ็ม16 พับฐาน อันเป็นปืนน้ำหนักระเบิดซึ่งคริสและเบลใช้สะพายอยู่ ก็ถูกเตือนมาให้ตรวจสอบคันห้ามไก ซึ่งก็ปรากฏว่าของเบล แ่งหินหรือรากไม้ก็ไม่ทราบเกี่ยวเอาคันห้ามไก ให้เบนมายังตำแหน่งฟูลออโตตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ พอตรวจพบหล่อนก็ตกใจ รีบเข้าห้ามไกตามเดิมทันที พร้อมกับถอนใจเฮือก พูดเบา ๆ กับพรรคพวก

“คนคนนี่เหลือร้ายจริง ๆ อ่านอะไรต่ออะไรของพวกเราออกหมดทุกภาวะทุกเหตุการณ์”

“เป็นคนที่หน่วยเหนือของเราเพิ่งเลือกไว้ให้แล้ว!”

สแตนลีย์บอกกับบุคคลใต้บังคับบัญชาของเขาสั้น ๆ

สามคนของชุดนั้น ประกอบด้วยหัวหน้าคณะ คีธ และเบล ซึ่งเกาะกลุ่มกันไปใกล้ซัดที่สุด ค่อย ๆ ช่วยกันจุดช่วยกันประคอง หรือดึงกันขึ้นไปกลุ่มหนึ่ง เชิดวุธ คริส และเกิดก็พยุงกันขึ้นไปอีกกลุ่มหนึ่ง ช่วงนี้เป็นช่วงที่เรียกกันว่า เลือดตาแทบกระเด็นทีเดียวของการเดินทาง ทั้ง ๆ ที่ดูแต่แรกขณะอยู่เชิงเขา ต่างก็รู้สึกว่่าไม่หนักหนาอะไรนัก

ระยะประมาณไม่เกิน 30 เมตร จะถึงบริเวณหน้าผาชันที่ขวางอยู่เบื้องหน้า และหนทางก่อนจะเข้าถึงตีนผานั้นเป็น

แนวไหลของน้ำฝน แต่บัดนี้แห้งผาก พื้นอุดมไปด้วยกรวดก้อนเล็ก ๆ ใหญ่ ๆ และมันเหลวในมุมที่สูงไม่น้อยทีเดียว

บุญคำดีมือบอกพวกลูกหาบให้พยายามเลี้ยวอ้อมเส้นทางนั้นออกไปทางด้านขวามือ ซึ่งมีต้นไม้เล็ก ๆ งอกอยู่ประปราย อุดมไปด้วยโชดหินใหญ่น้อย

ส่วนคริสหยุดพิจารณาดูเส้นทางที่จะเข้าไปยังโคณฑาตอนนั้น หล่อนรู้ดีว่ายิ่งอ้อมเท่าไรก็ยิ่งเสียเวลาและเหนื่อยหนักเข้าไปเท่านั้น และก็รู้ด้วยว่าพวกลูกหาบจำเป็นจะต้องอ้อมทาง เพราะไม่สะดวกต่อภาระที่แบกหามอันอาจทำให้ไถลลื่นได้ในเส้นทางที่หล่อนมาหยุดยืนอยู่

เชิดวุธเดินตามขึ้นมาทัน และหยุดหายใจตัวโยนอยู่พร้อมกับตะแชนแม่ผมทอง

“คริส ตีออกมาตามหลังพวกลูกหาบไปเถอะ”

หล่อนสั่นศีรษะ บัญปากให้ดูเส้นทางขึ้นอันมองเห็นอยู่โล่ง ๆ ใกล้เคียง

“พวกเราตัวเปล่ากันทั้งนั้น วุธ อย่างมากภาระที่ถือก็แค่ปืน ฉันทว่าเราค่อย ๆ ไต่ขึ้นไปตามทางน้ำไหลนี้ดีกว่า จะถึงเร็วกว่าพวกนั้น เราไปถึงก่อนก็จะไปรอพวกเขาอยู่ตรงตีนผานั่น ฉันทไม่อยากอ้อมอีกแล้ว”

ความไม่รู้ภูมิประเทศ และความไม่คอยจะเคียงสากับป่าดงพงไพรมาก่อนของเชิดวุธ ทำให้เขาไม่ระแวงเฉลียวคิดอะไรทั้งสิ้น

“ตกลง! ผมนำเอง คุณคอยตามหลังไว้”

ว่าแล้ว เขาก็จุ่มตัวไปเบื้องหน้าด้านกับแรงดึงดูดของโลก

แล้วค่อย ๆ ตะกายขึ้นไปยังทางรอยกรวดโล่ง ๆ ราวกับใครจะตัดเป็นถนนอย่างดีไว้ให้มันทันที โดยมีคริสตี้นำไต่ตามหลัง เชิดวุธนั้นพอก้าวขึ้นไปได้ 2-3 ก้าว พื้นกรวดก็ร่วงพรั่งลงแล้ว แต่ไม่มากนัก ปลายรองเท้าของเขาจิกเอาไต่ได้ยังพื้นแข็งที่รองอยู่ภายใต้ และส่งพานท้ายปืนไปให้คริส เพื่อให้ใช้เป็นเครื่องยึดดึงตัวขึ้นมา

“ตะทะ ๆ แค่อาศัยพุงตัวไว้เท่านั้นนะ คริส อย่าจุดแรงนัก เดี่ยวเสียหลักลงไปด้วยกัน”

เขาบอกเบา ๆ

คริสเอื้อมมือไปคว้าพานท้ายไรเฟิลของเชิดวุธที่ยื่นส่งมาให้ อีกมือเกาะพื้นที่หาความมั่นคงอะไรไม่ได้เลยนั้นค่อย ๆ พุงกายขึ้นไป ทั้ง ๆ ที่โดยแท้จริงหล่อนก็อ่อนเพลียและง่วงนอนอยากพักผ่อนมากที่สุด

“ระวัง วุธ คริส อย่าขึ้นทางด้านนั้น!”

เสียงพรานใหญ่ร้องตะโกนขึ้นมาสุดเสียง คราวนี้ไม่ต้องใช้วิทยุแล้วเพราะเสียงร้องลั่นภูเขอันเจียบสัดของเขา และตัวเองก็กระชั้นไล่หลังทุกคนขึ้นมาใกล้โดยไม่ได้เว้นระยะห่างเกินไปนัก

มันเข้าไปเสียแล้ว ก็พร้อม ๆ กับเสียงตะโกนของเขานั้นเอง คริสผู้กำลังไต่ขึ้นก็ไถลพรวดเสียหลักหลุดถอยลงมา มือหล่อนที่จับพานท้ายไรเฟิลของเชิดวุธอยู่จึงกลายเป็นกระชาก ดังนั้นเชิดวุธซึ่งอยู่ในลักษณะยืนกึ่งตะแคงกึ่งเหลียวหลังอยู่จึงศีรษะปักลงมา และก็ได้ปักไปไหน ชนปะทะเข้ากับคริสผู้กำลังเอาอกครูดอยู่กับพื้นกรวดนั่นเอง

โดยความสูงชันของพื้นที่...โดยพื้นอันเป็นกรวดที่หาความมั่นคงไม่ได้...โดยการจุดซักของกันและกันกับการชนปะทะกันเอง ทั้งสองจึงอยู่ในสภาพเหมือนลูกขนุนกลิ้งกระจัดกระจายลงไปตามเส้นทางที่ไต่กันขึ้นไปได้ราว 10 เมตรนั้น ท่ามกลางเสียงร้องลั่นอย่างตกใจของหัวหน้าคณะ คีธ และเบล ผู้มองเห็นอยู่ต่ำต่าซึ่ง ๆ หน้าห่างขึ้นไปเพียงแค่นี้ไม่กี่ก้าว

ทุกคนเห็นชัดอยู่ก่อนล่วงหน้าแล้วว่า ผังซ้ายของถนนกรวดสายนั้นเว้าตกลงไปเป็นลักษณะหุบเหว และร่างของเชิดวุธกับคริสทีก็คลุกคลีลงมไปด้วยกันนั้น ก็กลิ้งลงมาจากแถบด้านเหนือนั้น!

สแตนลีย์ คีธ และเบลอ้าปากกว้างด้วยความตกใจ แต่ไม่มีเสียงใด ๆ ที่จะหลุดรอดลำคอออกมาได้ในภาวะเช่นนี้ ภาพที่ทั้งสามเห็นมันห่างสูงขึ้นไปเพียง 7-8 เมตร ใกล้ ๆ นี้เองเท่านั้น

แล้วอเมริกันทั้งสามก็รู้สึกว้าวุ่นใจว่าใครคนหนึ่งที่อยู่รังทำยสุดตะกายอย่างรวดเร็วปานการพุ่งขึ้นที่สูงของเลือดดาว เนียดร่างอันยืนตะลึงของเขาทั้งสามสวนขึ้นไป

กรวดใหญ่น้อยบริเวณที่เหลาดชันนั้น ถล่มพรูและกระจายว่อนไปหมดในระหว่างที่คริสตินากับเชิดวุธก็กลิ้งลงมไปด้วยกัน!

ร่างของแม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะ ก็หลุดแวบลงไปทางเนินผาตัดซีกซ้ายมือนั้นจริง ๆ แต่ข้อมือข้างหนึ่งของหล่อนถูกเชิดวุธคว้ายึดเอาไว้ได้อย่างเหนียวแน่นที่สุดเท่าที่กำลังของเขาจะมีได้

เชิดวุธนั้นขณะนี้อยู่ในสภาพพลิกคว่ำหน้า ศีรษะชะโงกล้างไป ส่วนกายของคริสตอยอยู่กลางอากาศแล้ว กำลังฝ่ามือของหล่อนเองไม่มีแรงพอที่จะจับมือเชิดวุธไว้ได้ในลักษณะที่โหนตัวอยู่เช่นนั้น แต่นายทหารหนุ่มเป็นคนที่ขยันยึดกำไว้เอง และจากแนวเทของพื้นที่บริเวณอันปราศจากที่ยึดเหนี่ยวได้มั่นคงนั้น น้ำหนักของคริสทีก็ดูเหมือนกำลังจะถ่วงตัวเขาให้ค่อย ๆ เคลื่อนลงไปที่ละน้อย ไรเฟิลของเขาและเอ็ม 16 ของคริสตอยก็คลิ้งตามกรวดลงมากองอยู่ยังเบื้องหน้าของพรรคพวกอีกสามคนที่ยืนตะลึง หัวใจตกไปอยู่ที่ปลายเท้า

บัดนั้นเอง ก่อนที่เชิดวุธจะเสียดุลถล่มต่ำลงไปมากกว่านั้น รพินทร์ก็โชนขึ้นมาถึง ก่อนอื่นเขาทั้งกายลงทั้งตัวกดน้ำหนักทั้งหมดลงไปบนบั้นเอวส่วนหลังของเชิดวุธ เพื่อยึดตรึงไว้ไม่ให้ร่างของนายทหารหนุ่มที่กำลังจะพลอยลื่นหลุดลงไปด้วยกัน ให้หยุดอยู่ ณ ที่นั้น

“ยึดแขนคริสไว้ให้แน่นที่สุด!”

เขาตะโกนลั่น

ฝ่ายได้รับคำสั่ง ซึ่งบัดนี้แยกเขี้ยวเอื้อมมือลงไปจับข้อมือของคริสตินาผู้ลอยคว้างอยู่กลางเวหาเหมือนนักกายกรรม และสงบตัวเองนิ่งอยู่เช่นนั้นอย่างรู้ตัวดีว่า ถ้าหล่อนมีอาการแกว่งหรือไกวตัวมากเท่าไร ก็จะทำให้เชิดวุธไม่ถนัด และเพิ่มน้ำหนักขึ้นมากเท่านั้น เชิดวุธพยักหน้าแทนความหมายว่ารับทราบ

“คีธ สแตนลีย์ ขึ้นมาเร็ว ช่วยกันรั้งข้อเท้าเชิดวุธไว้!”

เขาหันลงไปที่ตะโกนสั่งเร็วปรืดต่อไป

เมื่อนั้นทั้งสามที่มัวแต่จ้งจ้งอยู่ จึงได้สติไหวตัวขึ้นพร้อมกัน ต่างตะกายไต่ขึ้นไป เบลนั้นเร็วกว่าสองชายฉกรรจ์ที่มัวแต่ไถลลื่นอยู่เสียอีก พอถึงหล่อนก็ช่วยจุดข้อเท้าของเชิดวุธไว้อีกแรงหนึ่ง จากนั้นสแตนลีย์ และคิธจึงขึ้นมาถึงอย่างทุลักทุเลแล้ว กำลังของคนทั้งหมดก็เข้าจุดตั้งรังตัวเชิดวุธไว้ไม่ให้เขยื้อน

เมื่อแน่ใจที่สุดว่าร่างของนายทหารหนุ่มจะไม่พลอย
ถูกจุดด้วยน้ำหนักตัวของคริสลงไปอีกคนหนึ่งแล้ว พรานใหญ่ก็ถอนตัวออกจากหลังเชิดวุธ เชือกซึ่งคล้องสะพายไหล่ทำเป็นบ่วงเตรียมไว้ก่อนแล้วหย่อนลงไปทันที ตัวเขาก็เลียงลงมาในระดับที่สูงกว่าร่างอันนอนพังพาบของเชิดวุธเล็กน้อย หย่อนสายบ่วงลงไปทันที

แกว่งสายบ่วงครั้งแรก มันพลาดจากปลายเท้าทั้งสองข้างของคริสไปเล็กน้อย แต่พอครั้งที่สองมันก็สวมเข้าไปยังเท้าทั้งสองข้างของแม่ผมทอง ผู้บัดนี้รวบขาทั้งสองให้มาแนบชิดกัน ปล่อยร่างกายให้โหนติดอยู่กับกำลังข้อมืออันสั่นระริกของฝ่ายที่ขยำจับแขนไว้

“อีชีย์ คริส ด้อน’ท มูฟ!”

รพินทร์ร้องบอกลงไป หล่อนก็ตรึมฝีปากแน่น ทำตัวนิ่งแข็งเหมือนหุ่น

จอมพรานค่อย ๆ ขยับกระดูกสายบ่วงให้คล้องผ่านลำตัวของหล่อนสูงขึ้นมาเป็นลำดับ จนกระทั่งมันขึ้นมาถึงระดับซอกรักแร้ทั้งสองข้าง แล้วจึงกระตุกโดยแรงให้บ่วงรัดไว้ในระดับ

รอบอกใต้ซอกแขนทั้งสองทันที กระชากแรง ๆ อีกสองครั้งเพื่อให้แน่ใจที่สุดว่าบ่วงจะไม่คลายตัว และคล้องสวมอย่างมั่นคงอยู่ใต้ซอกแขนทั้งสองข้างโดยไม่หลุด

“คิธ! ...ไปยึดปลายเชือกไว้อีกแรงหนึ่ง เพื่อผมพลาด!”
เขาสั่งการต่อไปอีกอย่างรวดเร็ว

ทุกคนทางด้านบนดูเหมือนจะเข้าใจสภาพนั้นได้ดีที่สุด นายคิธผู้กำยำแข็งแรงแต่ค่อนข้างเชื่องช้าก็ผละจากการยึดตัวเชิดวุธถลาไปตะครุบปลายเชือกในลอนสำหรับใต้เขาของรพินทร์ โดยเอามามัดพันกับร่างกายของตนเองไว้เป็นหลักอีกชั้นหนึ่ง พร้อมทั้งเตรียมออกแรงจุดเป็นด้านสอง

พอรพินทร์ออกแรงดึงรั้ง มันก็เป็นการผ่อนภาระกำลังแขนของเชิดวุธในทันที

“ปล่อยมือได้แล้ว คุณวุธ!”

พรานใหญ่บอก

“คุณแน่ใจหรือ?”

เสียงเชิดวุธร้องแหบ ๆ

“บอกว่าให้ปล่อยได้แล้ว!”

รพินทร์เกือบจะเป็นตวาดลั่น

เชิดวุธจึงปล่อยมือ ร่างของคริสถูกรั้งติดกับเชือกที่คล้องไว้ใต้ซอกแขนทั้งสอง และไม่ต้องเตือนหรือสั่งการกันอย่างไรอีก เบลกับสแตนลีย์ก็หันมาช่วยกันจับยึดสายเชือกที่ทอดยาวไปเบื้องหลังของรพินทร์อีก 2 แรง ในขณะที่เชิดวุธยังนอนคว่ำอย่างหมดแรงอยู่เช่นนั้น

ห่างกันชั่วสองศอกเท่านั้น ระหว่างผู้ที่รังสายเชือกไว้กับผู้ที่ลอยอยู่กลางอากาศ ซึ่งเบื้องล่างต่ำลงไปประมาณ 5-6 ลิบเมตร เป็นยอดหินอันระเกะระกะซึ่งเตรียมพร้อมแล้วที่จะเป็นสุสานของใครก็ได้ที่ร่วงหล่นลงไป ไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม

คริสสะบัดเส้นผม แหงนหน้ามองดูเขา ขณะที่มือทั้งสองก็จับเส้นเชือกไว้ รพินทร์เหวี่ยงแหอกซิก ร้องบอกลงไปเบาๆ ว่า

“โอเค คริส คุณปลอดภัยแล้ว ไม่ต้องใช้แรงของคุณได้ เชือกขึ้นมาหรือ พวกเราจะช่วยกันดึงตัวคุณขึ้นมาเอง”

เขาพูดเสียงดัง แต่หล่อนกระซิบ

“ปล่อยฉันให้หมดจากภาระของคุณไปเสียไม่ดีกว่าหรือ?”

“ถ้าคุณจะฆ่าตัวตาย ก็อย่าทำต่อหน้าผม เอาไว้ทำกลับหลัง!”

รพินทร์บอกห้วนๆ แล้วค่อยๆ ออกแรงสาวดึงตัวแม่ผมทองขึ้นมา ในขณะที่พรรคพวกข้างหลังก็ช่วยกันรั้งปลายเชือกไว้ราวกับชักเย่อ ร่างของหล่อนขยับสูงขึ้นมาทีละน้อย โดยเจ้าตัวไม่ได้คิดที่จะช่วยตัวเองอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะปล่อยให้ร่างกายที่ลอยคว้างอยู่นั้น ถูกกว้านขึ้นมาเอง จนกระทั่งในที่สุดก็ถึงขอบหน้าผาที่พลัดร่วงลงไปเมื่ออีตี่ใจนี้ รพินทร์สั่งให้ทั้งสามคนที่ยัดสายเชือกดึงชักไว้ให้ตึง ตัวเขาเองรวบได้ซอกแขนของแม่ผมทองหิ้วกระซอกพันขอบหน้าผา ขึ้นมานอนคว่ำอยู่บนพื้นระดับเอียงเท่านั้น

เสียงที่เอะอะ ลังเลเป็นเจ๊กเรือแตก พังคัพทสำเนียงไม่ได้เมื่อสักครู่ของตอนซุลมุนจึงยุติลง คริสยังนอนเหมือนจะ

พักอยู่ตรงนั้น อย่างคนไม่อยากจะเอานิยามนิยามอะไรอีกแล้ว สำหรับชีวิตตนเอง อาการหล่อนอยากหลับเต็มที

พอลากแม่ผมทองตัวอยู่อยู่ในหัวใจของเขาขณะนี้ขึ้นมาได้ในสภาพที่ปลอดภัย รพินทร์ก็ขยายเงื่อนไขของบ่วงให้คลายออก แล้วม้วนเก็บเชือกอย่างไม่อยากจะสนใจอะไรอีก หน้าเขาตึงเครียด เก็บเชือกเสร็จก็เดินผละจากที่นั่น ลงมายังชันพักห่างลงไปเล็กน้อย ตำแหน่งที่ทิ้งไรเฟิลของตนเองไว้ก่อนจะแล่นขึ้นมาช่วยกู้สถานการณ์ร้าย ปล่อยให้พรรคพวกของหล่อนเอง เชิดวุธเข้าไปกลุ้มรุมประคองพูดสอบถามอาการอะไรกันอยู่ ตัวเขาลงนั่งบนแอ่งหิน สะบัดหน้าอยู่ไปมา

ครู่หนึ่ง ทั้งหมดก็ประคองคริส พวกกันไต่ย้อนกลับมายังตำแหน่งที่เขาตั้งอยู่ อันเป็นตำแหน่งสุดท้าย ก่อนที่คริสและเชิดวุธจะไต่ขึ้นไปยังเส้นทางอันตรายนั้น

ขณะนี้ พวกพรานพื้นเมืองของเขาและลูกหาบที่ดี
อ้อมไปยังด้านขวามือเลาะไปตามโขดหิน ซึ่งจะเป็นทางขึ้นที่สะดวกกว่าแม้จะอ้อมหน่อย ได้ลับหายไปหมดแล้ว โดยแนวบังของก้อนหิน ไม่มีใครของพวกนั้นเห็นเหตุการณ์อันน่าหวาดเสียวของด้านนี้เลย

เขานั่งนิ่ง ไม่ขยับเขยื้อน หรือสนใจว่าใครจะพูดอะไรทั้งสิ้น อ่อนแรง เพสียใจ และหนักอึ้งในสมองสุดที่จะพรรณนาได้ ใครคนหนึ่งวางฝ่ามือแผ่วเบาลงบนไหล่เขา พร้อมกับบอกเบาๆ ว่า

“ไป! เดินต่อ”

ผู้นั้นคืออิสซาเบล น้ำเสียงของหล่อนอ่อนนุ่อย่างเข้าใจความรู้สึกของเขาดี

“พวกคุณล่วงหน้าไปก่อนเถอะ!...”

เขาพูดเสียงแห่่งพรว้า โดยไม่มองหน้าใครสักคนที่มาอยู่ใกล้ๆ ตัวขณะนั้น

“อ้อมขวามือเลาะโซดหินตามหลังพวกพรานของผมไป แล้วไปพักกันอยู่ที่เชิงหน้าผาสูงนั้นก่อน เดี่ยวผมจะตามขึ้นเอง ขอนั่งพักเหนื่อยก่อน...ผมเหนื่อยเหลือเกิน”

ไม่มีใครกล้าตอบแยะ นอกจากพูดอะไรกันเองซุบซิบ พึมพำ แล้วก็ดูเหมือนจะเป็นการพูดกันอย่างเข้าใจได้ง่ายที่สุดเป็นครั้งแรก

ระหว่างที่รพินทร์ใช้นิ้วติ่งตั้งจุมุกก้มหน้าหลับตานิ่งอยู่นั้น เขารู้สึกว่าคนกลุ่มนั้นพากันเคลื่อนตัวไปตามคำสั่งของเขาโดยดี

แต่พอลืมตาขึ้นก็หาได้เป็นอย่งที่คิดไว้ไม่ ทุกคนเดินกันขึ้นไปหมดแล้วตามเส้นทางของพวกลูกหาบ แต่ใครอีกคนหนึ่งครึ่งนั่งครึ่งเอนหลังพิงหินอยู่ไม่ห่างเขาออกไปนัก ก็แค่ 2-3 วาเท่านั้น

คริสติน่า!

ไม่มีใคร แม้แต่เชิดวุธที่จะอยู่เป็นเพื่อนด้วย คงทิ้งหล่อนไว้กับเขาเฉพาะตามลำพังเหมือนจะเจตนาจะนั้น

“ผมบอกให้พวกคุณทุกคน ตามพวกลูกหาบขึ้นไป นี่คุณยังมานั่งทำอะไรอยู่ที่นี่อีก”

“ฉันไม่มีสิทธิ์เหนื่อย ไม่มีสิทธิ์ที่จะนั่งพักอย่างคุณบ้างหรือ?”

หล่อนพูดโดยไม่หันมองทางเขาเช่นกัน

“แล้วหัวหน้าของคุณ คือ เบล กะเชิดวุธล่ะ?”

“เขาก็ไปกันแล้ว ตามคำสั่งของคุณ!”

“ทำไมเขาไม่หิ้วคุณขึ้นไปด้วย ถ้าคุณไม่มีแรงเดิน?”

“อาจเป็นเจตนาที่จะทิ้งฉันไว้ให้กับคุณได้‘ด่า’ฉันได้อย่างเต็มที่กระมัง”

“ผมมีอะไรจะต้องด่าคุณ”

รพินทร์กระซอกทางเสียง

“ถ้าไม่มีก็ขอใจ ถ้ามีก็พร้อมที่จะรับฟัง ด่าฉันซิ ถ้าคุณอยากด่า”

รพินทร์แยมริมฝีปากจนเห็นไรฟัน ลักษณะนั้นดูเหมือนแยกเขี้ยวมากกว่ายิ้ม จ้องมองดูร่างงามทางด้านข้างที่นั่งหลับตาพิงหินอยู่

“ถ้าไม่คิดเสียนิดเดียวว่า เหตุการณ์เมื่อครู่นี้ จะทำให้เชิดวุธต้องพลอยหล่นลงไปแหลกกับคุณด้วยละก็ ผมจะปล่อยให้คุณหล่นลงไปคนเดียว”

“ฉันรู้ และฉันก็เข้าใจดีด้วยในข้อนี้”

เขานิ่ง

หล่อนเฉย มีอาการเหมือนจะเข้าภวังค์หลับ

“คริส...”

ในที่สุดความกระด้างของเขาก็จางลง อัดบู่หรีเป็นครั้ง
สุดท้ายก่อนที่จะขี้นดับกับพื้นหิน แล้วดีดกระเด็นหายแวบไปใน
หมู่หินน้อยใหญ่รอบตัว

“ผมเสียใจ ถ้าผมรุนแรงอะไรกับคุณไปบ้าง ทั้งด้านกิริยา
และวาจา ทั้งๆ ที่โดยแท้จริงแล้ว คุณก็พยายามจะเป็นเพื่อน
ร่วมทางที่ดีของผม และก็ยังคงเสี่ยงชีวิตไต่เชือกลงไปช่วยผม
ไว้ ตอนที่ผมตกเหวรวมทั้งการช่วยรักษาพยาบาล”

“โน!...” หล่อนส่ายหน้าช้าๆ ทั้งที่ยังหลับตาอยู่ “ระหว่าง
คุณกับฉัน เราไม่มีบุญคุณอะไรติดต่อกันหรอก เราต่างทำกัน
ไปตามหน้าที่เท่านั้น คุณรู้ดีและฉันก็รู้ดี!”

“ขอบอกอีกครั้งว่า ผมเสียใจ คุณต้องเข้าใจด้วยว่าบาง
ขณะผมก็หงุดหงิดเกรี้ยวกราดโดยไม่มีเหตุผล”

“คุณเข้าใจยังงี้ ฉันแกล้งให้มันเกิดเป็นอุปัทวเหตุขึ้นโดย
กล้าเอาชีวิตของตัวเองเป็นเดิมพันเพื่อที่จะให้คุณต้องมาลำบาก
เหนื่อยยากช่วยเหลือฉันหรือ? จริงละ คุณร้องเตือนมาโดยทาง
วิทยุ ไม่ให้ฉันไต่ขึ้นทางด้านที่ฉันเห็นว่าน่าจะเป็นทางลัด และ
เดินขึ้นไปได้ง่ายๆ แต่คำเตือนของคุณมันมาช้าไป ยังไม่ทันสิ้น
เสียงสั่งของคุณ อุปัทวเหตุมันก็เกิดขึ้นเสียก่อนแล้ว เป็นอันว่า
ฉันผิดตลอดกาลในสายตาของคุณ!”

“ผมบอกแล้วว่าผมขอโทษ”

“ลืมมันเสียเถอะ ฉันซาชินเสียแล้วกับความเกรี้ยวกราด
เหี้ยมเกรียมของคุณ!”

จอมพรานขี้นปลายจมูก แล้วถอนใจยาว เสียงของเขา
เป็นปกติลง

“เบลไม่น่าจะให้ยาสะกดประเภททำให้วังแวกแก่คุณเลยใน
เส้นทางที่เรากำลังจะป็นเขาบายวันนี้ มันทำให้ประสาทของคุณ
เซื่องซำมีนง อยากนอนมากกว่าอย่างอื่น”

“เป็นความเห็นในทางแพทย์ของเขากระมัง...คงเห็นว่าฉัน
กำลังจะบ้า พวกนั้นช่วยกันจับตัวฉันไว้ เบลตอยฉันจนหมดสติ
แล้วก็จับฉันฉีดยาตอนนั้น ถ้าฉันยังรู้ตัวอยู่ ฉันไม่ยอมให้เขา
ฉีดยาฉันอย่างเด็ดขาด”

หล่อนพูดเนือยๆ แล้วห่อไหล่ลงนิดหนึ่ง เอามือเสยผม

“คุณกำลังจะบ้า แล้วเบลนะรี ตอยคุณจนหมดสติ?”

“ทุกคนรุมฉันคนเดียว!...” หล่อนระเบิดโพล่งออกมา ลืม
ตาสีฟ้าสว่างจ้ำจี้ขึ้นมาทันที “ไม่ว่าใครทั้งนั้น ช่วยกันจับฉันไว้ ฉัน
คนเดียวจะไปสู้อะไรไหว แล้วเบลก็ตอยฉัน! ไซ้! ฉันจำได้แล้ว
เบลเป็นคนตอยปลายคางฉันจนหลับ”

“แล้วมันเกิดอะไรขึ้นล่ะ ในตอนนั้น”

“ช่างเถอะ ฉันลืมไปแล้ว ไม่อยากจะคิดถึงมันอีก...”

พร้อมกับกล่าวเช่นนั้น หล่อนพุงกายขึ้นยืนอย่างโผเผ
ฉวยได้ปืนประจำมือออกเดินผละจากตำแหน่งนั้นไปอย่างง่าย ๆ
ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น โดยตามรอยพวกที่ล่องหน้าไปก่อนแล้ว

อาการของหล่อนเช่นนั้นทำให้เขาต้องรีบลุกขึ้นโดย
เร็ว แล้วไต่ทางขึ้นไปติด ๆ มาทันกันที่โขดหินใหญ่ก้อนหนึ่ง อาการ
ของคริสบ่งชี้ว่าอิดโรยจริง ๆ รพินทร์คว่ำตั้นแขนไว้ด้วยอุ้งมือ
แข็ง เต็มไปด้วยพลังของเขา

“ช้า ๆ คริส ไม่ต้องรีบนักหรอก อีกแค่นี้เอง”

“กรุณาเอามือออกจากแขนฉันได้ไหม คุณสุภาพบุรุษ”

ทางเสียงของหล่อนซาเย็นเป็นทางการ มองหน้าเขาอย่างประกาศแว่วไว้วัว รพินทร์ก็งุดกึ่งประคองนำเดินไปด้วยกัน

“คุณกำลังไม่สบาย คริส”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไร! ปล่อย!...”

“อย่าอวดดี ขณะนี้คุณอยู่ในความดูแลของผมแล้ว เอาละ เราเดินไปด้วยกัน หมอบเบลสั่งผมไว้ก่อนแล้วเหมือนกันว่าให้ผมทำหน้าที่คอยดูแลคุณไว้ โดยเฉพาะในการปีนเขาครั้งนี้”

“บิทซ์!...”

หล่อนพรูสวาทออกมาคำหนึ่งเบา ๆ

“คุณไปคอยดูแลแม่นั่นเถอะ ไม่ต้องมาดูแลฉัน และต่อไปนี้ไม่ว่าฉันจะเป็นอะไร คุณไม่ต้องมายุ่งกับฉัน...”

พูดยังไม่ทันจบประโยคหล่อนก็ถลันมาหน้าอีกพรานใหญ่คว้าเอาไว้ อ้อมแขนของเขาพาดกระทบกลางทรวงอกของหล่อนอย่างจังที่สุด จะปล่อยก็ไม่ได้เพราะหน้าหล่อนทำท่าจะพาดลงกับแ่งหินที่ตักอยู่ จึงต้องวางไรเฟิลลงอีกครั้ง แล้วใช้อีกมือหนึ่งช่วยจับตัวขึ้นมา

หล่อนพยายามทรงตัวเกาะแ่งหินไว้แน่นด้วยมืออันลั่นริก หน้าขาวซีดลักษณะเหมือนจะเป็นลม อากาस्याมนั้น แม้จะระอุอ้าวสักเพียงใดก็ตาม แต่ตัวของหล่อนเย็นซีด เขาเอามือแตะที่หน้าผากและชอกคอ รู้สึกได้ทันทีในความผิดปกตินั้น เริ่มกระสับกระส่าย ถามเร็วปรือ

“ไหวไหมคริส”

“ไปก่อนเถอะ เตียวฉันค่อย ๆ ไต่ตามขึ้นไปเอง”

หล่อนบอกเขาด้วยเสียงแหบแผ่ว พยายามจะฝืนยิ้มสุดลมหายใจลึก ๆ แต่ก็ค่อย ๆ รูดลงไปฟูบอยู่ริมหินนั่นเอง รพินทร์ตกใจประคองเบี่ยงเข้าไปบังเงาแดด และตัดสินใจปลดวิทยุจากเอวขึ้นมาทันที

“จากรพินทร์ เรียกทุกคนด่วน!”

“ได้ยีน มีอะไรหรือ?”

เสียงหัวหน้าคณะสวนตอบมาทันที

“ขอแรงค้ำกับเชิดวุธสักสองคนครับ! ขอให้ลงมาเดี๋ยวนี้เลย ช่วยกันประคองคริสขึ้นไปที ลำพังผมคนเดียวไม่ไหว เพราะไรเฟิลอีกทั้งกระบอก บอกหมอบเบลให้เตรียมเครื่องปฐมพยาบาลไว้ด้วย คริสไม่สบาย รู้สึกว่าจะมาก...”

“โอเค เราจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ ดูคริสไว้ก่อน!”

เสียงนายค้ำ และเชิดวุธดังออกมาแทบจะเป็นเวลาเดียวกัน จากเครื่องวิทยุ...

เพียงไม่กี่จิตใจหลังจากนั้นค้ำกับเชิดวุธก็ปรากฏกายลับเหลี่ยมหิน ซึ่งขึ้นบังอยู่ระเกะระกะนั้นลงมาอย่างรีบร้อน ทั้งสองมากันตัวเปล่า ๆ เครื่องหลังและไรเฟิลประจำมือไม่ได้ติดมาด้วยเพื่อไม่ให้เกะกะ ไม่เพียงแต่สองคนนั้นเท่านั้น เกิดกับเสี่ยอันเป็นพรานเด็กหนุ่มของเขาอีกสองคน ซึ่งเรียวแรงอยู่ในเกณฑ์แข็งขัน ก็วิ่งตามติดมาด้วย กลายเป็นสี่ชายฉกรรจ์

ไม่มีการซักถามอะไรกันอีกให้เสียเวลาทั้งสิ้น เมื่อต่างลงมาถึงตำแหน่งนั้น เห็นรพินทร์นั่งประคองต้นคอคริส ผู้มีดวงตาหรือโรยกายอ่อนปวกเปียกอยู่ ตัวเขาเองก็เหงื่อโชกเต็มหน้า

“โอ้ ช่างเคราะห์ร้ายเสียจริง ๆ วันนี้ คริส!”

เชิดวุธตรงออกมาเบา ๆ กับตัวเองด้วยความสงสาร

แล้วชายฉกรรจ์สี่คนกับหญิงสาวเพียงคนเดียว แม้พื้นภูมิประเทศจะเป็นเนินเขาอันเทชันขึ้นไป ก็หาได้มีอุปสรรคใดๆ ไม่ ร่างของคริสถูกช่วยกันหามหัวหามท้ายและประคองกลางลำตัวแบกลี้นขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

รพินทร์โบกมือให้นำล่วงหน้าขึ้นไปก่อน ตัวเขาเองก้มลงเก็บไรเฟิลของตนและเอ็ม16 ของคริสมาสะพายไว้ จากนั้นก็ไต่ทางตามหลังขึ้นไปอย่างอดโรยกะปลกกะเปลี่ยเช่นกัน

เมื่อพรวนใหญ่ขึ้นมาถึงนั้น มันเป็นตำแหน่งที่เขากำหนดสั่งไว้นั่นเอง ว่าให้บุญคำนำพวกลูกหาบมาพักรอคอยอยู่ก่อน เป็นเวงไต่หน้าผาสูงตัดชันลิบลี้นขึ้นไปเบื้องบน อาณาบริเวณดินเชิงนั้น เป็นพื้นราบและเว้าเข้าไปเหมือนปากถ้ำกว้างขวางพอที่จะอาศัยพักชั่วคราวได้ แต่แห้งแล้งไปด้วยก้อนหินแทบจะหาพืชพันธุ์ใดๆ ไม่พบเลย ตำแหน่งนี้แหละที่ความตั้งใจเดิมของรพินทร์จะให้มารวมตัวหยุดพักกันชั่วคราว ก่อนที่จะไต่หน้าผาชันกันต่อไป เพื่อตัดขึ้นสู่เบื้องสูงของเขาใหญ่ด้านบน

ทุกคนรอคอยกันอยู่เป็นกลุ่ม ในเงาร่มของชะง่อนหินบัง และร่างของคริสได้ถูกนำไปวางราบลงกับพื้นที่ปูไว้ด้วยผ้าพลาสติก-

ติก หมอบและหัวหน้าคณะกำลังสาละวนอยู่กับการตรวจสอบอาการ เครื่องเวชภัณฑ์วางอยู่ข้าง ๆ พร้อมแล้ว

เสียงพูดกันซุบซิบเร็วปรือ และกำลังวุ่นอยู่กับการปฐมพยาบาล ด็อกเตอร์สแตนลีย์ตรวจจับชีพจร เบลใช้หูฟังของแพทย์กดไปตามหน้าอก โดยเปิดคลุมเสื้อแหวกออกเท่าที่จำเป็น แล้วก็วัดระดับความดันของโลหิต ทั้งหมดประสานงานกันอย่างคล่องแคล่ว

รพินทร์เดินหิวปีนเข้ามาถึง และยืนเช็ดเหงื่อมองดูอยู่ ร่างของคริสหายใจหายดยาวอยู่กับพื้น มีแจ็กเกตหนังพับสองทบรองพาดศีรษะอยู่ นัยน์ตาของหล่อนหรี่ ๆ หลับ ๆ ลมหายใจอ่อนระทวย

“5-6 นาที ที่พวกเราผละขึ้นมาก่อน คริสอยู่กับคุณครั้งแรกก็ชวนให้ขึ้นมายุ่งกันแล้ว แต่เขาบอกว่าขอพักสักครู่ พวกเราเห็นคุณยังนั่งอยู่ด้วยก็เลยขึ้นมาก่อน แล้วนี่เหตุการณ์เกิดขึ้นยังไง?”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ถามโดยเร็ว รพินทร์หย่อนกายลงนั่งหมดแรง เหงื่อไหลออกไปวางป็นทั้งสองกระบอกลง

“ที่แรกผมก็ไม่รู้ ว่ายังเหลือคริสนั่งอยู่ที่นั่นอีกคน เงยหน้าขึ้นจึงพบ สังเกตดูจะง่วงและอ่อนเพลียผิดสังเกตไปมาก เข้าใจว่าจะเกิดจากการผจญหนักในวันนี้ ประกอบกับที่หมอบเบลให้ยาประเภทรงับประสาทไว้ด้วย เลยทำให้ง่วงจัด...”

เขาบอกทุกคนด้วยน้ำเสียงแหบเหือด บ้ายแขนเสื้อเซ็ดเหงื่อที่กำลังจะย่อยเข้าตาอีกครั้ง แล้วเอนกายพิงหินด้านหลัง เป่าลมยาวออกจากปากลงไปในอกเสื้อ

“ผมชวนขึ้นมาบนนี้ เพื่อจะสมทบกับพวกเราเสียโดยเร็ว พยายามประคองไว้ แต่คริสไม่ยอม จะเดินขึ้นมาเองให้ได้ แล้วก็ล้มอีกเกือบหน้าผาตหิน ลักษณะหน้ามืดเป็นลม ผมเองคงแบกขึ้นมาไม่ไหวแน่ เลยวิทยุบอกขึ้นมา”

“มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นอีกไหม เป็นต้นว่าล้มลงไปฟาดอะไร หรือระหว่างนั้นมีแมลงพิษอะไรกัดต่อย ฉันพยายามตรวจแล้วไม่พบ และถามอะไรเขาก็ยังไม่ตอบ”

เบลถามมาเร็วปรือ

“รับรองว่าไม่มี นอกจากอาการที่ชวนเซจะล้มเท่านั้น ซึ่งผมก็รับทันก่อนจะฟาดหินอย่างที่บอกแล้ว ผมว่าเป็นความผิดของพวกคุณเอง โดยเฉพาะหมอเบลที่ให้ยาระงับประสาทอย่างแรงกับคริส ทั้ง ๆ ที่ก็รู้อยู่แล้วว่าเราจะต้องปีนเขาหนักและเสี่ยงอันตรายที่สุดในบ้ายวันนี้”

“เอาละ ฉันยอมรับผิดชอบในข้อนั้น...”

แม่ผมแดงโบกมือ บอกมาหัวน ๆ

“แต่เราก็มีเหตุผลของเรา ในขณะที่ให้ยาคริสตอนนั้น ตามปกติแล้วคริสเป็นคนแข็งแรงที่สุดอย่างที่คุณก็รู้ อยู่เรื่องบุกป่าฝ่าดง ปีนเขานั้นเขาค่อนข้างกว่าทุกคนในคณะของพวกเรา ขอรับว่าเป็นเพราะฤทธิ์ยาที่ฉันให้ไว้ทำให้เขาเกิดอุบัติเหตุขึ้นอย่างเมื่อครู่ และหมดแรงที่จะเดินต่อ มีอาการไข้บ้างเล็กน้อย เดียวฉันจะจัดการเอง ให้เวลาคริสนอนพักหลับสัก 3-4 ชั่วโมง ทุก

สิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อยขึ้นเอง คุณมีอะไรขัดข้องไหมที่เขาจะต้องพักก่อน เพราะตอนนี้เขาไปไม่ไหวแน่”

จอมพรานเสยปีกหมวกขึ้นไปกองอยู่กลางศีรษะ แล้วเปิดกระตักน้ำออกจิบนิดหนึ่ง

“ทางด้านผมนะ ไม่มีอะไรขัดข้องหรอก ขออย่างเดียวให้พวกคุณปลอดภัยไว้ก่อนก็แล้วกัน อย่าว่าแต่คนป่วยหรือคนหมดแรงง่วงนอนเลย ดูโน่น...”

เขาบ้วนปากขึ้นไปบนหน้าผาเซื่องซึมเหนือศีรษะทุกคน

“เราจะต้องไต่หน้าผานี้ขึ้นไป ในสภาพของนักปีนเขาอาชีพ ต่อให้คนกำลังดีแข็งแรงสักขนาดไหนก็ตาม มีหวังหล่นลงมาได้ทุกขณะหากพลาดแม้แต่นิดเดียว สังเกตดูพวกคุณทุกคนก็เหนื่อยกันเหลือเกินแล้ว ถ้าจำเป็นจริง ๆ เราอาจต้องยอมเสียเวลาอีกหนึ่งคืน ยึดที่พักกันตรงนี้แหละ ลำบากหน่อย แต่ปลอดภัยไว้ก่อน”

ทุกคนนั่งฟังเขา แล้วเบลก็หันไปจัดการกับคริสโดยไม่รอช้า ยานีตบางชนิดปักเข้าไปอีก สแตนลีย์ คีธ และเชิดวุธมองมาที่เขาเป็นตาเดียว

“ตกลง รพินทร์ เราเห็นจะต้องยอมเสียเวลากันอยู่ที่นี่ตลอดคืนนี้แล้วละ กว่าคริสจะฟื้นตัวก็อีกหลายชั่วโมง ประเดี๋ยวเขาจะดับเครื่องสนิทพักผ่อนไปเลย และกว่าจะตื่นขึ้นมาก็คงใกล้ค่ำ ซึ่งตอนนั้นไม่ใช่เวลาที่เราจะเสี่ยงปีนเขาแล้ว เพราะฉะนั้นจะอย่างไรเสีย การคืบหน้าต่อก็ต้องเป็นพรุ่งนี้อยู่ดี”

“ก็น่าเสียดายที่วันนี้เราใช้เวลาเดินทางกันจริง ๆ แค่นี้ก็ชั่วโมงเท่านั้น”

“ช่วยไม่ได้เลย มันเหตุการณ์สุดวิสัย เราจะไม่โทษว่าเป็นความผิดของใครทั้งสิ้น คุณเองเกือบถูกไฟในทุ่งข้างล่างนั้นเผาทั้งเป็น...คริสเกือบตกเขาลงไปแหลก และไม่สบายอยู่ที่นี่ ล้วนเป็นอุปัทวเหตุทั้งนั้น และว่าอันที่จริงพวกเราทุกคนก็ล้วนสะบักสะบอมต่อเหตุการณ์กันทั้งนั้น ในฐานะหัวหน้าคณะคำสั่งของผมก็คือพัก!”

รพินทร์พยักหน้า ดิดนิ้วไปทางพรานพื้นเมืองและ
ลูกหาบทั้งหลาย ออกคำสั่งให้เตรียมจัดที่พักทันที แล้วตัวเองก็ไถลเหยียดยาวลงไปอีก นอนราบลงกับพื้น ศีรษะพาดแง่หินตรงตำแหน่งนั้น หุบปีกหมวกลงมาปิดหน้า มือทั้งสองประสานกันวางอยู่บนอก ทำท่าจะหลับไปอย่างง่าย ๆ เหมือนกัน

คริสติน่าสงบไปแล้ว หล่อนคงถูกสะกดให้หลับไปในบัดนั้น มีเสียงพึมพำสนทนาหารือของอเมริกันทั้งสามแผ่วเบา เสียงการเคลื่อนไหวเตรียมจัดที่พักของพวกลูกหาบ แล้วใครคนหนึ่งก็เข้ามานั่งคุกเข่าอยู่ใกล้ ๆ เขา

“คุณเองละ ไม่สบายหรือเปล่า?”

เสียงถามมาเบา ๆ หมอเบลนั่นเอง ไม่เพียงแต่ถาม หล่อนยังเลิกหมวกที่หุบหน้าเขาขึ้นเพื่อให้เห็นหน้า รพินทร์ตอบเรียบเบา แต่ปราศจากหางเสียงว่า

“ไม่! ขอขอบคุณ อย่างกังวลกับผมเลย”

“คุณโกรธอะไรพวกเราอีกหรือเปล่า?”

เขาโบกมือปิดผ่านหน้าตัวเองอย่างรำคาญ

“โน!...”

แล้วก็ลืมตาขึ้นมองหน้าหมอเบล ผู้กำลังก้มลงมามองใกล้ ๆ

“ถ้าคริสตกเขาตายในวันนี้ก็ขอให้รู้ด้วยว่าคุณเป็นต้นเหตุไม่ควรจะให้ยาที่ทำให้วังงเลย”

“ถ้าคริสตกเขาตายในวันนี้ คุณนั่นแหละเป็นต้นเหตุ...”

หล่อนย้อนคำเขาอย่างฉับพลัน เอามือตบมาที่ทรวงอกเขาค่อนข้างแรง

“ขณะที่เรารอคูณกันอยู่ที่เชิงเขาเหมือนทุ่งหญ้านั้น คุณไม่ให้สัญญาณอะไรให้เรารู้เลยว่า คุณรอดปลอดภัยและไปตักน้ำรอคอยเราอยู่ก่อนแล้ว และเมื่อตอนมาพบกัน จำได้ไหม คริสบอกว่าง่วงนอน แต่คุณก็เป็นคนไปเร่งเร้าเขาเอง ช้าชู้ อีกด้วยว่าถ้าเขานอนอยู่ตรงนั้นเขาจะถูกทิ้ง คริสถูกพวกเราภายใต้การเข้มงวดเร่งเร้าของคุณบังคับให้โตเขากันขึ้นมา โดยไม่เปิดโอกาสให้หยุดเลย”

“เอาละเป็นความผิดของผมก็แล้วกัน จะได้มี ‘จำเลย’ เสียทีในเหตุการณ์วันนี้ ผมเป็นคนเผาทุ่งหญ้า เป็นคนทำให้ทุกคนเกือบถูกไฟคลอกตาย แล้วก็เป็นคนทำให้คริสต้องเกือบตกเขา จนกระทั่งกลายมาเป็นไม่สบายอยู่ในขณะนี้...”

เขาพูดกระซอก ๆ หุบปีกหมวกบังหน้าลงตามเดิม

“กรุณาไปให้ห่าง ๆ ผมได้แล้ว เบล!”

“มหาโหด มหาหิน ไม่มีใครเกินคนชื่อรพินทร์ ไพรวลย์ ในโลกนี้ คริสเคยบอกฉันแล้ว แต่ฉันไม่เชื่อ”

อิสซาเบลกระซิบลอดรัฟฟ์ออกมา

“ลีฟ มี อโหลน! โด้น ท ยู เฮียร์ มี?”

รพินทร์ตวาดลั่นออกมา

“บลูชีท!”

เบลสบถ ลูกขึ้นแล้วใช้ปลายนิ้วของหล่อนแตะเข้าไปที่หน้าแข้งเขา ก่อนที่จะค้อนปะหลังปะเหลือกเดินสะบัดหน้ามาทันที รพินทร์นอนเฉยอยู่เช่นนั้น

“เธอไปยุ่งอะไรกับเขา”

หัวหน้าคณะถามต่ำๆ เมื่อเบลเดินหน้าออกมาทรุดตัวลง กระแทกกายนั่งรวมกลุ่ม

“คนคนนั้น...” หล่อนชี้มือไปที่ร่างแกร่ง ที่นอนสงบนิ่ง อยู่มุมหนึ่ง “ถ้าเป็นอะไรลงไปอีก ฉันจะไม่รักษาเขาแล้ว บอกให้ทุกคนรู้ไว้ด้วย”

“เธอมันบ้าเองที่ไปต่อแยะ แห่คนที่มมีอาการของโรคจิตประสาทอย่างแรง อย่าเพิ่งไปยุ่งอะไรกับเขาเลย รพินทร์พิการทางใจ นับตั้งแต่วันแรกที่เขารู้ตัวว่าจะต้องเดินทางมากับพวกเราแล้ว และอาการชนิดนั้นก็เพิ่มมากขึ้นทุกทีนับวันเวลาที่ผ่านไป”

หัวหน้าคณะของหล่อนพูดแผ่วเบา อย่างคนที่เข้าใจใน ทุกสิ่งทุกอย่างดีที่สุด

“ถ้าไม่เดินต่อกันนอนพักกันดีกว่า ฉันก็แยะเหมือนกันวันนี้”

นายคือว่า เอนหลังลงพร้อมทั้งจุดแขนเบลให้นอนลงข้างๆ ด้วย แต่หล่อนปัดมือ หันไปสบถด่าอย่างหงุดหงิด แล้ว

คลานเข้าไปดูอาการของเพื่อนสาว ซึ่งบัดนั้นนอนหลับไปแล้ว อย่างชนิดที่เรียกว่า ‘พิวส์ขาด’

เชิดวุธอยากจะเลียบเคียงเข้าไปหาโอกาสคุยอะไรกับพรานใหญ่ด้วยก็เลยพลอยไม่กล้า เขาเองก็ลงนอนเอาแรงเหมือนกันเพราะเหนื่อยและตื่นเต้นไม่น้อยไปกว่าคนอื่น

รพินทร์เริ่มเข้าภวังค์

ลมบนพัดโชยกระทบแก้มผิวดังอยู่หวัดหวิว ตะวันโรยแสงอ่อนลง...นกเขาใหญ่ตัวหนึ่ง จากยอดของหมู่โขดหินแห่งใดแห่งหนึ่ง ไกลหรือใกล้เพียงใดไม่ทราบ ชันคูมา

จู่ฮุกกรู...เขาคุคร่ำครวญ

จู่ฮุกกรู...เจ้าร่างนวลโคกชวนชบเซา

เขาเจ้าเอ๋ย อย่าเลยร้องทำนองเศร้า

ฉันฟังแล้ว ฟังเล่า เสียงมันเข้าไปคว้านทรวง...

“แกซาย...วานช่วยบอกนายหญิงของแกด้วย ว่าฉันยังรักเธออยู่ ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่หรือสิ้นลมหายใจไปแล้ว และยามนี้คิดถึงใจจะขาด”

ริมฝีปากของเขาขมุขมิบ เหมือนจะละเมอออกมากับตนเอง

“ตกลง จะเอาคำของผู้กองประโยคนี้ ฝากลมไปบอกความแก่นายหญิงให้”

มีเสียงสนองตอบมาในโสตส่วนลึกของเขา

104

ฉากหลัง พลิ้วพรหมโชยผ่าน

ฉากธาร พดุกษิไพร์ไม่ป่า

ช่วยกล่อมวิญญาณ ช่วยปลอบทิวา

กวีลหาเธอ!...

**ดาร์ม วราฤทธิ์ รู้สึกกาย เปิดเปลือกตาสว่างโพล่งขึ้น
พี่ชายสองคน และเพื่อนชายอีกหนึ่ง กำลังรายล้อมอยู่แล้ว
ทุกคนจ้องมาเป็นดาเดียว เชษฐากำลังเอาสำลีมึนกลิ่นของ
แอมโมเนีย แกว่งผ่านจมูกของหล่อน**

“แกชาย!...” หล่อนหลุดปากอุทานออกมาอย่างละล้า-
ละลัก “เขาไปไหนแล้ว เอ๊ะ! ก็เมื่อกี้นี้มันอยู่ข้างๆ น้อยนี่”

เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ มองหน้ากันอยู่ไปมา พี่ชายกลาง
จู่ปากเบาๆ

“อะไรกัน แกชายที่ไหน น้อยนี้จะเพื่อใหญ่แล้ว เดินขึ้น
จากลำห้วยมานั่งรอพวกลูกหาบอยู่ตรงนี้ อยู่ๆ ก็ตะโกนเรียก

ชื่อพ่อยอดชายนายรพินทร์ขึ้นมาแทบปากแตก แล้วก็ล้มฮวบเป็น
ลมไป พอแก้ไขฟื้นขึ้นมาได้ ดันถามว่าแกชายอยู่ที่ไหน”

ดาร์ม วราฤทธิ์ พรวดพรวดลุกขึ้นนั่งทันที ท่ามกลาง
ราวป่าลึก ซึ่งพรรคพวกทุกคนและขบวนลูกหาบทั้งหมดมาราย
ล้อมรอบตัวอยู่ หล่อนเอามือกุมศีรษะ

“เอ๊ะ! นี่น้อยเป็นลมไปหรือคะ”

“เธอเหนื่อยมาก น้อย หหมดแรงล้มลงไปเฉยๆ”

ไชยยันต์บอก

ราชสกุลสาวขมวดคิ้ว พยายามลำดับภาพ สะบัดหน้า
อยู่สองสามครั้ง แล้วยันกายลุกขึ้นยืนโดยเร็ว พี่ชายทั้งสองเข้า
มาประคองไว้

“รู้สึกดีขึ้นแล้วยัง ตอนนี้”

“น้อยหหมดสติไปนานสักเท่าไรหรือคะนี่?”

หล่อนถาม พร้อมกับยิ้มจืดๆ เหลือบดูนาฬิกาข้อมือ

“ก็ไม่นานหรอก ชัก 5-6 นาทีมั้ง พวกเราแกะรอย
รพินทร์แยกทางกับพวกลูกหาบ มาดักรอกันอยู่ตรงนี้ อยู่ๆ น้อย
ก็เป็นลมพับไป คะหยื่นนำลูกหาบมาถึงที่นี่พอดี”

หล่อนกะพริบตา แล้วฝืนหัวเราะ

“เหวอคะ ไม่ยักรู้ตัวเลย ตอนจะลืมตาขึ้นมา น้อยเห็น
แกชายมานั่งอยู่ที่ขอนไม้ใกล้ๆ นั้น แล้วก็ร้องเพลงอะไรให้ฟัง
แต่พอลืมตาก็เห็น พี่ใหญ่ พี่กลางแล้วก็ไชยยันต์กำลังจ้องตา
เป่งมา...เฮ้อ! ภาพหลอนมันเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ตอนนี้น้อย
สบายดีแล้วค่ะ และพวกลูกหาบก็มาถึงพอดี ออกเดินทางกัน
ต่อเถอะ”

กล่าวจบหล่อนก็ก้มลงไปหยิบไรเฟิลประจำมือของตน ที่วางอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมา แ้มลูกเลื่อนเปิดดูกระสุนในรังเพลิง อาภักปฏิกิริยาแข็งแกร่งว่องไวเหมือนเดิม แม้ว่าจะเป็นกาฬนบั้ง ก็ตาม

“ถ้างั้นไปกันช้าๆ ตามสบายก็ได้ ไม่ต้องเร่งรีบอะไรนัก...”

เชษฐาบอกขึ้นรวมๆ แล้วกดแขนไชยยันต์ผู้กำลังจะอำปากพูดอะไรเชิงทักท้วงไว้ บังคับให้สงบปากคำเสียก่อน เพราะรู้นิสัยของน้องสาวดีอยู่แล้ว **ขึ้นใครไปทั่วหรือแสดงความห่วงใยอะไรหล่อนในเรื่องนี้ หล่อนจะยิ่งรั้นมุนานะโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น** ซึ่งจะมีแต่ผลร้ายมากกว่าผลดี

“ลงจับทิศทางรู้หมดทุกฝีก้าวอย่างของรพินทร์แบบนี้แล้ว ก็คงไม่ยากหรอก ไป! เราไปพร้อมๆ กับลูกหาบเป็นขบวนนี้แหละ ไม่ต้องแยกกันอีกแล้ว น้อยก็เหมือนกัน ไม่ต้องเสียเวลาสังเกตตรวจดูอะไรให้เสียเวลา พรานชดกับหนานอินอยู่ทั้งสองคน ปล่อยให้เป็นที่ของเขาดีกว่า เธอลงมาเดินกับพี่และไชยยันต์” กล่าวจบ พี่ชายใหญ่ก็เข้ามาประคองไหล่ไว้

การเดินทางเริ่มต้นอีกท่ามกลางป่าทึบอันเต็มไปด้วย
ไออับของใบไม้ที่ทับถมหมักหมม และกลิ่นว่านอันไม่น่าพิศมัย
ไชยกรุ่น น่าจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพนั้น

โดยการรู้หน้าที่ดีกันอยู่แล้ว หนานอินลงไปคุมอยู่ท้ายขบวนเบื้องหน้า พรานชดหรือม.ร.ว. อนุชา วราฤทธิ์ แกะรอยนำต่อไป แต่ไม่ทิ้งระยะห่างนัก สามคนเชษฐา ดารินและไชยยันต์

ตามหลัง ส่วนตรงกลางก็เป็นขบวนของลูกหาบ ที่มีคะหยิ่นคอยเป็นคนอำนวยความสะดวกกันอย่างไว้วางใจได้อีกคนหนึ่ง การติดต่อระหว่างอนุชาผู้เดินหน้า และหนานอินผู้สังเกตอะไรไปตลอดทางรั้งท้าย ใช้วิทยุ ซึ่งจะพูดกันเฉพาะเวลาจำเป็นเท่านั้น

เชษฐา และไชยยันต์ เดินชนาบดรินไว้ใจกลาง คอยสังเกตอาการหล่อนไว้ทุกขณะ แต่ก็เห็นว่าน้องสาวเล็กบุกบันต่อไปได้อย่างทรหดด้วยใจสู้ ไม่มีท่าทีว่าจะล้มพับลงอีก แต่เจียบขริ่มและซึมไป

รอยที่เคยผ่านปล่องหน้าต่างก่อนแล้วของคณะอเมริกัน ซึ่งมีจำนวนคนเป็นกองคาราวานใหญ่ อย่างว่าแต่เมื่อขนาดอดีต ‘พรานชด’ หรือหนานอินเลย ต่อให้นักเดินป่ามือใหม่สมัครเล่น ก็พอจะเห็นได้ชัด สำหรับภูมิประเทศตอนนี อีกประการหนึ่ง ก็เป็นทางเดินกันไปอย่างไม่เฉลียวคิดว่าใครจะติดตามมา และไม่ได้มีเจตนาจะซ่อนกลบร่องรอยใดๆ ทั้งสิ้น เศษวัสดุต่างๆ ที่ทิ้งไว้เป็นระยะๆ รอยพันบากกิ่งและลำต้นไม้ โดยพรานพื้นเมืองของรพินทร์จึงปรากฏพ้องให้เห็นจะแจ้ง แม้จะมีเส้นทางด้านแยกไปได้หลายสายมากมายก็ตาม

เสียงอนุชาผู้เดินลัดเลาะไปตามเส้นทางด้านระหว่างพงรกชัฏ วิทยุบอกมาว่า

“ทุกคนหิวกันหรือยังครับ สำหรับอาหารมื้อกลางวัน ถ้ายังพอทนไหว ผมอยากจะให้พันบริเวณป่ารกที่บนี้เสียก่อน อีกสักครู่เราจะไต่ขึ้นบรรจบกับด้านข้าง เลียบไปตามไหล่เขา บนนั้นเหมาะที่จะหยุดพักทานอาหารกันมากกว่า ขอเวลาอีกไม่เกิน 45 นาทีเท่านั้น”

“ไม่ต้องห่วง กลางเดินต่อไปเถอะ บริเวณนี้มันไม่เหมาะเลย ดูอากาศมันจะเป็นพิษยังงิพิกล เอาให้ถึงที่โปรงโล่งเสียก่อนค่อยพัก”

เซษฐาตอบไป

ทั้งหมดเคลื่อนกันไปเจียบๆ และครั้งหนึ่ง ก่อนจะได้เนินขึ้นสู่เส้นทางใหญ่อันเป็นด้านข้าง เสียงอนุชาเอามือตบขา กางเกงตะโกนไล่ໄ໓! ขึ้นดังๆ ครั้งหนึ่ง ทุกคนได้ยินถนัด แล้วก็เจียบกริบไม่มีอะไรเกิดขึ้น เมื่อถามไป ก็ได้รับคำตอบมาว่าเขาไล่เลือดดาวตัวหนึ่ง ซึ่งนอนหมอบดักเส้นทางด้านอยู่บนคาบคบของต้นไม้ใกล้ๆ ของเส้นทางอันจะเดินผ่าน และขณะนี้มันได้กระโจนลงพื้นดินแผ่นแนบหนีหายไปแล้ว

“เอากะพ่อซิ รพินทร์ก็รพินทร์เหอะ พรานชดของเรากีย่อยไปเสียเมื่อไหร่ ขนาดเลือดดาวพ่อยังตะเพิดไล่ได้เลย แบบนี้สบายใจได้แล้ว น้อย”

ไชยยันต์พูดกับดาร์รินเบาๆ พร้อมกับยิ้ม หวังจะชวนคุยให้หล่อนสร้างจากการเดินไปอย่างซิมๆ มากกว่า ราชสกุลสาวไม่ตอบอะไร นอกจากยิ้มซิดๆ ให้นิดหนึ่ง

เส้นทางเป็นไปตามที่อนุชาวิทย์บอกมาทุกอย่าง พอตัดขึ้นจากบริเวณหุบลึกนั้น ก็ได้ทางชันขึ้นมาเป็นลำดับจนบรรจบกับด้านข้าง ที่พาดไปในระหว่างเทือกเขาต่อเทือกเขา เส้นทางเดินสะดวกขึ้น มัคคุเทศก์ข้างหน้ายังไม่ยอมหยุด คงเดินนำไปเรื่อยๆ ตามเส้นทางที่ทอดขึ้นลงสูงๆ ต่ำๆนั้น แล้วชั่วไม่นาน

ในระยะที่มองเห็นหลังกันได้ทุกขณะ ทุกคนก็เห็นเนินภูเขาที่ค่อนข้างจะโล้นเลียนไม่สูงเกินไปนัก ดักอยู่ทางซีกซ้ายมือ ส่วนต่ำลงมาทางด้านขวา ก็คงเป็นเส้นทางด้านที่เลี้ยวอ้อมเนินนั้นไป โดยเลาะไปตามขอบเหวที่ลึกด้วยยอดไม้ใหญ่

ตำแหน่งนั้นเอง อนุชาหยุดยืนพิจารณาอยู่ที่ก้อนหินใหญ่ ลักษณะเกือบจะกลมก้อนหนึ่ง ซึ่งพียงอยู่กับโคนไม้ใหญ่ขนาด 5-6 คนโอบ เขาเดินวนดูอยู่รอบๆ หนีบไรเฟิลไว้ในซอกแขน ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ

เมื่อเซษฐา ดาร์ริน และไชยยันต์ตามเข้ามาถึงก็ถามกันว่า

“อะไรหรือกลาง มีอะไรน่าสนใจ”

“ยิ่งกว่าน่าสนใจเสียอีก...”

อนุชาตอบขริมๆ พยักหน้าไปยังก้อนหินที่พียงติดอยู่กับโคนพญาไผ่นั้น แล้วบอกต่อไปว่า

“ลองพิจารณาให้ดีซิ ว่าหินก้อนนี้มาพียงอยู่กับโคนไผ่นานสักเท่าไรแล้ว รอยกลิ้งลงมาจากเนินนั้นเห็นชัด และอะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า รอยถลอกของโคนไม้ที่มันกลิ้งลงมากระทบ ลำต้นเปลือกฉีกยับให้เห็นอยู่ท่อนไหน!”

ทุกคนจ้องมองเป็นตาเดียวอย่างสนใจ พอติดกับคณะลูกหาบ คะหยิ่นและหนานอินเดินเข้ามาถึง พรานครู ผู้เฒ่ามองที่ก้อนหินมองโคนไม้ แล้วแหงนมองไล่ละขึ้นไปตามเส้นทางเทชันของภูเขาหินเบื้องหน้า

“นาย!”

แกร้องออกมาเบา ๆ หน้าตื่น

“ไ้ห็นกัอนนี้มันกัล้งลงมาจากเนินลูกนั้นมาตามเส้นทาง แล้วก็มาหยุดอยู่ที่โคนไม้นี้ ชนต้นไม้ใหญ่เกือบโคนไปทีเดียวแหละ แผลที่โคนไม้นี้แผลกัยบที่เดียว วะ! มันกัล้งลงมาไ้ยังงันี้ ไม่กัวันมานี้เอง...”

ทั้งคณะ ไม่ว่าจะฝ่ายนายจ้าง หรือพวกลูกหาบทั้งหมด สำเนียงไ้กับร่องรอยของยามผิตปกตีสามัญนี้ไ้ ทุกคนต่าง ยินพิจารณากันอย่างถึถ้วนไปยังหึนประหลาดกัอนนั้น แนวทางที่มันกัล้งลงมา รวมทั้งพื้นภูมิประเทศเบื่องหน้า

“เอาละ เดียวค่อยสำรวจกันให้ถึถ้วนละเอียดยัอีกทีว่าอะไรมันเป็นอะไร ตอนนีพักกินอาหารกลางวันเอาแรงกันไว้ก่อน”

เซษฐาออกคำสั่งแก่ทุกคน...

ขบวนเดินทางหยุดพักลงชั่วขณะ เพื่อบรรจุกระเพาะ
พอให้มึแรง โดยจะใช้เวลากันอย่างรวดเร็วกัที่สุด อนุชานั้นทำงานแข่งกับเวลาอย่างเห็นชัด เขาไม่ยอมเสียเวลาเปล่า อาหารกระป๋องในมือหนึ่งกระป๋อง ถึอใช้ช้อนตักกินไปพลาาง ตนเองก็เดินแยกจากพรรคพวกที่นั้พักทานอาหารรวมกลุ่มกันอยู่ เดินเกร่ตรวจดูรอยไปเรื่อย ๆ ในรัศมีที่พอมองเห็นกันไ้ เครื่องหลังถอดออกเพื่อให้เกิดความคล่องตัว คงมีแต่ไรเฟิล ซึ่งทึงห่างตัวไม่ได้ สะพายไหล่ และวิทยุติดตัวเท่านั้น

คะหยึนกับหนานอินพยายามอ้อมดูตามโคนไม้ใหญ่ที่หึน

กัอนนั้นมาลั้ณฤทธิวางพึงอยู่ เพื่อจะพบวิ้วว่ามันไ้บดทับอะไรไว้บ้างหรือไม่ แต่ก็ไม่เห็นอะไร เซษฐา ไชยยันต์และดาร์นกินไปพลาางก็มองตามหลัง ‘พราานชด’ ไปพลาาง สังเกตเห็นเขาหมุนตัวไปรอบ ๆ แล้วเดินไปช้า ๆ ตรงไปยังตำแหน่งเนินหึนสูงอันควรจะเป็นที่กัล้งลงมาของหึนใหญ่ ลักษณะสัณฐานเกือบจะกลมกัอนนั้น

แล้วก็ไปหยุดอยู่ยังบริเวณดินแข็ง ตรงตำแหน่งที่จะแยกอ้อมไปตามด้านข้างขวามือ กัมลงนั้พิจารณาอะไรอยู่

“มีอะไรน่าสนใจหรือ กลาง?”

ไชยยันต์ยกวิทยุขึ้นพูด

“มี! มากทีเดียว...”

ระยะที่เห็นตัวกันห่างราว 40-50 เมตร ทุกคนเห็นอนุชาหย่อนตัวลงนั้กินอาหารไปพลาาง ก็ตอบลงมาด้วยเสียงอ้อ เพราะเคียวเนื้อกระป๋องเต็มปาก

“ตำแหน่งที่ฉันนั้อยู่มี รอยกลุ่มของพวกอเมริกันมานั้พักกันอยู่ กันบุหรึเคลื่อนไปหมด ส่วนเส้นทางด้านที่เลาะอ้อมเนินนี้ ก็มีรอยพวกลูกหาบของพวกเขากักันเดินไป”

“วินิจฉัยรูปการณั์ว่ายังงั?”

เซษฐาถามขึ้นไปลั้ ๆ

“ผมว่า รพึนทร์กับพวกนายจ้างทุกคนมานั้พักกันอยู่ตรงนี้ชั่วระยะเวลาหนึ่งประมาณ 20 ถึง 30 นาที โดยปล่อยให้พวกลูกหาบล่วงหน้าไปกัอนตามเส้นทาง และพวกนี้พากันไ้เนินขึ้นไป มีรอยหึนใหญ่กัอนนั้นกัล้งลงมาจากเนินลูกนี้แหละ สวลงมา มีรอยกระแทกโชดหึนเล็ก ๆ แถบนี้แตกัยบระเป็น

ทางไปทีเดียว แต่ดูแล้วยังไม่เห็นวี่แววว่าหินที่กลิ้งลงมานั้น จะ
บดทับเอาใครเข้า คงจะหลบกันได้ทัน...เออละครับ...ไม่ต้องใจ
ร้อนทานอาหารกันให้สบายและพักผ่อนให้หายเหนื่อย เดี่ยวเรา
จะมาช่วยกันวินิจฉัยอีกที ผมจะนั่งปักหลักอยู่ตรงนี้แหละ เรา
มองเห็นกันอยู่ใกล้ๆ นี่เอง อ้อ! ประเดี๋ยวถ้าจะเคลื่อนกันเข้า
มา ให้ลุงอินทิวเครื่องหลังมาให้ผมด้วย เพราะผมจะไม่เดินย้อน
ลงไปอีกแล้ว”

โดยเครื่องมือสื่อสาร คือวิทยุที่นำติดตัวกันมาด้วย ช่วย
ให้ติดต่อกันได้อย่างสะดวก เหมือนนั่งคุยกันอยู่ใกล้ๆ ทั้งๆ ที่
ฝ่ายหนึ่งแยกห่างกลุ่มออกไปแล้วก็ตาม ระยะนี้ ตามปกติแล้ว
จะพูดอะไรกันไม่ได้เลยถ้าปราศจากวิทยุ นอกจากจะใช้ตะโกน
ให้สัญญาณ หรือตะโกนเรียกกันเท่านั้น แต่นี่คุยกันได้เบาๆ
อย่างสบาย

ได้ยินคำบอกเล่าเช่นนั้น ดารินก็รีบกินอาหารโดยเร็ว
เพื่อจะได้ไปสมทบกับพี่ชายกลางเสียในทันที จนเชษฐาต้อง
เตือนว่า

“ใจเย็นๆ น้อย ไม่ต้องลุกลี้ลุกลอนนักหรอก เห็นกันอยู่
แล้วว่าร่องรอยของพวกนั้น เท่าที่เราตามมานี้ ก็พบชัดอยู่ทุก
ระยะ แทบจะหลับตามองเห็นเหตุการณ์ทุกขณะว่าพวกเขาทำ
อะไรกันที่ไหนบ้าง หรือบางทีก็แทบจะอ่านได้ถึงความรู้สึกนึก
คิดในขณะนั้นๆ ที่เดียว”

ดารินสงบอาการกระสับกระส่ายลง แต่ในใจยังเรวร้อน

“น้อยว่า พวกนั้นเจอเหตุการณ์ร้ายเข้าให้อีกแล้วละ ตรง
จุดที่พี่กลางนั่งอยู่นั้นแหละ มันหมายถึงว่า ไอ้หินก้อนนี้กลิ้ง

ลงมา...มันกลิ้งลงมาเพื่ออะไร จากกำลังของอะไร ก้อนไม่ใช่
เล็กเลยนี่ สมมุติถ้านั่งรวมกลุ่มอยู่อย่างที่เราสามคนนั่งอยู่
นี่ และหากหลบกันไม่ทันก็แปลว่า จะต้องแหลกหมดทั้งสามคน”

หล่อนพูดด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้ปกติที่สุด

“แต่ก็ไม่เห็นกลางรายงานมาว่ามีการบาดเจ็บล้มตายของ
พวกนั้นเลยนี่ ก็แสดงว่ามันกลิ้งหล่นลงมาเฉยๆ ทำอันตราย
ใครไม่ได้เลย และไม่ว่ามันจะกลิ้งลงมาจากตำแหน่งไหน เพราะ
อะไร ก็แปลว่าพวกนั้นไหวทัน หลบหลีกกันได้ทั้งหมด”

ไชยยันต์ว่า

“ประเดี๋ยวเราจะเข้าไปที่กลาง แล้วจะเห็นเอง”

เชษฐาบอก

ต่างเห็นอนุชาคงนั่งอยู่ที่เดิม กินไปพลางก็แหงนมอง
ขึ้นไปบนเนินนั้นอย่างใคร่ครวญ เห็นแก่งแ่งโขดหินงอกอยู่ทั่วไป
ตามหนทางที่เป็นลูกเขาย่อมๆ ลักษณะเหมือนเนินป่าหินนั้น
ส่วนทางด้านนี้ดารินอ้อมก่อนทุกคน แม้แต่พวกลูกหาบ หล่อน
ดื่มแล้วใช้กล้องส่องทางไกลจับไว้ยังร่างของพี่ชายกลางก่อน
จากนั้นก็ค่อยๆ เงยกล้องสำรวจสูงขึ้นไปตามลำดับยังเนินของ
ป่าหิน ด้วยกำลังขยายของกล้องผลิตในเยอรมันขนาด 7 เท่าซึ่ง
กะทัดรัด แต่เลนส์ชัดคมใสแจ๋ว

ไม่มีอะไร นอกจากก้อนหินใหญ่ๆ และหนทางตรง
กลางอันเป็นเส้นทางเดินขึ้นลงของสัตว์ป่าทุกชนิด

หล่อนลดกล้องลง แล้วส่งให้ไชยยันต์ผู้ติดตามหล่นมา

ในระยะเวลาใกล้ๆ ไชยยันต์รับมา แต่ยังไม่สนใจที่จะส่งดูอะไร ทั้งสิ้น เพียงแต่มองด้วยตาเปล่า แล้วเอาบุหรือออกมาสูบนั่งพัก หล่อนจึงหยิบวิทยุที่เปิดตั้งอยู่ตรงหน้าขึ้นมาถือ

“พี่กลางคะ พอจะเห็นแล้วหรือยังว่าไอ้หินก้อนนี้ ตำแหน่งเดิมมันอยู่ที่ไหน”

“บนโน้นนั่นแหละ จุดใดจุดหนึ่งแนวริมทางระหว่างกิ่ง กลางก่อนจะถึงยอดข้างบนโน้น ประเดี๋ยวเราจะทดลองขึ้นไป ค้นหาแหล่งที่ตั้งเดิมของมัน”

“อย่าเพิ่งขึ้นไปตามลำพัง จงกว่าพวกเราทางนี้จะไปรวม กับเธอก่อน”

พี่ชายใหญ่ออกคำสั่ง

“ครับ พี่ใหญ่ ลุงอินแกกินข้าวเสร็จหรือยัง ขอให้ผมพูด กับแกหน่อย”

เสียงน้องชายกลาง ดังถามออกมาจากลำโพงเล็กของ วิทยุมือถือ เซษฐาหันไปดู ก็เห็นหนานอินเอาผ้าขาวม้าเช็ดปาก เดินเข้ามา จึงส่งวิทยุของเขาไปให้

“ว่ายังไง พรานชด?”

หนานอินกตัญญู พูดออกไปด้วยเสียงค่อนข้างดังของแก

“ลุงเคยขึ้นไปบนยอดเนินหินลูกนี้มาบ้างหรือเปล่า?”

เสียงอนุชาถามพรานเผ่าคู่ใจลงมา

“เคย!...ข้างบนไม่มีอะไรหรอกนาย นอกจากแอ่งน้ำซับ เป็นแหล่งน้ำแห่งเดียวในละแวกนี้ ก่อนจะถึงตะเคียนทอง ถ้า นายพรินทร์กับพวกจะไต่ขึ้นไปบนนั้น ก็แปลว่าแกคงจะไปหา น้ำนั่นแหละ คงแวะขึ้นไปเอาน้ำละมั้ง”

“มีรอยพวกนั้นบางส่วน เดินขึ้นไปบนนั้นจริง ๆ ด้วย โดย แยกกับพวกลูกหาบ ทายไม่ถูกว่าระหว่างที่พวกขึ้นไปบนเนิน กับพวกที่เดินแยกไปตามด้านข้าง จะรอกันหรือเปล่า หรือว่า ต่างฝ่ายต่างแยกทางกัน โดยมีจุดพบกันที่ไหนสักแห่งข้างหน้า เหมือนอย่างที่เราตามกันมาแล้วเมื่อตะกี้”

คำพูดโต้ตอบของอนุชาและครูพรานโดยวิทยุ เซษฐา ดาริน และไชยยันต์ได้ยินและเข้าใจโดยตลอด ต่างสงบฟังการ ทหารหรือระหว่างคนทั้งคู่อยู่

“หนานอินว่านายพรินทร์คงไม่พาฝรั่งพวกนั้นขึ้นไปบน เนิน เพื่อจะแยกตัดทางไปดักพบกับพวกลูกหาบหรอก เพราะ ถ้าลงจากเนินไปอีกฟากหนึ่งมันเป็นป่าไม่น่าเดิน เต็มไปด้วย ต่อหลุมแล้วก็ไม่ใช่ทางลัดด้วย หนานอินว่า คงจะขึ้นไปเอาน้ำ หรือตรวจดูอะไร หลังจากนั้นก็คงจะย้อนกลับมารวมกับพวก ลูกหาบ ไม่ก็ปล่อยให้ล่วงหน้าไปก่อนแล้วเดินตามหลัง”

“ถ้าอ้อมท้อง แล้วก็หายเมื่อยขาทั้งข้างแล้ว ก็เข้ามาได้ เลยทุกคน”

อนุชาบอกมาเป็นประโยคสุดท้ายทางวิทยุ

เซษฐา ไชยยันต์ กับพวกลูกหาบเตรียมแล้ว ดาริน ก็ปราดหน้าหันขึ้นไปก่อนแล้ว หล่อนสาวเท้าไต่ขึ้นเนินเพื่อจะ ตรงไปหาพี่ชายที่เห็นยังนั่งอยู่อย่างริบร้อน ตาก็มองไปยังเนิน หรือลูกเขาหินล้วนย่อม ๆ นั้นอย่างกังขาอยู่ในใจ

ขณะนั่นเอง หล่อนเห็นอะไรชนิดหนึ่งปรากฏตัววูบขึ้น

มาหมอบอยู่บนโขดหินใหญ่เบื้องหลังของอนุชา ผู้ยังนั่งหันหลังอยู่ เหมือนอยู่ๆ ก็มีใครนำสิ่งนั้นขึ้นไปตั้งไว้ ฉะนั้นระยะมันก็ไม่ได้ห่างออกไปมากนัก จึงทำให้มองเห็นได้อย่างถนัด แสงตะวันบ่ายที่สาดเป็นลำลงมาทำให้รู้เหลือองสลับดำปรากฏชัด ผิดไปจากสีของหิน

ไม่มีปัญหา มันคงจะซุ่มคูอยู่นานพอสมควรแล้ว และขณะนี้คงเผ่นจากที่ใดที่หนึ่งด้านหลังอันสลับซับซ้อนของบริเวณดงหินนั้น ขึ้นไปอยู่บนยอดสูง เพื่อหมายจะกระโจนใส่อนุชาทางด้านหลัง ซึ่งต่ำลงไปไม่เกิน 4-5 เมตร หันหลังให้มันอยู่

สภาพของมัน หมอบหุบเอนลูไปข้างหลัง

คาริน วราฤทธิ์ชะงักกะทันหัน หล่อนไม่มีเวลาพออีกแล้ว นอกจากการตัดสินใจที่เฉียบขาดและรวดเร็วตามนิสัย

.300 เวช แม็กๆ ที่หนีบอยู่ในซอกแขนตัวดูบขึ้นป้าในพริบตา ศูนย์หน้าแตะฉับกับศูนย์หลังโดยไม่จำเป็นจะต้องจัดระเบียบให้มันได้กึ่งกลางใดๆ ทั้งสิ้น นิ้วของราชสกุลสาวก็กระดิก

เสียงกระสุนไรเฟิลประเภทแม็กนัม แผลเปรี้ยงสะเทือนซ้ำทั้งดง ก่อนที่ใครจะทันสังเกตเห็นอะไรทั้งสิ้น นอกจากสะดุ้งพรวดพวาขึ้นทั้งตัว เพราะอยู่ๆ ก็มีเสียงไรเฟิลจากคาริน ซึ่งล้วนต่างคิดว่าหล่อนคงเผอเรอเอาปืนลั่นทั้งสิ้น

ภาพเบื้องหน้า ลายพาดกลอนใหญ่ตัวหนึ่ง กระโจนลอยสูงขึ้นไปบนอากาศ แล้วพลิกตีลังกาคว้างเพราะแรงเหวี่ยงของมันเอง ประกอบกับหัวกระสุนที่แล่นผ่านตัดประสาทสำคัญกลางศีรษะ

อนุชาก็ดูเหมือนจะสำเหนียกไหวทันในบัดดลเหมือนกัน

เขาพุ่งตัวจากตำแหน่งที่นั่งอยู่ ไปคว้าพังพาบอยู่เบื้องหน้า ห่างจากที่เดิมประมาณ 2 วาเศษ

มันก็ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ที่ร่างอันยาวเหยียดน้ำหนักราวกับข้าวสารสัก 2 กระสอบรวมกันหล่นตุ้มลงมาตรงที่เขา นั่งอยู่อืดใจที่แล้ว ชนิดที่ถ้าไม่เคลื่อนย้ายตัวเองเสียก่อนชั่ว 1 ใน 10 ของวินาที ร่างของเขาคงจะถูกมันหล่นลงมาทับคอหักแน่ เสียงมันกระแทกพลักลงมาจนแผ่นดินบริเวณนั้นสะเทือนไปหมดในลักษณะเอาส่วนหลังลงพื้น ดินทั้งสี่ข้างถีบตะกายอากาศ ชักพรวดๆ แล้วดินหมุนเป็นวงกลมในลักษณะเกร็งไปหมดทุกส่วน

อนุชาแผ่นลุกขึ้นยืนจ้องจ้องงัง

เสียงพรรคพวกที่เพิ่งจะเก็บข้าวของกันเสร็จและเงยหน้าขึ้นไป อุทานออกมาพร้อมกันว่า “เฮ้ย!”

คารินขณะนี้ไรเฟิลยังประทับอยู่กับไหล่ ตบกำนลุกเลื่อนกระชากปลอกเก่า กระเด็นแผ้วไปหมุนอยู่กับพื้น ส่งควันกรุ่น แล้วผลักกรว้มเข้าที่ นัดที่สองบรรจุเพลิงทันที วาดปากกระบอกปืนต่ำลงอีกนิด จับไปยังร่างของเสือใหญ่ตัวนั้น ระยะมันอยู่ในวิถิแม่นยำ และเกือบจะเรียกได้ว่าเผาชนสำหรับไรเฟิลขนาดนี้ แต่มันต้องหมายถึงว่า ผู้ยิงจะต้องรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ มีสติดีและยิงได้อย่างฉับไวจริงๆ มิฉะนั้นโอกาสพลาดมีได้มาก

หล่อนไม่จำเป็นจะต้องซ้ำ เพราะขณะที่จ้องปืนคุมเชิงอยู่นั้น ร่างอันสั้นกระตุกของเสือใหญ่ซึ่งโผล่พรวดพราดออก

มาหมายจะตะครุบอนุชา บัดนี้อาการตื่นกระตุกอย่างรุนแรงของ มันเชื้องข้างเป็นลำดับ และในที่สุดขาทั้งสี่ก็เหยียดเกร็งสนิทหนึ่ง พลิกตัวตะแคงแผละอยู่กับที่ตรงนั้น ทั้งส่วนหัวและหางทอดยาว เหยียด

ราชสกุลสาวลดปีนลง ไต่เนินตรงเข้าไปหาพี่ชายด้วย ฝีเท้าเร่งรีบตามเดิมในขณะที่พรรคพวกก็ฮือกันกึ่งวิ่งกึ่งเดินตาม หลังกมาเป็นพรวน สำหรับอนุชานั้นยืนมองอยู่ที่เจ้าป่าตัวที่เกือบ จะกระโจนลงมาเล่นก้านคอ หรือชมองเขาเมื่อหยกๆ นี้ พร้อมกับ จูปาก โคลงหัวไปมา สบถพ่ำ แล้วก็หันไปมองหน้าน้องสาว เล็ก เมื่อหล่อนเดินหน้านิ้วเข้ามาถึง

สองพี่น้องยังไม่พูดอะไรกันในขณะที่นั้น นอกจากสบตา กันเจี๊ยบๆ จนกระทั่ง เซษฐา ไชยยันต์ และทุกคนเล่นขึ้นมาถึง “โห้ย! อะไรวะนี่ ไม่ทันรู้เรื่องรู๊ราวเลย”

เสียงไชยยันต์ไวยวายขึ้น ขณะที่เข้ามาดูเสือใหญ่ตัวนั้น ใกล้เคียง จากบริเวณศีรษะของมันกำลังไหลนองพื้น รอย กระสุนเจาะเข้ารูหูด้านขวา ทะลุขนออกก้านคออีกด้านหนึ่ง ด้านหลังในแนวเฉียง ไม่เพียงแต่ผ่านกะโหลกเท่านั้น ยังหัก กระดูกก้านคอแหลก ด้วยมือยิงอันเจี๊ยบขาด

“ไปยังไฉนยังไฉน?”

เสียงเซษฐาร้องถามขึ้นอีกคน

อดีต ‘พรวนชด’ เบ้าปาก ยักไหล่ คงไม่พูดอะไรอยู่เช่นนั้น ดารินก็ทำเบ้าปาก ยักไหล่เลียนแบบ แล้วก็ไม่ได้พูดเช่นกัน หนานอินมองดูภูมิประเทศตรงนั้นแล้วลงนั่งยองๆ หัวขูข้างหนึ่ง

ของมันขึ้นมามดู พุดออกมาเบาๆ กับพวกลูกหาบที่แห่กันเข้ามา มุงเต็มว่า

“ไอ้เวรนี้หาที่ตายไม่เข้าเรื่อง มันกล้ามาก ที่หมายโดด ลงมาตะครุบนายชด ทั้งๆ ที่พวกเราก็กำลังเดินตามกันขึ้นมา ไกลๆ แค่นี้เอง ถ้านายหญิงยังไม่ทัน หรือไม่ถูก แล้วก็ถ้านาย ชดไม่กลิ้งหลบจากที่เดิม เรื่องมันคงยุ่ง ขนาดนี้อะว่าแต่ขบ เลย แค้โจนลงมาทับก็คอหักแล้ว”

“เสือหัว ไม่รู้จักคำว่ากลัวหรอก ลุงรู้ดีอยู่แล้ว”

นายชวนหัวหน้าลูกหาบเอ่ยขึ้นเบาๆ แล้วมองไปทาง ดาริน บอกด้วยสีหน้าเรียบๆ ว่า

“ถ้านายรพินทร์มาเห็นนายหญิงยิงเสือตัวนี้ ตอนที่มัน กำลังกระโจนใส่พรวนชด นายรพินทร์คงปลื้มใจมาก ที่ไม่เสีย แรงเป็นครูเป็นศิษย์กันมานาน พวกเราไม่ทันเห็นทันรู้อะไรเลย อยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงตูม แล้วไอ้ลายนี้ก็ลงมานอนด้นบัตอยู่ตรง ที่พรวนชดนั่นนี่”

“แต่ตอนนี้ นายรพินทร์ ก็ไม่รู้ไปอยู่เสียที่ไหนแล้ว เหลือ แต่นายหญิงกับพวกเรา ชมซานน่าทุเรศติดตามรอยเท้าเขาอยู่ นี่เอง”

ดารินตอบเคร่งขรึม ดึงก้านลูกเลื่อนออกช้าๆ แล้วบรรจุ กระสุนเพิ่มเติมเข้าไปให้เต็มอัตราตามเดิม ลदनกลง เซษฐาเอา นิ้วเกาตั้นคออย่างหงุดหงิด

“สองคนนี้จะไม่บอกให้รู้กันมั่งเลยหรือ ถ้ามแล้วถามอีก ว่ามันเกิดขึ้นยังไฉน”

“ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าที่พี่ใหญ่และทุกคนเห็นอยู่นี่หรอกครับ...”

ม.ร.ว. อนุชาพูดเรียบ ๆ เหมือนไม่เกิดอะไรขึ้น

“ผมนั่งอยู่ตรงนี้ รอพวกเราทุกคนอยู่ รู้สึกเหมือนกันว่ามีอะไรวูบขึ้นมาบังแสงตะวันจากยอดหินด้านหลัง แล้วน้อยก็ซัดตูมมา ผมก็แผ่นหลบก่อนละ โชคดีที่น้อยยังตัดกะโหลกเพียงนัดเดียว มันเลยร่วงลงมากองตรงที่ผมเคยนั่งนั่นแหละ ก็ต้องขอบใจพรินทร์ที่ฝึกปรี้อลูกศิษย์ของเขาไว้ดีมาก ถึงตัวเขาไม่อยู่ ฝีมือเขาก็ยังฝากทิ้งไว้กับแม่ยอดเสน่หาของเขาคนนี้”

ประโยคสุดท้าย อนุชาบ้วนปากไปทางน้องสาว ดาริน แยกเขี้ยว

“อย่าประชดแตกดันนะ ที่ยิงออกไปตะกั่วนี้แหละ มันเพราะความตกใจเท่านั้น ถ้ามีเวลาให้คิดสักนิด จะไม่ยิงมันเลย อยากจะดูพรานชดเอามือตบขาทางเกวไสไ้ไ้ลายตัวนี้ให้ดูอีกสักครั้งเหมือนกัน”

“บ๊ะ! พี่น้องสองคนนี่มันยังงั้นนะ มาด้วยกันแท้ ๆ ยังไม่วายกั๊กกันอยู่ตลอดเวลา รำคาญชะจริง ผะผ่า! นี่จะเป็นเงาชายกับพรินทร์สมัยก่อนหรือยัง ใจ ดูเอาชั้นเอาเชิงกันชะจริง”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมาอย่างรำคาญ

ดารินหันไปทางพี่ชายใหญ่อย่างเคืองพยาเกรง เมื่อเห็นเขายืนหน้ามุ่มท่าจะไม่พอใจอยู่ เพราะอาการอันเงียบเฉยของหล่อนและพี่ชายกลาง บอกเสียงอ่อนโยนว่า

“น้อยเห็นมันกระโจนขึ้นมาหมอบอยู่บนก้อนหินด้านหลัง พี่กลางคะ และตั้งท่าจะโดดลงตะครุบ ก็เลยยิง ก้อนหินนั่น

มันจะมาจากไหนไม่เห็น อยู่ ๆ ก็เห็นวูบขึ้นมาอยู่บนยอดหิน พลุกที่น้อยยิงถูก เท่า ๆ กับที่พี่กลางก็ไวยิ่งกว่าลึง พอที่จะหลีกก่อนที่มันจะหล่นลงมาทับแบน เรื่องเล็กน้อยแค่นี้เอง อย่าไปสนใจอะไรเลย พวกเรามาถึงก็ดีแล้ว น้อยอยากจะรีบขึ้นไปดูบนเนินนั้นมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อยากรู้ว่าหินใหญ่ก้อนนั้นเดิมมันเคยมีที่อยู่ตรงไหน และร่วงกลิ้งตามเนินนี้มาได้ยังไง”

อดีตท่านทูตทหารบก พี่ชายใหญ่ของคณะ มองดูหน้าน้องสาวเล็กและน้องชายกลาง แล้วโคลงศีรษะอยู่เช่นนั้นอย่างระอาใจในความถือดีของทั้งสองฝ่าย

ไม่มีใครสนใจกับเสือโคร่งเจ้ากรรม อันเป็นอุปัทวเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ นั้นอีก นอกจากหนานอิน ผู้ซึ่งร้ายกาจอะไรของแกพิมพ์้า แล้วใช้มีดหมอกคมกริบประจำตัว กรีดเป็นรูปสี่เหลี่ยมแผ่นเท่ากระเบาะมือตรงบริเวณหน้าผาก แล้วลอกออกอย่างง่าย ๆ อืดใจเดียวสำเร็จ แล้วลุกขึ้นยืน

อนุชากำหนดให้คะหยิ่นและพวกลูกหาบทั้ง 5 คู่ พักรออยู่ตำแหน่งนั้นก่อน โดยบอกว่า

“ฝ่ายฉันทั้งหมดกับลุงอิน จะขึ้นไปบนเนินนั้นสักเดี๋ยวนเดียวเท่านั้น นายชวนคุมพวกนี้นั่งรออยู่ตรงนี้ก่อน เส้นทางของเราก็คือจะไปตามทางด้านข้างนี้ด้วยกัน เมื่อกลับลงมาแล้ว ไม่นานหรอก อย่างมากไม่เกินครึ่งชั่วโมงจะให้คะหยิ่นอยู่เป็นเพื่อน ทุกคนรอพักไปในตัว”

หัวหน้าลูกหาบพยักหน้ารับทราบโดยดี

เชษฐาสั่งให้หนานอินซึ่งมีวิทยุได้รับแจกประจำตัวไว้

เครื่องหนึ่ง ให้มอบวิทยุเครื่องนั้นไว้ให้คะหยิ่น อธิบายกันทีเดียว
เดียว เจ้านักเลงโตหล่มช้างก็รู้เรื่องว่าจะใช้งานอย่างไร

แล้วครูพรานผู้เฒ่า ก็นำคณะใต้ทางนั้นขึ้นไปทันที โดยมีคะหยิ่นและพวกลูกหาบหุ่ยตรอกคอยกันอยู่ตรงตำแหน่งที่เลื่อน
นอนตายอยู่...

แม้จะเป็นลักษณะของเนินหินมากกว่าที่จะเรียกได้ว่า
'ภูเขา' แต่หนทางก็ชันพอใช้ทีเดียว จะอย่างไรก็ตาม พอที่จะจุ่ม
ตัวเดินไต่กันขึ้นไปได้ไม่ถึงกับปีนป่าย และอันเนื่องจากเห็นว่า
ระยะใกล้ๆ เพียงแค่นี้เอง ประกอบกับจะขึ้นไปตรวจหาร่องรอย
เพียงเล็กน้อย และก็จะกลับลงมาสมทบกับพวกลูกหาบทั้งชุด
โดยการแนะนำของอนูชา ทุกคนจึงปลดเครื่องหลัง อันจะเป็น
สัมภาระถ่วงหนักออกหมด เพื่อให้เกิดความคล่องตัวขึ้นอีก แต่
ละคนคงมีแต่ไรเฟิลและวิทยุประจำตัวเท่านั้น

แล้วหนานอินผู้ล่วงหน้าสังเกตดูอะไรขึ้นไปก่อน เว้น
ระยะห่างแค่ 7-8 เมตร กับพวกที่รวมกลุ่มตามกันขึ้นไปก็มา
หยุดรออยู่ตรงตำแหน่งริมทางขึ้นแห่งหนึ่ง ซึ่งมองจากเบื้องล่าง
ขึ้นไป เห็นมีรอยดินลูกรังถล่มร่วงกระจายอยู่เฉพาะตรง
นั้นเต็มไปหมด

“ฮ้า! นี่เอง พบแล้วนาย ไอ้ตรงนี้แหละ ที่หินเวรก่อน
นั้นมันเคยตั้งอยู่หมิ่นๆ แล้วก็ถูกอะไรผลักดันให้มันกลิ้งหล่น
สวนทางลงไป”

เสียงแกร้องเอะอะขึ้น

เชษฐา อนุชา ดาริน และไชยยันต์ เดินขึ้นมาถึงก็หยุดยืน
จ้องเขม็ง

มันจริงอย่างที่หนานอินบอกไว้ทุกประการ ตำแหน่งนั้น
ขณะนี้ เป็นบ่อลึกลงไปประมาณฟุตเศษเล็กน้อย ขนาดของหลุม
กว้างเพียงไม่เกิน 2 ตารางเมตร รูปร่างของขอบโดยรอบเป็น
ลักษณะรีๆ เหมือนรูปไข่ แสดงว่าเมื่อไม่นานมานี้ มันได้เป็น
ที่ตั้งของหินก้อนหนึ่งอยู่อย่างหมิ่นๆ ขวางดักอยู่ปากทางขึ้น แล้ว
จู่ๆ ก็จะต้องมีพลังอะไรชนิดหนึ่ง แต่แน่ละเกินกว่าพลังของคน
สัก 5-6 คนแน่ มาผลักดันหินก้อนที่ตั้งอยู่หมิ่นๆ นี้ ให้หลุดจาก
ที่ของมันและร่วงลงไป

และเมื่อมันหลุดจากตำแหน่งที่เคยตั้งอยู่ โดยกฎธรรม-
ชาติดึงดูดของโลก มันก็ต้องกลิ้งลงไปตามหนทางเทลาดชน
แก่งหินเล็กๆ ที่ขวางทาง แต่มีความมันคองน้อยกว่าขนาดน้ำหนัก
ของมัน ทำให้แตกหักย่อยยับ และไม่สามารถสกัดกั้นดักทาง
ไว้ได้ ซึ่งมันก็จะกลิ้งต่อไป ยิ่งต่ำลงไปเท่าไร ความเร็วก็
จะต้องยิ่งทวีขึ้นเท่านั้น จนกระทั่งถึงบริเวณตีนเนิน แล้วก็กลิ้ง
กระดอนต่อไปด้วยแรงส่งอีกไกล ไปสิ้นสุดพลังหยุดนิ่งเอาที่โคน
ต้นไม้ใหญ่ดังที่พบเห็นมาแล้ว

ไม่มีใครค้ำหนานอินสักคนเดียว นอกจากพิจารณาดู
รอยที่หินถูกงัดให้หล่นลงไปในนั้น พลังกัตรีมีฝักปากนึ่ง พยายาม
นึกวาดภาพเหตุการณ์ในขณะที่ยหินถูกงัดนั้น พรานชดหันมอง
ย้อนกลับลงไปเบื้องล่างยังหินก้อนนั้น ซึ่งโดยแนวทางตรงอัน
ไม่มีสิ่งใดบดบัง ก็ยังเห็นมันไปวางพิงอยู่กับโคนต้นไม้ใหญ่ที่
โผล่ขึ้นมาพบกันในครั้งแรก

“จากตำแหน่งที่หลุดร่วงลงไปนี้ กลิ้งสวนทางขึ้นแล้วก็ไปสงบนิ่งอยู่ตรงโคนต้นไม้ เกือบจะกระแทกต้นไม้ใหญ่ให้หักลงทั้งต้น วัดระยะห่างประมาณเกือบ 120 เมตร!”

อนุชาพิมพ์ซ้ำขึ้นเบา ๆ คิ้วทั้งสองย่นเกือบจะชิดกัน

“ถ้าสิ่งที่เราคาดหมายไว้ก็น่าจะใกล้เคียง...”

เชษฐาอ่านรูปการณ

“พวกนั้นกำลังหยุดพักอยู่ตรงตีนเขื่อนนั้น หรือมิฉะนั้นก็ระหว่างที่ไต่ทางสวนกันขึ้นมา ได้มีอะไรสักอย่างมาผลักดันหินใหญ่ก้อนนั้นให้กลิ้งสวนทาง หมายถึงให้บดทับ แต่พวกเขา คงจะไหวทัน หลีกหลบกันได้เสียก่อน หินจึงไม่ถูกใคร กลิ้งไปหมดฤทธิ์ฟุ้งอยู่ทับโคนต้นไม้โน้น”

“เจตนาร้ายที่ต้องการฆ่า!”

ไชยยันต์โพล่งออกมา

“แต่อะไรเล่าที่สามารถผลักดันหินก้อนนั้น ซึ่งน้ำหนักก็ไม่ใช่น้อย ให้หลุดจากตรงนี้ลงไปได้”

“ช้างแ่น นาย ช้างใหญ่!”

ครูพรานพูดโดยเร็วอย่างมั่นใจ

“ถ้าไม่ใช่ช้าง ต่อให้ไต่ฝิตบพวกนั้นสัก 10 ตัว ก็คงไม่มีแรงมากถึงกับจะเขยื้อนหินก้อนนั้นได้แน่ แม้จะดูว่ามันตั้งหมิ่น ๆ ติดดินอยู่นิดเดียวก็เหอะ แต่ช้างใหญ่แค่เอาหัวดันเบา ๆ เท่านั้น มันจะหลุดจากที่มันตั้งนี้ทันที ดูจากรอยดินขึ้น ๆ นี้ มันก็แค่ 7-8 วันที่ผ่านมานี้เอง”

ว่าแล้วหนานอินก็โดดลงไปในหลุมตื้น ๆ นั้น เอามือกวาดดินปนหินลูกรังที่ถล่มลงมากลบ โดยกวาดออกเพื่อจะหาพื้นแท้

จริงภายใต้ ซึ่งก็พบว่ามันยังเป็นรอยขึ้น ๆ อยู่จริงตามแถบออกเนื่องจากสิ่งที่กดทับฝังอยู่เป็นเวลานานเพิ่งจะเคลื่อนตัวพื้นหลุดไป

“ถ้ารพินทร์กับคณะเดินสวนทางขึ้นมา หรือนั่งพักกันอยู่ตรงตีนเนินนั้น ตอนที่หินกลิ้งหลุดจากที่ หล่นลงไปเพื่อจะทับพวกเขา โดยมีช้างเป็นตัวคอยดันหินอยู่ พวกเขาก็น่าจะมองเห็นตัวการต้นเหตุอย่างถนัด และรพินทร์ก็คงยิ่งไ้ตัวเวรที่เป็นต้นเหตุให้หินกลิ้งลงใส่พวกเขาหมอบอยู่กับที่ไปแล้ว แต่ที่เราไม่เห็นซากช้างที่ถูกยิงล้มอยู่บริเวณนี้สักตัวเดียว”

ดาร์วินเอ่ยขึ้นอย่างงง ๆ รูปการณจากหลักฐานมันทำให้พอจะอ่านอะไรได้เพียงคร่าว ๆ เท่านั้น ยังไม่ละเอียดนักในพฤติการณ์ว่ามันเกิดขึ้นอย่างไรกันแน่

ทุกคนนิ่งกันไปอีตื้อ แล้วเชษฐาก็เอ่ยขึ้นว่า

“อาจยังไม่ทันก็ได้ เราลองมานึกวาดภาพเปรียบเทียบกับพวกเรากันเอง ขณะที่ไต่ทางนี้ขึ้นมา หากมีอะไรหลบซ่อนอยู่หลังก้อนหิน เตรียมผลักดันหินให้ร่วงลงใส่ พอหินก้อนนั้นหลุดกลิ้งสวนทางเข้าใส่ ต่อให้เห็นชัดว่า มีช้างหรืออะไรก็ตามเป็นตัวการผลักหินลงมา ทุกคนก็คงจะต้องเผ่นกันหลบชนิดแข่งกับเวลาที่เดียว คงจะระเนระนาด...กระจัดกระจายเข้าหาที่กำบังกันทั้งหมดนั่นแหละ ใครจะไปยืนปักหลักยิงช้างตัวนั้นอยู่ได้ นอกจากเผ่นเอาตัวรอดไว้ก่อน อาจสาเหตุนี้ก็ได้ที่ทำให้รพินทร์และพวกนั้นยังไม่ทัน เพราะมันเป็นวินาทีคับขันเหลือเกิน และเมื่อมัวแต่ตาลีตาเหลือกหลบเอาชีวิตรอดจากการถูกหินกลิ้งลงมาหมายบดทับอยู่ ไ้ช้างตัวนั้นก็ถือโอกาสเผ่นหนี

รอดทางปิ่นไปได้เสียก่อนอย่างนกภูม้นต้องฉลาดเต็มไปด้วยเล่ห์อย่างที่สุดแล้ว ไม่งั้นจะมากอดดักกิ่งดหินให้กลิ้งเข้าใส่พวกนั้นได้ยังไง ถึงพวกเราเองก็โดนกันมาแล้วในลักษณะคล้าย ๆ กันนี้”

“อาจเป็นอย่างที่แกว่าก็ได้ เซษฐา คงไม่มีใครตั้งตัวติดพอที่จะยิงทันหรอก ในกรณีที่พองัดหินเข้าใส่เจ้าตัวการก็เปิดอ้าวหนีเลย”

ไชยยันต์สนับสนุนข้อสันนิษฐานของอดีตท่านทูตทหารบก

“ลุงอินกับพี่กลางตรวจดูตามเส้นทางนี้แน่นอนแล้วนะว่าไม่มีใครได้รับอันตรายจากหินก้อนนั้นที่กลิ้งลงไป?”

ดาร์นจ้องหน้าพี่ชายกับครุพรานเหม็ง ทั้งสองสันนิษฐาน

“ไม่มีร่องรอยเลย เชื่อแน่ว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า พวกนั้นไม่ว่าจะมีกันกี่คนต้องหลบเอาตัวรอดได้หมด แม้จะหวุดหวิดแค่ไหนก็ตาม นี่มันแสดงว่า ตลอดเส้นทางเดินของรพินทร์ที่นำพวกนั้นมา เขาพบกับอุปสรรคเลวร้ายที่คอยสกัดกั้นเล่นงานอยู่ทุกระยะที่เดียว และเป็นเหตุการณ์ที่กำลังเล่นงานทางฝ่ายเราอยู่ด้วยเหมือนกัน ต่อไปนี้เราเคยระวังตัวกันไว้เท่าไรแล้วต้องเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัวเลย จะประมาทอะไรไม่ได้แม้แต่คนเดียว”

“ไป! ไต่ต่อขึ้นไปดูแอ่งน้ำข้างบน”

เซษฐาโบกมือ บอกให้เคลื่อนที่ต่อไป

ครูเดียวทั้ง 5 คน ก็ขึ้นมาถึงยอดของเนินลูกนั้น ต่างช่วยกันกวาดสายตาค้นหาไปรอบ ๆ แล้วหนานอินก็นำมายังตำแหน่งอันเป็นแอ่งน้ำตื้น ๆ บริเวณหนึ่ง

“อย่าเพิ่งตะตองน้ำในแอ่งนี้นายทหาร!”

แกว่งขึ้นเร็วปรือ โดดเข้ามากระซอกไหลไชยันต์ ผู้พอมองเห็นก็ทรุดตัวลงริมขอบตอหนึ่งท่าท่าจะชักน้ำขึ้นลูปหน้า ทำให้ทุกคนชะงักทันที

“ทำไมหรือลุง?”

ไชยยันต์ร้องออกมาอย่างตกใจ หนานอินชี้มือไปกลางแอ่ง ทั้งหมดมองเห็นกิ่งไม้ค่อนข้างใหญ่ ขนาดเกือบเท่าท่อนขาเต็มไปด้วยใบและกิ่งเล็ก ๆ มีรอยหัก และโยนลงไปสู่หม้ออยู่กลางแอ่ง ลักษณะของมันใบเริ่มจะเหี่ยวเฉาและเน่าลงแล้วในระยะเวลาที่ผ่านมาประมาณ 1 อาทิตย์หรือใกล้เคียงนั้น ต่างมองจับไปที่กิ่งไม้ ซึ่งมาจมแช่อยู่ในแอ่งด้วยความพิศวง

อนุชาแผ่นเข้าไปซุบซิบอะไรกับพรานเฒ่า แล้วหันมาบอกกับพรรคพวกโดยเร็ว

“ลุงอินบอกว่ากิ่งไม้ที่มีรอยถูกหัก และนำมาโยนไว้ในแอ่งนี้ เป็นไม้ชนิดหนึ่งที่ยางมันเป็นพิษเบื่อเมาอย่างรุนแรงที่สุด มีอะไรชนิดหนึ่งได้ไปหักกิ่งไม้นี้ แล้วก็ลากมาแช่ไว้ในแอ่งน้ำเพื่อทำให้น้ำในอ่างเป็นพิษ เป็นการทำลายแหล่งน้ำ ใครขึ้นดื่มเข้าไปละยุ่งทีเดียว”

“ฮ้า แปลว่ายังไงกันนี้?”

ระหว่างที่เซษฐาและดาร์นนั่งพินิจ ไชยยันต์อุทานออกมา

“ก็แปลอย่างที่คุณะชิ กระยะเวลาที่เราพบรอยหินถูกงัดลงใส่พวกนั้น กับกิ่งไม้ที่ถูกนำลงมาแช่ในแอ่งนี้มันก็ใกล้เคียงกันนั่นแหละ”

อนุชาตอบโดยเร็ว แล้วแยกกันกับหนานอิน เดินตรวจ
พิจารณาไปรอบ ๆ ขอบแอ่ง บอกต่อมาว่า

“มีรอยของอเมริกันชุดนั้น ขึ้นมาพิจารณาดูอยู่ที่แอ่งน้ำนี้ด้วยเหมือนกัน ก้นบุหรืชิการ์มีทิ้งให้เห็นอยู่สองสามก้น”

“น่าจะคิดแฮะ...”

พี่ชายใหญ่ของคณะครางออกมาแผ่วเบา หันไปมองหน้า
น้องสาว ผู้จ้องอยู่ยังกึ่งไม้ันั้นตาไม่กะพริบ หล่อนหันมาสบตา
พอดี

“ถ้าจะให้เหนื่อยหาเหตุการณ์ก็คือ รพินทร์กับพวกนั้น ขึ้นมาบนนี้เพื่อจะหาน้ำ หรือมิฉะนั้นก็แสวงหาร่องรอยอะไรสักอย่างถ้าหากว่าพวกเขายังไม่ขาดน้ำ แต่ระหว่างที่ไต่ทางขึ้นมานั้นเอง พวกเขาก็ถูกงัดหินกลิ้งลงไปใส่ พอพ้นเหตุการณ์นั้นไปได้แล้วขึ้นมาถึงบนนี้ แทนที่จะพบแอ่งน้ำที่พอจะอาศัยดื่มกินได้ ก็ปรากฏว่ามีมือดีมาทำลายแหล่งน้ำนี้เสียอีก ด้วยกิ่งไม้ยางมีพิษอย่างที่ลุงอินว่านั่น พวกนั้นจะอาศัยน้ำในแอ่งนี้ไม่ได้เลย...”

แล้วหล่อนก็มองไปยังหนานอิน ผู้ยืนก้มๆ เงยๆ อยู่อีกฝั่งหนึ่ง ห่างแค่ 3-4 วา ร้องถามว่า

“น้ำในแอ่งนี้ยังมีพิษตกค้างอยู่อีกหรือลุงอิน สมมุติว่า ไ้กิ้งไม้พิษนั้นมันลงไปแช่อยู่ 7-8 วันมาแล้ว?”

“มันยังไม่ปลอดภัยหรอก นายหญิง ที่นี่เป็นแอ่งน้ำซับ ไม่ใช่ธารน้ำไหล หรือแหล่งน้ำกว้างๆ ถ่ายเทไม่ได้ กิ่งไม้ก็เพ็ง จะมาแช่อยู่ไม่กี่วันนี่เอง ถึงยังงิพิษมันก็ยังมียู่แน่ๆ แหล่งน้ำบริเวณนี้เสียไปแล้ว ใช้การไม่ได้ ไม่ว่าคนหรือสัตว์ กว่าจะจาง

พิษหายไปหมดก็ใช้เวลานานเป็นปีทีเดียว นายหญิงก็เห็นแล้วว่ามันเป็นแอ่งแคบๆ แค่นี้เอง”

“แล้วเกิดอะไรขึ้นที่นี้บ้างไหมนี่ ขณะที่พวกนั้นขึ้นมาถึง”
เชษฐาถาม เค้าน้ำเครียดลงอีก ดวงตาทั้งคู่หรือลงอย่าง
สยงใจ

“ถ้านายรพินทร์ขึ้นมาด้วยและมองเห็นอย่างนี้ แก่ก็รู้ทัน คงไม่ยอมแตะต้องน้ำในแอ่งนี้หรอก แต่ลำพังพวกไหนก็ตามที่ ไม่ชำนาญป่า ไม่รู้จักต้นไม้พืชชนิดนี้มาก่อน หวังจะมาอาศัย น้ำนี้ดื่มกินหรืออาบสระก็ กลิ้งหลุดเป็นฝักกันไปหมดแล้ว จากรอย ที่เห็นนี้ พวกฝรั่งกับนายรพินทร์มาหยุดดูกันอยู่ที่แอ่งน้ำพัก ใหญ่ทีเดียว”

พรานครูผู้เฒ่าร้องตอบมา แล้วโบกมือเรียกทุกคนให้เดินตามแกไปทางซีกซ้ายของกลุ่มโหดหินสูง ๆ ต่ำ ๆ อันเป็นเส้นทางผ่านเข้าออกได้ยังบริเวณยอดเนินนั้น ทุกคนเข้าไปสมทบทันที

“ข้างอีกตามเคย นาย! ที่ลากเอากิ่งไม้อัปรีชนั้นมาแช่
ทิ้งไว้ในแอ่งน้ำ ดักพวกนายรพินทร์ให้พินาศ ถ้าหลงกลตี๋มกิน
เข้าไป หรือมิฉะนั้นก็ทำลายแหล่งน้ำเสียไม่ให้อาศัยได้ ถ้ารู้ทัน
พวกนายรพินทร์ตามกันออกไปทางช่องนี้ เจ้านายจะลองเดิน
ตามดูไหม?”

“เออ! ลองตามไปหน่อยซิ”

เชษฐาพยักหน้าบอก อนุชา ก็พูดวิथุกับคะหยิ่นทัน
ที่ บอกให้คุณพวกลูกหาบรออยู่อีกสักครู่ เสียคะหยิ่นตอบรับ

ขึ้นมา แล้วทั้งหมดก็เดินตามหนานอิน ซึ่งลักษณะของแกยามนี้ ไม่ผิดอะไรกับหมาล่าเนื้อที่อยู่ในระหว่างการตามคมกลืน

และโดยการนำของแกนั้น ทุกคนเห็นร่องรอยของกลุ่มอเมริกันชุดนั้นได้อย่างชัดเจน ทั้งหมดของพวกนั้น เดินสวนรอยกับทิศทางที่กิ่งไม้มีพิษถูกลากนำมาทิ้งไว้ยังแอ่งน้ำ ซึ่งแม้บัดนี้ก็ยังพอมองเห็นใบที่ระกับแ่งหินหล่นอยู่เป็นระยะๆ

“พวกนั้นคงออกคั้นที่มาของกิ่งไม้ที่ถูกนำมาทิ้งไว้ในแอ่งครับ จากรอยที่เห็นนี้”

อนุชาบอกกับพรรคพวกทุกคน

“เอ แล้วนี่เขาจะตามกันไปถึงไหนนี่ และเราจะเจอถูกไต่ยังงี้ว่า รพินทร์กับพวกนั้นย้อนกลับลงไปรวมกับพวกลูกหาบหรือว่าตามรอยอะไรแยกทางไปเลย”

ไชยยันต์เต็มไปด้วยความคลางแคลง ร่องรอยที่เห็นอยู่นี้เต็มไปด้วยความน่าสงสัย และเข้าใจออกไปได้กว้างขวางหลายแห่งหลายมุมเหลือเกิน ทุกคนของคณะเชษฐา ต่างพยายามใช้ความใคร่ครวญเดาเหตุการณ์กันอย่างเต็มที่ แต่ก็ไม่อาจแสดงความคิดเห็นภายในของแต่ละคนออกมาได้ในขณะนั้น

นอกจากจะเก็บข้อพิศวงอันเต็มไปด้วยปริศนานั้นไว้ในใจเท่านั้น

ชั่วคราว หนานอินก็นำเลาะลัดมาตามทางที่เห็นใบไม้หล่นเป็นทาง และรอยการเดินของกลุ่มอเมริกัน ทะลุลงสู่เส้นทางลงเนินทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเมื่อยืนอยู่บนไหล่

ตอนนี้ ก็มองเห็นทุ่งหญ้าสลับละเมาะลึกเข้าไปด้านหลังเป็นดงทึบทะมึน

“พวกนายรพินทร์ลงไปทางนี้แหละ เจ้านาย แล้วก็ไ้ทุ่งที่เห็นอยู่ข้างล่างนี้ยังงี้ ที่หนานอินบอกไว้แล้วว่า มันไม่น่าเดินเลย ต่อหลุมเต็มไปหมด เดินไม่ดีพลัดหล่นลงไปก็เหลือแต่กระดูก”

“ถ้ามันจะไม่เหมาะเสียแล้วละครับพี่ใหญ่...”

อดีตพรานชดบาดแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อ แล้วพูดเบาๆ กับพี่ชาย

“รพินทร์กับพวกนั้นจะต้องมีจุดบันดาลใจอะไรสักอย่าง ทำให้ตัดสินใจเส้นทางนี้ เพื่อจะติดตามสาวรอยอะไรสักอย่างหนึ่ง ผมคิดว่ามันคงจะล่อให้ตามแน่ๆ”

“ข้างตัวที่จัดหินลงใส่ หรือตัวที่มันไปหักกิ่งไม้มีพิษมาแซ่ทิ้งไว้ที่แอ่งน้ำรี?”

เชษฐาถาม

น้องชายเอามือลูบคาง ซึ่งบัดนี้เขี้ยวครีมนไปด้วยเคราที่เพิ่มขึ้นเพราะไม่ได้โกนมาหลายวัน การตัดสินใจยามนี้ แม้แต่หนานอินเองก็ดูเหมือนจะมอบให้ตกอยู่ที่เขาอย่างเด็ดขาด เพราะแกยืนเฉยรอฟังคำสั่งอยู่ ไชยยันต์กับดาร์ริน กำลังแบ่งน้ำในกระติกดื่มกลั้วคอ กันคนละอีก และก็มองไปเบื้องล่างอย่างไตร่ตรอง

“ก่อนอื่น เราต้องพิจารณากันก่อนว่า ไ้ข้างตัวที่จัดหินเข้าใส่คณะของเขาก็ดี หรือไปหักเอากิ่งไม้มีพิษมาแซ่ไว้ในแอ่งน้ำ เพื่อทำลายแหล่งน้ำที่จะอาศัยดื่มกินก็ดี มันทำอย่างนั้น

เพราะอะไร ทุกคนเห็นด้วยกับผมไหมว่า สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ มันเป็นเพราะอำนาจบังคับเข้าสิง บงการให้กระทำของไอ้ผีดิบมนตร์ร้าย”

“น้อยก็คิดอย่างพี่กลางค่ะ นี่จะต้องเป็นการบงการของไอ้ตัวอุบาทว์ ที่ใช้ข้างเป็นเครื่องมือแน่ๆ”

ดาร์นกล่าวขึ้นทันที ส่วนเชษฐา ไชยยันต์ นั่งเงียบ ทว่าก็ไม่ปฏิเสธหรือคัดง้าง

“ถ้าเราปลงใจเชื่อได้เช่นนั้น...”

อดีต ‘พรานชด’ กล่าวต่อไปอย่างระมัดระวัง

“รพินทร์กับพวกนั้น ก็คงจะไม่ได้ตามข้างเสียแล้ว แต่อาจตามสิ่งผิดปกติที่มันล่อพวกเขาไป ธรรมดาของข้างจะไม่เดินผ่านบริเวณที่ซุกซุ่มไปด้วยต่อหลุม ถ้ามันจะหนีเขา ก็หนีไปทางอื่นมากกว่า แต่นี่รอยของรพินทร์กับพวกนายจ้าง เสียยัดลงทางด้านนี้ ก็น่าจะแปลว่า เขาสะกดตามหลังสิ่งที่ไม่ใช่ข้าง อาจเป็นไอ้พวกผีดิบที่มันเดินล่อให้เห็นก็ได้”

ดาร์นหน้าเหือดลง

“แล้วรพินทร์จะชำนาญ รู้เส้นทางอันตรายนี้มาก่อนหรือเปล่าคะ?”

พี่ชายกลางยกไหล่ ยิ้มแค้นๆ

“ใครจะรู้ได้ นอกจากตัวเขาเอง หรือไม่ก็ลุงอินผู้ซึ่งรู้จักเขามานานแล้ว ขนาดพี่เอง ถ้าลุงอินไม่บอก ก็ยังไม่รู้เลยว่าป่าแถบนี้เต็มไปด้วยไม้มีพิษและต่อหลุม”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงนายหญิง...”

หนานอินบอกหนักแน่น

“ไม่มีบริเวณไหนหรอก ที่นายรพินทร์จะไม่รู้จัก สำหรับ

ป่าดงพงไพรแถบนี้ จนกระทั่งจรดห้วยเสือร้อง ถ้าแก้ตดสนใจตาม แกก็จะต้องตามด้วยความมั่นใจ และต้องปลอดภัยสำหรับตัวแเองแน่ แต่คนอื่นๆ หนานอินไม่รับรอง ว่าแต่เจ้านายจะเอายังไง เสี่ยงแะรอยตามลงไปรึว่าจะถอย”

ทุกคนนิ่งไปอีก ในที่สุด เชษฐา อันเป็นพี่ใหญ่ของคณะ ก็ถามน้องชาย ผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นมัคคุเทศก์ในครั้งนี้ว่า

“กลาง เธอจะเอายังไง?”

อนุชาดูนาฬิกาข้อมือ

“ผมคิดว่า เราควรจะต้องตะเคียนทองในป่ายัดๆ ของวันนี้ ถ้าไม่มัวเสียเวลาเสียที่ไหน และเราก็แน่ใจแล้วว่า คณะของรพินทร์จะต้องบายหน้าไปทีนั้น ผมไม่กลัวว่าพวกเราจะต้องเสี่ยง ในการจะเดินลงเนินลูกนี้ไปในทิศทางที่เห็นพวกเขาบุกลงไป เพราะถึงยังไง หนานอินอยู่ทั้งคน ก็คงจะช่วยให้เราผ่านบริเวณของพวกต่อหลุมเข้าไปจนได้นั้นแหละ เราบายหน้าไปตะเคียนทองเลยไม่ดีกว่าหรือ และถึงที่นั่นเมื่อไหร่ ก็สอบถามพวกตะเคียนทองดูรู้เรื่องเองแหละ ดีกว่าจะมาคิดเดาเหตุการณ์ และเสียเวลาตามเส้นทางแยกของเขาทุกกระเบียดนิ้วไป”

“ไชยยันต์...น้อย ว่ายังไง?”

พี่ใหญ่ของคณะหยังเสียง ไชยยันต์บอกง่ายๆ ว่า

“สำหรับฉัน อะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ ไม่เกี่ยง”

“น้อยล่ะ?”

เชษฐาหันไปคาดคั้นซักถามความเห็นของดาร์นเป็นพิเศษ เพราะเห็นว่าหล่อนมีความร่าร้อนกระวนกระวายใจในเรื่องนี้มากกว่าทุกคน

ภายหลังจากหลับตานิ่งเหมือนจะนึกเสียทายอะไร อยู่ก็อดใจ ดารินก็ลืมตาขึ้น บอกด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า

“ตกลงตามที่พี่กลางบอกค่ะ น้อยเชื่อว่าอย่างไรเสีย รพินทร์ก็ไม่อัปจนในเส้นทางที่เขาติดตาม ‘อะไร’ ไปนั้นหรือ คงจะหาทางไปบรรจบกับพวกลูกหาบ และไปถึงตะเคียนทอง ได้นั่นเอง”

“เป็นครั้งแรกที่เธอแสดงออกถึงเหตุผล ไม่ใช่แต่อารมณ์ นับตั้งแต่เราออกเดินทางกันมา...”

อนุชาหันไปบอกกับน้องสาวอย่างชมเชย แล้วยกวิทยุขึ้น

“เฮ้! คะหยิ่น พวกเรากำลังจะลงไปสมทบกับพวกเจ้า เตียนนี่แหละ เตรียมตัวได้ เมื่อลงไปถึงก็จะออกเดินทางทันที”

เขาสั่งการลงไปเป็นภาษากะเหรี่ยง ด้วยลิ้นอันแคล่วคล่อง เพราะคลุกคลีอยู่กับชาวตมมานาน

“กะหยิ่นกำลังรออยู่แล้ว ลงมาได้เลย พรานชด อ้อ! บอกนายหญิงด้วยว่า ไร่ด้านตัวดีของนายหญิงไหลออกมา จากริมตงแล้ว พวกกะหยิ่นตกใจเกือบจะยิงให้เสียแล้ว ดีที่จำได้ ตอนนั้นมันไปยืนเหมือนจะรอคอยพวกเราอยู่ตรงทางด่านที่ เลียบอ้อมเนินนี้”

ดารินได้ยินเสียงกะหยิ่นแว่วออกมาจากวิทยุของพี่ชาย กลาง ฟังไม่ถนัดนัก ถามขึ้น อนุชาแปลข้อความให้ว่ากะหยิ่น บอกเช่นไร หล่อนยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก แล้วบอกกับอนุชา ว่า

“ระหว่างที่เราเดินลงไปนี่ พี่กลางช่วยบอกกะหยิ่นกับ พวกนั้นที่เถอะค่ะ ว่าให้หาไม้ไผ่แถวๆ นั้นมาทำเป็นกระดิ่งชนิด

ที่เวลาเจ้าด้วนเดินหรือเคลื่อนไหว ให้มีเสียงดังเตือนให้พวกเรา รู้ด้วย ประเดี๋ยวลงไปถึง น้อยจะจัดการเอากระดิ่งสัญญาณ นั้นผูกคอเจ้าด้วนไว้เอง ขึ้นปล่อยแบบนี้ ดีไม่ดีเข้าใจผิด ถูกพวก เรายิงตายเสียเปล่าๆ โดยเฉพาะเวลามีตๆ หรือเวลากลางคืน เพราะเตียนมันก็ไหลเข้ามา เตียนมันก็หายไป ไม่ได้อยู่ใกล้ชิด พวกเราทุกขณะ บทจะไหล ก็ไหลมาอย่างไม่รู้ตัวแบบนี้ ทำให้ เกิดความสับสนมาก อย่างน้อยถ้าได้ยินเสียงกระดิ่ง เรายังได้ รู้ว่าเจ้าด้วน ไม่ใช่ช่างอื่นแปลกปลอมเข้ามา”

“เป็นความคิดที่ฉลาดมาก!”

ไชยยันต์พยักหน้าเห็นด้วย อนุชาก็สั่งการลงไปให้กะหยิ่น รู้เรื่องทันที

แล้วทั้งหมด ก็ละจากการติดตามรอยของรพินทร์ บน เนินหินนั้น บ่ายหน้ากลับลงมายังตำแหน่งที่พวกลูกหาบถูกสั่ง ให้รอคอยอยู่ทันที...

เมื่อคณะลงมาถึงดินเชิงของเนินหิน อันมีพวกลูกหาบภายใต้การดูแลของกะหยิ่น พบว่าพวกนั้นเตรียมพร้อมอยู่ แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระดิ่งสำหรับผูกคอเจ้าด้วน ซึ่งดาริน สั่งให้กะหยิ่นช่วยจัดการให้ ได้ถูกทำขึ้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว อย่าง รวดเร็วชำนาญการ

พอเห็น ‘นายหญิง’ เดินลงมาถึง เจ้านักเลงโตหล่มซ้าง ก๊ว่งเข้าไปให้หล่อน พร้อมทั้งยิงฟันยิ้ม ดารินรับมาดู ปราบฏ ว่ามันทำด้วยปล้องไม้ไผ่แห้งยาวร่วมฟุต ภายในคงจะเจาะช่อง

ใส่หินหนัก ๆ หรือโลหะอะไรแขวนไว้ด้วยเชือก เพียงแค่หล่อน ขยับเบา ๆ มันก็แกว่งกระทบด้านในปล้อง ปรากฏเสียงดังโครก ๆ กังวานชัดเจนได้ดีมาก

“โน่น! ไข่ตัวนรอปวกเราอยู่ตรงโน้น!”

กะหยิ่นชี้มือบอก เมื่อเห็นหล่อนพยายามกวาดตาค้นหา และตามชี้บอก ก็เห็นข้างใหญ่ของหล่อน ยืนสงบอยู่ในเงาไม้ริมทาง ด้านที่จะต้องเลาะอ้อมเนินหินไปนั่นเอง โดยหันศีรษะมาทางด้านทุกคนที่ชุมนุมกันอยู่ มีอาการเหมือนจะเอาสี่ข้างสี่ซ้าย ๆ อยู่กับโชดหินใหญ่ก้อนหนึ่ง

“มันโผล่มาอย่างไร ทางไหน?”

หล่อนถาม

“มันเดินสวนทางมาจากเส้นทางที่เราจะไปนั่นแหละ นายหญิง เหมือนว่ามันจะผ่านล่วงหน้าเราไปก่อนแล้ว แต่ย้อนกลับมาลองนั่นแหละ”

นายชวน หัวหน้าลูกหาบเป็นคนบอกแทนให้

คารินยิ้ม ก้าวล้ำออกไปจากกลุ่มประมาณ 5-6 ก้าว แล้วตะโกนเรียกชื่อที่หล่อนและทุกคนเรียกมันติดปาก จนเป็นสมญานามว่า ‘เจ้าตัวน’ ครั้งแรกมันยังไม่มีปฏิกิริยาอะไร แต่พอเรียกซ้ำเป็นครั้งที่สอง มันก็เริ่มเคลื่อนไหว และคุ่มเดินช้า ๆ ตรงเข้ามาหาทันทีเหมือนข้างเลี้ยงที่รู้ภาษา เคยเชื่องอย่างไรก็เชื่องเช่นนั้น

คณะทุกคนเริ่มจะคุ้นเคย และไว้วางใจมันและในสัญชาตญาณแห่งการเป็นมิตร ไม่มีใครหวาดระแวงอะไรอีก นอกจากจะมองดูอยู่เฉย ๆ เมื่อมันเดินเข้ามาหยุดยืนตรงหน้าง้าอยู่

เบื้องหน้าของสาวน้อยตัวกระจ๋อยร่อนนิดเดียว เมื่อเปรียบเทียบกับมัน คารินก็ร้องสั่งให้มันหมอบลงโดยพูดซ้ำ ๆ ซ้ำ ๆ และทำมือให้ดูจากอาการสูงลดลงต่ำ

เจ้าตัวนคู้เข้าหน้าลงก่อนอย่างนุ่มนวล แล้วลดขาหลังตามลง ร่างของมันจึงกลายเป็นหมอบตามคำสั่ง หานาอินเดินเข้ามาใกล้หล่อนด้วย ขณะที่หญิงสาวเดินเข้าไปในซอกขาหน้าพร้อมกับบอกว่า

“นายหญิง คราวหลังถ้าจะให้มันหมอบทูลลง นายหญิงบอกว่า ‘โทรม-โทรม’ ซิ มันเป็นภาษาของควาญช้าง แปลว่าให้หมอบลง”

คารินหัวเราะ

“ไม่ต้องหรอก ลุง ฉันไม่ชอบคำว่า ‘โทรม’ เพราะความหมายมันฟังไม่ดีนัก อีกอย่างหนึ่ง เจ้าตัวนก็ไม่ใช้ข้างเลี้ยงที่คุ้นเคยกับภาษาของควาญมาก่อน ฉันว่าฉันพูดกับมันในภาษาธรรมดาดีแหละ มันไม่ได้ฟังโดยทางหูหรือเข้าใจภาษาพูดหรอก แต่มันจะต้องเข้าใจโดยภาษาของสมอง หรือภาษาใจ”

“เก่งจริง ๆ นายหญิงนี่ ขนาดช้างป่าเกรงตัวยังเอาไว้ได้อยู่...”

เสียงพรานครูผู้เฒ่าบ่นเบา ๆ คารินไม่สนใจอะไรอีก มุดเข้าไปดูที่สายเชือกคล้องคอมัน ตรวจสอบจนแน่ใจว่าหลวงพ่อบทวัดที่หล่อนห่อและมัดไว้อย่างดี ยังติดอยู่ที่คอมันเรียบร้อย ซึ่งมันก็ไม่ได้ไปเกี่ยวถูกอะไรขาดหรือว่าพยายามใช้วงดิ่งออกราวกับจะรับรู้ว่ามันเป็นวัตถุมงคล เครื่องรางที่ ‘นายหญิง’ ผู้นี้หมอบไว้ให้คุ้มครองตัว

หล่อนเขย่ากระดิ่งให้มันฟัง แล้วบอกอ่อนโยนว่า

“ฟังนี่นะ ด่วน ฉันจะเอากระดิ่งไม้ไผ่ท่อนนี้ผูกคอเธอไว้ อีกอันหนึ่ง อย่าให้ไปหลุดหายเสียที่ไหนละ เพื่อความปลอดภัยของตัวเธอเอง เพราะเธอไม่ได้อยู่ใกล้ชิดพวกเรามาตลอดเวลา นึกจะมาหาเมื่อไหร่ก็มา นึกจะแยกทางไปก็ไป อันตรายของพวกเราก็มีอยู่แทบทุกขณะ ไม่รู้ข้างร้ายมันจะโผล่มาทางไหน ฉันผูกกระดิ่งอันนี้ไว้ที่คอเธอ เวลาเธอเดินใกล้เข้ามา เราได้ยินเสียง เราก็จะรู้ทันทีว่าเป็นเธอ จะได้ไม่เข้าใจผิดกันขึ้น เข้าใจไหม?”

“เข้าใจครับนายหญิง”

เสียงตอบห้าวๆ ดังมา ดารินแทบสะดุ้งโหยง แต่แล้วมองเห็นไชยยันต์เข้ามายืนอยู่ใกล้ๆ หล่อนเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ พองคอทำเสียงห้าวๆ ตอบมา ราชสกุลสาวจ้องหน้าแล้วตวาดแว๊ดเบาๆ

“แหม! อีตาบ้าไชยยันต์นี่ เล่นเอาฉันขวัญหาย นึกว่าเจ้าตัวนพุดออกมาได้เสียอีก เดี่ยวเอาก่อนหินนี้ปาหัวเลย แอบเข้ามายืนตั้งแต่เมื่อไหร่กันนี่”

ไชยยันต์หัวเราะหึๆ

“ก็มีอย่างหรือ พุดถามมันเสียยังกะมันพุดภาษาคนกับเธอได้งั้นแหละ รำคาญขึ้นมาก็เลยตอบแทนให้เสียนะซิ เอ้า! จะผูกกระดิ่งกระดิ่งอะไรก็จัดการเสียโดยเร็ว ดีเหมือนกัน คำผิดกลางคืน พ่อเจ้าประคุณนี่โผล่ออกมาจะได้รู้กัน ไม่งั้นอาจโดน .458 ตอกหน้าแงเข้าให้ แล้วจะมาโทษกันไม่ได้ เรากำลัง

จะมีศึกอยู่กับช้างในป่านี้ทุกตัว แต่เธอดันมีช้างคู่บารมีอยู่ตัวหนึ่ง ขึ้นชื่อว่าไอ้ช้างมันก็น่ากลัวๆ กันทุกตัวแหละ ใครจะมาจำอยู่ได้ จะให้วิ่งอ้อมไปดูหางด่วนมันเสียก่อน ก็มีหวังถูกกระต๊อบแบนถ้าเกิดผิดตัว”

ดารินบ่นอะไรอุปบิบ มองดูเพื่อนชายด้วยหางตาอย่างหมั่นไส้ จัดการเอากระดิ่งที่เคหยื่นทำให้ผูกคอเจ้าตัวนอย่างแน่นหนาที่สุด แล้วลุกขึ้นหันกลับมาทางไชยยันต์อีกครั้ง

“อ้อ! เดี่ยวนี้ไม่กลัวแล้วเหอ เข้ามายืนอยู่เสียใกล้ๆ เดี่ยวก่อนนี้เห็นเจ้าตัวนโผล่มาที่ไรทำท่าจะเผ่นป่าแตกทุกที”

“เซอะ! ฉันไม่กลัวไอ้ตัวนของเธอหรอก ไอ้ฉันมันจะมีน้ำยาอาไร”

ว่าแล้วไชยยันต์ก็เหวี่ยงลูกแป้บไปที่ขาหน้าของมันที่คู่อยู่

ฉับพลันทันใจดีเหลือเกิน ทันทีที่ไชยยันต์เตะมัน เจ้าตัวนก็แผดเสียงแว๊ดออกมาดังลั่น พร้อมกับสะบัดวงขึ้นเหินดหน้าเขาไปอย่างหวดหวิด ไชยยันต์ตกใจร้อง ‘เฮ้ย!’ สุดเสียงไล่ตีนหมาโกยอ้าวเข้าไปในกลุ่มพรรคพวกอย่างขวัญหนีดีฝ่อ เจ้าช้างใหญ่หางด่วนรีบพรวดพราดลุกขึ้นยืนทันที ขยับท่าจะกวดไล่ แต่ดารินปาดเข้าขวางหน้าไว้เสียก่อน มันจึงหยุดชะงักดวงตากกลมเล็กหยิบหยี จ้องมองไปทางไชยยันต์อย่างขุ่นเคืองท่ามกลางเสียงหัวเราะลั่นอย่างขบขันเป็นครั้งแรกของทุกคน แม้แต่อนุชา ผู้จัดว่าเป็นคนหัวเราะยากที่สุดในการเดินทางครั้งนี้

“เฮ้ย! มันเอาจริงว้ย!...”

ไชยยันต์ร้องเอะอะขึ้น แล้วชี้หน้าตะโกนด่า

“ไอ้หางด้วน นี่เอ็งจะเอาข้าจริง ๆ เร้อ เตียวพัชชดเสีย ด้วยลูกปิ่นนี่เลย”

เจ้าด้วนติดตารินอยู่เบื้องหน้า ทำให้ไม่อาจก้าวเข้ามาได้ ยืนแผดเสียงเกรี้ยวกราด หันรีหันขวางแล้วเริ่มความงวังก้นหา ก้อนหินขนาดเท่าครกตำน้ำพริก ราชสกุลสาวโจนเข้าตะครุบ งวงของมันไว้ ร้องเสียงหลง

“อย่า ด้วน! หยุดเตียวนี้ละ อย่าทำอะไรเขา”

เหมือนจะเข้าใจภาษากันอย่างดีที่สุด เจ้าด้วนยอมปล่อย หินใหญ่ก้อนนั้นลง แล้วยืนหมุนวนอยู่เช่นนั้น อาการเคลื่อนไหวของมันทำให้กระดิ่งที่คอ ส่งเสียงโกรกเกรกขึ้นฟังได้ชัด พวกลูกหาบหัวร่อกันตัวงอ บางคนถึงกับทรุดลงไปนั่งกุมท้อง ส่วนเซษฐา อนุชาและหนานอิน ก็ปล่อยพริตๆ ในลำคอ การทะเลาะกันระหว่างเจ้าด้วนกับไชยยันต์ เป็นความครึ้นเครง ได้หัวเราะสนุกสนานกันเป็นครั้งแรกสำหรับตลอดทั้งวันอันเคร่งเครียดนี้

ไชยยันต์ก็ไม่ลดราวาศอก ขยับปิ่นอยู่เหยิงๆ ชี้น้ำร้อง ทำมันอยู่เช่นนั้น จนตารินต้องหันมาตวาดแหลมลั่นไปหมด

“หยุดนะ ไชยยันต์ ถ้าเธอยังยั่วโทสะร้องด่าทำทนายมัน อยู่อย่างนี้ ฉันจะไม่ห้ามมันเลย แต่จะปล่อยให้มันเหยียบเธอ แบบเป็นกล้วยทับเลย!”

เมื่อนั้นไชยยันต์จึงหยุด ยืนเท้าเอว แล้วยกมือไหว้ประชิด เจ้าด้วน

“เออ ไอ้คุณด้วน เห็นแก่ ‘คุณแม่’ ของเอ็ง ข้ายอมแพ้ ละวะ เอ็งกะข้า มันเห็นจะเป็นพันธมิตรกันไม่ได้ซะแล้ว หน้อย

เตะหน้อยเตียวจะเตะตอบ ข้าเตะเอ็งนะ หนิงเอ็งยังไม่กระเทือน เลย แต่เอ็งเตะข้า ข้าก็ละเท่านั้น จำไว้ให้ดีไอ้ด้วน ลับหลัง ‘แม่’ เอ็งเมื่อไหร่ ข้าจะยิงเด็ดใบหูให้แหวกไปอีกข้าง จะได้เข้ากับทางที่ถูกด้วนอยู่แล้วของเอ็ง”

เจ้าด้วนมีอาการเหมือนจะค้อน ชูงวงขึ้นแล้วม้วนจุปากราวกับจะรับคำทำนั้น กิริยาของมันงุ่นง่านฮึดฮัด โดยมีตารินกางมือขวางหน้าไว้เช่นนั้น ไม่มีใครทนายถูกเหมือนกันว่า ถ้าไม่มีหญิงสาวสกัดกั้นห้ามทัพอยู่ในลักษณะนั้น ไอ้ด้วนจะปรีเข้าใส่ไชยยันต์อย่างไรหรือไม่ หล่อนหันมาชี้หน้าเพื่อนชาย

“ไอ้เรามันก็ปากเสียอย่างนี้แหละ หุบปากหยุดเสียที่ได้ไหม ไม่รู้จะทะเลาะกะใครแล้ว มาทะเลาะกับข้างป่า ประเดี๋ยวรำคาญขึ้นมาก็ปล่อยให้ฟาดกันตัวต่อตัวเสียเท่านั้น หรือจะลองดู”

“เอะ ๆ ๆ ๆ อย่างนะ น้อย! ฉันพัดกับมันไม่ไหวหรอก ตัวมันแคไหนด ฉันแคไหนด...เอววะ เลิกแล้วต่อกันไปนะพ่อด้วนนะ โหสิ...โหสิ”

ไชยยันต์โบกมือมา แล้วจู้ปากลั่น

“เขาขอโทษเธอแล้ว เธออย่าไปอาฆาตคิดร้ายอะไรกับเขาอีกนะ...”

หล่อนสั่งกับข้างใหญ่แล้วหันมาทางไชยยันต์อีกครั้งพร้อมเรียก “เข้ามานี่ซิ ไชยยันต์ เข้ามาใกล้ๆ รับรองว่าเจ้าด้วนไม่ทำอะไรเธอหรอก มาจับมือญาติดีกันเสีย แล้วก็อย่าปากเสีย ด่าหรือพรุสวาทอีก”

“หา! ว่ายังงั้นนะ จะให้ฉันเข้าไปจับมือเช็กแฮนด์กับมัน?”

“เข้ามาเถอะน่า”

“บ้า! ไม่เอาหรอก ประเดี๋ยวมันจะเอาจะงอยงวงเขก กบาลฉันเหมือนตอนที่มันเขกกบาลไอ้กะหยิ่น อย่างวันนั้นอีก เท่านั้น ไวใจได้ยังงิ ระวังไว้ให้ตีเถอะน้อยๆ คุมมันไว้ให้อยู่ ถ้า มันเกิดไม่เชื่อฟังเธอขึ้นมาวันใด วันนั้นพวกเราแหलगกันไปข้าง ละ มันยอมฟังเสียงเธออยู่คนเดียวเท่านั้น คนอื่นมันฟังเสียงเมื่อ ไหร่ ถึงตัวเองก็อย่าประมาท ถ้ามันเกิดบ้าหรือลืมหัด เธอก็มี สิทธิจะละเหมือนกัน”

ไชยยันต์บ่นอุ้อมา

ครั้นเครงขบขันกันพอสมควร เซษฐาก็สั่งน้องสาวมาว่า

“น้อย! สั่งให้อั้วตันเปิดทางและเดินนำหน้าไปได้แล้ว เรากำลังจะรีบเดินทาง อย่ามัวแต่โอ้อ้อ เล่นกันไม่เป็นเรื่องอยู่ เลย”

เมื่อนั้น ดารินจึงตบที่ขาหน้าของข้างใหญ่ แล้วออกคำสั่ง “ล่องหน้าไปก่อน ต้วน! จำไว้ อย่าให้กระดิ่งหลุดจากคอ และถ้ามีเหตุอันตรายอะไรก็กรอเราอยู่ข้างหน้า เตือนภัยให้เรา รู้ก่อนด้วย”

ราวกับประกาศิตของนางพญา โดยไม่จำเป็นจะต้องมีอาคมทางมนต์คชสารหรืออะไรทั้งสิ้น นอกจาก ดวงจิตอันเปี่ยมไปด้วยเมตตาของดาริน เจ้าต้วนหมุน ตัวกลับออกเดินดุ่มนำหน้าไปตามเส้นทางนั้นโดยดี ดูว่ามันเดินไปอย่างธรรมดาๆ แต่เทียบกับคนแล้วไม่มีทางที่จะตามติดมันได้ทันเลย

105

.....
คณะทั้งหมดพากันเดินไปตามเส้นทางดำนนั้น เพื่อมุ่งเข้าสู่หมู่บ้านตะเคียนทอง อันเป็นเป้าหมายสุดท้ายสำหรับวันนี้

คราวนี้หนานอันลงไปคุมท้ายขบวน ปลอ่ยให้คณะเจ้า-
มายจับกลุ่มเดินไปเบื้องหน้า เพราะหนทางสะดวกพอสมควร ตามด่านข้างขนาดสำรวจ ไม่ถึงกับเล็กแต่ก็ไม่กว้างใหญ่จนเกินไปนั้น โดยชายมือเลียบผนังของภูเขา ส่วนด้านขวาเป็นหุบเขา เห็นยอดไม้โผล่แซมดำมืดอยู่เบื้องล่าง

ไชยยันต์ดำอุบไปตลอดทาง เรื่องอั้วตันที่ทำฤทธิ์เอากับ เขาอย่างน่าใจหายใจกว่าเมื่อกี้ เซษฐากับอนุชา ไม่สนใจอะไรอีก เร่งฝีเท้าคู่คี่กันไปเบื้องหน้า ปลอ่ยให้น้องสาวกับเพื่อน ทะเลาะกันอยู่เบื้องหลัง

“อั้วเปรตนักเลงโตฉิบเป้งเลย ตะกี้จะเอาฉันตาย ดีว่า

หลบวงทั้น มันเล่นงัดผางขึ้นมาเลย จริงๆ นะ ไม่ติดเธอเสีย
อย่างเดียว ฉันตอกหน้าแงเข้าให้แล้ว”

“ก็ถ้าไม่ติดฉันเสียอย่างเดียว เธอก็ถูกวงมันหกดะเมน
คอหักไปแล้ว มันงัดขึ้นมาเฉียดๆ เท่านั้น เพราะคงกลัวจะถูก
ฉัน ทำเป็นเด็กอมมือไปได้ไชยยันต์ ทะเลาะกะซ้างก็เอา ทั้งๆ
ที่มันเป็นซ้างที่เป็นมิตรกับเรา”

“มิตรกับเธอคนเดียวนะซิ คนอื่นมันเป็นมิตรด้วยที่ไหน”

ไชยยันต์พูดสะบัดๆ มา ดารินถอนใจเฮือก

“นี่ ไชยยันต์ เธอจะบ้าหรือยังงั้นนะ ตั้งแต่เจ้าด้วนเข้า
มาสวามิภักดิ์ เหมือนจะร่วมทางร่วมเป็นร่วมตายไปกับเราด้วย
ไม่เห็นมีใครในจำนวนพวกเรามองมันในแง่ร้ายเลย ดีเท่าไร
แล้ว ที่ซ้างป่าทั้งตัวเข้ามาเป็นมิตรญาติดีด้วย สาเหตุทั้งหลายก็
เนื่องมาจากที่มันเป็นซ้างของรพินทร์นั่นแหละ และมันจะต้องมี
สัญชาตญาณรับรู้ในการมาของเราในคราวนี้ เธอจะไปตั้งแง่ตั้ง
งอนอะไรกับมัน เมื่อกี้มันก็ดี ๆ อยู่ เธออุตรไปใช้เท้าเตะมันเอง”

“คนเตะซ้างนะไม่เป็นไรหรอก แต่ซ้างเตะคนมันไม่ถูก”

“หยุดบ่นเสียทีได้ไหม ฉันว่า ถ้าเมียเธอมาด้วยคราวนี้
เธอคงถูกตึงหุยานแล้ว ฐานโตแล้วไม่รู้จักโต เล่นอะไรเหมือน
ทารก ฉันดูท่าเธอเมื่อตะกี้ไปเดินเหียงๆ ร้องทำมันอยู่ ไม่ผิด
อะไรกับเจ้าจิ้งคะหยิ่นนั่นไม่มีผิด”

“เฮ้อ! คิดถึงเมีย...”

อยู่ๆ ไชยยันต์ก็พูดลอยๆ ออกมา

ดารินมองหน้า แล้วก็กระซิบบอกมาอย่างชนิดที่ไชยยันต์
คาดไปไม่ถึงว่า

“ใช่! ฉันก็คิดถึงผัว”

“ฮา! ว่ายังงั้นนะ”

ไชยยันต์สะดุ้งโหยง ลืมตา เอานิ้วแคะหู เอียงหน้าเข้า
มาจ้องตา ดารินยิ้มจืดๆ

“เธอได้ยินยังงั้น ฉันก็พูดอย่างนั้นแหละ”

“อ้าว! ก็ไหนบอกฉันว่า เขายังไม่ได้...”

“ฉันหมายถึงในนาม...ทางกายเรายังไม่มีอะไรกันถึงขั้น
นั้น แต่ทางใจฉันรับเขาเป็นสามีแล้ว นี่คือความจริง”

อาการเล่นของไชยยันต์หมดสิ้นไปทันที ถามขริ่มๆ มา
ว่า

“ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ก็ตั้งแต่เมื่อฉันตัดสินใจแล้วว่า ถ้าปราศจากเขา ฉันคง
อยู่ต่อไปไม่ได้ อันเป็นเหตุให้ต้องติดตามมานี้ยังงั้นละ แล้วก็
พลอยทำให้พี่น้อง เพื่อน และคนอื่นๆ ต้องมาพลอยลำบาก
ยากแค้นไปด้วย”

“อย่าไปพูดคำนี้ ให้เซษฐา หรือกลางได้ยินเข้านะ”

เพื่อนชายกระซิบเตือน หล่อนถอนใจอีกครั้ง

“ไม่หรอก ฉันพูดกับเธอเท่านั้น บางทีเพื่อนยอมเข้าใจ
ในเพื่อนมากกว่าพี่น้องเสียอีก...หัวใจฉันคงแตกนะ ไชยยันต์ ถ้า
ฉันพบว่า รพินทร์ตายเสียแล้ว เพราะฉันตามเขาเข้าไป”

ไชยยันต์ฟังแล้วตื่นตัน พูดอะไรไม่ออกไปนาน ในที่สุดก็
โอบแขนไปคล้องคอเพื่อนสาว ผู้สนิทเหมือนพี่น้องไว้ปลอบโยน

“ไม่มีอะไรมาขวางกั้นหรือเปลี่ยนแปลงลิขิตชีวิตได้หรอก
น้อย ถ้าบุญของเธอกับรพินทร์ไม่ถึงกัน มันก็ต้องมีอันเป็นไป

จากหนานอินเลย แม้จะเรียกอยู่ 3-4 ครั้ง ดารินกับไชยยันต์
มองหน้ากันทันที

“น้อย ถ้าฉันเธอลองเรียกลุงอินดูซิ”

ไชยยันต์บอกกับหล่อนโดยเร็ว

“ลุงอิน นี่ฉันพูดนะ ได้ยินหรือเปล่า?”

เมื่อนั้น จึงได้ยินเสียงของหนานอินอื้ออึงบอกว่า

“หนานอินได้ยินนายหญิง แต่เสียงมันค่อยจริงๆ ทำไม
มันไม่ดังเหมือนก่อน”

“เมื่อคืนนี้พรานชดที่เดินอยู่ข้างหน้าเรียกลุงอินหลายครั้ง
ลุงได้ยินหรือเปล่า”

“ไม่ได้ยินเลยนายหญิง หนานอินไม่ได้ยินเสียงพรานชด
เพิ่งจะได้ยินเสียงของนายหญิงนี่แหละ แต่มันเบาๆ เท่านั้น ต้อง
ยกขึ้นมาติดหูเลย ไม่งั้นฟังไม่รู้เรื่อง”

“เรียกพี่กลาง!”

“พอได้ยิน”

“ลุงอินบอกว่า ไม่ได้ยินเสียงของพี่กลางเลยคะ นี่มัน
เกิดอะไรขึ้นนี่ วิทย์เราทุกเครื่องมีอาการเหมือนถ่านจะหมด...
อ้าว! เสียงดังซู่เกิดขึ้นแทนเสียแล้ว ว้า...”

ระยะทางระหว่างนี้ กำลังไต่ขึ้นสูงทุกขณะ ภาพที่เห็น
อนุชา กับเชษฐา หยุดรออยู่ที่หินชะงักก่อนหนึ่ง ไม่เดินหน้าต่อ
ไป รู้สึกจากภาพที่เห็นว่าพยายามจะยกวิทย์ขึ้นพูด แต่ทางด้าน
ไชยยันต์กับดารินไม่ได้ยินอะไรเสียแล้วนอกจากเสียงคลื่นอากาศ
ดังอู้

“ยุ่งละซี เกิดอะไรขึ้นกับวิทย์เสียแล้ว ฉันไม่คิดว่าถ่าน
จะอ่อนหรือ เพราะเราก็ไม่ได้ใช้อะไรกันมาก แล้วระยะขนาด
นี้เอง เริ่มฟังไม่รู้เรื่องแล้ว”

ไชยยันต์พูดอย่างร้อนรนประหลาดใจ พยายามกดคีย์ถี่ ๆ
ดารินชี้มือบอก

“อย่าเพิ่งไปกังวลกับวิทย์ก่อนเลย ไชยยันต์ โน่นพี่กลาง
กับพี่ใหญ่โบกมือเรียกมาแล้ว เขาไม่ได้เดิน แต่หยุดรอเราอยู่ที่
นั่น รีบเดินกันเถอะ”

ทั้งสองหนีบวิทย์ไว้ที่เข็มขัดตามเดิม แล้วเร่งฝีเท้า
ทันที ไชยยันต์นั้นหันไปร้องตะโกนสั่งพวกลูกหาบให้ร้องบอก
ต่อไปยังหนานอินผู้รั้งท้าย ให้ทำเวลาขึ้นด้วย และจากประสบ-
การณ์ในการเดินทางมาก่อน ทั้งดารินและไชยยันต์สามารถจะ
เร่งฝีเท้าตามขึ้นไปทันพี่ชายสองคน อันกำลังหยุดดื่มน้ำค่อยอยู่
ภายในเวลาเพียงแค่ 4-5 นาทีเท่านั้น

“วิทย์เป็นอะไรไปแล้ว กลาง”

ไชยยันต์ร้องถามขึ้นหอบๆ เมื่อเข้ามาสมทบ อนุชา กับ
เชษฐา ก็ตกอยู่ในสภาพงงๆ อยู่เหมือนกัน ยังไม่ตอบอะไรใน
ขณะนั้น ต่างพยายามปรับตัว ‘สเคว้นซ์’ ซึ่งทำให้เกิดเสียงซู่เพิ่ม
ขึ้นทุกขณะ ในที่สุดก็ปิดสวิทช์เจียบกริบลง อนุชานั้นยืนมอง
สำรวจพื้นภูมิประเทศ อันเป็นทางลาดต่ำลึบๆ ลงไปสู่หุบไม้
เบื่องล่าง รวมทั้งกวาดสายตา แลไกลออกไปยังทิวของขุนเขา
ทะมึน ที่เป็นลอนหยักคลื่นบังขอบฟ้าอยู่รอบด้านทั่วไป ทั้งใกล้
และไกล

“ชักสงสัยแฮะ...”

เสียงอดีตพรานหัวเห็ดแห่งราชสกุลพื้มพ้อออกมาเหมือนจะพูดกับตนเอง

“ทำไม สงสัยอะไรหรือ พี่กลาง?”

คารินถามโดยเร็ว...

อนุชาเอามือขยี้ปลายคางวิทยุในมือเขายังไม่ได้ปิดสวิตช์ ได้ทดลองดึงเสาอากาศขึ้นจนสุด แล้วกดคีย์แน่นอีกครั้งอย่างระมัดระวัง ไฟแดงอันเป็นสัญญาณส่งออกอากาศยังสว่างโร่ให้เห็นแจ่มชัด แสดงว่าแบตเตอรี่ยังแรงดีอยู่ เขายกขึ้นจ่อกับริมฝีปากแล้วผิวปากแรงๆ ในขณะที่ทุกคนยืนมองจับอาการเป็นตาเดียว

ต่างได้ยินเสียงผิวปากของอนุชาที่ดังออกมาจากต้นเสียงเท่านั้น มันไม่ได้ผ่านเข้าเครื่องแปลงเป็นคลื่นวิทยุไปปรากฏอยู่ยังเครื่องรับใด ๆ ในหมู่พวกพ้องที่เข้ามายืนกันอยู่ใกล้ๆ เลย

“ชักยุ่งแฮะ...”

เสียงอดีต ‘พรานชด’ พ้อออกมา หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน

“มันไม่ทำงานเอาจริง ๆ นั้นแหละ ยิ่งมายืนอยู่บนนี้ยิ่งไม่ได้ผลเลย ตะกี้ก็ยังไม่ได้ยินกันบ้าง แม้จะมีเสียงรบกวนก็ตาม ข้อสงสัยที่บอกตะกี้ก็คือ น่าจะมีสนามแม่เหล็ก หรือแร่ธาตุอะไรสักอย่างหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลแรงมาก ทำให้คลื่นวิทยุส่งไม่ได้ หรือมีฉะนั้นคลื่นก็กระโดดพ้นความถี่ในแต่ละเครื่องที่เราใช้กันอยู่”

ทุกคนในกลุ่มมุงกันไปหมด

“มันจะเป็นไปได้ยังไงคะ พี่กลาง?”

คารินร้องขึ้นเบาๆ อย่างพิศวงใจเต็มที่

“ไม่รู้เหมือนกัน พี่เองก็ไม่ใช่ผู้ชำนาญการเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรง รู้เพียงแค่ว่าใช้งานเท่านั้น พี่ใหญ่กับไชยยันต์เคยเป็นทหารมาแล้ว มีใครเคยศึกษาเกี่ยวกับระบบวิทยุสื่อสารบ้างหรือเปล่า

“ไฉนนั้นมันทหารปืนใหญ่ โน่นก็ทหารม้ายานเกราะ ไม่มีใครเป็นทหารสื่อสารสักคน เคยแต่ใช้ ไม่เคยแก้หรือรู้เรื่องอะไรของมันลึกซึ้งนัก ครั้งใดก็ตามที่เครื่องวิทยุมันเกิดขัดข้องขึ้นก็หมดปัญญาเหมือนกัน เพราะมันไม่ใช่หน้าที่ของเรา”

ไชยยันต์บอกอย่างหงุดหงิดกังวลใจ และถ้าจะว่า อันที่จริงแล้ว ระหว่างสามชายที่มาด้วยกัน อนุชาน่าจะเรียกได้ว่าชำนาญกับเครื่องวิทยุรับส่งมากกว่าทุกคน เพราะเขาเองเป็นสมาชิกของสมาคมวิทยุรับส่งสมัครเล่นระหว่างชาติ คู่ันเคยอยู่กับเครื่องรับส่งแทบทุกแบบเท่าที่กฎหมายระหว่างชาติจะกำหนดไว้ให้ใช้งานได้ และวิทยุรับส่งมือถือชุดนี้ ที่นำมาเพื่อสำหรับการใช้ติดต่อกันเองระหว่างเดินทาง ก็อนุชานั้นแหละเป็นผู้จัดหาเตรียมมา เป็นเครื่องที่ดัดแปลงให้มีขนาดเล็ก และพลังรับส่งขั้นสูงทีเดียว แบตเตอรี่แห่ง อะไหล่ก็มีมาพร้อมอย่างพอเพียง

“ความจริง ตัวเธอเองนั้นแหละ เป็นช่างวิทยุอยู่แล้ว”

เชษฐาบอกมา

“ถ้าฉันผมก็ลงความเห็นคร่าวๆ อย่างที่ความรู้ๆ ปลายๆ ของผมมีอยู่นี้แหละครับ นั่นก็คือ เทือกเขาบริเวณนี้เป็นตำแหน่ง ‘อับคลื่นวิทยุ’ โดยเกิดจากพลังงานอะไรสักอย่างที่มีอิทธิพล

อยู่เหนือกว่า สกัดกันหรือผลักคลื่นวิทยุของเราออกไปเสีย ทำให้ทั้งการรับและส่งไม่ได้ผล และเท่าที่ผมศึกษาเรียนรู้มาบ้าง ในบางพื้นที่ บางภูมิภาค วิทยุรับส่งใช้การไม่ได้เลยเมื่อเข้าไปอยู่ในรัศมีนั้น แต่พอห่างไกลบริเวณออกไปพ้นรัศมีแล้ว ก็จะกลับมาใช้งานได้ตามเดิม”

“อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้อีก กลาง...”

ไชยยันต์ยอมเห็นด้วย

“มันจะต้องมีพลังงานอะไรสักอย่างที่เข้ามาควบคุมคลื่นวิทยุไว้ เราจับได้กันอย่างชัดๆ เลย จากการพูดติดตลเมื่อครู่นี้ ครั้งแรกก็ยังไม่ได้ยินบ้าง แต่เสียงพูดที่แผ่ออกมาแทบจับใจความไม่ได้ มีแต่เสียงคลื่นอากาศรบกวน และในที่สุดพอขึ้นมาถึงเนินลูกนี้ ก็เงียบกริบไปเลย นี่!...ขนาดหมุนตุ่มสควีนซ์ลงมาสุดแบบนี้แล้ว ก็ยังไม่มีเสียงแม้แต่ซู่เดียว ยิ่งกะวิทยุเสียหรือแบตเตอรี่หมดทั้งนั้นแหละ ทั้งๆ ที่เวลากดคีย์ ไฟสัญญาณก็ยังสว่างแดงแจ๋อยู่”

ว่าแล้ว อดีตนายทหารปืนใหญ่ ก็บิดหมุนตุ่มบนตัวเครื่องไปมาทดลอง มันเงียบกริบไปเฉยๆ ไม่ปรากฏแม้แต่เสียงโครก-คราก แม้จะเร่งไปยังตุ่มที่บังคับให้ช่วยรับคลื่นไวที่สุด ก็ยังไม่ปรากฏเสียงอะไรสักอย่างเดียว ทุกเครื่องเป็นไปไปหมด

ขณะนั้น หานอินและคะหยิ่น ก็นำพวกลูกหาบไต่ทางขึ้นมาถึง เซษฐาโบกมือ ชวนพี่น้องและเพื่อนให้เดินต่อทันที

“ไป! อย่าเพิ่งไปสนใจอะไรกับมันก่อนเลย เมื่อมันใช้

ไม่ได้ ก็แปลว่ามันใช้ไม่ได้ในบริเวณแถบนี้นั่นแหละ เราค่อยๆ ทดลองไปเป็นระยะๆ ว่าเมื่อไหร่วิทยุมันถึงจะกลับมาใช้งานได้อีก ความหมายของมันก็คงไม่อะไรมากไปกว่าที่กลางได้บอกแล้วนั้นแหละ คือทิวเขาที่แวดล้อมเราอยู่นี้ คงจะมีสนามแม่เหล็กแร่ หรือธาตุอะไรสักอย่างที่ทำให้คลื่นวิทยุออก เพราะฉะนั้นระยะนี้เราไปด้วยกันเป็นหมู่เถอะ อย่าแยกจากกันเลย หรืออย่างน้อยก็ต้องไม่ห่างเกินกว่าที่จะเห็นตัวกันได้ มีอะไรจะได้มองเห็นกันได้ทันทั่วทั้งที่”

อนุชาจู้ปากเบาๆ โคลงหัวอย่างอารมณ์ไม่ดีนัก ยัดวิทยุลงซองข้างเอว ขณะที่เริ่มออกเดินต่อ พลาบบอกว่า

“จะอย่างไรก็ตาม ผมขอให้ทุกคนเปิดเครื่องทิ้งไว้ อย่างนั้นแหละ อย่าปิด จะได้ทดลองดูว่าเมื่อไหร่มันถึงจะรับสัญญาณคลื่นอากาศได้ ถ้ามันเกิดดังโครกครากหรือซู่ขึ้นมาเมื่อไหร่ ก็น่าจะแปลว่ามันกำลังจะใช้ได้แล้ว ไม่ต้องกลัวแบตเตอรี่หมดผมมีมาอย่างเหลือเฟือ เอ...มันน่าแปลกจริงๆ แฮะ แถวนี่”

ประโยคหลังเหมือนจะบ่นกับตนเอง ทั้งสี่คนเดินเกาะกลุ่มกันไปในระยะใกล้ขนาดพอที่จะคุยกันได้ ไม่ทิ้งห่างเหมือนคราวแรก พวกลูกหาบก็เข้าขบวนกันมา ห่างแค่ไม่เกิน 10 เมตร เบื้องหลัง

ดาร์รินนั้นละเอียดรอบคอบ และช่างคิดช่างสังเกต เป็นนิสัยประจำอยู่แล้ว หล่อนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูก็เห็นว่าเข็มของนาฬิกาแบบเดินป่า อันประกอบด้วยเข็มทิศด้วยของหล่อนยังทำงานอยู่ในอาการปกติดี

“ฟีกกลางคะ...”

หล่อนเอ่ยขึ้นเบาๆ พี่ชายกลางหันมามองเล็กคิ้วเหมือน
ถาม ดารินจึงกล่าวต่อมาว่า

“ขอถามอดีตย้อนหลังสักนิดเถอะ ถ้าฟีกกลางยังจำได้ สมัย
ที่ยังเป็น ‘พรวนชด’ บุกบันเข้าไปจนถึงมรกตนครสองคนกับ
หนานอินในครั้งนั้น”

“ทำไมหรือน้อย?”

“คราวนั้นฟีกกลางมีนาฬิกาข้อมือ หรือนาฬิกาพกอะไร
ติดตัวอยู่หรือเปล่าคะ ขณะเมื่อเหยียบเข้าสู่ดินแดนนั้น”

“ฟีกมีนาฬิกาโรเล็กซ์อยู่เรือนหนึ่ง...”

อดีต ‘พรวนชด’ ตอบน้องสาว

“ใช้ติดตัวอยู่ตลอดเวลา แต่พอเดินป่าชมซานหนักๆ เข้า
สายโลหะของมันก็เกี่ยวกับแ่งหินหรืออะไรก็ไมรู้ ขาดตกหายไป
เมื่อไหร่ไม่รู้ตัว ไม่เคยดูเวลากันเลย ใช้ดูดวงตะวันดูดาวเอา
ถามทำไม?”

“แล้วเข็มทิศละคะ ขณะนั้นมีติดตัวอยู่บ้างไหม?”

“เข็มทิศก็ไม่เคยใช้ จะต้องใช้ทำไม ในเมื่อลุงอินแม่นทิศ
ยิ่งกว่าเข็มทิศเสียอีก”

ดารินถอนใจออกมานิดหนึ่ง แล้วฝืนยิ้ม

“ถ้างั้น ฟีกกลางก็คงจะไม่มีโอกาสรู้ถึงสิ่งผิดปกติ ใน
ดินแดนสนธยาแห่งนั้นหรอกคะ”

“หมายความว่ายังไง?”

“พวกเราชุดที่ไปตามฟีกกลางคราวนั้นมีนาฬิกาข้อมือและ
เข็มทิศติดตัวกันแทบทุกคน แม้แต่รพินทร์ก็จำเป็นต้องใช้ เข็ม-

ทิศมันทำงานอย่างซื่อสัตย์มาทุกระยะ แต่ฟีกกลางรู้ไหมคะ พอ
ผ่านบริเวณที่เรียกกันว่า ‘ถันพระอุมา’ ไต่ขึ้นสู่ถนนสายใหญ่
อันจะนำเข้าสู่เขตมรกตนครเท่านั้น อะไรเกิดขึ้นกับนาฬิกาและ
เข็มทิศของเรา ฟีกกลางเดาถูกไหมคะ?”

พี่ชายกลางทำหน้าง สันหวั ดารินแบ่ปากนิดหนึ่งพร้อม
กับยักไหล่

“นาฬิกาของเราหยุดเดินทันทีที่คะ เข็มทิศก็ใช้การไม่ได้
หมุนควงตัวหาทิศทางไม่ได้เลย และในที่สุดก็ถูกล็อกค้าง ชีทิศ
ผิดพลาด”

“อ้าว!”

“ถามไชยยันต์ กับพี่ใหญ่ดูซิคะในเรื่องนี้”

“เป็นความจริงตามที่น้อยพูด กลาง นาฬิกาและเข็มทิศ
ของเราใช้ไม่ได้เลย เหมือนมีอำนาจอะไรมาหยุดยัดมันไว้จน
แหละ เมื่อเราล่วงเข้าปลายเขตแดนอาถรรพณ์แห่งนั้น”

เชษฐารับคำหนักแน่นมาอีกคน

“ถ้างั้นก็เป็นเรื่องที่แปลกมาก ผมไม่เคยสังเกต เพราะ
บอกแล้วว่าไม่มีทั้งนาฬิกาและเข็มทิศ หากเรื่องที่บอกมานี้เป็น
ความจริง มันก็น่าจะแปลว่า ดินแดนแห่งนั้นมีสนามแม่เหล็ก
ใหญ่ที่สุด พอที่จะหยุดกาลเวลาหรือเข็มนาฬิกาให้นิ่งอยู่กับที่
เท่าๆ กับเข็มทิศก็ไม่ใช่ผล ก็ยังโชคดีสำหรับพวกของพี่ใหญ่
และผมอยู่เหมือนกัน ที่ดินแดนอาถรรพณ์แห่งนั้น มันหยุดได้
เฉพาะเข็มนาฬิกาและเข็มทิศเท่านั้น ถ้ามันหยุดประกายจาก
แก๊ป ลูกปืนและประกายจากชนวนระเบิดละก็ พวกเราก็คงจะ
ตายกันทั้งหมด โดยไม่มีโอกาสช่วยเหลือจักราชให้กลับไปครอง

บัลลังก์ และเรากลับออกมาได้เลย...แล้วนี่ นาฬิกาหยุดเดินอีกหรือเปล่า?”

ประโยคหลังเขาถามรวมๆไปยังทุกคนแต่ไม่ยอมดูนาฬิกาของตนเอง

“ปกติเรียบร้อยดีทุกอย่างค่ะ ยังเดินอยู่เหมือนเดิม มันแปลว่าบริเวณนี้ วิทย์อย่างเดียวกันเท่านั้นที่ใช้การไม่ได้ แต่เข็มทิศนาฬิกายังใช้การได้ดีอยู่”

“ก็บอกแล้วยังไงว่า มันคงจะมีแร่ธาตุหรืออะไรสักอย่างที่มาผลักระคายคลื่อนวิทย์ไว้”

อนูชาว่า ดูเขาไม่สนใจอะไรนัก

“พิลึกจริง ๆ แะะ ขนาดในห้วงอวกาศจากดาวเทียมหรือยานอวกาศที่ส่งห่างออกจากโลกไปไกลลิบ คลื่นวิทย์ยังส่งลงมาถึงพื้นโลกได้ แต่บนเทือกเขาแห่งนี้ คลื่นวิทย์ ‘บอด’ ไปเลยไกล ๆ กันแค่นี้ก็ยังใช้งานไม่ได้”

ไชยยันต์เป็นคนบ่น ขี้สงสัยอยู่แล้ว สบถพึม

“แล้วนี่เมื่อไหร่ เราจะถึงตะเคียนทอง?”

เชษฐาถามขึ้นโดยไม่ใส่ใจอะไรกับเรื่องวิทย์อีก หรือมิฉะนั้น ก็เก็บความแปลกใจนั้นไว้เงียบ ๆ โดยไม่เอ่ยถึง

อนูชาชี้มือลงไปยังทางลาด เห็นลิบ ๆ ลงไปเบื้องหน้า

“ลงจากเนินนี้เห็นป่าดำมืดบังอยู่ข้างหน้านั่นแหละครับเขตตะเคียนทองแล้ว ผมว่าเราเดินอย่างมาก็คงอีกไม่เกิน 45 นาทีที่จะถึงหมู่บ้าน”

เชษฐามองตามการชี้บอกของน้องชาย แล้วพูดแผ่วต่ำว่า

“นี่ก็แปลก น่าจะผิดสังเกตไปอีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน เราเดินมาจนใกล้เขตหมู่บ้านเต็มทีแล้ว ยังไม่พบวีแววของชาวป่าในหมู่บ้านนั้นเลยสักคนเดียว ดูมันเงียบเชียบวังพิกล”

อนูชาเองก็มีอาการใคร่ครวญขบคิดอยู่เช่นกัน แต่ไม่พูดอะไรในขณะนั้น คงเดินนำรุดหน้าลงไปเรื่อย ๆ พร้อมกับสังเกตร่องรอยรอบด้านไปด้วย เท่าที่คณะพอจะพบเห็นได้บ้างเป็นครั้งคราว ก็ร่องรอยของคณะของรพินทร์ที่ล่องหน้าไปก่อน แต่ไม่เห็นเค้าของกะเหรี่ยงตะเคียนทองอันตั้งหมู่บ้านในระยะไม่ไกลไม่ไกล ที่กำลังรุดหน้ากันเข้าไปขณะนี้เลย

ทุกคนค้นไม่พบเค้าเงื่อนร่องรอยว่า จุดไหน ตำแหน่งใดที่พบกันก่อนหน้านี้แล้วว่า รพินทร์นำเอาอเมริกันนายจ้างชุดนั้น แยกทางจากคณะลูกหาบตรงเนินหินลูกที่ขึ้นไปดูนั้น แล้วต่อมาในเส้นทางด้านข้างอันยาวเหยียดนี้ จอมพรานโผล่ออกมาบรรจบกับพวกลูกหาบตรงตำแหน่งไหนกันแน่ แต่ก็ต้องมีการบรรจบพบกันแน่นอน มิฉะนั้นจะไม่พบกันซิการ์ทิ้งอยู่ให้เห็นภายหลังจากไม่ได้เห็นมานานตลอดเส้นทางสายนี้

สำหรับเจ้าด้วนนั้น ภายหลังจากที่เริ่มเคลื่อนที่เมื่อพากันลงมาจากเนินหิน และดาร์ริจัดการผูกกระดิ่ง ไล่ให้มันล่องหน้าไปก่อน เดินกันมาจนใกล้จุดหมายแล้ว ก็ไม่เห็นวีแววของมันอีกเลย ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงกระดิ่งที่ผูกคอไว้ แสดงว่ามันคงจะห่างไปลิบแล้ว

เชษฐาหันมาโบกมือเป็นสัญญาณกับหนานอิน ให้
แกเร่งฝีเท้าเข้ามารวมกลุ่มด้วย แล้วถามว่า

“เราน่าจะเห็นกะเหรี่ยงตะเคียนทอง เดินสวนทางหรือ
ออกหาของป่าแถวๆ นี้บ้างนะ หรือลุงคิดยังไง?”

“นั่นซิ นายใหญ่ หนานอินก็แปลกใจอยู่เหมือนกัน มัน
เงียบเป็นเป่าสาก ตามธรรมดาพวกนี้มันจะต้องเดินขึ้นลงอยู่
แถวนี้เป็นประจำแหละ เพราะใกล้บ้านมัน นี่ไม่เห็นสักหัวกบาล
เดียว และถ้าเราเดินใกล้เข้ามาแบบนี้แล้ว พวกมันก็น่าจะรู้แล้ว
ควรโผล่หน้าออกมาให้เห็นมั้ง”

“ในชีวิตอยู่ในป่าของลุง ลุงผ่านหมู่บ้านตะเคียนทองสัก
กี่ครั้งแล้ว?”

คราวนี้ดาร์รินถามบ้าง

“โอ้ย! นับไม่ถ้วนหรอกนายหญิง ถ้าเส้นทางจะบ้ายหน้า
มาทางนี้ ตะเคียนทองมันก็เป็นทางผ่านอยู่แล้ว มาอาศัยพัก
กินนอนกับพวกมันเป็นประจำ มันเพิ่งจะมาอยู่กันเมื่อสัก 7-8
ปีมานี้เอง แยกมาจากพวกห้วยเสือร้อง ที่อยู่ห่างไกลออกไปอีก
ความจริงมันก็พี่น้องญาติโยมกันทั้งนั้นระหว่างพวกตะเคียนทอง
กับพวกห้วยเสือร้อง หัวหน้านั้นชื่อไอ้โบเมียะ หนานอินเห็น
มันมาตั้งแต่ยังเด็ก ๆ อยู่...”

แล้วแกก็ชี้มือข้ามป่าสีดำที่เห็นอยู่เบื้องล่าง ไปทางด้าน
ตะวันออก

“โน่น! ทางด้านโน้นมันทำไร่กันไว้ ข้าวเจ้า ข้าวฟ่าง
ลูกเดือย ไม่ต้องปลูก ขึ้นเองเต็มไปหมด พื้นดินมันดี พวกมัน
อาจไปอยู่กันแถวๆ ไร่ก็ได้ เส้นทางนี้ถ้ามันจะเดินสวนขึ้นมาก็

คงจะมหาพวกตะเคียนชัน หรือตีผึ้งเท่านั้น ประเดี๋ยวไปถึงก็
พบกันเองแหละ แล้วเราจะรู้ข่าวนายรพินทร์กับพวกนั้นอย่าง
ชัดเจนทีเดียว เชื่อหนานอินเหอะ”

“ก่อนจะมาเป็นหมู่บ้านชาวป่าที่ลุงบอกว่า มาตั้งถิ่นฐาน
กันเมื่อ 7-8 ปีก่อน ตรงนั้นมันเป็นอะไร?”

ไชยยันต์ถามบ้าง

“มันเป็นหุบช้าง! ไม่มีคนอยู่หรอก พ่อของหนานอินบอก
ว่ามีป่าช้าข้างอยู่ที่นั่นด้วย แต่หนานอินค้นหามาตั้งแต่หนุ่มจน
แก่ ก็ไม่เคยพบป่าช้าข้างสักที มีแต่ช้างเป็นๆ ไชลงนั่งตั้งเกือบ
ร้อยๆ ตัว ที่นั่นมันอุดมสมบูรณ์กว่าห้วยเสือร้องที่ชิดนรกดำเสีย
อีก ดินโป่งเค็มจัด พอจะหาเกลือได้ ลำธารใหญ่ไหลผ่าน ปลูก
อะไรก็ขึ้นงาม พวกห้วยเสือร้องถึงได้อพยพถอยร่นกันมาส่วน
หนึ่ง เก้ง หมูป่า หรือกวางแถวนั้น ไม่ต้องยิงให้เปลืองกระสุน
ไล่ตีเอาก็ได้”

“ถ้าันลุงก็ท่องเที่ยวผ่านบริเวณนี้มาตั้งแต่ก่อนจะมาเป็น
หมู่บ้านนานแล้วซิ”

ครูพรานผู้เฒ่ายังพิน เห็นพินหน้าเหลืออยู่สองซีกดำๆ

“ก็ตั้งแต่หนุ่มจนแก่ อย่างที่บอกนายหญิงนั่นแหละ
หนานอินเป็นคนไปบอกไอ้พวกห้วยเสือร้องเอง ว่าให้มันย้ายกัน
มาที่นี้บ้าง พวกมันบางส่วนก็เลยอพยพย้ายกันมา ก่อนนี้มัน
ก็เรียกตามชื่อเดิมว่าหุบช้างนายรพินทร์แกมาตั้งให้ว่า ‘ตะเคียน-
ทอง’ เพราะต้นตะเคียนทองเต็มไปหมดทั้งป่า”

ดาร์รินพยักหน้าช้าๆ นี่เป็นความรู้ใหม่สำหรับหล่อนเกี่ยว
กับหมู่บ้านชาวดอย ที่ทั้งคณะกำลังบ้ายหน้าตรงลงไป

“แล้วถามจริง ๆ เอะลุง บริเวณหุบข้างเก่า หรือหมู่บ้าน ตะเคียนทองที่เรา กำลังจะลงไปถึงนี่นะ ในชีวิตของลุงที่ชำนาญ มาก่อนแล้ว พอจะรู้บ้างไหม ว่ามันมีสิ่งลึกลับอะไรอาถรรพณ์ อยู่บ้าง เอาจี...พูดให้ฟังง่าย ๆ เจ้าป่าเจ้าเขาที่ปกครองดูแลนะ”

คารินกระซิบถาม ไม่ให้ใครอื่นได้ยินทั้งสิ้น นอกจาก หนานอินเท่านั้น

แกเดินเคี้ยวใบกระท่อมเจียบ ๆ ไปพักหนึ่ง แล้วพูดอ้อม- แอ้มไม่เต็มปากนัก

“มันก็พูดยาก นายหญิง แกวนี่จะพูดไป เจ้าป่าเจ้าเขา ก็แรงไม่ใช่เล่น ขนาดปิ่นลงเวทมนตร์ของหนานอินแท้ ๆ บางที ก็ยิงออก บางทียิงไม่ออกเสียเฉย ๆ โดยเฉพาะบริเวณป่าละแว กใกล้หมู่บ้านตะเคียนทอง ใกล้ ๆ กับลำธาร ตะกอนนี้ก็ว่ามันเป็น ปิ่นแก้ว เอาแน่เอานอนไม่ได้ แต่พอสมัยที่หนานอินได้ไ้ไฟล ดี ๆ แล้วมันก็อีหروبเต็ม บทจะยิงไม่ออก มันก็ยิงไม่ออกเสีย เฉย ๆ งั้นแหละ เหมือนมีมหาอุด”

สีหน้าของคารินยิ่งประหลาดใจเพิ่มขึ้น

“แปลก เมื่อมาได้ยินลุงพูดแบบนี้เข้าอีก ตอนนั้นก็รู้แล้ว ใช่ว่า วิทย์เรา รับส่งไม่ได้เลย”

“หนานอินรู้ แต่ไม่อยากพูดอะไร มันก็เหมือน ๆ กับบาง คราวที่หนานอินหรือใคร ๆ ก็ยิงปิ่นไม่ออกนั่นแหละ สำหรับใน แอ่งของหุบข้างนี้”

“ลุงเองก็มีวิชาอาคม เป็นถึงครูพรานยิ่งใหญ่ในอาณา- จักรพงไพรมาจากหนุ่มจนแก่ ทำไมไม่ลองค้นหาสาเหตุ ว่ามัน มาจากอะไร?”

หนานอินเค้าน้ำยุงยากอัดอัดใจ

“นายหญิงต้องรู้ว่า ที่หนานอินมีชีวิตอยู่ในป่าคงมาได้ โดยตลอด ก็เพราะสัจจะและปฏิบัติในสิ่งที่ควรและไม่ควร ไม่ ทักทายทำทายเป็นหรือโอหังลำพอง อะไรที่เขามีอำนาจอยู่เหนือ เรา เราก็ให้การคารวะและหลีกเลี่ยงเสีย ไม่ทำทายเป็นดี ยกเว้น แต่ว่า...มีเจตนาร้ายจะมาราวีเอาชีวิตกันเท่านั้น ก็จะต้องสู้สุด ฤทธิ์ เท่าที่แล้วมานั้นหนานอินไม่คิดว่า อาถรรพณ์ของหุบข้าง จะเป็นอันตรายอะไรกับหนานอิน ผ่านไปพักก็มีอาหารการกิน สมบูรณ์ นอนหลับสบาย ไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วย แสดงว่าเทพยดา อารักษ์ที่ปกปักรักษาให้คุณและเป็นมิตร แต่ที่ยิงสัตว์แล้วกระสุน ไม่ลั่น สัตว์หนีไปได้ หนานอินก็คิดว่าเจ้าป่าคงจะไม่ต้องการ ให้หนานอินฆ่าสัตว์ตัวนั้นจึงหยุดปิ่นไว้ แล้วมันก็หนีไปโดยไม่ ได้เข้ามาทำร้ายหนานอิน แม้แต่เสือโคร่งใหญ่ แต่เอาเถอะ นายหญิงสงสัยอย่างนี้ก็ดีแล้ว คินนี่เวลาเราพักที่นั่น ตอนดึก ๆ หนานอินจะเข้าพิธนั่งภาวนาอัญเชิญเจ้าป่าเจ้าเขาลงมาสอบถาม แต่จะลงมาให้หนานอินได้พบหรือเปล่า ก็ยังไม่รู้”

“ลุงคิดว่า นายพรานรู้ถึงความศักดิ์สิทธิ์อาถรรพณ์ ของบริเวณหุบข้างนี้เหมือนลุงบ้างหรือเปล่า?”

หล่อนเริ่มกังวลเพิ่มขึ้นอีก

ครูพรานหน้าเคร่งลง แกมองกวาดออกไปยังทิวเขาที่แล เห็นเป็นกำแพงล้อมอยู่รอบด้าน บังอยู่หลังป่าทึบที่เห็นอยู่ เบื้องล่างในลักษณะเหมือนปีกที่โอบไว้เป็นรูปครึ่งวงกลม

“นายพรานจะรู้หรือเปล่า หนานอินไม่รู้ได้ ก่อนนี้เรา

ก็ไม่เคยพูดอะไรกันถึงหุบข้างแห่งนี้เลย แต่แกก็ผ่านเข้า ๆ ออก ๆ เหมือนอย่างหนานอินเหมือนกัน”

ขบวนทั้งหมดของฝ่ายเชษฐา ภายใต้การนำของ อนุชาเคลื่อนใกล้ตำแหน่งอันเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านตะเคียนทอง เข้าไปเป็นลำดับ ขณะที่ตะวันบ่ายจัดกำลังตะอู๋บนทิวของ ยอดไม้ด้านตะวันตก ท่ามกลางความเงิบอย่างเต็มไปด้วย ปริศนาน่าคิด ไม่มีสรรพสำเนียงใดๆ มาให้ได้ยินเลย ไม่ว่าคน หรือสิ่งสัตว์จตุรบาท นอกจากเสียงจักจั่นลงโนที่แซดแซ่วังเวง มาจากริมทางผ่านเท่านั้น...

ครั้นแล้ว ชั่วไม่นานต่อมาขบวนทั้งหมดที่เดินตามหนทาง ลาดต่ำลงทุกขณะ ก็พบเข้ากับเส้นทางอันเป็นรอยคนเดินพาด ตัดไปตัดมา ซึ่งก็คงจะอาศัยด่านสัตว์เดิมๆ นั้นแหละ แต่มาใน ระยะหลังๆ คนคงจะเดินเสียมากกว่าสัตว์ เพราะการเข้ามา ตั้งเป็นถิ่นฐานปักหลักอยู่

ที่เรียกว่าหมู่บ้าน ‘ตะเคียนทอง’ นั้น ไม่มีอะไรที่จะต้อง น่าสงสัย เพราะพออย่างเข้าสู่ดงไม้ ก็มองเห็นป่าตะเคียนยืนพื้น เป็นไม้หลัก ขึ้นเต็มไปหมด

ลำห้วยขนาดค่อนข้างใหญ่ แต่น้ำตื้นๆ ทอดขวางผ่าน ปากทางเข้าไว้ ทุกคนพากันเดินข้าม โดยลุยน้ำในส่วนตื้นที่สุดแค่เข่า และเลือกเหยียบไต่ไปตามแก่งแก้งโขดหิน การเดิน กรากกร้าในป่าอันแห้งแล้งมาทั้งวัน เมื่อพบกับเส้นทางน้ำไหล ขนาดใหญ่เช่นนี้ ก็เกือบจะเรียกได้ว่าพบเข้ากับ ‘ชุมทรัพย์’ หรือ

แหล่งประทั่งชีพให้ความชุ่มชื้นแล้ว และมีลำธารที่ไหน ก็ย่อม แสดงว่าน่าจะใกล้ถิ่นที่อยู่อาศัยของมนุษย์มากเท่านั้น เนื่องจาก ธรรมชาติของมนุษย์จำเป็นต้องอาศัยแหล่งน้ำ

ถึงกระนั้นก็ตาม บรรยากาสมันก็ยังเงิบวังเวงจนบอก ไม่ถูก

อนุชาหยุดชะงักนิดหนึ่ง เมื่อข้ามลำธารพ้นมายังอีกฝั่ง หนึ่งได้ ดารินสังเกตเห็นพี่ชายกลางขยับลุกเลื่อนขึ้นนกไรเฟิล ซ้ำๆ แผลวเบาๆ ในขณะที่ตามองไปยังละเมาะไม้เบื้องหน้า อาศัย จากความเคยชินที่หล่อนเคยมีประสบการณ์มาแล้ว พอเห็นดั่ง นั้นหญิงสาวก็ขยับลุกเลื่อนขึ้นนกตามทันทีเหมือนกัน

หนานอินเร่งฝีเท้าเดินแทรกทุกคนขึ้นไป พร้อมกับบอก เบาๆ ว่า

“พรานชดและพวกเจ้านาย คอยเดินตามหลังหนานอิน ไว้ ให้หนานอินเดินนำไปดีกว่า หมู่บ้านของไอ้โบเมียะอยู่ข้าง หน้าใกล้ๆ นี่แหละ ลับโค้งไม้ข้างหน้านั้นก็จะมองเห็นแล้ว แต่ ทำไมมันถึงเงิบกันดีจริง”

แล้วแกก็ออกนำหน้าเดินดุ่มๆ ไปในทันที อนุชาก้าวตาม หลัง ตาคมไวกวาดไปตามละเมาะไม้ริมทางผ่านรอบด้านอย่าง ระมัดระวังเต็มที่ เชษฐา ไชยยันต์และดาริน เดินเรียงเป็นหน้า กระดาน ไรเฟิลของทุกคนขณะนี้ถือเฉียงปากกระบอกสูงขึ้น 45 องศา พร้อมทั้งจะวาดไปได้ทุกทิศทาง และลูกกระสุนประจำ พร้อมอยู่ในรังเพลิง

จักจั่นเรไรที่เคยแซดระงมดง บัดนี้เหมือนจะนัดกันไว้

หยุดกริบไปหมดเหมือนกับว่าทุกคนกำลังเดินไปในโลกร้าง คงได้ยินแต่เสียงลมหายใจของแต่ละคน และเสียงฝีเท้าที่เหยียบย่ำไปตามพื้นใบไม้แห้งเท่านั้น

“วู้ ไปไหนกันหมดว๊าย!”

เสียงหนานอินกู่ร้องเรียกให้เสียงขึ้นเบาๆ ขณะที่แกลเดินไปตามเส้นทางนั้น

แล้วทุกคนก็เย็นไปทุกชุมชน เพราะแทนที่จะได้ยินเสียงมนุษย์คนใดตอบมา กลับได้ยินเสียงหอนเยือกเย็นของหมาป่า หรือไม่ก็พวกหมาจิ้งจอก ประสานรับกันขึ้นระงม แล้วต่อมาก็กลายเป็นเสียงขู่คำรามและเห่าแซ่หมด

มันดังออกมาจากหมู่บ้านนั้น

“อย่าเพิ่งเข้าไปลงอิน”

อนุชาตะโกนสั่งความ แล้วเงยปากกระบอกไรเฟิล .458 ของเขาขึ้นฟ้า เหนี่ยวไกลั่นครืนขึ้น กัมปนาทแห่งเสียงปืนล่าสัตว์ขนาดหนัก สะเทือนไปทั่วทุกกิ่งใบของต้นไม้และแก่งแก่งไฮดหินรอบด้าน มันซัดสะท้านก้องกลับไปมาเพราะคลื่นเสียงคงจะลอยไปกระทบไฮดเขาหน้าผาที่อยู่ไม่ห่างจากหมู่บ้านออกไปนัก กลบเสียงเห่าหอนประหลาดนั้นหมดสิ้น

ทั้งหมดชะงักกึกกับที่อย่างเตรียมพร้อม

จากเสียงปืนของอดีต ‘พรานซด’ นั้นเองทำให้เสียงหอนโธ่และเห่าอยู่บ๊อกรับแซ่ดอยู่เจียบกริบลงในทันที กลายเป็นเสียงวิ่งเตลิดกระจัดกระจายสวบสาบไปตามพงไม้อย่างตื่น-

ตระหนก และคล้อยคล้ายคล้อยคลาจากโสตประสาทอันจับไวเจนป่าของทุกคนว่า ทิศเหนือของทางน้ำไหลขึ้นไปในระยะห่างไกล มีเสียงการเคลื่อนไหวอยู่ไกลาหล เสียงร้องก้อกแก๊ก เสียงกระพือปีก แต่สำเนียงยังไม่ชัดเจนนัก เนื่องจากความทึบ-ทะมึนของป่าไม้ตลอดจนเนินสูงๆ ต่ำๆ รอบๆ ด้านบังไว้

“ผิดปกติไปจากที่เราหวังไว้แล้วครับพี่ใหญ่!...”

อนุชาพูดเร็วปรือ แล้วโบกมือไปยังหนานอินผู้ยืนเหมือนจะคิดอะไรอยู่

“ลุง เข้าไปดูเร็วๆ เอะะ มันไม่ชอบกลเสียแล้ว!”

หนานอินสาวเท้าพรวดๆ เข้าไปโดยไม่รีรออะไรอีก ในขณะที่คุณนายจ้างทั้งหมด...โดยไม่ได้บอกเตือนอะไรกันเลย...ต่างวิ่งเหยาะๆ ตามหลังแกลเข้าไปอย่างร้อนใจ พวกลูกหาบและคะหยิ่นผู้คุมหลังก็พลอยแบกของแล่นตามเข้าไปด้วย

พอลับโค้งทางด่าน ก็พบเข้ากับลานกว้างของบริเวณพื้นที่โล่งเท่านั้น หนานอินและทุกคนก็ยืนจันตะลึงกันไปหมด เสียงคารินอุทานออกมาว่า

“คุณพระช่วย!”

ภาพที่เห็น สะกดและบีบความรู้สึกของทุกคนจนบอกไม่ถูก ท่ามกลางความมึนงงจับต้นชนปลายไม่ถูก

ณ ตำแหน่งนั้น แนนอนที่สุด ครั้งหนึ่งเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง (สังเกตดูจากร่องรอย) มันได้เคยเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านขนาดใหญ่ ประมาณ 50-60 หลังคาเรือน แต่เท่าที่เห็นอยู่ ณ บัดนี้ มันได้กลายเป็นซากอันปรักหักพังทลายลงมาราพนาสุรอยู่กับ

พื้น ถูกกระชากรื้อถอนถล่มโค่นหมดสิ้น แม้แต่เสาเรือนก็แทบจะไม่มีเหลือ ข้าวของเครื่องใช้ประเภทกระดัง กระทาย และภาชนะเครื่องใช้ของชาวคอยกระจายอยู่เกลื่อนกลาด บริเวณละเมาะไม้รอบด้านของหมู่บ้านก็แหลกยับเป็นแปลง

“มันร้างไปเสียแล้ว ไม่มีมนุษย์แม้แต่คนเดียว!”

ไชยยันต์หลุดปากอุทานออกมา จ้องตาไม่กะพริบ

เชษฐาหรีตาลง ในขณะที่อนุชากัดริมฝีปากแน่น ค่อยๆ กวาดตามองค้นหาไปที่ละจุด ดารินนั้นยืนกายสั่นเทา แต่ก็พยายามบังคับไว้ให้เป็นปกติ หล่อกใจต่อสภาพนั้นจนบอกไม่ถูก และเดาอะไรไม่ออกเลยในสภาพที่เข้ามาเห็นอย่างจุใจมกะทันหันเช่นนี้ พวกลูกหาบครั้งแรกก็เงยบกริบ แล้วต่อมาก็เอะอะล้งเล้งกันแซดไปหมดฟังไม่ได้ศัพท์

ระหว่างที่ทุกคนยังยืนนิ่งอยู่กับที่ อนุชา หนานอิน และกะหยิ่นก็พุ่งปราดออกจากที่ แยกกันเดินตรวจดูตามบริเวณนั้นทันที อาการเช่นนั้นทำให้เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน เริ่มออกสำรวจบ้าง แต่ออกคำสั่งให้พวกลูกหาบ หยุดรวมกลุ่มกันอยู่ก่อน

ขณะที่ทุกคนเริ่มกระจายกันออกไปนั่นเอง เสียงเห่าและคำรามอย่างดุร้ายก็ดังแซ่ขึ้นอีกรอบตัว และก่อนที่ใครจะทันได้พูดจาใดกัน เพราะแยกกันอยู่เป็นจุดๆ ณ ตำแหน่งอันเป็นหมู่บ้านร้างนั้น ละเมาะรอบด้านก็แลเห็นแดงพิดไปด้วยหมาป่าชนิดหนึ่ง วิ่งพรวดออกมารอบด้านพร้อมกับเขี้ยวที่แสยะขาว

“เฮ้ย! ระวังมันเอาเราแล้ว!”

ไชยยันต์ร้องว๊าก เมื่อไ้ตัวหนึ่งที่ซุ่มอยู่หลังปลวกลูกหนึ่งพุ่งเข้ากระโจนใส่เขา ซึ่งก็ถูกเสยบังออกไปด้วยพานท้ายของปืนอันหนักหน่วง ด้วยสัญชาตญาณว่องไว คู่กันย มันผงะกระเด็นไปสองทอด แล้วก็แว้งกลับ เมื่อนั้นเอง เชษฐาจึงลดกระบอกไรเฟิลลงพร้อมกับเหนี่ยวไกบีบม! ช่วยสถานการณ์ร้ายของไชยยันต์ไว้

กระสุนขนาดหนักทำให้ไ้ตัวนั้นพับอยู่ตรงนั้นเอง แล้วพอเปรี้ยงแรกตั้งขึ้นจากเชษฐา เสียงปืนจากพรรคพวกที่แยกกันอยู่คนละแห่งก็ระเบิดกันขึ้นสนั่นดังไปหมด มันมีทั้งไรเฟิลที่ฝ่ายนายจ้างถืออยู่และลูกซองของพวกลูกหาบ

อนุชากับหนานอินที่เดินไปด้วยกันทางหนึ่ง วิ่งกระจัดกระจายถอยกลับมาแล้ว ไ้เขี้ยวขาวตัวแดงอีกฝูงหนึ่ง 7-8 ตัว กำลังกวาดตามมาเป็นพรวน คะหยิ่นกับนายช้วนซึ่งบัดนี้ตะโกนอะไรเอะอะก็แล่นสวนเข้าไปพร้อมกับปืนลูกซอง บรรจุลูกเอสจีหรือดับเบิลโอบีค ระเบิดถึยบ 7-8 ตัวเหล่านั้น ม้วนกลิ้งดินทุนทรายอยู่กับพื้น เลือดสาตกระจาย บ้างสงบนิ่งทันที บ้างชัก และบ้างก็วิ่งปัดเป่าเข้าหาที่ซุกซ่อน ที่รู้แน่ว่ามันเป็นหมาป่า พันธุ์ใดพันธุ์หนึ่งก็เพราะธรรมชาติที่ร้องโองัง หรือเอ็ง เมื่อเจอเอาลูกปรายของกระสุนลูกซองเข้า แต่ยังไม่ตายคาที่

ดารินถูกเจ้าสีเทาเกือบจะดำตัวหนึ่งเชื่องกว่าทุกตัวเกือบเท่าอัลเซเซียนพุ่งรีเข้าโจนจับ หล่อกกระทั่งสวนปากมันด้วยปากกระบอกของไรเฟิล มันจับกัด หล่อกจึงเหนี่ยวไกโครมเดียว หัวที่กำลังจับสะบัดอยู่อย่างดุร้ายกระหายเลือดกับปากกระบอก

ป็นของหล่อน ขาดกระเด็นหายไปจากคอในพริบตา เพราะอำนาจของ .300 เวฯ แม็กฯ และขณะนั้นเอง ทั้งเชษฐา และอนุชาก็ตะโกนก้องฝ่าเสียงปืนที่แตกกระเจม เพื่อปะทะกับการบุกเข้าโจมตีของหมาป่าฝูงใหญ่นั้นว่า

“ระวังจะยิงถูกกันเอง!”

ถูกแล้วในภาวะตะลุมบอนกับสัตว์ประเภทหมาป่าดุร้ายที่ซุ่มดักรอเหยื่ออยู่เช่นนี้ และฝ่ายมนุษย์ก็แยกกันออกเป็นหลายกลุ่มเช่นนี้ อันตรายจากการยิงพลาดไปถูกกันเอง มีมากพอๆ กับการที่ถ้าปล่อยให้มันเข้าถึงตัว และฝังเขี้ยวลงได้ เนื้อก็คงจะหลุดเป็นชิ้นๆ ด้วยฟันอันแหลมคม และกรามอันแข็งแรงเท่าๆ กับเชือบาดทะยักหรือโรคกลัวน้ำ ซึ่งมีอยู่ในสัตว์ประเภทนี้

ไรเฟิลที่ฝ่ายนายจ้างถืออยู่ในขณะนี้ เหมาะสมสำหรับสัตว์ใหญ่เท่านั้น แต่เมื่อมาเจอกับฝูงหมาป่า ที่ไม่ทราบอาจหาญบ้าบิ่นอย่างไร จึงมาดักซุ่มโจมตีอยู่ยังหมู่บ้านร้าง มันไม่ได้อัตราส่วนกันเลย จริงอยู่ถ้ายิงถูกโครมเดียว ก็แทบขาดสองท่อน สำหรับเจ้าสัตว์เล็กเขี้ยวคมและอยู่กันเป็นฝูงเช่นนั้น

แต่ความพลุกพล่านซุลมุนของพวกมัน ประกอบกับขนาดที่ไม่ใหญ่โตนัก วิ่งเลียดพันอยู่กับพื้นทำให้ยิงด้วยไรเฟิลไม่ถนัด และกระสุนไรเฟิลก็มีอยู่จำกัดในตัวปืน กว่าจะสลัดปลอก กว่าจะยิงซ้ำ มันช้าไม่ทันการเสียแล้ว

และขณะที่มันล้อมจู่โจมเข้ามาแบบนี้ก็เห็นพล่านไปหมด ไม่สามารถกะเนได้ว่า มันจะโผล่ออกมาจากพงรกอีกจำนวนสักเท่าใด และเห็นชัดๆ ก็คือ ถูกปืนตาย หรือชักดิ้นชักงอ

ตายไป ไ้ที่เหลือก็แยกเขี้ยวชู้คำราม สวนคว้นปืนเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ลูกของประเภทบรรจ 5 นัดของฝ่ายลูกหาบ และคะหยิ่น พิสูจน์ได้ชัดว่าให้ประโยชน์และความปลอดภัยสูงสุด เพราะแต่ละนัดไม่ต้องเล็ง สาดโครมออกไปครั้งไร อย่างน้อยก็ตัวหรือสองตัว จะต้องดิ้นคลุกฝุ่นไปเห็นทันตา และบรรดาลูกหาบ อันแท้จริงก็คือพรานป่าลูกบ้านของรพินทร์เหล่านั่น ก็พิสูจน์ได้แล้วว่า แต่ละคนใจถึงมือถึงด้วยกันทั้งสิ้น ขอให้อุปกรณ์หรืออาวุธพร้อมเท่านั้น เสียอย่างเดียวพวกนั้นยังไปพลงแหกปากตะโกนด้วยความตกใจไปพลง เอ็ดอึ้งลั่นไปหมดทั้งหมู่บ้านร้าง

เพียงแค่ 5 หรือ 6 วินาทีเท่านั้น ของการเปิดฉากโจมตี และการยิงปะทะจากฝ่ายมนุษย์ ฝูงผงคลีบริเวณนั้นตกลงไปหมด และสร้างความวุ่นวายเหลือที่จะกล่าวได้ ไม่มีใครสามารถที่จะจับสังเกตหรือคอยช่วยเหลือใครได้ถนัด นอกจากจะหาทางหลีกเลี่ยงตนเอง ให้พ้นจากคมเขี้ยวของไอ้หมากรกเหล่านั่นเท่านั้น ลูกหาบบางคนบรรจกระสุนไม่ทัน ชักอีดาบออกมาวัดแกว่งแล้ว นั้นแปลว่ามันไม่ได้มีอยู่เพียงแค่ 10 หรือ 20 ตัวเท่านั้น แต่อาจมีอยู่เป็นร้อยๆ และอาจถาโถมเพิ่มปริมาณเข้ามาอีกเท่าใดไม่รู้ได้

คาริน ถูกเชษฐากระชากให้หลบไปอยู่ข้างหลังพร้อมตะโกนลั่น

“ถอยไปเอาลูกซองจากพวกลูกหาบสักกระบอก เร็ว!
ไรเฟิลยิงมันไม่ทันแน่”

และพร้อมกันนั้น อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะก็
กระตุกปืนพกสั้นติดเอวขึ้นมา รู้สึกว่ามันจะคล่องแคล่วกว่า
ไรเฟิล ซึ่งหย่อนลงกับพื้นชั่วคราวก่อน เขากวาดลำกล้องปืน
ไปยังตัวที่ใกล้ที่สุดก่อน แล้วเหนียวไกเปรี้ยง...เปรี้ยง...หุบดับดับ
ใหม่ กระสุน.44 แม็กนั่ม มันก็ยิ่งแรงไปสำหรับสัตว์ประเภท
ตัวเล็กแต่อันตรายมากชนิดนี้ แต่ละตัวที่เจอจะเข้าซี่โครงหัก ไล่
ทะลัก หรือไม่กี่หัวแบะหายไปเป็นกระบิ

ไชยยันต์นั้นไม่ถนัดในการจะใช้ปืนพก พอไรเฟิลในมือ
กระสุนหมด เขาก็โกยอ้าวเข้าไปที่กองสัมภาระที่ถูกทิ้งอยู่ มัน
ก็พอดีกับที่อนุชาและหนานอินห้อมมาถึงพอดี เพราะเจตนา
ตรงกัน

“เอาเอ็ม16 ออกมาเร็ว!”

อนุชาร้องกระหืดกระหอบ ขากางเกงข้างหนึ่งของเขาถูก
รอยเชียวกระชากขาดรุ่งริ่ง...

ไม่ถึงอึดใจ ทั้งอนุชาและไชยยันต์ ก็กระชากเอา
ไรเฟิลอัตโนมัติกระสุน 5.56 มม. อันเป็นปืนในราชการสงคราม
ขึ้นมาได้สามกระบอก กระชากลูกขึ้นลำแล้วไชยยันต์ก็ตะโกน
สุดเสียง

“ทุกคนหมอบลง หมอบราบกับพื้น จะล่อมันด้วยไอ้นี
แล้ว!”

คารินกำลังวิ่งเข้ามาเหมือนกัน พอมองเห็นเอ็ม 16 ฐาน
หดได้แบบ ‘คอมมานโด’ ขึ้นมาอยู่ในมือของพี่ชาย และเพื่อน
เช่นนั้นหล่อนก็ใจหายวูบ เพราะปากลำกล้องมันส่องมาทาง
หล่อนพอดี หญิงสาวทั้งตัวลงนอนราบกับพื้นทันที ส่วนเชษฐา
ก็ทรุดตัวหมอบ

เมื่อนั้นเอง เอ็ม16 ของพลร่มทั้งสองกระบอกจากมือ
ของอนุชาและไชยยันต์ก็แผดระงมเป็นชุดๆ ช่วงสั้นๆ ชุดละ
สามสี่นัดกราดไปรอบทิศ แล้วแต่ว่าจะเห็นไอ้หมากรกพวกนั้น
กระโจน แผลวๆ เข้ามาทางไหน อนุชาโยนอีกกระบอกไปให้
คารินแต่หญิงสาวเหวี่ยงต่อไปให้พี่ชายใหญ่ เพราะเขาอยู่ใกล้
อันตรายมากกว่าหล่อน ซึ่งบัดนี้อยู่ในรัศมีการยิงคุ้มครองแล้ว

เชษฐาใช้รองเท้าคอมแบ็ตยัดปากไอ้ตัวหนึ่งไว้ได้ทันก่อน
ที่มันจะเล่นงานหน้าแข้งเขา แล้วพอจวดยเอ็ม 16 ได้ก็ผงกหัว
ขึ้น ปล่อยพรูออกไปชุดหนึ่ง 3 นัด ไอ้หมาป่าเขี้ยวคมตัวนั้นก็
กระเด็นไปและอยู่ในกองแฝกของบ้านร้างที่ถล่มลงมาสมอยู่กบ
พื้น และอีก 2 ตัวที่ปรีตามหลังมา ก็พลอยฟุบไปด้วย ขาทั้ง
สี่สั่นกระตุกพรวดๆ

แล้วเมื่อนั้นเอง อาวุธสงครามที่เตรียมพร้อมมาด้วยอย่าง
ไม่คิดที่จะใช้ยิงอะไรนอกจากยิงคนก็ประสานกันขึ้นชนิดปาแตก
กระสุนมันเล็กก็จริง แต่ความเร็วสูงและยิงเร็วเป็น ‘กล’ ได้แบบ
ได้สถานการณ์ร้ายของฝ่ายมนุษย์ ที่ทำท่าว่าไม่มีใครก็ใครจะต้อง
ถูกคุมกั้ดเหวอะหวะไปบ้างเป็นแน่ ก็เปลี่ยนแปลงไปในทางดีขึ้น
ในพริบตา

อนุชา ไชยยันต์ และเชษฐา ส่องเก็บอย่างรวดเร็วกไปที่

ละตัวเท่าที่จะมองเห็น โดยระมัดระวังไม่ให้วิถีกระสุนกดต่ำไป โดนเอาพรรคพวกที่ล้มตัวลงหมอบติดดิน เสียงปัสสะเทือนอยู่ พักใหญ่เท่านั้น แม็กกาซีนแต่ละกระบอกบรรจุเต็ม 30 นัด รวมแล้วเป็น 90 แต่ละคนก็ยังยังไม่ถึงครึ่งของแม็กฯ ไอ้หมาโซ่ดุร้ายกระหายเลือดเหล่านั้นที่โผล่ออกมาก็ถูกกวาดเรียบ วิ่งกัน ป่าแตกหางจุกตุค

อนุชากราดตามหลังไปรอบด้าน พร้อมกับไชยยันต์ กิ่งใบไม้และมูลดินรอบด้านกระจุยกระจายไปหมด เสียงเอ็งๆ ดังประสานมากับอำนาจการยิงเร็วรัวเป็นชุดเหล่านั้น บางตัวเห็นชัดๆ ว่าวิ่งสามขาหกคะเมนตีลังกา ตะเกียกตะกายหัวซุกหัวซุน จะเข้าพวงรก แต่อนุชาก็ยังไม่เลี้ยว ชัดตามหลังมันไปจนกระทั่งเศษเนื้อของมันปลิวกระจายขึ้นมาพร้อมกับกระเซ็นเลือด

เหตุการณ์ทั้งหมดมันก็แค่ไม่เกิน 3 นาทีเท่านั้น ที่มันเกิดขึ้นอย่างเฉียบพลันกะทันหัน บัดนี้ทุกอย่างราบคาบลงตามเดิม ซากของไอ้หมาป่าพวกนั้นกองกระจัดกระจายอยู่ทั่วๆ ไป เนื้อตัวรุ่งริ่งไปด้วยอำนาจลูกปืนนานาชนิดแต่ส่วนมากถูกสังหารด้วยลูกซองและปืนกลพลร่ม 3 กระบอก พวกมันเผ่นไปกันหมดแล้ว คงจะไม่มีตัวไหนบังอาจหลบอยู่ตามสมุทุมพุ่มพฤษอีก เพราะอนุชา ไชยยันต์ และเชษฐาสงสัยที่ใด ก็กรอกกระสุนใส่เข้าไปเป็นชุด กิ่งไม้ขนาดข้อมือยังขาดพับ ไอ้สัตว์ประเภมหมาป่าจะอยู่ได้อย่างไรไหว

บัดนี้ จึงเหลือแต่คว้นปืนที่มีกลิ่นฉุนน่าเวียนหัว กับพรรคพวกที่กระจายกันหมอบอยู่ตามที่ต่างๆ เท่านั้น เสียงวิ่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดห่างไกลออกไปอย่างรวดเร็ว

“ทุกคนตรวจดูตัวเอง ใครถูกกัดแม้แต่เพียงนิดเดียวบอก นายหญิง ต้องฉีดยาทันที”

อดีตพรานชดร้า่องตะโกนขึ้นดังลั่นไปยังหมู่พรานพื้นเมือง ซึ่งบัดนี้ค่อยๆ ลุกกันขึ้นมาขึ้น เซษฐาผละออกมาจากตำแหน่งที่เขาเฝ้าปักหลักยิงอยู่นั้น วิ่งเข้ามาหวั่น้องสาวที่ยังนอนคว่ำหน้าเอามืออุดหูอยู่ เพราะเสียงอันแผดสนั่นของปืนกลทั้งสาม กระบอก ดารินเป้าลมพวูออกจากปาก

“เรียบร้อยไม่ใช่หรือน้อย”

“คะ พี่ใหญ่...ไรเฟิลของน้อยอยู่ไหน?”

“โน่น...เธอทิ้งหรือพลัดหลุดมืออยู่โน่นไม่ใช่รี”

ว่าแล้วพี่ชายใหญ่ก็เดินเข้าไปฉวยไรเฟิลของตนเองและน้องสาวนำเข้ามา

เสียงไชยยันต์ตะโกนคำพ่อล้อแม่ไอ้หมาป่าพวกนั้น สนั่นหวั่นไหว ขณะที่ยิงจนหมดกระสุนลูกเลื่อนเปิดค้าง และเขาก็ยัดแม็กฯ ใหม่อีกอันหนึ่งสวมเข้าไปแทนที่

“มา ให้โคตรเตี้ยมึงแหม่กันเข้ามาอีก เผ่นหนีไปทำไม เข้ามาซิ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ร้องคำท้าทายเอ็ดอึงไปหมด ขณะนั้นทุกคนกำลังเข้ามารวมกลุ่มและสำรวจตัวเองว่าใครโดนเขี้ยวของเจ้าหมาป่าพวกนั้นบ้าง พุดกันลั่นเล้ง

กว่าจะมาตั้งตัวสำรวจสติกันได้อีกครั้ง ก็อีก 2-3 นาทีผ่านไป โชคดีที่สุดที่ไม่มีใครในคณะถูกคมเขี้ยวหรือน้ำลายของพวกมันเลยสักคนเดียว อย่างมากที่สุดก็แค่ถูกกัดกระชากขาทางเกงขาดไปบ้างเท่านั้น

เหตุการณ์ผ่านพ้นไปได้ง่าย ๆ ไม่มีใครเอาใจใส่นัก เมื่อพบว่าในคณะไม่มีใครเป็นอันตราย ต่างก็พอใจแล้ว ไม่สนใจแม้แต่จะนับว่า มีหมาป่าพวกนั้นถูกยิงกลิ้งเกลื่อนอยู่ที่ตัว แต่หันมาเอาใจใส่กับหมู่บ้านตะเคียนทอง อันสภาพของมันเต็มไปด้วยปริศนาอีกครั้ง

“โน่น! นาย ไอ้พวกนั้น มันไปรวมแทะกันอยู่ที่กองกระดูกโน่น พอพวกเรามา มันก็เลยรวมทิ้ง เพราะนึกว่าเจอเหยื่ออย่างดี ไอ้พวกนี้ถ้าตัวสองตัวก็ไม่ใช่ไร่นักหรอก มักหนีมากกว่าสู้ แต่ถ้าพวกมันมาก จับฝูงกันตั้งแต่ 30-40 ตัวขนาดเลื้อมันก็ยังเอา”

หนานอินบอก พร้อมกับชี้มือไปยังกองกระดูกขาวโพลนที่มองเห็นอยู่ใต้ต้นตะเคียนใหญ่ ด้านซ้ายมือของลานหมู่บ้านบริเวณนั้นมีรอยกองไฟเผาไว้ไหม้เกรียม กินอาณาบริเวณกว้างไม่น้อยกว่า 10 ตารางเมตร และเผาเอาต้นตะเคียนต้นนั้น ยืนต้นโทมตายใบเหลืองไปด้วย

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างมองจับไปเป็นตาเดียว

“เกิดอะไรขึ้นนี้ หมายความว่ายังไง จากสิ่งที่เราเห็นอยู่นี้” เซษฐาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเหือดๆ

“เข้าไปดูกันที่กองกระดูกนั้นเถอะครับ รู้สึกว่าจะมีการเผาปนกิจศพกันที่ตรงนั้น แต่หมู่บ้านที่ทลายแหลกเป็นแปลงลงไปทั้งหมด จนร้างไม่มีคนนี่ ฝืนข้างแน่ๆ” อนุชาบอกแผ่วต่ำ

ทั้งหมดเคลื่อนเข้าไปยังตำแหน่งกองฟอนเหมือนใครลากเอาศพจำนวนมากมาสุ่มกอง แล้วเขารวมๆ กันไว้ทันที...

เป็นกองกระดูกมนุษย์กองใหญ่ทีเดียว และเมื่อเข้ามาสังเกตกันจริงๆ ในระยะใกล้เช่นนี้ จึงเห็นว่าชิ้นส่วนกระดูกกระจาย फैนผ่านเกลื่อนบริเวณไปหมด ไม่ได้มีเฉพาะในบริเวณที่ถูกรวมเผาอยู่เท่านั้น ไม่มีปัญหา ก็ไอ้สัตว์ประเภทหมาฝูงนั้นแหละ ที่คาบกันออกมาแทะ

ลักษณะของกะโหลก มีทั้งเล็กและใหญ่ อันแสดงว่าทั้งเด็กและผู้ใหญ่

ปัญหาขั้นแรกที่ทุกคนจะต้องขบคิดก็คือ คนเคราะห์ร้ายเหล่านี้ เสียชีวิตเพราะอะไร?

มันสืบเนื่องมาจากร่องรอยของการพังพินาศเป็นจุดของหมู่บ้านตะเคียนทองนี้ด้วยหรือเปล่า?

ฝ่ายไหนเป็นผู้ที่นำเอาศพเหล่านี้มารวมเผาเสีย ลักษณะของการเผาทำลาย ก็เพื่อให้พ้นจากความทุเรศนั่นเอง ข้อนี้ดูไม่ยาก และท้ายสุด หมู่บ้านตะเคียนทองกลายเป็นหมู่บ้านร้างไปเสียแล้ว

พวกนั้นหนีหายผละย่ายถิน ไปอยู่เสียที่ไหน?

ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง หนานอิน คะหยิ่น และแม้แต่พวกลูกหาบทุกคนก็ไม่มีใครโง่เกินไปนัก ที่จะไม่หันเข้าพิจารณาถึงปัญหาอันเป็นปริศนาท้าทายให้คิดนี้ มันจะต้องอ่านกันด้วยหลักฐานเท่าที่เหลือให้เห็นปรากฏอยู่ และนำมาประกอบข้อสันนิษฐาน ประเมินเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในฐานะที่ทุกคนก็ติดตามรอยคณะของรพินทร์ ชนิดเก็บหลักฐานมาได้เป็นลำดับทุกระยะ อันถือเป็นต้นทุนเดิมอยู่ก่อนแล้ว สำหรับข้อที่จะสันนิษฐานต่อไป

รอบด้านใกล้เคียงบริเวณกองฟอนนั้นเมื่อทุกคนกวาดตามองไป ก็เห็นชัดว่ากิ่งไม้สดๆ มากมาย มีรอยถูกตัดเพื่อนำมาสุ่มเพิ่มเติมกับกิ่งไม้แห้ง สำหรับการเผาหมูอย่างขนานใหญ่

ระหว่างที่ต่างยืนพิจารณาใคร่ครวญอีกครั้งนั้น อนุชาเดินสำรวจเข้าไปยังบริเวณละเมาะไม้ใกล้เคียงที่มีรอยถูกตัดถูกลากเข้ามากองสุ่ม ก้มๆ เงยๆ อยู่พักเดียวกับบอกว่า

“พวกของนายรพินทร์แน่ครับ ที่ผ่านมาพบหมู่บ้านนี้พร้อมทั้งศพคงเห็นทุเรศเต็มที ก็เลยช่วยกันเก็บมาเผาปนกิจเสีย ซึ่งเป็นวิธีที่สะดวกที่สุด ไม่ต้องมาเสียเวลาชุดหลุมฝังอยู่หลักฐานของพวกที่เผา มีอยู่หลายอย่างชี้ชัดว่าจะต้องเป็นพวกพรวนพื้นเมืองและลูกหาบของรพินทร์”

“ก็แปลว่า พวกเขาบ้ายหน้ามาที่นี่ ตรงอย่างที่เราคิดไว้แล้วก็พบเข้ากับคามพินาศของหมู่บ้าน อันเกิดจากการบุกเข้าถล่มโจมตีของโหลงช้าง...”

เชษฐาเอ่ยขึ้นช้าๆ อย่างพยายามลำดับภาพเหตุการณ์

“แต่เราจะรู้ได้อย่างไรว่า เหตุร้ายที่เกิดขึ้นนี้ได้เกิดขึ้นก่อน หรือภายหลังที่คณะรพินทร์เข้ามาถึงหมู่บ้านนี้?”

“เหตุวินาศเกิดขึ้นก่อนแน่นอนครับพี่ใหญ่ ถ้ามันเกิดขึ้นขณะที่รพินทร์กับพวกมาถึง ก็แปลว่าเขาจะต้องประจัญบานกับโหลงช้างร้ายพวกนั้น ชากของมันก็จะต้องทิ้งเกลื่อนให้เราเห็นอยู่ด้วย เหมือนตรงที่เราพบที่ป่าไผ่ อันผ่านมาแล้วเมื่อตอนเที่ยงเขาคงไม่ปล่อยให้มันบุกเข้ามาทลายบ้าน และฆ่าคนในหมู่บ้านเล่นได้ง่ายๆ หรอก”

พี่ชายใหญ่กำศีรษะลงนิดหนึ่ง

“ก็...น่าจะเป็นอย่างนั้น ที่นี้ รพินทร์กับพวกมาถึงนี้ ในเวลาห่างประมาณสักเท่าไร กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับกะเหรี่ยงตะเคียนทอง?”

“ข้อนี้ก็อาจได้แต่เดากันเท่านั้น ว่าอาจวันสองวันเหตุการณ์เกิดขึ้นแล้ว เขาก็มาถึง อาจเร็วหรือช้ากว่านั้นคงไม่มากนัก เมื่อมาถึงเขาก็ต้องพบอย่างเดียวกับสภาพที่เราเห็นอยู่นี้แหละ ผิดกันแต่เพียง เขาจะต้องพบศพเกลื่อนอยู่ด้วย จึงสั่งให้เอามาเผารวมกันเสีย สภาพพังพินาศของหมู่บ้าน มันแสดงว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตหลงเหลืออยู่เลย พวกที่รอดตายก็คงอพยพเคลื่อนย้ายจากที่นี่ไปแล้ว...”

กล่าวจบ ‘พรวนชด’ ก็หันไปตะโกนร้องถามกะหยิ่น กับหนานอินที่กำลังพยายามคุ้ยเขี่ยตามซากบ้านเรือนของกะเหรี่ยงที่พังทลายอยู่ เสียงหนานอินตอบมาว่า

“พวกนี้อพยพไปหมดแล้ว นาย! ไม่มีของกินของใช้เหลืออยู่เลย เก็บกันไปหมดเท่าที่จะขนไปได้ เหลือแต่ของไม้จำเป็นที่ไม่เป็นประโยชน์เท่านั้น เกลือหรือข้าวสารสักเม็ดก็ไม่มี มีแต่รอยมารื้อค้น กวาดเก็บไป”

“ศพพวกนี้มีอยู่ไม่เกิน 20 ศพ มันคงไม่ได้หมายความว่าทั้งหมู่บ้านถูกฆ่าตายทั้งหมดไม่ใช่หรือ?”

ไชยยันต์ถามมาบ้าง ในระหว่างที่ดาร์นนิ่งเงิบ หล่อนใช้วิธีอ่าน และฟังการแสวงหาร่องรอยจากพรรคพวกประการเดียว เพื่อสรุปข้อสันนิษฐานยังไม่แสดงความเห็นใดๆ ก่อนทั้งสิ้น

“ไม่หมดหรอก นายทหาร บางส่วนเท่านั้น คงเป็นคนแก่ ผู้หญิง แล้วก็เด็ก ที่หนีไม่ทัน”

หนานอินตอบ แล้วทั้งแก และคะหยิ่น กับอนุชา ก็เดินเข้ามาสมทบอีกครั้ง

“ไม่มีรอยช้างถูกยิงล้มตรงนี้สักตัวเดียว แสดงว่ามันบุกเข้ามาในเวลาที่พวกนี้เผลอ อาจเป็นตอนกลางคืน และอาวุธไม่ดีพอที่จะหยุดมันได้ และบุกเข้ามาตามธรรมเนียมของมัน อย่างที่พวกเราเห็นกันอยู่แล้ว หรือบีบล้อมเข้ามาทุกด้านเป็นกองทัพเลย ยাত্রาเข้าย่ำทำลาย”

“มีรอยของรพินทร์ตั้งแคมป์พักอยู่บริเวณใกล้เคียงบ้างไหม?”

เชษฐาเอ่ยถามขึ้นอีก

“บริเวณนี้ไม่มีครับ แต่ผมว่าอาจไม่ห่างจากที่นี้นักหรอก ที่รพินทร์จะต้องพักขบวนของเขาลงก่อน คงไม่เดินผ่านไปเสีย เพราะกะเวลาดูว่า เมื่อเขามาถึงที่นี้ก็คงเป็นเวลาเย็นใกล้ค่ำ อย่างพวกเรานี้แหละ เวลามันไม่อำนวยให้คณะของเขาเดินต่อไปได้อีกไกล แล้วอีกอย่างหนึ่ง ร่องรอยจากการเผาศพนั้น ซึ่งจะต้องเสียเวลาไม่ใช่น้อยก็แปลว่า เขาจะต้องอยู่ในละแวกไม่ห่างนัก ณ วันที่มาถึง มิฉะนั้นจะเอาเวลาที่ไหนมาเผาซากศพได้ ถ้าไม่หยุดพัก”

“นี่เราผิดหวังอย่างแรง และคำนวณกันไม่ถูกล่วงหน้าเลยนะว่าจะมาพบเอาหมู่บ้านตะเคียนทองร้าง ในสภาพที่ถูกคชภัยทำลายเสียแหลกลาญแบบนี้ รัศมีจากหมู่บ้านนี้ กับบริเวณที่รพินทร์ปะทะกับโขลงของมันจนยิงทิ้งไว้เกลื่อนที่ป่าไผ่มันก็

ไม่ห่างกันนัก ยิ่งนึกย้อนไปตลอดเส้นทาง ที่มันดักโจมตีเรามาเป็นระยะๆ มันก็เส้นทางใกล้เคียงกันทั้งนั้น แสดงว่ามันคอยดักอาละวาดเล่นงานทุกคนอยู่ในละแวกรัศมี 30 ตารางกิโลเมตรนี่แหละ เอ้อ! หวังที่จะได้พบพวกตะเคียนทองสักคนที่นี่ เพื่อจะได้หาข่าวอะไรบ้างก็ฟาวล์เสีย กลับกลายเป็นปริศนาที่น่ากลัวให้คิด ทิ้งให้เห็นเสียอีก”

เชษฐาว่า พลองหันไปมองดูรอบๆ อันเต็มไปด้วยร่องรอยแห่งความพินาศยับเยินของหมู่บ้านร้างอีกครั้ง

“ถ้าพีกกลางกับทุกคนแน่ใจว่า คณะของรพินทร์จะต้องพักอยู่ในละแวกไม่ห่างเกินไปนักของหมู่บ้านนี้ ก็ออกสำรวจเถิดค่ะ ถึงพวกเราเองก็เหมือนกัน จะต้องหาที่พักให้ได้ก่อนค่ำวันนี้ เพราะเราก็ไม่มีทางจะเดินในเวลากลางคืนเหมือนกัน ต้องยึดที่พักไว้นั่น”

ดาร์รินเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก แล้วก็อดไม่ได้ที่จะมองไปรอบๆ เพื่อจะพบเจ้าด้วนของหล่อนในยามนี้บ้าง แต่ไม่ปรากฏวิแววของมันเลย ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงกระดิ่งผูกคอ

อนุชาโบกมือกับทุกคนให้ตามเขาไป โดยย่นเข้าไปหาริมฝั่งธารน้ำอันอยู่ไม่ห่างนัก แล้วก็เดินไต่เลียบขึ้นสูงไปตามแนวโขดหินนั้น ทั้งขบวนก็เคลื่อนตามในทันที กับบริเวณที่อดีตพรานชดเลือกเดินตัดขึ้นด้านเหนือของหมู่บ้านนี้เองแหละ ที่พบหลักฐานกันซิการ์และบุหรี่ยังอยู่เป็นระยะ แสดงว่าเส้นทางเดินของรพินทร์กับฝ่ายนายจ้างมุ่งไปทางด้านนั้นจริงๆ เท่าๆ กับแสดงชัดอีกครั้ง โดยไม่ต้องกังขากันอีกต่อไปว่า **อนุชา วราฤทธิ์**

นั่น เป็นนักแกะรอยระดับอาชีพอย่างแท้จริงคนหนึ่ง จาก
ชีวิตพเนจรในดงลึกในอดีตของเขา

การเดินทางอย่างรีบเร่ง แข่งกับแสงของทิวากาล
ที่มีดสลับลงทุกขณะ

ครั้นแล้วชั่วไม่กี่นาที ลมก็โชยมาจากด้านเหนือ คราว
นี้ทุกคนแทบล้าลักด้วยกลิ่นเน่าอย่างรุนแรง

“เฮ้ย! มีซากตายเน่าอย่างมโหฬารอยู่ข้างหน้าเราอีก
แล้ว!”

ไชยยันต์อุทาน ยกมืออุดจมูกโดยไม่รู้สีกตัว

“เร่งฝีเท้าหน่อยทุกคน เราจะต้องพบหลักฐานเพิ่มเติม
ข้างหน้าใกล้ๆ นี่แน่ๆ”

เชษฐากระโดดขึ้นไปบนโขดหินสูง โบกมือต้อนรับพวกลูก-
หาบที่เดินเข้าขบวนมา แล้วร้องเร่อยู่ตลอดเวลา

จากนั้นชั่วไม่กี่นาที ทั้งคณะก็มายืนจ้งจ้งครางกัน
แซดในลำคอ อยู่ที่โคกเหนือฝั่งธารตอนหนึ่ง

“โอโฮ!”

เสียงไชยยันต์ครางขึ้นอีก ตาเบิกโพลง

ภูเขาที่กองอยู่เป็นหย่อมๆ ณ บริเวณพื้นที่ค่อนข้างโล่ง
บริเวณติดกับหน้าผาชันอันไม่ห่างออกไปนัก คือซากช้างตาย!
คราวนี้แทบจะนับจำนวนไม่ถ้วนทีเดียว มันเต็มบริเวณไปหมด
อยู่ในป่ารกก็มี กลางพื้นที่โล่งก็มี กินแดนไปจนกระทั่งถึงตีนเชิง

ผาที่เห็นอยู่ไม่ไกล อย่างน้อยก็ไม่ต่ำกว่า 30 ตัว ทุกตัวขึ้น
ยึดที่ดแมลงวันและฝูงแร้งจับมิดไปหมด

“นี่เอง! พบแล้ว มาทำสงครามใหญ่กันตรงนี่เอง! นึก
แล้วไม่มีผิด” อนุชาพูดเสียงหนักๆ ในลำคอ แล้วถามว่า “พวก
เราพยายามทนกลิ่นหน่อยได้ไหม เราจะตัดตรงเข้าไปที่ตีนหน้า
ผาที่เห็นนั่น เชื่อแน่ว่ารพินทร์กับพวกนั้นจะต้องมาพักอยู่ตรง
นั่นแหละ ไม่งั้นคงไม่ซัดกันและแบบนี่หรอก”

“เราไม่มีทางเลือกอย่างอื่นเลย กลาง เพราะจะอยู่ตรง
นี้หรือเดินตัดเข้าไป มันก็ไ้กลิ่นพอกันนั่นแหละ ทุกคนพยายาม
เดินหลีกน้ำเหลืองหน่อย อย่าไปเหยียบเข้า”

เชษฐา ในฐานะพี่ใหญ่ตัดสินใจบอก

“โอ๊ย! คะหยิ่นจะเป็นลม หายใจไม่อ้อก!”

เจ้านักเลงโตหล่มซ้างทำตาเหลือก เข่าอ่อน หนานอิน
สอหัวมันลงจากก้อนหินที่ขึ้นไปยืนดูอยู่

“ไป ไ้เวร! หรือไม่ไป เ็งจะอยู่ตรงนี้นันก็เหมือนกัน
นั่นแหละ หรือจะอยู่ตรงนี้คนเดียวก็ตามใจเ็ง”

กะหยิ่นสั่นหัว

“กะหยิ่นไม่อยู่ตรงนี้ คะหยิ่นไปด้วย เหม็นเป็นเหม็น...
เกิดมาไม่เคยพบเห็นช้างตายมากถึงขนาดนี้”

“แล้วเกิดมาเ็งเคยเห็นไหมล่ะว่า ช้างยกมาเป็นกองทัพ
เข้ามาเหยียบหมู่บ้านใหญ่ๆ จนพังราบไปหมด”

กะหยิ่นไม่ตอบ ทุกคนอยู่ในภาวะจำเป็นขีดสุด แม้จะ
เคยชินกับกลิ่นช้างเน่ามาแล้ว แต่เท่าที่เห็นอยู่ในขณะนี้ มันมาก
มายเหลือประมาณ

อนุชา ไชยยันต์ และเชษฐา ยังถือปืนยิงเร็วของพลร่ม
อยู่ ส่วนไรเฟิลสะพายไหล่

ก่อนที่ทุกคนจะเคลื่อนที่ อนุชาสาดกระสุนออกไปเป็น
ชุด ๆ สั้นห้วนไหวทั้งดับ 30 นัด โดยยิงเคลียร์บริเวณเสียก่อน
ขับไล่ฝูงแร้งหรือสัตว์ร้ายที่อาจหลบซ่อนอยู่ตามซอกเงาอันมาก
มายกายกองเหล่านั่น เสียงปืนย้อมคักดีลือธี่เสมอ โดยเฉพาะ
ปืนกลที่รัวเป็นชุด ๆ

เขายิงกราดไปรอบ ๆ อย่างปราศจากจุดหมายแน่นอน
เป็นการยิง 'เปิดทาง' เท่านั้น ซึ่งก็ได้ผล สารพัดสัตว์ที่มารุม
กันกินซากเงาอันมีอยู่มากมายเหลือเพื่อเหล่านั่น แดกกระจาย
ฮือกันออกไปหมด หลบเข้าพงรกหายไป ส่วนที่เป็นแร้งก็บิน
แตกฮือขึ้นเต็มท้องฟ้า

ในจำนวนนั้น ดูเหมือนจะมีเสือใหญ่อยู่สองสามตัวด้วย
หลบกินซากอยู่ตรงไหนไม่ทราบ แต่คำรามโฮกแล้วเห่นพรวด
เล่นป่าราบไป และโดยไม่ตั้งใจหรือเจตนาเลย แร้งสามสี่ตัวที่
กำลังเริ่มจะบินขึ้น ถูกกระสุนเอ็ม 16 พลิกหมุนร่วงตบดับลง
กับพื้นเหมือนใบไม้หล่น เพราะปริมาณของมันหนาแน่นมาก
เหลือเกิน

“ไปครับ ตัดทางได้แล้ว เดินกันให้เร็วที่สุด”

อนุชายิงหมดชุด ยัดแม็กฯ ใหม่สวมเข้าไปอย่างเตรียม
พร้อม แล้วพยักหน้าบอกกับพรรคพวก ดารินกระโดดลงจาก
ไซดห็นเป็นคนแรก และเป็นคนที่เดินนำตัดดิ่งเลาะลัดเส้นทาง
ด้านอันจะนำมาสู่ลำธารขึ้นไปในทันทีโดยไม่ยอมฟังเสียงใคร
และทุกคนก็ตามมาอย่างกระชั้นชิด

การตรวจสอบพื้นที่ทำกันได้ไม่ถนัดนัก ซากเงาที่ล้มขวาง
อยู่ อันเต็มบริเวณไปหมดประการหนึ่ง กลิ่นที่แทบทนไม่ได้อีก
ประการหนึ่ง กาลเวลาที่เริ่มจะมีคาลงอย่างรวดเร็วอีกประการ
หนึ่ง ทำให้ทุกคนจำต้องแข่งกับเวลาเหลือบมองริมทางผ่านได้
เพียงคร่าว ๆ เท่านั้น

แล้วดารินก็หยุดชะงักนิดหนึ่ง หล่อนเข้ามาถึงบริเวณอัน
มีหลักฐานพอที่จะชี้ชัดว่า เป็นแคมป์พักนอนของคณะรพินทร์
แล้ว ท่ามกลางซากข้างที่กองพะเนินเหล่านี สะกิดให้ทุกคนดู
แต่ไม่พูด อนุชาเดินตามหล่นมา ก้มลงเก็บอะไรชนิดหนึ่งที่หล่น
อยู่กับพื้น นอกเหนือจากปลอกกระสุนที่กระจายอยู่เกลื่อนกลาด
ราวกับในยุทธภูมิ แล้วพลักหลังน้องสาวให้ออกเดินรุดหน้าผ่าน
บริเวณนั้นไปโดยเร็ว

ที่สุด ทั้งคณะก็ผ่านสถานที่นั้นขึ้นมาหยุดพักกันอยู่
บนเนินของหน้าผาอันอยู่เหนือทางลม กลิ่นเหม็นยังอยู่ แต่
บรรเทาลงบ้าง พอจะหายใจหายคอกันได้สะดวกพอสมควร
เพื่อนอนุชาจึงส่งสิ่งที่ถือกำอยู่ในมือให้พรรคพวกที่มานั่งเซ็ด
เหงื่อกันอยู่บนดินเซิงดู

“กระตือองระเบิด เอ็ม.เค.ทู!”

ไชยยันตร์ร้อง ขณะที่ฉวยขึ้นมาพิจารณาแล้วส่งต่อไปให้
เชษฐา

“ใช่ พวกนั้นเปิดศึกใหญ่เลย นอกจากจะใช้เอ็ม 16 ใน
การปะทะแล้ว ยังมีการขว้างระเบิดทำลายสัดกันด้วย แปลว่า

มันบุกตะลุยเข้ามาหนาแน่นเหลือเกิน เหตุการณ์จะต้องเกิดขึ้น
ในเวลากลางคืน ระหว่างที่พวกนั้นพักอยู่นั้นแหละ และตรง
บริเวณที่เรามาหยุดอยู่นี้ก็เห็นไหม ทั้งปลอกไรเฟิล ลูกซอง
ปลอกกระสุนเอ็ม16 เกือบไปหมด แล้วไอ้ช่างนรกพวกนั้นก็
ยังบุกขึ้นมาถูกยิงกองอยู่บนเนินนี้ด้วย แสดงว่าพวกนั้นปะทะ
ไว้ไม่อยู่แล้ว ถอยพลางยิงพลาง ขึ้นไปอาศัยอยู่บนหน้าผา
พวกมันดูท่าเหมือนจะไม่กลัวตายเลย เพราะถูกยิงถล่มล้มตาย
ถึงขนาดนี้ก็ยังไม่ถอย บุกตะลุยเข้ามาเรื่อยๆ จนพวกเรพินทร์
ต้องถอยหนีเอง

เชษฐากัศริมฝีปากแน่น

“เดินทางครั้งนี้ รพินทร์รบกับกองพลช้างโดยตรงหลาย
กองพลด้วย และดูเหมือนจะเป็นศึกติดพันมาตลอด...”

พี่ชายใหญ่พูดเกรี้ยวๆ ในลำคอแล้วว่า

“เราเองก็เหมือนกัน คงจะเจอะเข้าแบบเขานั้นแหละ
การย้ายตำแหน่งพักจากหมู่บ้านร้างมาหยุดกันอยู่ที่นี่ แปลว่า
รพินทร์เลือกชัยภูมิเตรียมทางหนีที่ไล่ไว้แล้ว ถ้าไม่มีหน้าผาที่
จะปีนหนีขึ้นไปอาศัยหลบอยู่ได้ พวกเขาคงถูกมันเหยียบแหลก
ทั้งหมด”

“ว่าแต่พวกเรตอนนี่เถอะ จะเอาอย่างไรกันดี นี่มันเกือบ
หมดแสงตะวันแล้วนะ”

ไชยยันต์บอกมาโดยเร็ว อัดบุหรืดับกลิ่นและตอกบรันต์
ในกระตักตลอดเวลา ช้ายังรินลงฝ่ามือนำมาขยี้กับจมูก

“กลาง เธอจะเอาอย่างไร?”

เชษฐาขอความเห็นมาจากคนอื่น ในฐานะที่น้องชายเปรียบ

เสมือนมีศัตรูเทคนิคนำทางในขณะนี้ อดีตพรานชดหันไปปรึกษา
หนานอิน อัดใจเดียวก็ขึ้นไปบนหน้าผา

“มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นครับ พี่ใหญ่ เราต้องไต่ขึ้นไปบน
หน้าผานี้แหละ หาที่ปักบนนั้น หนึ่ง ปลอดภัยไว้ก่อนสำหรับ
คืนนี้ เพื่อพวกมันจะย้อนมาเล่นงานเราอีก สอง บนนั้นเป็นที่
สูงเหนือลม กลิ่นเน่าจะลดลงได้มาก อยู่ข้างล่างไม่ไหวหรอก
ครับ มีหวังสลบกันหมด”

“ถ้างั้นอย่าช้า เคลื่อนที่เร็ว! ยังไม่ต้องตรวจดูอะไรให้
ละเอียดอ่อน ทนกลิ่นไม่ไหวจริง ๆ เรารู้แน่แล้วว่าเขามาพักอยู่
ตรงนี้ และปะทะกับมันที่นี้อย่างมโหฬารที่สุด”

อนุชา คะหยิ่นและหนานอิน ต้อนพวกลูกหาบให้ค่อยๆ
ทยอยนำของ ไต้ ลาก จุด ดิ่ง และส่งกันขึ้นไปก่อน ตามแก่งแ่ง
ไซตหินชัน อันเป็นส่วนของหน้าผานั้น แล้วตบไหล่ น้องสาวกับ
ไชยยันต์ให้ไต่ตามขึ้นไป ตนเองกับอนุชาปิดท้าย ทุกคนเหนื่อย
หนักกันอีกครั้งในการปีนหน้าผาโดยพยายามขึ้นไปให้สูงที่สุดเท่า
ที่จะขึ้นได้

แสงทิวากาลสลับรางลงไปทุกขณะ และรวดเร็วกว่า
ในทุ่งโล่งมาก ทั้งๆ ที่เพิ่งจะ 17 นาฬิกาเศษเล็กน้อยเท่านั้น
ในที่สุดก็ขึ้นมาหยุดกันอยู่ที่ตะพักหินเรียบกว้างบริเวณหนึ่ง
ลักษณะเป็นชันหินที่โผล่ล้าออกมา สามารถมองสำรวจลงไป
ยังภูมิประเทศเบื้องล่างได้ถนัดกว่าตำแหน่งอื่น

“สูงขึ้นไปอีกนิด จะมีรูโพรงถ้ำ ทะลุเข้าไปในหน้าผาเต็ม
ไปหมด เล็กมั่งใหญ่มั่ง...”

หนานอินผู้ชำนาญภูมิประเทศบอก

“พยายามไต่ขึ้นไปอีกนิดเดียว เราจะได้หลบลมหลบ
น้ำค้าง นอนสบายกว่าตรงนี้”

“พวกเราเหนื่อยกันเต็มที่แล้วนะ ลุงอิน คงไต่ต่อไปไม่
ไหวแล้ว”

เชษฐาบอก

“เอางี้ก็แล้วกันครับ พี่ใหญ่ พวกพี่ใหญ่ น้อย และไชย-
ยันต์ พักกันตรงนี้ชั่วคราวก่อน ผมกับหนานอินจะปีนขึ้นไป
ตรวจหาที่เหมาะๆ พอได้แล้ว จะบอกให้พวกเราทั้งหมดค่อยๆ
ทยอยกันไต่ขึ้นไป ตอนนี้ไม่ต้องรีบร้อนแล้ว”

“ตกลง!”

พี่ชายใหญ่พยักหน้าบอกง่ายๆ

น้องชายผู้ทรหด กับพรานคู่ใจ ฝากไรเฟิลไว้ตรงนั้น คง
สะพายเฉพาอะเอ็ม 16 แบบสันติติไลล์ แล้วไต่ขึ้นสูงต่อไปในทันที
ท่ามกลางเงาอันขมุกขมัวของบรรยากาศ

พอเหนือเริ่มแห้ง ความหนาวเยือกก็เข้ามาเยือนในทันที
ตามสภาพของพื้นที่ภูมิประเทศ เชษฐาให้เอาตะเกียงแบตเตอรี่
และไฟฉายมาเตรียมการไว้พักใหญ่ก็มีเสียงตะโกนดังมาจาก
เบื้องบนว่า

“นายใหญ่! เราพบอุโมงค์ที่พวกนายพรินท์มานอนพัก
กันอยู่บนนี้แล้ว มีรอยของกะเหรี่ยงตะเคียนทองอพยพหนีช้าง
ขึ้นมาอาศัยกินนอนอยู่บนนี้ด้วย แต่ตอนนี้มันร้าง ไม่มีคนสัก
คน”

นั่นเป็นเสียงของหนานอิน และขาดเสียงนั้นก็เสียง
ของอนุชาว่า

“น้อย! มีร่องรอยของการให้น้ำเกลือบนนี้ด้วย พบถุง
น้ำเกลือที่ใช้แล้ว แ่งหินที่แขวนทิ้งค้างไว้ ก้นบุหรี แล้วเศษเครื่อง
กระป๋อง พวกนั้นยกโขยงขึ้นมาซ่อนตัวบนนี้หมด รวมทั้งพวก
กะเหรี่ยงตะเคียนทองด้วย! คงจะมีใครบาดเจ็บขึ้นเป็นแน่ นอก
เหนือจากกะเหรี่ยงคนที่ถูกกระต๊องเหยียบ”

เมื่อนั้น ทุกคนด้านล่างจึงไหวตัวพร้อมกันหมด
คารินส่องไฟฉายปราดขึ้นไปทันที พบพี่ชายกลางยืนอยู่บนแ่ง
หินตอนหนึ่งกำลังโบกมือเรียกหย่อยๆ และหนานอินก็โผล่
หน้าให้เห็นอยู่อีกมุมหนึ่ง ไม่ห่างกันออกไปนัก ตำแหน่งนั้นสูง
ขึ้นไปจากระดับที่ขึ้นมาพักเหนื่อยกันอยู่แค่ไม่เกิน 20 เมตรเท่า
นั้น

เสียงหนานอินบอกลงมายังยินดีอีกว่า

“บนนี้ไม่มีกลิ่นข้างเฝ้าเลย อากาศดีมาก ขึ้นมาเถอะ
นาย ของอะไรที่มันแบกขึ้นมาไม่ได้ก็ผูกเชือกชักรอกขึ้นมาก่อน
คืนนี้ลำบากหน่อย แต่ปลอดภัยไว้ก่อน”

และแล้ว อย่างที่ตัวเองก็ไม่คิดมาก่อน คารินร้องถาม
พี่ชายถามขึ้นไปว่า

“พบพรินท์นอนอยู่บนนั้นบ้างหรือเปล่าคะ?”

“พบแต่รอยนอนกับหม่อมคนหนึ่ง รู้สึกว่าจะเป็นแม่คน
ผมทอง มีแต่รอยเท่านั้นนะ ตัวของทั้งคู่ขณะนี้ไม่มี!”

พี่ชายร้องตอบลงมา สดับไม่ออกว่าแกลังประชดหรือพูด
จริง!

ทุลักทุเลลำบากกันอีกพักใหญ่ แต่จากความคล่องตัวสูง
กันอยู่ก่อนแล้วของทุกคน ชั่วไม่นานต่อมาคณะทั้งหมดรวมทั้ง
สัมภาระก็เคลื่อนขึ้นไปหยุดพักอยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่าระดับเดิม
อันทำให้ได้ที่พักหลบนอนในเวียงถ้ำซึ่งเจาะเข้าไปในหน้าผาโดย
ธรรมชาติ มีบริเวณกว้างขวางพอสมควร สะดวกสบายปลอดภัย
กว่าเท่าที่หยุดพักกันแต่แรก

ที่สำคัญที่สุดก็คือ ระดับของมันสูงและอยู่เหนือลม พ้น
จากกลิ่นซากเน่าอันมีอยู่ราวกับป่าช้าข้างที่เห็นนั้นโดยสิ้นเชิง ซึ่ง
เป็นที่ทุกคนต้องการอย่างยิ่ง

ไฟฉาย ตะเกียงแบตเตอรี่จากฝ่ายนายจ้าง และใต้หรือ
อีกนัยหนึ่งคบเพลิงของพวกลูกหาบ เริ่มถูกนำออกมาใช้ในทันที
เพราะมันมืดสนิทลงแล้ว ชนิดมองลงมาข้างล่างก็ดำมืดไปหมด
เหมือนเอาผ้าดำมาชิงกันไว้ และด้านบนที่ขึ้นมายึดกันเป็น
ตำแหน่งพักก็มองอะไรไม่เห็นเหมือนกัน นอกจากเงาตะคุ่ม
ของหมู่หินตะปุ่มตะป่ำรอบตัว

จริงตามที่หนานอินและอนุชาได้บอกไว้ทุกอย่าง เมื่อ
ต่างมาถึงบริเวณโพรงถ้ำเหนือหน้าผาชั้นนั้น ก็พบเข้ากับร่อง-
รอยของการพักอาศัยของบุคคลกลุ่มใหญ่ทีเดียว มีปริมาณมาก
กว่าจำนวนคนของฝ่ายรพินทร์ ที่ได้รับรายงานว่าออกเดินทาง
กันมาทั้งหมดจำนวน 20 คน เสียด้วยซ้ำ เพราะในระดับความ
สูงชันที่พวกมันไต่กันขึ้นมาถึงนั้น ไม่ได้มีเฉพาะเวียงถ้ำอยู่แห่งเดียว
หากแต่มีซอกเล็กโพรงน้อยเต็มไปหมด ตามไหล่ขอบแคบๆ

อันจะพออาศัยเป็นทางเดินเชื่อมติดต่อกันได้ พอเป็นแนว
ยาวตลอดสูงๆ ต่ำๆ น่าจะเป็นทางเดินของเสียงผา ทุกซอก
โพรงในหน้าผาที่ตัดชันลงไป ชนิดที่สัตว์ใหญ่ขนาดช้างไม่อาจ
ไต่ทางขึ้นมาได้นั้น มีร่องรอยของการอาศัยอยู่ของกลุ่มคน โดย
เข้าไปยึดพักอยู่ไม่ผิดอะไรกับมนุษย์ถ้ำในยุคหิน เศษของกอง
ฟืนที่ดับแล้วยังพอเหลืออยู่ กิ่งไม้แห้งที่ชนกันมาเตรียมไว้เป็น
เชื้อเพลิงสำรอง วัสดุของใบไม้ปูนอน การหุงหาและกระดูก
สัตว์ใช้เป็นอาหารเหลืออยู่ให้เห็นชัด

สิ่งเหล่านี้ สัมผัสพบได้จากการนำหน้าขึ้นไปก่อนแล้ว
ของอนุชากับหนานอิน และภายหลังจากที่เชษฐา ไชยยันต์ดารี
และพวกนั้นพากันขึ้นมาถึง ก็ถูกนำไปให้เห็นชัดกับตา

“พอจะเดาเหตุการณ์ถูกหรือยังครับ พี่ใหญ่”

อนุชาเอ่ยถามขึ้นภายหลังจากนำคณะพี่น้อง และเพื่อน
ให้เข้าไปตรวจดูในซอกถ้ำข้างเคียงกับเวียงใหญ่ อันสัมภาระ
ทั้งหมดของฝ่ายตนถูกลำเลียงขึ้นมาไว้ก่อนแล้ว กะว่าจะอาศัย
พักนอนกันตรงตำแหน่งโพรงถ้ำลักษณะที่กว้างขวางเหมือนจะ
เป็นถ้ำประธานของแนวโพรงถ้ำในละแวกนั้น

“ฮืม!...รอยเข้าอาศัยอยู่ของพวกกะเหรี่ยงที่มายึดครอง
อยู่บนนี้ก่อนแล้ว อย่างน้อยก็คงเป็นอาทิพย์ทีเดียวก่อนที่คณะ
ของรพินทร์จะมาถึง”

“หมายความว่ายังไงคะ พี่ใหญ่?”

ดารี ซึ่งอ่านอะไรยังไม่ทะลุปรุโปร่งนัก ถามขึ้นอย่าง
ลังเล ขณะที่ราดไฟฉายไปยังซอกถ้ำเล็กๆ ตำแหน่งหนึ่ง ซึ่ง

กลุ่มของพวกตนโผล่เข้าไปดูอยู่ พื้นมีรอยปัดกวาดเกลี้ยงสะอาด และรอยพักอาศัยกินอยู่หลับนอน

“ก็หมายความว่าภายหลังที่กองทัพช้างบุกเข้าทำลายหมู่บ้านตะเคียนทองแล้ว พวกที่เหลือนายส่วนใหญ่ก็คงจะอพยพกันขึ้นมาหลบหนีการตามฆ่าอยู่บนชอกโพรงบนหน้าผาสูงเหล่านี้แหละ โดยอาศัยยัดอยู่ตามโพรงเหล่านี้แบบเดียวกับมนุษย์ถ้ำ เพื่อไม่ให้ช้างตามขึ้นมาได้ เป็นการย้ายภูมิลำเนากันอย่างฉุกเฉินจวนตัว หาแหล่งปลอดภัยไว้ก่อนชั่วคราว เวลากลางวันก็คงจะไต่กันลงไปหาอาหารกันข้างล่าง พอตกค่ำก็ปีนหนีขึ้นมาอาศัยหลบอยู่บนบ้านธรรมชาติของพวกเขาดังที่เราเห็นกันอยู่นี้ ก่อนรพินทร์มาถึง พวกนี้คงยังไม่กล้าย้ายถิ่นอพยพไปไหนได้ไกลนัก นอกจากมาพักพิงยัดที่มันนี้ไว้ก่อนตามสัญชาตญาณหนีภัยเฉพาหน้า เพราะคงไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ถ้าหากเขาเดินทางอพยพกันไปทั้งหมด จะสวนทางกับไอ้ช้างนรกพวกนั้นและตกเป็นเหยื่อของมันเข้าอีกเมื่อไหร่”

“น้อยยังลำดับภาพเหตุการณ์ปะติดปะต่อกันไม่ค่อยถูกนักคะ...”

หล่อนพึมพำออกมา ดวงตาหรือลงอย่างครุ่นคิด

“พอหมู่บ้านพังทลาย พรรคพวกที่หนีไม่ทันถูกฆ่าตายอย่างที่เราเห็นกองกระดูกเหล่านั้นเมื่อครู่นี้ พวกตะเคียนทองก็ตะเกียกตะกายหนีกันมาหลบภัยอยู่บนนี้...พี่ใหญ่หมายความว่าอย่างนั้นใช่ไหมคะ?”

“หลักฐานมันชี้ชัดอยู่ ตามที่เห็นอยู่นี้”

พี่ชายกลางเป็นคนตอบ ขณะที่เดินเข้าไปใช้เท้าเหยียบ

แก๊งที่ถลกตากแห้งไว้ บู๊ทิ้งไว้กับพื้นถ้าตำแหน่งนั้น กับก้อนหินเฟื่องๆ สามเส้นที่ตั้งไว้มีรอยไฟกินดำ และยังมีเศษเศษฟันกัดสั้น อันแสดงว่าใช้เป็นเตาหุงหา

“นานสักเท่าไร ที่พวกนั้นขึ้นมาอาศัยอยู่บนนี้?”

ดารินถามขึ้นโดยเร็ว

“ราวๆ สัก 5-6 วันแหละนายหญิง ที่พวกตะเคียนทองขึ้นมาเป็นลิงภูเขาหนีช้างอยู่บนนี้ จนกระทั่งพวกของนายรพินทร์มาถึง...”

หนานอินช่วยอธิบายมาด้วยความชัดเจนต่อรอย

“ช้างนายรพินทร์กับฟาร์ังพวกนั้น ก็เดินมาตามทางที่พวกเรามาที่นี่แหละ พบเข้ากับซากหมู่บ้านและศพที่ถูกช้างฆ่าเอาไว้ แล้วก็คงจะรู้ว่าพวกนี้จะต้องมาอาศัยหลบอยู่บนนี้จึงตามมา วันแรกที่ตามมานั้น หนานอินเชื่อว่าพวกของนายรพินทร์ที่มีอาวุธดีกว่ากะเหรี่ยงตะเคียนทองคงจะตั้งปางพัก...นอนกันอยู่ตรงตีนผาข้างล่าง พวกกะเหรี่ยงก็คงนอนกันอยู่บนนี้ตามเดิม ทั้งสองพวกคงพบกันแล้ว มีรอยพวกของนายรพินทร์พักกันอยู่ข้างล่างก่อน อย่างน้อยก็วันกับคืนเต็มๆ แล้วก็คงมีเหตุช้างเข้าบุกอีก เลยยิงกันวินาศสันตะโร จากซากช้างนับสิบๆ ที่เห็นเกลื่อนอยู่โน่นแล้ว พวกของนายรพินทร์คงจะเห็นว่าด้านไม่ไหวแน่แล้วเลยเคลื่อนหนีตามกะเหรี่ยงพวกนี้ขึ้นมาอาศัยหลบอยู่บนนี้ด้วย ตอนช้างบุกคงเป็นตอนกลางคืน และตอนนั้นก็ต้องหนีกันเวลากลางคืน ตั้งปางพักตะกายกันขึ้นมาบนนี้แหละ”

“หนานอินน่าจะอ่านรูปการณ์ได้ถูกต้อง หรือใกล้เคียงที่สุดแล้ว...”

ไชยยันต์กล่าวขึ้นช้าๆ เหลียวกลับลงไปมองดูความมืด เบื้องล่างใต้หน้าผาลงไป ขณะนี้มองไม่เห็นอะไร นอกจากความมืด และสายลมเย็นเยือกที่พัดผ่านโชดหินดังหวีดหวิวหรือครางอยู่เป็นระยะ เหมือนเสียงครวญครางของปีศาจ

“คือกะเหรี่ยงตะเคียนทอง ประสบเคราะห์กรรมและแผ่นหินกันขึ้นมาอาศัยอยู่บนนี้ก่อนพวกเขามาถึง และเมื่อฝ่ายเขามาถึงก็คงมาสมทบด้วย โดยปักหลักอยู่ใต้เชิงผานั่น เพื่อเตรียมทางหนีที่ไล่ไว้พร้อม หากความจำเป็นขีดสุดมาถึง เขาอาจมีเหตุผลอะไรที่จะต้องพักเสียเวลาอยู่บริเวณนี้สัก 2 หรือ 3 คืน และในระหว่างที่ยังวางแคมป์กันอยู่ข้างล่างนั่นเอง เหตุการณ์จะต้องเป็นเวลากลางคืนตอนดึก ไอ้ช่างผีทั้งโขยงก็บีบล้อมเข้ามา นั่นคือการยิงปะทะอย่างสงครามใหญ่ และผลที่สุด รพินทร์กับพวกนั้นเห็นว่าจะต้านไว้ไม่ไหว ก็เลยล่าถอยขึ้นมาบนนี้ สมทบกับพวกกะเหรี่ยงที่เดิมอาศัยอยู่ก่อนแล้ว โดยอาศัยที่มีชัยภูมิสำหรับเตรียมถอยหนี รอคอยพร้อมไว้ก่อนแล้ว มีรอยของการขว้างระเบิดทำลาย สกัดกันกองทัพข้างไว้ด้วยขณะที่พวกเขาล่าถอยขึ้นมาบนนี้ จากกระเบื้องระเบิดมือที่กลางเก็บได้ เชื่อว่าคงมีการขว้างสกัดไว้หลายลูกทีเดียว พรุ่งนี้ถ้าเราลงไปตรวจบริเวณให้ละเอียดอีกครั้ง มันอาจยืนยันข้อสันนิษฐานของเราให้เด่นชัดขึ้นอีก”

“พวกนั้นมีสัมภาระข้าวของมากันจำนวนน้ำหนักไม่ใช่ น้อยนะ ไชยยันต์ ระหว่างปะทะ และจะต้องถอยร่นปีนหินกันขึ้นมาบนนี้ เขาจะเคลื่อนย้ายของได้อย่างไรทันการ สัมภาระ

เหล่านั้นมีถูกข้างทำลายปนเปื้อนหมดแล้วรี สมมุติว่าพวกนั้นจะไวพอที่จะเอาชีวิตรอดขึ้นมาได้”

ราชสกุลสาวถามอย่างเต็มไปด้วยความกังขา

“เราต้องหาสมมติฐาน ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเสียก่อน น้อย...เออละ สมมุติว่าน้อยเป็นตำรวจพันธุเอง น้อยจะทำอย่างไรบ้าง เมื่อเดินทางมาถึงที่นี่ และจำเป็นที่จะต้องพักอยู่กับพวกนี้ก่อน โดยปักหลักอยู่ข้างล่าง ซึ่งก็รู้ๆ อยู่แล้วว่า อาจเป็นเวลาใดเวลาหนึ่งก็ได้ ที่กองทัพข้างอาจจะยกเข้ามาโจมตี น้อยรู้จักนิสัยใจคอ เหลี่ยมคูในเชิงพราน และหยิ่งซึ่งถึงจิตใจของคนนี้ดีอยู่แล้ว ลองบอกพี่มาซิว่า น้อยจะทำอย่างไร?”

ผู้พูดขึ้นขี้นๆ คือพี่ชายกลางของหล่อน

ดารินเม้มปาก

“เหตุการณ์ในวันที่ยี่สิบมาถึง คงแบ่งออกเป็นสองฝ่าย กระมังคะ คือเขาพวกหนึ่ง จำนวน 20 คนพร้อมกับกะเหรี่ยงที่บาดเจ็บ และแบกหามกันมาด้วยปักหลักกันอยู่ตีนเนินนั้น ส่วนพวกกะเหรี่ยงตะเคียนทอง ก็คงจะอพยพพวกที่เหลือนตายหนีกันขึ้นมาอาศัยอยู่บนนี้ก่อนแล้ว ตามข้อสันนิษฐานในชั้นแรกของเรา...รพินทร์กับพวกนั้นมาพร้อมกับอุปกรณ์สัมภาระที่แบกขนกันมาด้วยเต็มอัตรา...คนเจนไฟร เจนอันตรายอย่าง รพินทร์ จะต้องไม่ประมาท ถึงได้มายึดที่พักอยู่ตรงตำแหน่งที่พร้อมสำหรับทางหนีที่ไล่...”

ประโยคหลังหล่อนพิมพ์ เหมือนจะรำพึงกับตนเอง เอา นิ้วเคาะขมับ คงเม้มปากอยู่เช่นนั้น แล้วกล่าวช้าๆ แล้วยาวต่อ มาว่า

“ถ้าน้อยเป็นรพินทร์...ในเมื่อเรามีแววสังหรณ์อยู่ก่อนแล้วว่า ช้างนรกโหลงนั้นอาจดอตมาเล่นงานเมื่อไหร่ก็ได้ วิธีที่ปลอดภัยที่สุดก็คือ จะลำเลียงสัมภาระหรือคนที่อ่อนแอที่สุดให้ขึ้นมาอาศัยอยู่ในโพรงถ้ำบนหน้าผานี้เสียก่อน ส่วนพวกตนเองก็นอนคุ่มเชิงรอกคอยดูท่าที่อยู่ข้างล่าง พอพวกมันบุกก็ขัดกันเมื่อเห็นท่าว่าจะต้านไม่ไหว เพราะพวกมันประเดประดังเข้ามาอย่างไม่ยอมแตกหนี โดยยิงสกัดไม่ทันอีกต่อไป ก็ถอยขึ้นหน้าผา ถ้าสัมภาระกับคนเจ็บหรือคนอ่อนแอลำเลียงขึ้นไปก่อนแล้ว ก็คงไม่มีอะไรห่วงกังวลทำให้ล่าช้านัก นี่เป็นความคิดของน้อยนะคะ”

‘พรานชด’ คิดนิ้วเบาๆ

“ในเรื่องป่าดงพงไพรแล้ว ไหวพริบปฏิภาณ หรือความชำนาญการของเธอ น้อยกว่าคนคนนั้นมากนัก ก็ยังคิดวางแผนได้ถูกถึงเพียงนี้ แล้วเธอไม่คิดบ้างหรือว่า รพินทร์เขาจะไม่ทำได้นับเนียนกว่านั้นเสียอีก...มันของชัดๆ อยู่แล้ว รพินทร์ต้องสั่งให้เอาสัมภาระหลบภัยขึ้นมาไว้บนนี้ โดยให้อยู่ในความดูแลของกะเหรี่ยงตะเคียนทองที่ยึดครองอยู่ก่อน ส่วนพวกเขาก็ปักหลักคุ่มเชิงอยู่ข้างล่าง พอเกิดเรื่องร้ายขึ้นจึงถอยหนีกันขึ้นมาทัน ใครจะเฝ้าปล่อยให้สัมภาระอันเป็นอุปกรณ์สำคัญของพวกเขา อยู่ในฐานะเสี่ยงต่อการทำลายของไอ้ช้างพวกนั้น ข้อสันนิษฐานของเธอนั่นแหละ คือคำตอบละ ว่ารพินทร์ต้องวางแผนอย่างไรบ้าง เพียงแต่เรายังไม่รู้แน่ชัดลงไปเท่านั้นว่าเขาพักอยู่ที่นี้กี่วัน ด้วยเหตุผลอะไร แต่มันต้องมากกว่า 1 วันกับ 1 คืนขึ้นไป อาจมีคนเจ็บที่เกิดจากการปะทะในครั้งใหม่

อาจมีความจำเป็นอย่างอื่นที่ยังเคลื่อนย้ายต่อไปไม่ได้ หรืออาจเหตุผลอื่นๆที่เรายังเดาไม่ออกซึ่งเป็นข้อปลีกย่อยอีกสวรพัตชนิด ถ้ามันมีใครเหลืออยู่ที่นี้สักคน เราก็คงพอถามได้ แต่นี้ไม่มีเหลือเลย แสดงว่าในที่สุดทุกคน ไม่ว่าฝ่ายรพินทร์ และกะเหรี่ยงตะเคียนทองเหล่านั้นได้เคลื่อนย้ายไปหมดแล้ว การเคลื่อนย้ายคงเป็นไปในลักษณะอพยพเอากะเหรี่ยงตะเคียนทอง ที่ขึ้นมาอาศัยอยู่บนนี้ ไม่ว่าจะอยู่สักกี่คนให้ไปพร้อมกับพวกเขาด้วย เพราะจะให้พวกนี้มาอยู่กันเป็นมนุษย์ถ้าแบบนี้ได้อย่างไร คงจะเกณฑ์ให้อพยพไปพร้อมๆ กันนั่นแหละ โดยมีพวกเขาทำหน้าที่คุ้มกันไป พวกนี้จึงไม่เหลืออยู่ให้เห็นสักคนเดียว ส่วนข้าวของจำเป็นของกะเหรี่ยงพวกนั้น จากหมู่บ้านที่ถูกทำลายแหลกก็ต้องถูกเก็บนำติดตัวกันไปด้วย ก่อนจะเคลื่อนย้ายกันกันไป เชื่อแน่ว่าไปพร้อมกับคณะของรพินทร์นั่นแหละ และก่อนไปรพินทร์ก็สั่งให้เผาศพกะเหรี่ยงหรือผู้ที่ตายในตอนช้างบุกเสียให้หมดความทุกข์ตรงตำแหน่งที่เราเห็นบริเวณฉาปนกิจ หมู่ก่อนจะเดินมาถึงที่นี่”

ทุกคนดับฟังข้อสันนิษฐาน อันเต็มไปด้วยเหตุผลและหลักการของอนุชา วราฤทธิ์ แล้วก็ไม่มีใครสามารถแย้งได้ รายละเอียดปลีกย่อย เป็นสิ่งที่จะต้องค้นหากันต่อไป แต่นั่นต้องหมายถึงเมื่อตะวันขึ้นแล้ว

“เอาละ สำหรับพวกเรา วันนี้ทำอะไรให้ดีไปกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว และก็จำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ที่จะต้องขึ้นมาเป็นมนุษย์ถ้า เหมือนอย่างพวกเขาที่ล่องหน้ามาก่อน เพราะเราก็คงไม่รู้เหมือนกันว่าถ้าเราอยู่ข้างล่าง เราจะตายกันทั้งหมด

ก่อนจะตะวันขึ้นพรุ่งนี้หรือไม่ เท่าๆ กับทนกลืนซากเน่าไม่ไหวด้วย”

เชษฐาออกคำสั่งกับทุกคน

ทั้งหมดของจำนวนคน 16 คน แบ่งออกเป็น 3 ชุด ตามปริมาณคนเท่าที่จะอาศัยพักนอนอยู่ในหลืบซอกโพรงถ้ำที่อยู่ติดๆ กันนั้นได้ ลูกหาบชุดหนึ่ง 5 คน มีหนานอินเป็นผู้ควบคุมดูแล ยึดอยู่ยังโพรงด้านซ้าย อีกชุดหนึ่ง 5 คน โดยกะหย็นเป็นผู้รับผิดชอบ เข้าไปรวมตัวกันอยู่ทางโพรงด้านขวามือ ส่วนเว้งถ้ำตรงกลาง จะเป็นที่พักของพี่น้องสามคนกับเพื่อนร่วมตายโดยเฉพาะ คืออนุชา เชษฐา ไชยยันต์ และดาร์ริน โชคดีเป็นอย่างมากที่เศษหินเก่าๆ ซึ่งกะเหรี่ยงพวกนั้นทิ้งเอาไว้ ยังพออาศัยนำมาก่อไฟให้แสงสว่างและอบอุ่น ตลอดจนหุงต้มได้บ้างตามความจำเป็น

ทุกคนได้รับคำสั่งให้กินอาหารมื้อสุดท้ายแห่งวันเอาเมื่อแบ่งพวกและจัดที่ทางได้เสร็จ โดยแยกกันไปทั้ง 3 พวก

ความเหน็ดเหนื่อย และตึงเครียดต่อเหตุการณ์ที่พบ ทำให้ทุกคนนั่งซึมระหว่างกินอาหารแบบเรซัน พอประทังตายกะหย็นนั้นเมื่อได้รับคำสั่งให้ไปคุมดูแลพวกลูกหาบอยู่ในโพรงด้านหนึ่งมันก็ปฏิบัติตามคำสั่ง โดยไม่โผล่มาให้เห็นอีก

แต่หนานอินยังอดเป็นห่วงเจ้านายทั้งหลายไม่ได้ ลักพักใหญ่ พอแกกินอาหารเสร็จ กำชับสั่งดูแลความเรียบร้อยของพวกลูกหาบทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว ก็ถือไฟฉาย ไต่ไหล่ผาเข้า

มาสมทบกับฝ่ายของเชษฐา ซึ่งบัดนี้ต่างครึ่งนั่งครึ่งนอนผิงไฟกองเล็กๆ กันอยู่

ทุกคนดูจะยินดีเมื่อเห็นแกโผล่เข้ามา เพราะในภาวะเช่นนี้ การมองเห็นหน้าหนานอิน ได้ซักได้ถาม หรือได้ปรึกษาอะไร จะเป็นความอบอุ่นอย่างยิ่ง เพราะเมื่อไม่มีรพินทร์ ไพรวลย์ร่วมคณะอยู่ด้วย กลางโพรงถ้ำ อันเหี้ยมโหดกันดารเช่นนี้ หนานอินย่อมจะเป็นหลักประกันสำหรับทุกคน

“กะเตี้ยวเจ้านายทุกคนนอนเสียให้หลับสบายเถอะ บนนี่ปลอดภัยแล้ว พรุ่งนี้ค่อยหาร่องรอยอะไรกันต่อไป ทุกอย่างเป็นหน้าที่ของหนานอินเอง”

“มีอะไรที่ลุงจะบอกกับเราได้ มากกว่าที่เราเห็นบ้างไหม?”

ไชยยันต์ถาม

“หนานอินเป็นคนพูดตรงๆ นะ...”

แกเอ่ยขึ้น พลังมองไปทางดาร์รินโดยเฉพาะ แล้วชะงักเมื่ออนุชาขัดขึ้นมาทันที

“ลุงไปนอนได้แล้ว”

แต่ดาร์รินผู้สับสนหวั่น มองดูไฟที่กินดินพื้นเป็นถ่านแดงอยู่เปลี่ยนสายตาเศร้าซึมไปจับที่แก และสวนขึ้นทันทีเหมือนกัน

“มีอะไร ลุงอิน บอกมาเลย”

ครูปรานผู้เฒ่ายิ้มแห้งๆ อึดอัดอยู่ในลำคอ ชำเลียงแวบไปทางอนุชา หรือ ‘พรานชด’ อาการพิรุธชนิดนั้นเอง ราชสกุลสาวก็ลุกจากที่นั่ง เข้าไปประชิดแกทันที จับแขนไว้

“ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะต้องมาปิดบังกันหรอก ถึงพี่
กลางก็เหมือนกัน ทำไมจะต้องปิดนัยด้วย มีอะไรก็บอกกัน
ตามตรงเลยดีกว่า จะมาอำอิงอำพรางไว้ ฉันฟังได้นะ ฟังได้
แม้กระทั่งจะได้ยินลุงพูดว่า ลุงค้นพบว่า รพินทร์มาเสียชีวิตอยู่
บริเวณนี้เสียแล้ว! บอกมาซิ เป็นอย่างนั้นหรือ?”

เชษฐา ไชยยันต์ ขยับตัวขึ้นจากท่าที่ครึ่งนั่งครึ่ง
นอน ฟังเป่หลังอยู่ด้วยความเอะใจทันที

106

.....
หมานอินยังหุบปากนิ่งอยู่เช่นนั้น เพราะ
เข้าใจอาการที่อนุชาตกขึ้นเสียก่อน ดารินเริ่ม
ฉุนเฉียวขึ้นมาทันที รวบมือฉับไปที่คอเสื้อของ
ครูพรานผู้เฒ่า กระชากเข้ามา แต่พี่ชายกลางบอกขึ้นเสีย
ก่อนว่า

“เอาจะ อย่าไปคาดคั้นอะไรลุงอินแกเลย พี่จะบอก
เองก็ได้ แต่น้อยต้องตั้งสติให้ดีนะ อย่าเพิ่งคิดอะไรเกินเลย
ออกไปมากนัก...

หญิงสาวหันขวับไปทางพี่ชายกลางอย่างรวดเร็ว

“บอกมาเลยคะ พี่กลาง น้อยพร้อมเสมอที่จะฟังได้
อย่างที่บอกแล้ว แต่ถ้ามาทำลับๆ ล่อๆ อำอิงกันอยู่แบบนี้
ประเดี๋ยวบ้าขึ้นมา น้อยฆ่าตายหมด ไม่ว่าพี่กลางหรือลุงอิน
พบเห็นอะไรจะมา ทำปิดบังอยู่ทำไม”

“มีอะไรหรือ กลาง?”

เชษฐากับไชยยันต์ ถามขึ้นพร้อมกันมาอีกคู่หนึ่ง

อนุชา วราฤทธิ์ อัดคว้นบุหรีที่เหลือดิดกันก้อกอยู่นิต
เดี๋ยวดงวบบ แล้วดีดกระเด็นเข้าไปในกองไฟข้างหน้า

“จะบอกให้ก็ได้ ผมและหนานอินมีความรู้สึก หรือ
สังหรณ์ตรงกันว่า รพินทร์ของเราจะมาเป็นคนป่วยหนักอยู่ที่นี้
อาจมาตั้งแต่ข้างล่างที่เขาวางแคมป์อยู่ตรงเชิงผา จนกระทั่งขึ้น
มานอนพักอยู่ในถ้ำบนหน้าผานี้แหละ และนี่คือเหตุผลที่ว่า เหตุ
ใดพวกนั้นจึงต้องมาติดพักกันอยู่ที่นี่ไม่น้อยกว่า 2 คืน คณะนั้น
ต้องมาเสียเวลาอยู่ที่นี่ไม่น้อยกว่า 2 คืนแน่นอน!”

ดาร์วินนิ่งซิง จ้องตาพี่ชายกลางไม่กะพริบ ไชยยันต์ก็อึ้ง
แต่เชษฐาถามต่ำๆ ว่า

“เธอกับหนานอิน ปีนขึ้นมาตรวจบริเวณนี้ก่อนพวกเรา
พบหลักฐานอะไรบ่งชี้ชัดขึ้นหรือ?”

พี่ชายใหญ่กล่าวมาในน้ำเสียงเดิม สีหน้าเขาเครียดลง
ทันที

“ถ้าจะถามลุงอิน แก่ก็คงบอกว่า มันเกิดขึ้นจากสังหรณ์
หรือประสาทส่วนที่หกของแก แต่ถ้าจะถามผมก็ควรจะมีหลัก-
ฐานที่ชี้บ่งชัดมากกว่านั้น...”

อนุชา วราฤทธิ์ กล่าวขึ้นด้วยเสียงต่ำลึกของเขาพร้อม
กับลุกขึ้นช้าๆ

“ทุกคนตามผมมานี้ จะให้ดูอะไรหลาย ๆ อย่างที่มันเป็น
องค์ประกอบแห่งความสงสัยของผม แล้วก็ขอให้พิจารณากันเอง
ก็แล้วกัน!”

จบคำพูด อดีต ‘พรานชด’ ก็พยักหน้ากับหนานอิน แล้ว
ก็เดินนำออกไปจากโพรงถ้ำนั้นทันที **เชษฐา ไชยยันต์และ**
ดาร์วิน ก็ตามหลังเขากับหนานอินมาติด ๆ อย่างนิกเดาอะไร
ไม่ถูก แต่ดาร์วินนั้นใจหิววบบลงในทันที **ทั้งๆ** ที่ยังไม่ทราบ
ว่า พี่ชายกลางจะนำไปให้พบเห็นกับอะไร...

แค่ไม่กี่ก้าวเท่านั้นสำหรับการเลาะไปทางปีกซ้ายของ
โพรงถ้ำใหญ่ อันคณะของเจ้านายทั้งหลายใช้เป็นที่จะอาศัยพัก
แอนคืนนี้ อนุชา กับหนานอินก็นำเชษฐา ดาร์วิน ไชยยันต์ มาถึง
ปากซอกถ้ำขนาดย่อม ๆ อีกโพรงหนึ่ง ซึ่งขณะนี้ เป็นที่อาศัยยัด
แอนของคะหยิ่น กับพวกลูกหาบอีก 5 คน

ขณะที่มาถึงนั้น คะหยิ่นกับพวกยังไม่มีใครนอนเลย คง
จับกลุ่มคุ้ยกันอยู่บริเวณภายในมันไม่กว้างขวางนัก เต็มไปด้วย
หินทิ้งออกเป็นหน่อขึ้นมา และมีรูย่อม ๆ เจาะทะลุเข้าไปในผนัง
ด้านในอีก ลึกเข้าไปอีก แต่เล็กเกินกว่าที่มนุษย์จะมุดลอดเข้า
ไปได้

หนานอินส่งภาษาบอกความ ให้พวกที่จับกลุ่มอยู่ในนั้น
เคลื่อนย้ายออกไปรอข้างนอกกันก่อน เพื่อ ‘เคลียร์’ บริเวณ
ทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งอย่างว่าง่าย และไม่มีปัญหาซักถามอะไร
ต่างออกจากเว้งโพรงนั้นจนหมด แล้วอนุชาก็ก้าวนำทุกคนเข้าไป
หยุดยืนอยู่ตรงตำแหน่งหนึ่ง ห่างจากปากโพรงเข้ามาเพียงไม่
กี่วา

สิ่งที่เขาทำเงียบ ๆ โดยที่ทั้งหมดยืนมองอยู่ก็คือ เอื้อม

มือไปหยิบกิ่งไผ่อันหนึ่ง ยาวประมาณ 1 เมตรเศษ อันวางพิงอยู่กับผนังหิน โดยที่ใครยังไม่ทันจะสังเกตเห็นมาก่อน แล้วนำออกมาใช้ส่วนโคนค่อยๆ เสียบปักลงไปกับพื้น อันเป็นช่องหินแตกของบริเวณที่ได้ระดับราบเรียบที่สุด กิ่งไผ่กิ่งนั้นสามารถจะปักเสียบลงไปยังร่องหินแตกตรงพื้นนั้นได้อย่างมั่นคง เพราะส่วนโคนของมันถูกหลาวไว้อย่างพอเหมาะที่จะสอดแทรก หรือเสียบปักลงไปได้ยังรอยแตกของพื้นหินนั้น

ทั้งหมดมองเป็นตาเดียว อาศัยแสงสว่างจากตะเกียงแบบเตอรีไฟฉาย และกองฟืนเก่าๆ ที่วางอยู่ปากทางเข้า ซึ่งบัดนี้คะหยิ่นกับพวกนั้นช่วยกันก่อเป็นกองไฟ ลูกสว่างอยู่วอ-
แวม

“น้อย! ลองพิจารณาให้ดีซิ ว่ากิ่งไผ่ที่ปักลงตำแหน่งนี้ได้ ในลักษณะนี้ มันควรจะเป็นอะไร?”

ดาร์นจ้องเขม็ง ฉายไฟฉายไปรอบๆ ตรงบริเวณนั้น

“ก็อาจเป็นเสาสำหรับแขวนถุงน้ำเกลือได้เหมือนกันคะ พักกลางใต้หลักฐานเพียงแค่นี้เองหรือ สำหรับความคิดเช่นนั้น?”

แทนคำตอบ อนุชาเอื้อมมือไปกวาดบนแง่หิน ที่ซ้อนสลับเป็นหลืบชั้นเหมือนหิ้งธรรมชาติ ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับบริเวณนั้น แล้วหยิบถุงน้ำเกลือสำเร็จรูป ถูกใช้แล้ว สายพลาสติกพลาสติก-เตอร์ อันมีความยาวขนาดประมาณ 3 นิ้ว กับลวดลึงอีกอันหนึ่ง เป็นก้อนเล็กๆ ลักษณะเหมือนลวดสำหรับชุบแอลกอฮอล์ โดยหยิบทีละสิ่งออกมาจากที่เขาค้นพบก่อนแล้วนั้น ส่งให้น้องสาวดูตามลำดับทีละชิ้น

ดาร์นคว่ำมาดูโดยเร็ว

“ถุงน้ำเกลือสำเร็จรูปขนาด 500 ซี.ซี. พลาสติกชิ้นนี้ ก็สำหรับปิดทับเข็มให้ติดอยู่กับบริเวณที่เข็มทิ่มคาเข้าเส้นเลือด ลวดชุบแอลกอฮอล์ใช้ทาผิวก่อนแทงเข็ม และ...”

หล่อนหันกลับมาทางกิ่งไผ่ ที่พี่ชายปักค้ำค้างให้ดูนั้นอีกครั้ง

“นั่นคือเสาสำหรับแขวน!...โอเค! เด่นชัดแล้วคะ ว่ามีคนเจ็บมานอนให้น้ำเกลืออยู่ตรงนี้แน่นอน พักกลางใต้หลักฐานทั้งหมดเหล่านี้ที่ไหน ยังไง?”

คำถามประโยคหลังของหล่อนเร็วปรือ

“ก็พบตอนที่ไต่ขึ้นมาสำรวจล่วงหน้า พร้อมกับลุงอินเน่แหละ กิ่งไผ่แทนเสานั้น มีรอยถูกตัด คงจะนำขึ้นมาจากลานเชิงหน้าผาข้างล่าง หรือบริเวณใดบริเวณหนึ่งใกล้ๆ บนหน้าผานี้ มันวางพิงไว้ริมผนังตรงนี้ ส่วนลวดลึงก้อนเล็กๆ ถุง และสายน้ำเกลือกับเศษพลาสติก ก็พบว่าวางทิ้งกองรวมกันอยู่บนหินของหลืบที่หยิบลงมาให้ดูนี้แหละ”

ดาร์นทดลองทันทีที่แขวนถุงน้ำเกลือที่กลายเป็นถุงพลาสติก-ติกแห้งยับยู่ยี่ เข้ากับแขนงของกิ่งไผ่ที่อนุชาปักเป็นหุ่นจำลองให้ดูนั้น ทอดสายพลาสติกลงกับพื้น ซึ่งมันก็พอดีกับตำแหน่งที่พื้นราบใกล้ๆ กับกิ่งที่ปักไว้นั้น กะขนาดความยาวที่จะใช้เข็มปักเข้าเส้นเลือดของใครก็ตาม ผู้นอนอยู่กับพื้นได้อย่างพอดี เซษฐาและไชยยันต์มองการทดลองของน้องสาวคนเล็กในขณะซึ่งเป็นศัลยแพทย์มือหนึ่งด้วยตนเอง...เป็นตาเดียว

ดาร์นกัดริมฝีปากนิดหนึ่ง ระหว่างที่หล่อนยังเงยบอญ พี่ชายใหญ่ก็ถามเบาๆ ว่า

“ใช่ไหม น้อย? ตามหลักฐานและข้อสันนิษฐานของกลาง
เขา”

“ค่ะไม่มีปัญหา มีคนมานอนรับน้ำเกลืออยู่ตรงนี้จริง ๆ...”
หล่อนรับคำ เปลี่ยนสายตาไปยังพี่ชายกลางอีกครั้ง

“แล้วพี่กลางแน่ใจยังงัยคะ ว่านี่จะต้องเป็นรพินทร์ ใน
เมื่อเรารู้จากหลักฐานที่ค้นพบมาก่อนแล้วว่า มีชาวป่าคนหนึ่ง
ได้รับบาดเจ็บสาหัสจากกระต๊อ มีการผ่าตัด มีการให้น้ำเกลือ
กันก่อนหน้าแล้ว ตอนที่เราพบกันตรงป่าไผ่ก่อนจะมาถึงตะ-
เคียนทองนี่ น้อยคิดว่า อาจเป็นการพยายามรักษากะเหรี่ยง
เคราะห์ร้ายคนนั้นอย่างต่อเนื่อง โดยช่วยกันแบกคนเจ็บขึ้นมา
บนนี้ และให้น้ำเกลือต่อไปก็ได้”

“นั่นซิ อาจเป็นกะเหรี่ยงคนนั้นก็ได้อีก แล้วก็ควรจะต้อง
เป็นคนนั้นด้วย ในเมื่อตลอดเส้นทางของการแสวงหาหลักฐาน
มาทุกระยะ เราสรุปกันได้แล้วว่ารพินทร์ไม่ได้บาดเจ็บอะไรเลย
เขายังเรียบร้อยดีทุกอย่างจนกระทั่งเดินมาถึงที่นี่”

ไชยยันต์เสริมมาอีกคนหนึ่ง

อนุชา วราฤทธิ์ หรืออดีต ‘พรานชด’ มีอาการเหมือน
จะลั้งเลอะไรอยู่จิตใจเดียว แล้วก็ตัดสินใจเด็ดขาด

“ไชยยันต์ สำนวนดูซิ ว่าขณะนี้แกกำลังยืนอยู่บนอะ-
ไร?”

เพื่อนร่วมตายทำสีหน้างง แล้วก้มลงดูก็พบว่าตนเอง
ได้ยืนเหยียบอยู่บนแผ่นหนังตากแห้งแผ่นหนึ่ง มีขนาดความ
กว้างประมาณ 1 เมตรเศษเล็กหน่อย และยาวร่วม 2 เมตร เอา

ทางส่วนนอกซึ่งมีขนสีน้ำตาลขึ้น เป็นชั้นที่วางอยู่ใกล้เคียงกับ
บริเวณนั้นเอง และทุกคนก็มองตาม อดีตนายทหารปืนใหญ่
ก้าวออกมาพ้นจากการยืนเหยียบบนนั้นทันที

“คงเป็นหนังแก้งกระมัง...ทำไม?”

“ลองก้มลงหยิบ แล้วพลิกอีกด้านหนึ่งของหนังแก้งแผ่น
นั้นขึ้น...เอ้า! น้อย เข้าไปดูเสียด้วย ว่ามันมีอะไรอยู่อีกด้าน
หนึ่งของแผ่นหนังแก้งนั้น”

ไชยยันต์ยังงง และมัวชักช้าอยู่ แต่ดาร์วินรวดเร็วเสมอ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้ยินคำพูดบอกใบ้เป็นนัยๆ ของพี่ชาย
เช่นนั้น หล่อนก้าวสวบเดียวถึงแผ่นหนังแก้งตากแห้งชิ้นนั้น ก้ม
ลงคว่ำพลิกกลับเอาด้านหนังเกลี้ยงๆ ขึ้นทันที แล้วชะงักตะลึง
เบิกตากว้าง

“อะไร”

เชษฐาร้องถามพร้อมกับถลันปราดเข้าไป ในขณะนี้ไฟ-
ฉายและตะเกียงแทบทุกดวงที่นำเข้ามา ก็ไปส่องสว่างจับอยู่ที่
แผ่นหนังแห้งด้านที่ดาร์วินพลิกขึ้นมานั้น

“อ่านเอาเอง! ทุกสิ่งทุกอย่างมันถูกบันทึกบอกไว้หมด
แล้ว แม้จะไม่กระจ่างชัดนักก็ตาม เข้าใจว่าคนที่เขียนข้อความ
เหล่านั้นไว้ คงจะไม่มีเจตนาอะไรมากไปกว่าอยู่เงียบๆ คนเดียว
ลำพังกับคนเจ็บที่นอนสลบไสลไม่ได้สติ ไม่มีอะไรจะทำก็เลย
เขียนข้อความเหล่านั้นไว้ เป็นการระบายความรู้สึกภายในด้วย
อารมณ์ที่ช่างคิด ช่างฝัน และคงไม่คิดว่าจะมีใครมาพบเข้า
หรอก!”

เสียงอนุชาบอกต่อมามากด้วยน้ำเสียงขรึมเรียบของเขา

ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ ทрудตัวลงตรงตำแหน่งแผ่น
หนังราบเรียบซึ่งดาร์นจ้องอ่านอยู่ก่อนแล้ว จนศีรษะแทบจะ
กระทบกัน แล้วจ้องปราดลงไปทันที

อักษรเขียนด้วยปากกาหมึกแห้งสีน้ำเงิน ปรากฏชัดเจน
อยู่บนแผ่นหนังแข็งด้านซึ่งไม่มีขน ซึ่งแต่เดิมถูกคว่ำติดอยู่กับ
พื้นนั้น ตัวไม่เล็กและไม่ใหญ่เกินไปนัก ขนาดอ่านได้อย่างถนัด
ชัดเจน เป็นภาษาอังกฤษ ในลักษณะเกือบจะเป็นลายมือคัด
เพื่อเขียนไว้ในทำนองกวีเสียมากกว่า เพราะเป็นประโยคที่เขียน
ขึ้นลอยๆ เว้นช่วงบรรทัดเรียงกันมาตามลำดับ ถ้าแม้ว่าจะอ่าน
กันอย่างลวกๆ มันจะไม่มีใจความสอดคล้องกันนัก แต่ถ้าอ่าน
ด้วยสายตา และความพิณิจให้ลึกซึ่งด้วยวิญญานของกวี ก็จะได้
ค้นหาความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันได้ ในรูปแบบของการร้อยกรอง
ข้อความเหล่านั้น ปรากฏดังนี้

เขาถามฉันว่า “ดวงใจเขาอยู่ไหน?”

ฉันยื่นส่งให้บอกว่า “อยู่ที่นี่ ขอคืนให้”

เขาฉงนถามว่า “เอาไปได้อย่างไร?”

“ฉันเก็บไว้ให้ขณะที่เธอสลบไสล เมื่อทิวาที่ผ่านมา”

เขารับไปแล้วกอดประทับไว้กับอก

ณ ตำแหน่งอันเป็นที่ตั้งของหัวใจที่เต้นผะผั่ว

และมาตรว่าเขาจะไม่ตื่นขึ้นอีกแล้ว

เขาก็คงหลับนิรันดร์พร้อมกับแผ่นภาพของสตรีนาง
นั้นตลอดไป!...

และแล้วเขาก็ดังสู่วังนิทรานันท

ด้วยฤทธิ์แห่งยาสะกด และมายาสลดเศร้าแห่งรัตติกาล
เขาจะตื่นขึ้นอีกไหมหนอ?

ปัจจุสมัยจะมีสำหรับเรามากหรือน้อย?

ณ ราตรีที่มืมนมิดไปด้วยเงื่อมเงามัจจุราช!

กะเหริยงบาดเจ็บ หลับอยู่กับครอบครัวตรงมุมนั้น
และเป็นสุข

อาการของชาวดง ดีขึ้น!

แต่เขาหลับอยู่เดียวดาย ณ ที่นี้ และระทมทุกข์

อาการของเขา เลวลง!

เราพรากเขาออกมาจากความรัก...

เราผลักเขาออกมาจากความหวัง...

แต่สวรรค์โปรดเป็นพยานเกิด

เราไม่ได้เจตนาจงใจเลย!

เงียบ...จนได้ยินเสียงแห่งความเงียบ

เหงา...จนสุดสิ้นระดับแห่งความเหงา

ทำไมต้องเป็นฉัน ที่ถูกกำหนดให้ดูแลเขารাত্রีนี้

โฉนนี้จึงไม่เป็น อิสซาเบล!

ข้อความเป็นห่วงๆ วลีๆ จบสิ้นลงเพียงแค่นั้น ไม่มีการ
ลงชื่อวันที่หรืออะไรอีกต่อไปทั้งสิ้น

ดาร์นกายสั่นเทิ้ม หล่ออ่านซ้ำทบทวนเที่ยวแล้วเที่ยว
เล่า ภายในแว้งดำแคบๆ ที่พบหลักฐานสำคัญนั้นเงียบกริบ

“รพินทร์! เขามาจับหน้าและนอนอยู่ตรงนี้จริง ๆ! คริส-
ติน่าเป็นคนดูแลพยาบาลเขา”

ในที่สุด เซซุราก็เอ่ยขึ้นมาแผ่วเบา
 น้องสาวหน้าซีดเผือด แม้มริมฝีปากแน่นเกือบเป็นเส้น
 ตรง จะสะกดกลืนอย่างใช้ความพยายามขีดสุดเช่นไรก็ตาม
 น้ำตาก็สุดท้ายจะสقطไ้ได้ บัดนี้ไหลรินเป็นทางสองร่องแก้ม
 ช่มสะอื้นไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น ดึงปากกาถูกลิ้นออกมา
 จากกระเป๋าสีแล้วก้มลงเขียนด้วยตัวบรรจงเช่นเดียวกัน ต่อ
 ข้อความเหล่านั้น

ขอบใจ คริสติน่าแม่เพื่อนยาก!
 แม้ไม่เคยพบพานกันมาก่อน เธอก็เสมือนเพื่อนแท้
 แก่นลึกจากดวงใจ บอกฉันเช่นนั้น
 เธอเป็นคนจริงจัง และจริงใจ
 ปราศจากฉัน เขาคงไม่มีใคร นอกจากเธอ
 โปรดช่วยดูแลและปกป้องเขาไว้ด้วย
 เสมอหนึ่งเธอ คือตัวฉันเอง!

เขียนเสร็จ หล่อนก็ค่อยๆ ถอยออกมาทรุดตัวนั่งบน
 หน่อหิน ยกมือปิดหน้าไหล่สะเทือนเป็นระยะ แต่ไม่มีเสียงใดๆ
 ลอดออกมาเลย

เซซุรา ไชยยันต์และอนุชาเข้ามาดูข้อความที่ดาร์วิน
 บรรจงคัดตอนั้น ต่างสะอึกอึ้งตันใจกันไปหมด ไม่มีใครพูด
 กันเลยในขณะนั้น นอกจากมองไปทางน้องสาวคนเล็กเป็นตา

เดียว ต่อมาอนุชาจึงเดินเข้าไปทรุดตัวลงใกล้ๆ เอื้อมมืออัน
 แผ่วเบาอ่อนโยน ไปแกะฝ่ามือที่ปิดหน้าน้องสาวออก ดวงตา
 ของดาร์วินแดงก่ำชุ่มโชกไปด้วยน้ำ และพวาเข้ากอดพี่ชายไว้แน่น
 ร้องไห้กระซิก

“น้อย! พี่ไม่น่าจะพาน้อยให้ได้มาเห็นกับหลักฐานเหล่านี้
 เลย”

เขากระซิบ
 “พี่กลางทำถูกแล้วค่ะ...”
 ดาร์วินพูดปนร้องไห้

“ที่ไม่พยายามปิดบังน้อย เห็นหรือพบหลักฐานอะไร ก็
 พาน้อยและพวกเราทุกคนให้ได้มาเห็นด้วย ใช่แล้วค่ะ รพินทร์
 มาจับหน้า และนอนให้น้ำเกลืออยู่ตรงนี้ คริสติน่า กรูบิล
 คงได้รับบัญชาจากหัวหน้าคณะของหล่อน ให้มาทำหน้าที่คอย
 ฝ้าดูแลรักษาพยาบาลในคืนนั้น ส่วนคนอื่นๆ ก็คงจะแยกย้าย
 กันไปอาศัยพักอยู่ตามโพรงถ้ำใกล้เคียงบริเวณนี้ เพราะแต่ละ
 ช่องมันแคบไม่สามารถจะมารวมกันอยู่ได้มากมาย คน นอกจาก
 จะต้องแบ่งพวกกันออกไปเหมือนเราเหมือนกัน อเมริกันสาว
 ผมทองคนนั้นเป็นคนดีค่ะ! น้อยแน่ใจว่าหล่อนเป็นผู้หญิงที่ดี
 มากที่สุดคนหนึ่ง และน้อยรู้ว่าหล่อนก็รักรพินทร์!...เป็นผู้หญิง
 ที่ผิวนอกเบื้องหน้าจะเป็นอย่างไรก็ตาม แต่แก่นแท้จริงใจจะ
 ต้องเป็นคนอ่อนโยนและลึกซึ้ง นั่นคือความจริงใจทั้งหมดที่
 หล่อนระบายไว้โดยไม่ต้องการให้ใครเห็น คงจะเขียนในขณะที่
 รพินทร์และทุกคนหลับหมด และตัวตื่นอยู่คนเดียว พี่กลาง
 รอบคอบและละเอียดเหลือเกินที่อุตส่าห์ค้นจนพบ!”

น้องสาวพูดกระต่อนกระแท่นขาดเป็นห้วง ๆ

เสียงไชยยันต์ร้องเรียกอนุชามาเบา ๆ อดีตพรานซดจึงผละออกจากน้องสาว เดินตรงเข้าไป ไชยยันต์ยังนั่งพิจารณาแกะข้อความนั้นอยู่ เหมือนจะอ่านลงไปให้ลึกจนมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทีเดียว ส่วนเชษฐาแน่นนายไฟตรวจบริเวณอีกครั้ง พร้อมทั้งเคลื่อนไหวไปจนรอบเวียงถ้าแคบ ๆ นั้นโดยละเอียดที่สุด ไม่ยอมให้อะไรผ่านสายตาไปได้เลย

“กลาง เฉพาะแผ่นหนังผืนนี้ เดิมทีเดียวแกพบวางอยู่ตรงไหน?”

ไชยยันต์ถามเบา ๆ

“ก็วางอยู่ตรงใกล้ ๆ กับรอยที่ฉันปักกิ่งไฟให้ดูนี้แหละ ลักษณะควรจะเป็นแผ่นหนังปูนอน เป็นหนังเก่ามานานมาแล้ว คงไม่ใช่เกิดจากฝ่ายของรพินทร์ที่ถลกไว้หรอก แต่น่าจะเป็นหนังที่พวกกะเหรี่ยงอพยพขึ้นมาอาศัยอยู่บนโพรงถ้ำนี้ลอกเอาไว้ใช้ประโยชน์”

“ตอนที่พบครั้งแรก มันถูกวางเอาทางด้านเกลี้ยงลง และเอาทางด้านที่มีขนขึ้น ถูกต้องไหม?”

“ถูกต้อง”

“แล้วแกนึกยังงี้ ถึงมาพลิกเห็นอีกด้านหนึ่ง อันเป็นด้านหนังเกลี้ยงนี่?”

“เหตุการณ์บังเอิญ ฉันเดินขึ้นมากับหนานอิน พอดีรองเท้ามันสะดุดกับส่วนปลาย ทำให้แผ่นหนังส่วนล่างบริเวณหนึ่งพลิกตลบขึ้นมา ก็เลยเห็นข้อความที่เขียนไว้เหล่านั้น ฉัน

พลิกขึ้นมาอ่านจนตลอดแล้วหลังจากนั้นก็วางกลับไว้ในลักษณะเดิม”

“เราลองย้อนภาพกลับไปยังเหตุการณ์วันที่ทั้งหมดอพยพไป...แผ่นหนังแผ่นนี้ดูว่าไร้ประโยชน์ พวกนั้นจึงไม่เอาไปด้วยถูกต้องไหม?”

“คงเป็นอย่างนั้น”

“และมันก็ได้ถูกทิ้งไว้ในลักษณะเดิม คือคว่ำหน้าอยู่อย่างนี้?”

“ใช่!”

“คนสุดท้ายที่ใกล้ชิดกับแผ่นหนังนี้มากที่สุด ก็ควรจะ เป็น...”

“คริสติน่า...หล่อนคงจะใช้รองนอนนั่นแหละ”

“หล่อนคว่ำปิดข้อความที่ตนเองเขียนขึ้นไว้ โดยเอาทางด้านมีขนขึ้นเสีย ก็แปลว่าไม่ประสงค์ ไม่เจตนาจะให้ใครได้มาเห็นสิ่งที่หล่อนเขียนขึ้นนี้เลยใช่ไหม ไม่ว่าใครที่สิ้นในคณะของพวกเขาหล่อน หรือตัวรพินทร์เอง”

“แกน่าจะวิเคราะห์ได้ถูกต้อง ไชยยันต์”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ จุฑบุหรืสูบ อัดควันลึกก่อนจะเอ่ยต่อมาว่า

“เออละ ฉันคิดว่าฉันพอจะมองเห็นภาพอะไรของเหตุการณ์ภายในคืนที่รพินทร์เข้ามานอนอยู่บนนี้ และพฤติกรรมใกล้เคียงกับเวลานั้นขึ้นร่าง ๆ แล้ว บันทึกในเชิงกวีที่เขียนด้วยอารมณ์ของผู้หญิงผมทองคนนั้น ให้ประโยชน์ต่อข้อสันนิษฐานมากที่สุด...”

ขณะที่พูด ไชยยันต์เอานิ้วชี้ไล่ไปตามข้อความเหล่านั้น
พิมพ์ต่อมาว่า

“แต่เสียตายจริงๆ เสียตายที่หล่อไม่ได้ลงวันที่ไว้ ถ้า
ลงวันที่ไว้เสียนิดเดียวเท่านั้น เราจะได้รู้ทันทีว่ามันห่างจาก
การมาถึงของเรากี่วัน จะช่วยให้ประโยชน์ในการติดตามขึ้นอีก
อย่างบอกไม่ถูกทีเดียว”

อนุชาดีดนิ้วโดยแรง

“ถึงว่าซิ ถ้าลงวันที่เสียหน่อยเท่านั้น เราจะคำนวณได้
ทันทีว่า ปานนี้คณะของเขาควรจะอยู่บริเวณไหน ห่างจากเรา
เท่าใด ถึงไม่ตรงเพงนักก็ใกล้เคียง”

ไชยยันต์เลียบไปทางดารินผู้นั่งชบหน้าอยู่กับฝ่ามือ
เช่นนั้น ครั้งแรกตั้งใจว่าจะเรียกให้เขามาร่วมวงด้วย แต่ก็
เปลี่ยนใจ เขาตระหนักดีว่า หล่อนกำลังอยู่ในภาวะทุกข์เศร้า
ว่าวุ่นใจจนสุดประมาณ จึงอยากจะปล่อยไว้ตามลำพังก่อน
คงร่วมหารือกันเฉพาะ 3 คนเท่านั้น เชษฐาตรวจไปรอบแล้ว
กลับเข้ามานั่งร่วมตรงนั้นด้วยอีกครั้ง

“ฉันจะแปลความหมายของข้อความที่เขียนขึ้นลอยๆ
เหล่านี้ เพื่อสะท้อนภาพออกมาให้เราได้พิจารณากันละนะ
เชษฐา กลาง มาช่วยกันวิเคราะห์ด้วย ถ้าฉันแปลผิดหรือมี
ข้อสงสัยเป็นอื่น ก็ช่วยกันท้วงและช่วยอ่านด้วย...แหม! ลายมือ
สวยจริงๆ ผู้หญิงคนนี้ แม่เล่นคัดแบบตัวอักษรของกวีโบราณ
ยังกะเขียนด้วยปากกาขนไก่กันทีเดียว...เราจะไล่ไปตั้งแต่วรรค

แรกเลยนะ ‘เขาถามว่าดวงใจเขาอยู่ไหน? ฉันยื่นให้บอกว่า
อยู่ที่นี่ ขอคืนให้’ ...ความนัยข้อนี้ใครว่า คืออะไร?”

ไชยยันต์กระซิบ เลือบตาดูเชษฐาและอนุชา

“เข้าใจว่าอาจเป็นรูปของน้อยนะ แก่ต้องดูประโยคต่อ
ไปด้วยที่เขียนว่า ‘เขาจงถามว่า เอาไปได้อย่างไร?’ ข้อความ
ต่อไปหมายถึงคำตอบของหล่อนเองคือ ‘ฉันเก็บไว้ให้ขณะที่เธอ
สลับสไล เมื่อทิวาที่ผ่านมา’

เชษฐาเอापากกาของตนขีดเส้นหนักๆ ลงไปได้ข้อความ
ว่า ‘สลับสไล’ กับ ‘ทิวาที่ผ่านมา’

“พิจารณาสองคำนี้ให้ดี ไชยยันต์ กลาง มันหมายถึง
ว่ารพิณท์เกิดอุบัติเหตุ หรืออะไรสักอย่างหนึ่งที่ทำให้เขาป่วย
หรือบาดเจ็บอย่างหนักทีเดียว ป่วยเมื่อไหร่...เมื่อ ‘ทิวาที่ผ่านมา’
ก็แปลว่าตอนกลางวันก่อนจะตกค่ำที่หล่อนเขียนนั่นเอง!
ถูกต้องไหม”

ไชยยันต์กับอนุชา ลูบคางคิด

“ใช่แล้วครับ พี่ใหญ่ ข้อความนี้แม้จะไม่ชัดเจนนัก แต่
ก็บอกความนัยได้ รพิณท์ดับเครื่องไปแนในตอนกลางวัน จน
กระทั่งต้องหามกันขึ้นมาปฐมพยาบาลกันบนนี้ เพื่อความ
ปลอดภัย โดยหนีจากกองทัพข้างเหล่านั้นด้วย เราไม่รู้ว่าเขา
โดนอะไรเข้าเท่านั้น แล้วจากการที่รพิณท์นำพวกนั้นมาถึง
ที่นี่ มีการเผาซากศพของกะเหรี่ยงที่ถูกฆ่า หลังจากนั้นก็
ตามมาพบพวกนี้มาหลบอาศัยอยู่บนโพรงถ้ำบนหน้าผา พิสูจน์
กาลเวลาได้ว่า คณะของรพิณท์จะต้องพักอยู่ที่นี่ไม่น้อยไปกว่า
2 คืนแน่ ระหว่างที่รพิณท์หมดสติ และรักษาพยาบาลกันอยู่

นั่น คริสติน่าอาจเป็นคนรื้อค้นกระเป๋าเสื้อของเขา และพบรูปของน้อยเข้าจึงเก็บยัดไว้ และเมื่อนายนั้นรู้สึกตัวขึ้นมาจึงถามหา นั่นจึงเป็นข้อความ ‘เอาไปได้อย่างไร?’ กับ ‘ฉันเก็บไว้ให้ขณะที่เธอสลบไสล เมื่อทิวาที่ผ่านมา’ มันเจือสมกันดีพอดี”

สามชายช่วยกันวินิจฉัยข้อความ และอ่านเหตุการณ์ด้วยเสียงซุบซิบแผ่วเบา

“แกะต่อไปไชยยันต์” อนุชาเตือน

“เขารับไปแล้วถอดประทับไว้กับอก ณ ตำแหน่งอันเป็นที่ตั้งของหัวใจที่เต้นผ่น...เต้น ‘ผ่น’ ก็แปลว่าเต้นอ่อนเต็มที อาการของรพินทร์แย่มากๆ ที่เดียว หากจะพิจารณาตามถ้อยคำนี้ โดยไม่ใช่เพราะต้องการสัมผัสอักษรหรือปากกาพาไป แต่ฉันคิดว่าแม่นั้นคงจะเขียนออกมาด้วยความจริงที่หล่อนพบเห็นทั้งหมดนั้นแหละ และมาตรว่าเขาจะไม่ตื่นขึ้นอีกแล้ว อันนี้เป็นความคิดคำนึงรำพึงของหล่อนเอง เขาก็คงหลับนิรันดร์พร้อมกับแผ่นภาพของสตรีนางนั้นตลอดไป!...นี่ก็เป็นรำพึงส่วนตัวของหล่อนอีก ที่มองเห็นว่า รพินทร์เอารูปของน้อยแนบอกนอนเจ็บอยู่เช่นนั้น...และแล้วเขาก็ต้องเข้าสู่ห้วงนิทราสนิท ด้วยฤทธิ์แห่งยาสะกด และมายาสดเคร้าแห่งรัตติกาล นี่ก็ควรแปลว่า หล่อนได้เฝ้าดูอยู่จนรพินทร์หลับ โดยการให้น้ำเกลือ ซึ่งน่าจะกินยานอนหลับเข้าไปด้วย...คำแปลข้อนี้ถูกต้องไหมหว่า”

ไชยยันต์มีอาการลังเล ในคำพูดประโยคสุดท้ายของตนเอง เชษฐาหันไปร้องถามน้องสาวเบาๆ ว่า

“น้อย ขอถามอะไรนิด”

“อะไรคะ พี่ใหญ่”

หล่อนตอบมาด้วยเสียงแผ่วเครือ โดยยังซบหน้ากับฝ่ามือเช่นนั้น

“ในการให้ไอวี. หรือน้ำเกลือ จะผสมยานอนหลับเข้าไปด้วยได้ไหม?”

“ได้ค่ะ จะเป็นยานอนหลับหรือควินิน หรืออะไรก็ได้ทั้งนั้น ในกรณีที่จะให้เข้าเส้นเลือดโดยไม่ให้เกิดอันตรายต่อคนป่วย”

“ถ้าฉันถูกต้อง น้ำเกลือถุงนั้นผสมยานอนหลับหรือยาระงับประสาทเข้าไปด้วยแน่นอน เพื่อให้รพินทร์พักผ่อนให้มากที่สุด...ต่อไป”

“เขาจะตื่นขึ้นอีกไหมหนอ? นี่เป็นรำพึงของผู้หญิงคนหนึ่งที่มีจิตผูกพันเป็นห่วงอย่างลึกซึ้ง...ปัจจุบันจะมีสำหรับเราอีกหรือไม่? ก็แปลว่า หล่อนไม่แน่ใจเหมือนกันว่าชีวิตของคณะทุกคน จะรอดพ้นในคืนนั้นไปได้จนถึงรุ่งเช้าหรือเปล่า อ้อ! นี่ยังใจขาดเลย ประโยคต่อไปว่า ณ ราตรีทะมินมิดไปด้วยเงื้อมเงาหมัจจุราช!...แสดงว่าคืนนั้นเป็นคืนแห่งวิกฤตการณ์คับขันขีดสุดทีเดียว แล้วต่อไปนี้เป็นบรรยายความที่บอกอะไรชัดเจนพอสมควร หล่อนเขียนว่า กะเหรี่ยงบาดเจ็บหลับอยู่กับครอบครัวตรงมุมนั้นและเป็นสุข อาการของชาวดง ดีขึ้น!...เอ มุมไหนหว่า?”

ไชยยันต์เงยหน้าขึ้นค้น แต่เชษฐาชี้มือเข้าไปในซอกส่วนที่ลึกเข้าไป

“ตรงโน้นแน่ ฉันเข้าไปดูแล้ว มีรอยอาศัยพักนอนอยู่ได้ 2 หรือสามคน มันก็บังชัดว่าภายในซอกคูหานี้ รพินทร์ถูก

นำขึ้นมารักษาอยู่ด้วย เจ้ากะเหรี่ยงที่เคยบาดเจ็บนั้นค่อยยังชั่วแล้ว คงจะนอนอยู่กับลูกเมียตรงนั้นแหละ ส่วนด้านนี้หล่อนเขียนบอกไว้ว่า แต่เขาหลับอยู่เดียวดาย ณ ที่นี้ และระทมทุกข์อาการของเขาเลวลง!”

ทั้งสามชายเงยบ่ากันไปชั่วขณะหนึ่ง ภาพภายในคูหาหินนี้ บัดนี้ผุดขึ้นเด่นชัดแล้ว จากข้อความร้อยกรองนั้นเท่าๆ กับได้สะท้อนออกถึงแก่นแท้จริงใจตลอดจนอารมณ์ของผู้เขียนไว้

ข้อความต่อไปนี้ทั้งสามไม่ได้เอ่ยอะไรออกมาอีกเลย นอกจากอ่านกันไปเงียบๆ เพราะมันเป็นความในใจอันแฝงไว้ด้วยความเศร้าสร้อยของผู้เขียนเอง คือข้อความที่ว่า “เราพรากเขาออกมาจากความรัก...เราผลักเขาออกมาจากความหวัง...แต่สวรรค์โปรดเป็นพยานเถิด เราไม่ได้เจตนาจงใจเลย” เชษฐาขีดเส้นใต้ลงไปอีกตรงวลีที่ว่า ‘ไม่ได้เจตนาจงใจ’

นิ้วของไชยยันต์ ไล่ไปตามบรรทัดเหล่านั้นตามลำดับขนาดเป็นผู้ชายอารมณ์กร้าวๆ แท้ๆ เขาก็ยังสะอึกซึ่มและงันไปเมื่อไล่นิ้วไปยังข้อความว่า

เจ็บ...จนได้ยินเสียงแห่งความเจ็บ

เหงา...จนสุดสิ้นระดับแห่งความเหงา

“ผู้หญิงคนนี้ อารมณ์โรแมนติกเหลือเกินเลยครับพี่ใหญ่”
อนุชาเอียงริมฝีปากกระซิบกับหูของพี่ชายผู้หนึ่งเงยบ่าอยู่

“สองประโยคหลังนี้เป็นคำพ้อรำพันประชดตัวเองนะที่ว่า
ทำไมต้องเป็นฉันที่ถูกกำหนดให้ดูแลเขารাত্রีนี โฉนนี้จึงไม่เป็น
อิสซาเบล! เท่ากับเป็นการบอกชัดอีกอย่างหนึ่งด้วยว่า คือนั้น

คริสติน่าแน่นอนที่ถูกสั่งให้เฝ้ารพินทร์ แทนที่จะเป็นอิสซาเบล
ซึ่งตามปกติก็เป็นแพทย์ประจำคณะอยู่แล้ว”

เชษฐาถอนใจเฮือก แล้วเคาะนิ้วลงไปยังข้อความที่
ดาร์รินเขียนต่อไว้ให้ พร้อมกับลอบบ้วนปากไปทางน้องสาว
อนุชากระซิบเบาที่สุดว่า

“โกรธไม่ลง และหึงต่อไปไม่ไหวแล้วครับ พี่ใหญ่ เพราะ
น้อยก็หึงซึ่งได้ดีว่า คริสติน่าปรารถนาดีกับรพินทร์มาก ข้า
ยังรู้ด้วยว่ารพินทร์มีความรักอันมั่นคงอยู่แล้ว แต่อีกฝ่ายหนึ่ง
เขาก็เป็นผู้หญิงที่น่าทึ่งไม่ใช่เล่นทีเดียว น้อยไม่กลัวผู้หญิงแรด
ยั่วยวน แบบวัตถุแห่งความใคร่หรรษา แต่กลัวผู้หญิงที่ดี มี
อารมณ์ลึกซึ้ง แบบคริสติน่านี้แหละ ตัวเขาเองก็บอกออกมา
ตะกึ่งนี้แล้วว่า คริสติน่าก็รักรพินทร์ ผมเองก็เชื่อเช่นนั้นแหละ
เพราะไม่งั้นก็คงไม่เกิดอารมณ์ที่จะเขียนความในใจอะไรต่ออะไร
ไว้ได้ในรูปกวีถึงเพียงนี้ แอบเขียนในขณะที่รพินทร์หลับ และ
ไม่มีใครเห็นเลย เขียนแล้วก็พลิกแผ่นหนังซ่อนปิดไว้เสีย ทิ้งไว้
โดยเจ้าตัวคิดว่า จะไม่มีใครมาพบอีกเลยตลอดไป”

“แล้วไอ้เสือนั้นของเราจะรู้ไหมว่า แม่ผมทองเกิดแอบรัก
เข้าให้เสียแล้ว”

ไชยยันต์พูดเบาที่สุดไม่ให้ได้ยินไปถึงดาร์ริน ผู้นั่งอย่าง
คนปราศจากความรู้สึกใดๆ อยู่ไม่ห่างนัก และไม่ได้เข้าร่วม
ด้วย

“อาจรู้หรืออาจไม่รู้ แต่ตลอดเวลาตั้งแต่ออกเดิน
ทางคบหาสมาคมกันมา เชื่อว่ารพินทร์คงไม่แสดงท่าทีอะไรทั้ง
สิ้น สังเกตดูจากข้อความที่ผู้หญิงคนนั้นเขียนเป็นเชิงตัดพ้อ

ไว้ก็พอจะสันนิษฐานได้ เพราะถ้ามีอะไรกันบ้าง การเขียนจะ
ร่าเริงไปอีกแบบหนึ่ง คริสติน่าเองก็มีความรู้สึกที่ตนเองมีบาป
ถ้าไม่เช่นนั้นก็ไม่เขียนออกมาว่า ‘เราพรากเขาออกมาจาก
ความรัก เราผลักเขาออกมาจากความหวัง’ ข้อความนี้แหละ
ที่ทำให้หยิ่งคั่งซึ่งใจผู้หญิงคนนั้น และว่าวุ่นใจมากที่สุด ทุกสิ่ง
ทุกอย่างมันเป็นอุปัทวเหตุ เป็นลิขิตของชีวิตที่หลีกเลี่ยงไม่ได้”

“เฮ้อ! ปวดกะโหลก!”

ไชยยันต์ถอนใจเฮือก เอานิ้วเกาต้นคอกกราก ๆ

“คู่นี้ก็จะรักกันได้ก็ลำบากยากแค้นแทบล้มประดาตาย
อย่างที่เรารู้กันอยู่แล้ว ไ้ครั้นรักกันแล้ว อะไรต่ออะไร
กำลังจะราบรื่นลงเอยก็มาเรื่องให้ต้องยากแค้นซมซานกันต่อ
ไปอีก ทั้งสองคนนี่ ถ้าตามกันพบและได้กลับมาแต่งงานกันได้
ฉันว่าเทวดาฟ้าดินคงจะโห่ร้องลั่นฆ้องชัยให้ทีเดียว ไ้เราสาม
คนรักก็เปรียบเหมือนพี่ชายของเขาทั้งสองมันก็ต้องพลอยลำบาก
ไปด้วยแบบนี้แหละไม่รู้จะทำยังไง แต่พับฝ่าเหอะ! ไ้ห่มอ
รพินทร์นี่ รูปก็ไม่หล่อ พ่อก็ไม่รวย แต่ผู้หญิงคนไหนอย่ามาเดิน
ปากกับห่มเข้าเป็นอันขาดเชียวนะ ต่อให้สูงศักดิ์เลิศลอยสักแค่
ไหน เป็นหลงห่มทุกรายไปแหละ ไม่มีมีดีอะไร เล่นเล่นหย่า-
แฝดหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“คราวนี้ ควรมาถึงข้อสรุปเสียที...” เซษฐาเอ่ยขึ้น
อย่างไม่สนใจอะไรกับคำพูดเรื่อยเปื่อยของไชยยันต์

“ปัญหาที่เราจะต้องขบก็คือ รพินทร์และคณะมาพักอยู่

ที่นี่ก็วัน จึงมีการเคลื่อนย้าย และตัวเขาเองบาดเจ็บอยู่ก็วัน
หายป่วย หรือว่าตาย?”

คำพูดของเซษฐาคราวนี้ดังเป็นปกติ และประโยคนั้น
มันตรงเสียจนกระทั่งดาร์ริ่งสะดุ้งเงยหน้าขึ้นทันที

อนุชาร้องเรียกหนานอินผู้ยืนอยู่ปากถ้ำเบา ๆ ให้เข้ามา
สอบถามอะไรกันเบา ๆ อยู่ครู่ ก็หันมาทางพี่ชายและเพื่อน
บอกว่า

“ในความรู้สึกของหนานอิน รพินทร์จะต้องหายพอจะ
เดินทางต่อไปได้ครับ ถ้าเขาเป็นอะไรลงไป การเดินทางจะมี
ต่อไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด พวกนั้นจะต้องกลับทันที เพราะ
ลำพังบุญค่านั่นคงจะนำทางพวกนั้นไปไม่ได้แน่ ส่วนที่ว่าคณะ
นั้นจะมาพักติดกันอยู่ที่นี่ก็วันนั้น แกบอกว่าคงไม่น้อยกว่า 2
วันแน่นอน มันหมายถึงว่า ได้มาเสียเวลาอยู่ที่นี่โดยไม่ได้
กำหนดคาดหมายไว้ก่อน ตรงป่าไผ่ที่เราผ่านมาแล้ว คณะนี้ก็
มาเสียเวลาการเดินทางครั้งหนึ่งแล้ว แกมีความเห็นว่ายิ่งคณะ
ของรพินทร์เสียเวลาไปเท่าใด ฝ่ายเราก็จะยิ่งกระชั้นชิดติดรอย
ได้มากขึ้นเท่านั้น พรุ่งนี้จะลงตรวจสอบบริเวณเบื้องล่างอีกที
แล้วจะช่วยให้รู้ได้แน่ชัดว่า เขาผละจากที่นี่ รวมทั้งอพยพพวก
กะเหรี่ยงที่มาติดอยู่บนหน้าผาหนีไปนานสักเท่าไรแล้ว สำหรับ
ทางด้านเรานั้น แม้จะออกตามหลังมาเว้นระยะห่าง 7-8 วัน
ก็ตาม แต่ฝ่ายเราก็ไม่มีการเสียเวลากันเลย แต่ละวันเดินเข้าสู่
เป้าหมายได้ตรงกำหนดเวลาทุกระยะไป นี่นับว่าวิเศษสุด”

“พี่ก็รู้สึกเหมือนกันว่า ทางด้านเราทำเวลากันได้ดีมาก
ตรงข้ามกับฝ่ายเขาที่ต้องมีเหตุให้เสียเวลาอยู่แทบทุกระยะ มัน

แสดงว่าทางฝ่ายพวกเรากล่องตัวกว่า และแม้จะพบกับอุปสรรคก็ยังน้อยกว่าเขามากทีเดียว ว่าแต่กะเหรี่ยงตะเคียนทองพวกนี้เคลื่อนย้ายไปพร้อมกับคณะของรพินทร์แน่นอนหรือ”

เชษฐาถามขึ้นต่ำๆ

“ถ้าพวกของนายรพินทร์ไม่มาถึง ไอ้พวกนี้ก็คงจะเป็นลิงภูเขาอยู่บนหน้าผาอยู่เนืองแหละนายใหญ่...”

ครูพรานตอบ

“ไม่มีใครกล้าอพยพไปไหนได้ไกลหรอก เพราะจะรู้ได้ยังงี้ว่า ระหว่างทางจะไม่ถูกโขลงช้างผีสิงขยี้แหลกลงทั้งหมด นายรพินทร์แกคงจะต้อนให้เข้าไปรวมอยู่กับกะเหรี่ยงห้วยเสือ-ร้องไปพร้อมๆ กันนั่นแหละ และไม่อยู่ที่นี่นานเกินไปนักเพราะโน่น...”

แกชี้มือลงไปข้างล่าง

“ซากช้างเฒ่าโน่น ทำให้อยู่กันไม่ได้นานแน่นอน ต้องหนีโดยเร็ว หนายนินเชื่อว่าอาจไปกันก่อนซากจะส่งกลิ่น”

“แล้วลุงพอจะเดาถูกไหมว่า พรานใหญ่มาป่วยอยู่ที่นี้เพราะอะไร ปะทะกับช้างตอนสงครามใหญ่นั้นใช่ไหม?”

หนานนินนิ่งคิดแล้วสั่นหัวอย่างไม่เห็นด้วย

“เรื่องที่จะต้องเจ็บป่วยลงเพราะสัตว์ป่าโดยตรงนี้หนานนินไม่อยากจะเชื่อเลย ไม่ว่าจะสัตว์ธรรมดาหรือสัตว์ผีสิง คิดว่าเป็นจากเรื่องอื่นเสียมากกว่า แต่ก็ไม่รู้นา มันจนปัญญาของหนานนินเหมือนกัน ถ้าหน้าผานี้มันพูดได้มันก็คงจะเล่าให้เราฟังหมดแล้ว ว่าวันนั้นมันเกิดอะไรขึ้นยังงี้มั้ง”

ไชยยันต์จู้ปากเบาๆ พร้อมกับโคลงหัว บ่นว่า

“แหม! ลุงอินนี่ก็ ถ้าไม่ใช่ตาบุญคำก็เฉียดๆ เข้าไปที่เดียวแหละ ดันพูดออกมาได้ว่า ถ้าหน้าผานี้มันพูดได้...ก็ลุงลองถามมันดูซิ ไม่แน่เหมือนกันนะ ดึกๆ เข้ามันอาจเล่าให้ลุงฟังนอດๆ ก็ได้”

หนานนินยิ้มเห็นเหงือก

“โฮ! นายทหารเก๊าะ...เอาหนานนินไปเปรียบกับไอ้ลามกบุญคำนั้นได้ ไอ้คำนะ มันบรมกะลอน สัปดีสัปคนหาไหนไม่มีเทียม หนานนินคนเชื่อถือสัจจะ นอกจากนายรพินทร์แล้ว...มีใครตะไ้คำได้ มีหนานนินคนเดียว ป่านนี้มันก็ไม่รู้ไปเป็นตายร้ายดีอยู่กับเจ้านายของมันที่ไหน รวมทั้งไอ้จัน ไอ้เกิด ไอ้เสีย ลูกคางใส่นั่นด้วย”

ทุกคนอึ้งกันไปอีกขณะจิตหนึ่ง ถูกแล้ว ความห่วงใยนั้น ไม่ได้มีเฉพาะแต่รพินทร์ ไพรวลย์คนเดียวเท่านั้น ต่างห่วงใยไปถึงพรานคู่ใจทั้ง 4 คน ของเขาด้วยกันทั้งนั้น ในฐานะที่สนิทชิดเชื้อร่วมเป็นร่วมตายกันมาก่อนอย่างใกล้ชิดที่สุด

แล้วเชษฐาก็บอกขึ้นว่า

“เราได้หลักฐานมากเกินคาดทีเดียวที่นี่ โดยฝีมือของพรานชด เอาละ กลับที่พักของเราเถอะ”

“ใครจะกลับไปนอนที่ไหนก็ไป แต่น้อยจะนอนที่นี่คะ ตรงที่รพินทร์เคยมานอนเจ็บอยู่ตรงนี้!”

คารินโพล่งขึ้นมาอย่างเด็ดเดี่ยว แล้วไม่สนใจกับใครอีกทั้งสิ้น เดินเข้ามาหยิบหนังแก๊งอันมีลายมือของคริสติน่าสลักไว้แผ่นนั้น ลากมาปูลงตรงตำแหน่งใกล้เคียงกับรอยแตกของพื้น

หินที่ใช้ปักเสาแขวนถุงน้ำเกลือ พร้อมทั้งเอนกายลงนอนหงาย
ซำๆ มือทั้งสองประสานกันไขว้รองศีรษะไว้ ชันเข้าชันข้างหนึ่ง
ดวงตาของหล่อนบัดนี้แห่งสนิทจากหยาดน้ำ เหม่อมองอย่าง
ปราศจากจุดหมายขึ้นไปบนเพดานหินย้อย

อนุชาขยับปาก แต่พี่ชายใหญ่จับแขนไว้ บอกว่า

“อย่าขัดใจน้อยเลย ก็เป็นอันว่าพวกเราย้ายที่เสียก็แล้ว
กัน ย้ายมานอนในคูหานี้ ให้พวกของคะหยิ่นกับลูกหาบไปนอน
คูหาที่เราเลือกไว้ก่อน บอกคะหยิ่นกับพวกนั้นให้ไปชนของของ
เรามาที่นี้เถอะ ถึงมันแคบ มันก็กว้างพอที่จะนอนกันได้สบายๆ
5 คน”

เมื่อนั้น อนุชา จึงสั่งการไปทางหนานอิน ตามความ
ประสงค์ของพี่ชายใหญ่ หลังจากนั้นอีกเพียงครู่เดียวอุปกรณ์
ส่วนตัวของนายจ้างทั้งหมดก็ถูกพวกลูกหาบและคะหยิ่น ชน
กันเข้ามาให้ภายในคูหานี้ ถึงจะแคบไปหน่อย ไม่อาจนอนเรียง
กันเป็นหน้ากระดานได้ แต่ก็สามารถแบ่งกลุ่มกันออกไปได้สอง
กลุ่ม คือบริเวณตำแหน่งที่พิสูจน์แน่ชัดว่ารพินทร์เคยมานอนเจ็บ
พอนอนกันได้สองคนและในโพรงที่ลึกเข้าไปอีกเล็กน้อย ก็มีสวน
กว้างพอจะนอนกันได้สามคนเบียดๆ

ดาร์รินั้น แม้จะไม่พูดอะไรเลย กิริยาของหล่อนก็บอก
ชัดแล้วว่า จะยึดตำแหน่งที่ค้นพบว่า รพินทร์มานอนเจ็บ
อยู่ตรงนี้แหละ...เป็นที่นอนของหล่อน โดยไม่สนใจว่าใคร
จะนอนตรงไหนบ้าง เพราะบัดนี้ หล่อนก็ทอดกายลงนอน

แล้ว บนแผ่นหนังแห้งที่ค้นพบแผ่นนั้น เพียงแต่เมื่อหนาน-
อินกับคะหยิ่นหิวเบ้หลังกับโรเฟิลประจำตัวมาให้ หล่อนก็รับ
เบ้ไปหนุนศีรษะ ส่วนโรเฟิลวางข้างกาย ปลายปากกระบอก
หันออกไปทางปากทางเข้า สิบบุหรืลีสมาโพลงเข้าภวังค์อยู่คน
เดียว

“พี่ใหญ่กับไชยยันต์ เข้าไปนอนอยู่ตรงส่วนลึกนั้นเถอะ
ครับ ผมจะนอนใกล้ๆ น้อยตรงนี้เอง...”

อนุชาเป็นคนกำหนดที่ทางให้

“ส่วนลุงอิน ผมจะให้แกนอนขวางปากทางตอนนอกนั้น
เชื่อว่าคงไม่มีอะไรหรอกครับ บนนี้ปลอดภัยพอสมควรทีเดียว
อาจหนาวหน่อยเวลาตึกเท่านั้น”

“เอา เอาใจก็เอากัน ขอให้แม่เจ้าประคุณนั้นสบายใจ
ก็แล้วกัน”

ไชยยันต์บอกมาปนหัวเราะหึๆ พร้อมกับโคลงหัวเข้าไป
จัดที่นอนสำหรับตัวเองกับเชษฐา คะหยิ่นกับพวกนั้น ภายหลัง
จากลำเลียงของย้ายที่มาให้แล้ว ก็ถามมาด้วยความสงสัยว่า

“โพรงถ้ำตรงที่เลือกไว้ก่อนแล้ว กว้างใหญ่นอนสบายกว่า
ที่นี่มาก ทำไมพวกเจ้านายถึงมาเลือกนอนรูแคบๆ ตรงนี้”

หนานอินโบกมือไล่

“ไป ไอ้คะหยิ่น เอ็งพาพวกเอ็งไปนอนให้สบายในโพรง
กว้างนั้นก็แล้วกัน อย่ามาเสือกถามอะไรไม่เข้าเรื่อง นอนๆ เสีย
ให้หลับ เอาแรงไว้ พรุ่งนี้จะได้ทำงานหนักกันต่อไป ข้าวของ
อะไรของพวกเอ็งยังเหลืออะไรอยู่บ้างก็ชนๆ ไปเสีย รุณี่มันจะ
ได้กว้างขึ้นบ้าง”

คะหยิ่นไม่ว่าอะไรอีก เข้ามาหยิบฉวยของของพวกมันที่ยังเหลือตกค้างอยู่บ้างสองสามชิ้น หิ้วกันออกไประหว่างที่อนุชา กำลังเอาผ้าพลาสติกบาง ๆ ผืนหนึ่งปูพื้นลงข้างที่น้องสาวนอน เสียงเซซฐาก็ดังออกมาจากซอกถ้ำที่ลึกเข้าไปเล็กน้อย โดยมีหน่อหินบั้งว่า

“ทดลองวิทยุอีกครั้งซิ กลาง มันเริ่มจะทำงานได้บ้างแล้วยัง”

อนุชาจึงเพิ่งนึกขึ้นมาได้ถึงเรื่องวิทยุรับส่งที่ย่างเข้าใกล้บริเวณนี้ก็มีอันเป็น ‘บอดสนิท’ ไม่สามารถจะใช้ติดต่อกันได้เลย เมื่อถูกพี่ชายเตือนมาเช่นนั้น ก็ตั้งขึ้นมาจากซองหนังที่เหน็บเอาไว้เปิดสวิทช์ ทดลองกดคีย์กรอกคำพูดเป็นเสียงนับลงไป

ปราศจากผล...วิทยุของทางฝ่ายเซซฐาและไชยยันต์ที่เปิดรอคอยอยู่ไม่ปรากฏเสียงใดๆ แ่วออกมาเลย ต่างฝ่ายต่างผลัดกันเรียก แล้วปรับตุ้มวอลุ่มกับสเควันซ์ ซึ่งก็ไม่ปรากฏว่าจะมีแม้แต่เสียงคลื่นอากาศใดๆ ทั้งสิ้น

“หมดหวังครับ พี่ใหญ่ หุบเขาตะเคียนทองเป็นบริเวณอัปคลื่นวิทยุจริงๆ นั้นแหละ อย่าพยายามเลย เสียเวลาเปล่า เอาไว้ให้พ้นบริเวณนี้แล้วค่อยทดลองใหม่ ผมไม่เชื่อว่า วิทยุของเราทุกเครื่องจะถ่านหมด หรือมาเสียพร้อมๆ กันหรอก”

“ตกลง! มันยังใช้ไม่ได้ก็ไม่ต้องไปใช้มัน...น้อย!”

ประโยคหลัง ร้องเรียกน้องสาวมา

“คะ”

เสียงตอบไปเบาๆ

“นอนกันละนะ ไม่มีการแอบลุกขึ้นไปไหนเป็นอันขาด

เข้าใจไหม ห้ามโผล่ออกจากโพรงถ้ำนี้ ถ้าจำเป็นจริงๆ ให้ไปปลุกพี่กลางเขา”

นั่นเป็นคำสั่งกำชับมาด้วยเสียงที่หนักแน่นเอาจริงเอาจัง คารินต่อบุหรีเป็นตัวที่สอง กันตัวแรกขยี้ลงกับพื้นหินข้างตัว

“คะ!”

เสียงทางด้านเซซฐาและไชยยันต์ที่นอนคู่กันอยู่ตอน
ในเงียบหายไปแล้ว อย่างคนคุ้นเคยมาก่อนกับการผจญภัยกลางป่าลึก นั่นก็คือ ถ้ามีโอกาสก็จะรีบหลับๆ เอาแรงไว้ก่อน สารพัดปัญหาอะไรที่มีเก็บพักไว้ก่อน เอาไว้ตื่นค่อยหันมาพิจารณาแก้ไขกันใหม่

ข้างอนุชาก็จัดเตรียมที่นอนข้างๆ น้องสาว อาการล่อซัดว่า จะต้องนอนกุมตัวเอาไว้อย่างใกล้ชิดที่สุด ผ้าผวยผืนเล็กบางๆ ขนาดพอจะห่มได้สองคนอย่างหมิ่นๆ โยนส่งส่วนหนึ่งไปคลุมตัวให้ เอนตัวลงนอนข้างๆ น้องสาวผู้ใช้มือข้างหนึ่งกายหน้าผากอยู่

ส่วนด้านปลายเท้า ห่างออกไปราว 2 วา หนานอินผู้จะมีที่นอนดักขวางอยู่ปากโพรง ยังไม่นอน ขณะนี้แกนั่งขัดสมาธิเพชร ตั้งลำตัวตรงแน่ว สงบนิ่งเหมือนจะเข้าฌานหรือสะกดตัวเอง หันหน้าออกไปยังปากทางด้านนอก อันเป็นม่านอากาศอันดำมืดสนิท เบื้องหน้ามีธูปอยู่ดอกหนึ่งปักไว้

ฝ่ามือของพี่ชายกลาง เอื้อมมาที่ใบหน้าของน้องสาวแล้ว

ค่อยๆ ปิดลงที่เปลือกตาอันลึมอยู่นั้น พร้อมกับกระซิบบอก
ว่า

“ถึงเวลานอน ก็นอนเสียเถิดน้อย อย่าไปคิดอะไรให้
มากเกินไป”

หล่อนจับมือพี่ชายที่ปิดตานั่นออก แล้วกุมไว้แน่น

“พี่กลางคะ...”

เสียงน้องสาวเบาที่สุด

“หือม?”

“บอกน้อย ด้วยความรู้สึกแท้จริงของพี่กลาง กรุณา
อย่าปิดบัง...รพินทร์รอดพ้นจากอันตรายของคืนที่เขามาอน
เจ็บอยู่ตรงที่น้อยนอนนี้ไหมคะ?”

“น้อยมีสังหรณ์ และมีประสาทส่วนพิเศษสามารถรับรู้
อะไรได้ดีกว่าพี่เสียอีก น้อยควรจะรู้ดีกว่าพี่”

อนุชาตอบมาด้วยน้ำเสียงเมตตาสงสาร ไม่บ่อยครั้งนัก
ที่พี่น้องคู่นี้จะเสวนากันด้วยถ้อยที่ถ้อยอาศัย และก่อก่อไปด้วย
ความรักส่วนมากมักจะทะเลาะขัดแย้งกันอยู่เป็นประจำ ลักษณะ
เป็นเพื่อนเสียมากกว่าพี่ เนื่องจากวัยที่ไม่ห่างกันมากนัก ผิด
กับพี่ชายคนใหญ่ อันเป็นที่เคารพยำเกรงของทุกคน

“น้อยพยายามรวบรวมกระแสจิตทั้งหมดแล้วค่ะ แต่
ยังคิดอะไรไม่ออก มองภาพอะไรไม่เห็นทั้งนั้น ไม่มี ‘นิมิต’
อะไรเข้ามาในดวงจิตของน้อยขณะนี้เลย มันเหมือนมองเข้าไป
ยังแผ่นผ้าสีดำสนิท...ที่น้อยถามพี่กลางก็เพราะน้อยเชื่อใน
การที่พี่กลางเคยบุกป่าฝ่าดง มีชีวิตอยู่กลางความลึกลับของป่า
ใหญ่มานาน เทียบเท่าพรานใหญ่คนหนึ่ง ซ้ำยังมีลูกอินเป็นคู่

คิดเช่นนี้ พี่กลางอาจจะรู้อะไรดีๆ กว้าน้อย แต่ไม่ยอมบอก
น้อยก็ได้”

“ถ้าจะถามตามความรู้สึกของพี่ในข้อนั้น พี่ก็ขอตอบ
โดยไม่จำเป็นจะต้องปลอมใจ หรือหลอกลวงน้อยเลย พี่เชื่อว่า
รพินทร์ไม่เป็นไร เข้าวันรุ่งขึ้นเขาคงหาย และนำทางพวกนั้น
ต่อไปได้อีก โดยอพยพเอาทะเลี่ยงตะเคียนทองไปด้วย”

“เชื่อเช่นนั้นจริงหรือคะ”

“เออว่า 90 เปอร์เซ็นต์ก็แล้วกัน เพราะพี่ไม่ได้เห็นกับตา
เพียงแต่สันนิษฐานจากสิ่งแวดล้อม”

“แล้ว...แล้วรพินทร์มานอนเจ็บขนาดให้น้ำเกลืออยู่ตรง
นี้ เพราะอะไร? น้อยไม่คิดหรือว่า จะเกิดจากอาการไข้ปกติ
ประจำตัวของเขา คืออาการจับสั่นแบบที่เขาเคยเป็น มันจะต้อง
มีอะไรสักอย่างแน่ๆ และจะต้องเป็นเรื่องใหญ่ด้วย”

“ข้อนี้พี่ก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกัน ถ้าจะคิดว่าถูกข้างเหยียบ
หรือข้างทาง ก็คงไม่มีโอกาสหามกันขึ้นมาให้น้ำเกลือบนนี้หรือ
ปานนี้ลงหลุมไปแล้ว”

น้องสาวนิ่งไปอึดใจ แล้วพึมพำออกมาเหมือนจะพูด
กับตัวเอง

“มันจะต้องมีอะไรสักอย่างแน่ๆ เกี่ยวกับอาการเจ็บของ
รพินทร์คราวนี้ แต่นึกไม่ออกจริงๆ พี่กลางคะ จากที่นี่ถึงห้วย-
เสือร้อง ระยะทางเดินสักเท่าไร?”

“เอ...มันก็น่าดูเหมือนกันนะ ราววันครึ่งเห็นจะได้ แต่
พรุ่งนี้พี่จะหารือกับลุงอินอีกที ว่าจะมีหนทางลัดให้ใกล้กว่านั้น
ได้ไหม สำหรับใจพี่ ไม่อยากจะใช้วิธีตัดลัดทางอะไรทั้งสิ้นใน

ระยะนี้ พวกเขารวมกันไปเป็นโขง คาราวานใหญ่ทีเดียว เพราะจะต้องเกณฑ์กะเหรี่ยงตะเคียนทองไปด้วย จะช่วยให้เรามองเห็นร่องรอยของพวกนั้นได้ชัดทีเดียว ว่าไปกันทางไหน อย่างไร และเกิดอะไรขึ้นอีกหรือเปล่าในระหว่างเส้นทางสายนี้ ขณะนี้เราต้องพยายามเก็บหลักฐานร่องรอยเขาให้ได้มากที่สุด เพื่อผลประโยชน์ในการรู้เห็นอะไรเป็นทุนไว้ก่อน และการก้าวสัปดาห์หน้า พี่ขอยืนยันอีกครั้งว่า ก่อนจะถึงห้วยเสือร้อง เราไม่ควรจะแยกตัดเส้นทางของฝ่ายเขาเลย แม้จะพบทางลัดก็ตาม ควรสำรวจไปทุกระยะ หรือเธอเห็นอย่างไร?”

ประโยคหลังเขาถามความเห็นมา

“ก็เป็นความคิดที่ถูกแล้วค่ะ นี่ถ้าเราไม่สำรวจเขามาชนิดที่บร่อย เราก็จะไม่รู้เลยว่าระหว่างทางมันได้เกิดอะไรขึ้นกับคณะของเขาอย่างที่เราได้หลักฐานกันมาแล้ว”

ดารินพูดเศร้าๆ แล้วเอื้อมมือข้างหนึ่งไปจับที่กิ่งไม้ ซึ่งอนุชานำมาปักทดลองไว้ อันรู้แน่ชัดว่า มันคือเสาสำหรับแขวนถุงน้ำเกลือแน่ พลังสะท้อนถอนใจ อนุชาบอกให้หล่อนถอนออกเสีย และโยนไปที่ริมผนังถ้าเสียเกิดเพราะเกะกะ แต่น้องสาวลั่นศีรษะ บอกว่าหล่อนต้องการให้มันปักอยู่ในสภาพนี้ ในขณะที่ยังหล่อนนอนอยู่นี้แหละ

“พี่กลางหลับเสียเกิดค่ะ ไม่ต้องห่วงน้อยหรอก ประเดี๋ยวน้อยก็คงหลับไปเอง”

หล่อนบอก

“ระวังจะไม่สบายนะน้อย อย่าคิดฟุ้งซ่านให้มากนัก ถ้าเห็นท่าไม่ดี ก็กินยานอนหลับเสียดีกว่า พรุ่งนี้ยังมีสำหรับเรา”

“นั่นลุงอินแกนั่งทำอะไรคะ แกยังไม่นอนเลย”

“ปล่อยแกเถอะ แกคงเข้าสมาธิดูอะไรของแกไปตามเรื่อง มีลุงอินมาด้วยคนหนึ่ง พวกเราทั้งหมดสบายใจได้ ถึงแกจะไม่เดินเร็วเท่ารพินทร์ จะยังป็นไม่แม่นเท่ารพินทร์ แต่ไสยเวทคาถาอาคมของแกไม่เบาทีเดียวแหละ แกติดต่อกับสิ่งที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่า ถ้าพี่ไม่ได้แกเป็นเพื่อนพเนจรไปด้วยกันในคราวนั้น พี่ก็ตายไปตั้งพันครั้งแล้ว ก่อนจะถึงมรกดนคร”

เพียงแค่อนุชาบอกดารินไม่ทันสิ้นประโยคเท่านั้น

ต่างก็มองเห็นร่างที่นั่งสงบนิ่งปานท่อนหินของครูพรานผู้เฒ่า ขยับไหวตัว สะบัดหน้าแรงๆ อยู่ไปมา แล้วบัดผ้าขาวม้าพับพับ อนุชาดีดนิ้วเบาๆ แกจึงหันกลับมา เขาก็โบกมือเรียก

หนานอินบ่นอะไรพึมพำ คลานมาหา แล้วนั่งลงใกล้ๆ

“เขาออกมาพบแล้วนาย แต่ถามอะไรก็ไม่ค่อยจะยอมบอก”

แกพูดขึ้นง่าย ๆ หน้าตาเฉย

“เขา...ใคร?”

อนุชาถาม อดยิ้มไม่ได้

“ก็เจ้าแม่ที่ครองขุนเขาหน้าผาแห่งนี้ละสิ สวยกว่านางไม้ทุกตนที่หนานอินเคยเห็นมาแล้ว ทำหน้าที่ดูแลปกครองโคตรเหล็กไหล ที่มีเส้นทางเดินอยู่ตลอดเทือกเขาแถบนี้ทั้งหมด มิน่าละ วิทย์ของพวกนายถึงได้ใช้ไม่ได้ ที่นี่มีสายของเหล็กไหลแล้ว ก็แร็คดีสิทธิ์สารพัด ดีไม่ดีลูกป็นเราจะยังไม่ออกเสียด้วยนา

แต่ตอนนี้เหล็กไหลไม่ได้อยู่บนหน้าผานี้หรอก ไปรวมตัวอยู่ที่
โชดหินงอกริมธารน้ำข้างล่างโน่น แม่นางบอกหนานอินยังงี้”

อนุชาอนสุบบุหรีฟังเฉยๆ แทบจะไม่สนใจอะไรเลย
แต่คารินดิงกายขึ้นนั่งทันที จ้องหน้าแกเซมิง

“ลุงอิน!...” หล่อนร้องออกมาเบาๆ “นี่ลุงหมายถึงว่า
ลุงได้นั่งทำพิธีเรียกเจ้าป่าเจ้าเขาจริงรึ?”

“อัญเชิญ อย่าพูดว่าเรียกเลย...”

แก้วว่า

“แล้วเขาก็มา?”

“มาซิ ไม่มาได้ยังไง ก็หนานอินตั้งใจมั่น อัญเชิญเขา
ด้วยความสักการะ ไม่ได้บีบบังคับ หรือก้าวร้าวดูหมิ่นถีนแคลน
อะไรเขา”

หล่อนกะพริบตาโดยเร็ว เต็มไปด้วยความประหลาดใจ
หันไปมองหน้าพี่ชาย อนุชา ก็บอกว่า

“รับฟังไว้ก็แล้วกัน เชื่อไม่เชื่อเป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

“ไหนลุงลองบอกไปให้ละเอียดยิบ ว่าเจ้าแม่ที่ลุงเห็น แล้ว
ลุงถามอะไร เธอตอบอะไรบ้าง?”

“หนานอินไม่รู้มาก่อนเลย ว่าเจ้าป่าเจ้าเขาที่ครองอยู่
แถบนี้ เป็นใคร รูปร่างหน้าตาอย่างไร เพราะไม่เคยสนใจจะพบ
เห็นมาก่อน ก็มาคืนนี้แหละที่ลองทำพิธีอัญเชิญดู ฐูปหมด
ไปแค่ไม่ถึงครึ่งดอก เจ้าแม่ก็มาจริงเหมือนกัน บอกว่าปกครอง
อยู่ที่นี่ ถ้ามถึงคณะของพรานใหญ่ที่ล่องหน้ามาก่อนว่าเกิด
อะไรขึ้น แม่นางไม่ยอมบอกอะไรทั้งสิ้น บอกแต่เพียงว่าที่นี่เป็น
เทือกเขาสำคัญ มีเหล็กไหลที่แม่นางปกครองดูแลมานานแล้ว

หนานอินพยายามจะถามถึงเรื่องนายรพินทร์ เจ้าแม่ก็บอกว่า
จะบอกอะไรไม่ได้ ผิดวิสัย ขอให้ค้นหาเหตุกันเอาเอง เพราะ
พวกเราแต่ละคนที่มา ก็ล้วนแต่มีความเก่งกล้าสามารถทั้งสิ้น
แต่สำหรับคืนนี้ จะช่วยปกป้องคุ้มครองภัยให้ ไม่ให้อะไรแผ้ว-
พานเข้ามารบกวนเลย”

“นอนได้แล้วละลุง ไม่ต้องอัญเชิญหรือเรียกอะไรอีก
หรอก”

อนุชาบอกมาเรียบๆ แล้วหลับตาลงชนิดไม่สนใจอะไร
อีกทั้งสิ้น แต่คารินขยับตัวทันที มือแข็งๆ ของพี่ชายคว้าหมับ
เข้าที่ต้นแขน ดึงให้หล่อนลงตามเดิม แต่หล่อนขึ้นตัวไว้

“ขออนุญาตค่ะ พี่กลาง น้อยรับรองว่าจะไม่ออกไปไหน
ไกลเลย จะขอไปนั่งตรงตำแหน่งที่ลุงอินนั่งตะกั้นนี้แหละ และ
ถ้าวงเมื่อไหร่ก็จะกลับเข้ามานอนเอง ถ้าไม่ไวใจ ก็ให้ลุงอิน
นั่งเฝ้าหน่อยไว้ก็ได้”

หล่อนบอกอย่างเต็มไปด้วยความมั่นใจเร้นลับอะไรบาง
อย่างเต็มเปี่ยม อนุชาจึงปล่อยมือออก ลังคนของเขาวา

“ลุงอิน คุณนายหญิงด้วยก็แล้วกันนะ ฉันจะนอนละ”

ราชสกุลสาวพยกหน้ากับหนานอิน แล้วเคลื่อนตัวออก
จากที่นอนทันที พอถึงบริเวณที่พรานครุ่นอยู่เมื่อครู่นี้ หล่อน
ก็บอกว่า

“ลุง ช่วยจุดธูปให้ฉันอีกสักดอกซิ”

“ฮ้า! นายหญิง อย่าทำเป็นเล่นไปนา นายหญิงไม่มีวิชา
อะไรทางด้านนี้ ประเดี้ยวยุ่ง!”

“เหอะน่า! ฉันก็ ‘ศิษย์มีครู’ เหมือนกัน ถึงแม้จะไม่ได้
รู้เรียนมาทางนี้ก็ตามที่ บอกให้จุดธูปส่งมาให้ที ฉันจะลอง
นั่งดูบ้าง ลุงคอยดูฉันอยู่ข้างหลังนะ ถ้าเห็นฉันมีอาการผิดปกติ
ยังไงละก็ ช่วยตบหลังแรงๆ แล้วเรียกชื่อฉันดังๆ ด้วย แต่เชื่อ
ว่าคงไม่มีอะไรหรอก”

“เอ๊ะ! ไม่เลว นายหญิงนี้ เอาทีเอา หนานอินจะนั่งกุม
หลังไว้ให้เอง”

แถวๆ แล้วคลานเข้าไปที่ยาม คว่าธูปออกมาดอกหนึ่ง
ดาร์นรับไว้ แต่แล้วก็ชะงักก่อนจะจุด ร้องส่งต่อมาว่า

“อีกสักสามดอกซิ รวมกับนี้อีกดอกเป็นสี่ ดอกเดียว
โดดๆ ไม่ได้หรอก”

หนานอินส่งให้ หล่อนขีดไลท์เตอร์จุด คุมสติมัน
พอดิตหมดทั้งสี่ดอกก็แยกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งสามดอก
ถือไว้ในมือ ดอกหนึ่งนั้นแยกต่างหาก ให้หนานอินถือไว้ก่อน
จากนั้นก็คุกเข่า พนมธูปสามดอกไว้ จบบูชาระลึกถึงคุณพระ-
รัตนตรัย อรหันต์ทุกพระองค์ รวมทั้งมหาฤๅษีโกทัตถะแห่ง
เทือกเขานิลกาญจน์ อัญเชิญให้มาปกเกล้าคุ้มเกล้าไว้ก่อน

จากนั้นก็ปักลงยังตำแหน่งหนึ่ง หันมารับอีกดอกจาก
หนานอิน ยกขึ้นจบไหว้ง่าย ๆ แล้วแยกมาปักไว้ยังอีกตำแหน่ง
หนึ่ง แยกกันไว้คนละทาง

ต่อจากนั้น หล่อนก็ถอยมานั่งขัดสมาธิ ประสานมือ
ทั้งสองซ้อนกันไว้บนตัก สูดลมหายใจลึก แล้วค่อยๆ ระบาย

ออก ลำตัวตั้งตรงแน่ว ในขณะที่หนานอินถอยไปนั่งสงบ มอง
ดูหล่อนอยู่ทางเบื้องหลังอย่างงงๆ แปลกใจ

เวลาผ่านไปด้วยความเงียบ เสียงลมพัดผ่านโตรก
หินหน้าผาครางหวิว ทุกสิ่งเป็นดุชนิ ควันธูปทั้งสอง
ด้านม้วนตัวลอยขึ้นแซมซ้ำ ร่างของดาร์น วราฤทธิ์
สนิทนั่งราวกับท่อนหิน ลมปราณของหล่อน ผ่อนเข้า
ออกสม่ำเสมอ และค่อยๆ แผ่วจางลงเป็นลำดับ จน
เหมือนจะไม่ได้หายใจเลย...

107

คำของวันเดียวกันนี้ ระหว่างฝ่ายที่ล่องหน้า
ไปก่อน กับฝ่ายที่ติดตามมาเบื้องหลัง ไม่มี
สิ่งใดที่จะมาเป็นสัญญาณติดต่อเชื่อมโยงให้
รู้ถึงกันได้เลย โลกของแต่ละฝ่ายถูกแยกกันออกเป็นคนละ
ส่วน

ระหว่างเบื้องหลัง กำลังไต่ขึ้นหาที่พักบนหน้าผาตะ-
เคียนทอง ฝ่ายที่ล่องหน้าไปก่อน ก็มาติดชะงักการเดินทางเอา
บนไหล่ของหน้าผาสองชั้นแห่งขุนเขารูปนกอินทรี ไม่อาจปีนไต่
ต่อไปได้ เพราะคนหนึ่งของคณะ ดับเครื่องฟิวส์ขาดไปเสียแล้ว
ตั้งแต่ตอนบ่ายคือคริสติน่า กรูบิล ทำให้ทั้งคณะจำเป็นต้อง
หยุดพักการเดินทางกันลงอย่างกะทันหัน ตรงเวียงใหญ่ใต้ผา
ชะง่อนนั่นเอง

รพินทร์ ไพรวลย์เองก็ฉวยโอกาสนั้นนอนหลับด้วยความ
เหนื่อยทั้งกาย เหนื่อยทั้งใจ และความรันทดเศร้าของดวงจิต
ส่วนเล็ก

เขาถูกปลุกขึ้นมาโดยหัวหน้าคณะเอง เมื่อความมืดปก-
คลุมไปหมดแล้ว เพื่อให้ร่วมทานอาหารเย็นด้วยกัน ขณะนั้น
มีแต่แสงตะเกียงแบตเตอร์ และกองไฟเล็กๆ เท่าที่พวกพราน
พื้นเมือง และลูกหาบจะไปตัดมาได้จากพวกกิ่งไม้เล็กๆ ที่ออก
ขึ้นอยู่ตามซอกของโขดหินเท่านั้น

คริสติน่ายังคงอยู่ในสภาพหลับสนิท ร่างของหล่อนนอน
หงายเหยียดยาวอยู่ที่ตำแหน่งเดิมกับที่เห็นครั้งแรก ขณะที่พวก
นั้นประคองขึ้นมา มีผ้าห่มคลุมไว้จากปลายเท้าถึงทรวงอก

“คริสเป็นอย่างไรบ้างครับ?”

เขาถามคณะนายจ้ำรวมๆ ขึ้น ขณะที่มองไปยังร่างของ
แม่ผมทอง

“หลับตลอดมา ตั้งแต่เราแบกกันขึ้นมาบนนี้นั่นแหละ”

สแตนลีย์เป็นคนตอบขำๆ

“ไม่รู้สึกตัวเลย อาการไม่สู้จะดีนัก เบลตรวดดูบอกว่า
มีไข้ด้วย”

จอมพรานบัดแซนเสื้อดูนาฬิกาข้อมือ ขณะนั้น 18.30 น.

“โชคเราไม่ดีมาตลอดระยะทาง มีเหตุอันเป็นไปให้ต้อง
เสียเวลากันอยู่เรื่อย อุบัติเหตุเกิดขึ้นอยู่เสมอ ไม่กับคนนั้น
ก็คนนี้ แม้แต่ตัวผมเอง...”

แล้วเขาก็หันไปทางอิสซาเบล

“หมอเบล คุณต้องดูแลเพื่อนของคุณให้ดีที่สุดสำหรับคืนนี้ ถ้าคริสเกิดไม่สบายมาก การเดินทางของเราก็จะยิ่งล่าช้าลงไปทุกที คุณรู้ดีอยู่แล้วพรุ่งนี้เป็นรายการปีนเขาตลอดเส้นทางเสี่ยงเหลือเกิน”

“ประเดี๋ยวอีกสักพักฉันจะปลุกเขาขึ้นมาให้อาหารอ่อนๆ และจะให้กินยา เชื่อว่าอาจเป็นปกติในเช้าพรุ่งนี้ ว่าแต่คุณเถอะพอคริสนอนหลับไปคุณก็ลงนอนเหมือนกัน หลับมาไม่ต่ำกว่า 3 ชั่วโมงครึ่ง ตอนนี้อารมณ์ผ่องใสขึ้นบ้างหรือยังล่ะ?”

เขาฝืนยิ้มให้หล่อน ก้มหน้าลงกินอาหารกระป๋องบอกเรียบๆ ว่า

“อย่าถือสาอะไรกันเลย ขออภัยหลายครั้งแล้วสำหรับในกรณีที่ผมอาจเหยียดกรี้ยวไปบ้าง ผมต้องการทำงานให้พวกคุณอย่างมีประสิทธิภาพและได้ผลที่สุด ความจริงคืนนี้ เราควรจะขึ้นกันไปพักอยู่บริเวณไหล่ด้านซ้ายของเขารูปอินทรีได้แล้ว ถ้าไม่มีเหตุอันเป็นไปเกี่ยวกับคริสเสียก่อน”

“เรารู้ว่า คุณเป็นคนเอางานเอาการและจริงจังเพียงไหนเมื่อแรกๆ เราเป็นฝ่ายคิดระแวงคุณเสียด้วยซ้ำ ว่าคุณจะแก้งพำนําทายิตยาดไอ้เอ้อยู่ แต่แล้วกลับปรากฏว่า พวกเราเองนั่นแหละ ที่ไม่สามารถจะตามคุณทันได้ และคุณกลับเป็นฝ่ายเร่งเรา”

อเมริกันสาวุโส อันเป็นหัวหน้าคณะพูดตรงไปตรงมา

“ผมอยากทำงานให้เสร็จสิ้นลงเสียเร็วๆ สำเร็จหรือไม่สำเร็จก็ให้มันรู้ชัดออกไป การจะมาเดินงมหากันอยู่ตลอดทั้งชาติ มันไม่สนุกทั้งฝ่ายผมและฝ่ายคุณ เป็นตายร้ายดีเหนื่อย

ยากลำบากอย่างไรผมไม่ห่วงหรอก ขอให้ผลมันปรากฏออกมาเร็วๆ เท่านั้น”

เขาก็ประกาศความรู้สึกจริงใจออกมาเช่นกัน

นายค็ธผิวปากหวิว บอกมาพร้อมกับโคลงศีรษะว่า

“ให้ตายท่า ผมงลัวใจคุณจริงๆ ไอ้พวกเวียดกงว่ามันทรหดฮึดสู้สุดใจขาดดินแล้ว มาเทียบกับคุณยังไม่ได้ครึ่ง ทำให้ตัวให้สบายๆ ก็แล้วกันรพินทร์ ตอนนี้เราทั้งหมดเป็นเพื่อนกันแล้ว ค้นหาซากเครื่องบินตกพบก็เป็นโชคของเรา ถ้าไม่พบและเห็นว่ามันจะสุดความสามารถของพวกเรา ภายใต้การนำของคุณแล้ว ก็จำเป็นต้องกลับ เรื่องอะไรจะต้องมาตายกันในป่าทั้งหมด ไอ้พวกที่มันใช้เรามา มันก็ตีแต่บงการออกคำสั่งเท่านั้น มันไม่ได้เหนื่อยยากเลือดตากระเด็นกับพวกเราด้วย บำรีย่าเลย ขนาดค้นหาทางอากาศไม่พบ ดันเลือกให้เราเดินป่ามาหาแล้วมันป่าธรรมดาสบายเมื่อไหร่ สารพัดภัย มันจู่โจมเข้ามาเล่นงานเราทุกรูปแบบเลย”

บัดนี้ พ.อ.ลาร์รี่ ค็ธ ดูไม่มีพิษสงอะไรกับเขาอีกเลย นอกจากความเป็นมิตรอย่างสนิทใจเท่านั้น เชิดวุธแก้งบอกมาว่า

“หยุดบ่นเสียทีเหอะวะ ค็ธ นี่มันงานของพวกนายโดยตรง รพินทร์เขาเป็นแต่เพียงผู้รับจ้างมาอย่างเชิงบีบบังคับเท่านั้น ส่วนฉันเองก็พลอยติดร่างแหมาด้วย ในฐานะตัวแทนของฝ่ายข่าวกรองทัพบกไทย ตัวยังกะยักซ์ ใจเท่ามด ไอ้เวรเอ๊ย!”

ประโยคหลัง บุตรชายท่านนายพลด้าเป็นภาษาไทย ค็ธยกเท้าจะถีบเชิดวุธ แต่นายทหารหนุ่มถีบสวนยันมาเสียก่อน ลักษณะของคนทั้งสองเล่นกันอย่างเพื่อนสนิท แต่ก็มักจะหยอก

กันหนักๆ ซึ่งไหวซึ่งพริบกัณอยู่ตลอดเวลา ประเดี๋ยวก็ลุกขึ้น
เตะกันเสียที่เหมือนเด็ก ๆ จนอิสซาเบลรำคาญใจ เพราะหล่อน
ดูเหมือนจะเป็นคนกลางอยู่ในระหว่างสองบุรุษต่างเชื้อชาติคู่นี้
อยู่ด้วยร้องด่ามาว่า

“หยุดกัณเสียทีเถอะ อีเดียท สองตัวนั้นนะ!”

ทั้งเซิดูธและคิธ จึงเลิกร่ากันไปได้ เพราะต่างก็เกรงใจ
เบลอยู่ด้วยกันทั้งคู่ เนื่องจากกลางไพรกัณดารเช่นนี้ ทั้งสอง
ได้ ‘อาศัย’ เบลอยู่เสมอ ทำให้ไม่ต้องถึงกับ ‘กลัดมัน’ ตาย
จัดว่าหล่อนมีบุญคุณอยู่ไม่น้อยที่เป็นคนเอื้อเฟื้อใจสปอร์ต
พอสมควรในด้านนี้

ด็อกเตอร์สแตนลีย์นั้น แต่ไหนแต่ไรมานับแต่แรก
พบ เขาเคยวางตัวเป็นที่น่าเคารพอย่างไร ก็คงเป็นอยู่เช่นนั้น
และก็ไม่ยุ่งอะไรในเรื่องไร้สาระ นอกจากเครื่องอยู่กับงานที่ได้
รับมอบหมายมาในฐานะหัวหน้าเท่านั้น เว้นไว้แต่ว่าในหมู่คณะ
หากจะมีอะไรเลยเกิดขึ้นไป ก็จะไปรบกวนเสียทีหนึ่ง

“รพินทร์! ตลอดทั้งวันของวันนี้ ก่อนที่คริสจะเป็นลม
พับไป คุณพาเราเดินอย่างหักหาญที่สุด คุณยอมรับไหมในข้อนี้”

สแตนลีย์เอ่ยขึ้น

จอมพรานยิ้มจืด ๆ คงกัณหน้ากินอาหารกระป๋องอยู่เช่น
นั้น

“เออละ ผมยอมรับ แต่ไม่ได้มีเจตนาร้ายนอกจากอยาก
จะเร่งทำเวลาเท่านั้น”

“ลุยไฟกันเกือบตาย ขนาดตัวเองก็เสี่ยงถูกไฟกินเข้าไป
ไปครึ่งตัว ยังตะลุยปีนตัดเขาชันอีก ถ้ามองกันในแง่ร้ายก็เหมือน
กับว่า คุณจะแกลังฆ่าพวกเรานั้นแหละ”

เบลต่อว่ามาอีกคน

“ต่อไป ถ้าคนใดคนหนึ่งเห็นว่าจะไม่ไหว ก็มีสิทธิ์บอก
ผมได้ เท่าที่แล่วมานั้นผมเห็นแต่ละคนก็ทรหดเข้มแข็งกันทั้งนั้น
และการเดินทางที่แล่วมาก็เป็นการอุ่นเครื่องพอให้กำลังอยู่ตัว
แล้ว”

“มันจะไปเทียบกันได้อย่างไร ระหว่าง ‘อาชีพ’ กับ ‘สมัคร-
เล่น’ หรือ ‘จำใจ’ เพราะต้องมาตามหน้าที่ ตลอดทั้งชีวิตคุณ
อยู่ในป่า แต่ส่วนมากของชีวิตพวกเราอยู่ในเมือง”

หมอเบลบ่น เซิดูธหัวเราะ หันไปมองหน้าแม่ผมแดง
คู่ชา (ของใครก็ได้ในคณะ ถ้าหล่อนพอใจ)

“เบล คุณพูดคราวนี้ มันฟังดูเป็นตรงข้ามกับสมัยที่พูด
ที่บ้านพักหนองน้ำแห่งของพรานใหญ่ นะ ตอนนั้นพวกคุณทุก
คนล้วนแล้วแต่เก่งกล้าสามารถในการผจญภัยทั้งสิ้น ต้องเจอ
ของจริงเสียก่อนถึงจะรู้สึก ใช่มั้ย?”

“ถ้าหุบปากของคุณเสียได้ก็จะเป็นการดีมาก รพินทร์เขา
ยังไม่ว่าอะไรในเรื่องนี้กับพวกเราสักคำ”

นายทหารหนุ่มหัวเราะ แล้วนิ่งไป เขาไม่ต้องการจะทำ
ให้เบลโกรธหรือมีอารมณ์หงุดหงิดกับเขา **จริงอยู่ คริสตินานั้น**
เป็นที่หมายปองสุดยอดของเขา แต่สิ่งที่ผ่านมาแล้วมัน
เหมือนฝันเท่านั้น จะไปคิดหวังพึ่งอะไรได้อีก โอกาสเช่น
นั้นจะมีอีกหรือไม่ก็ยังไม่อาจบอกได้ แต่สำหรับเบลนั้น

ของตาย และในฐานะแพทย์ประจำคณะ แนนอนในข้อที่ว่า ไม่ช้าก็เร็วในเส้นทางเดินอนาคต เขาต้องพึงหล่อนแน่

“เออวะ เราหุบปากได้ แต่อย่าลืมเปิดขาให้มั่งก็แล้วกัน”
 ประโยคนี เขาพิมพ์เบาๆ เบลฟังไม่ถนัด และไม่สนใจ
 หันไปทางรพินทร์อีกครั้ง พุดเป็นงานเป็นการ

“เห็นจะต้องขอร้องอะไรคุณสักอย่างสำหรับคืนนี้ ไม่ว่า
 คุณจะเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ตาม”

“ไม่มีปัญหา เต็มใจหรือไม่เต็มใจผมก็พร้อมจะปฏิบัติ
 ภายใต้อาณัติในหน้าที่ของผม”

“พวกเราทุกคนยอมรับว่า เหนื่อยและเพลียหนักสำหรับ
 วันนี้ และตั้งแต่ขึ้นมากันอยู่ตรงนี้ พวกเรากียังไม่มีใครได้
 นอนพักเลย ส่วนคุณฉวยโอกาสหลับไปบ้างแล้ว”

“ครับ แล้วยังไง?”

“ประเดี๋ยวเราจะขอพักบ้างละ ไม่ว่าอาจารย์ คีธ เชิดวุธ
 ซึ่งเชื่อว่าคงหลับก่อนใคร รวมทั้งตัวฉันด้วย”

“ครับ! หน้าที่ระวังเวรยาม ดูแลความปลอดภัยเป็นของ
 ฝ่ายผมเอง”

หมอเบลสันศีรษะ

“แค่นั้นยังไม่พอ หน้าที่ดูแลความปลอดภัยตอนพักผ่อน
 นะ มันเป็นเรื่องของคุณอยู่แล้ว แต่คุณมีหน้าที่พิเศษอีกอย่าง
 หนึ่ง คือคอยนอนประกบชิดตัวคริสไว้ และถ้าเป็นไปได้ ทุกๆ
 1 ชั่วโมง สังเกตอาการของเขาด้วย ตรวจชีพจร วัดปรอทหา
 อาการไข้ วัดบลัดเพรสเชอร์ ถ้ามันผิดปกติยังไง ให้ปลุกฉัน
 ทันที คุณทำได้ไหม?”

“ผมไม่ได้เรียนในทางบุรุษพยาบาลมาก่อนเลย เกรงจะ
 ใช้เครื่องมือแพทย์ของคุณไม่เป็น”

“ประเดี๋ยวจะสอนให้ มันไม่ยากอะไรหรอก ความจริง
 หน้าที่นี้เชิดวุธรับอาสาเต็มที แต่ฉันไม่ไว้วางใจเขาหรอก ถ้าเอน
 หลั่งลง นายนั้นก็คงหลับครอก นั้นก็นั่งอ้าปากหาหวอดๆ อยู่
 นั้นแล้ว อาจารย์เองก็คงไม่ไหว เพราะสะบักสะบอมมาเต็ม
 เที้ยดเช่นกัน อายุก็มากแล้ว ส่วนคีธดื่มจัดมาตั้งแต่ตอนเย็น
 แล้ว ทุกครั้งที่เขาดื่มจนได้ที่ ช่างเดินเข้ามาเหยียบเขาก็ไม่มีวัน
 รู้ตัว”

คืนนี้ อิสซาเบล ดูเหมือนจะกลายเป็นผู้บงการทั้งหมด
 โดย ดร.สแตนลีย์ ก็นั่งฟังอยู่เฉยๆ ดวงตาทั้งคู่ของหัวหน้าคณะ
 เห็นชัดว่าหรีปรีอแทบจะลืมไม่ขึ้น ถ้าจะมีกระฉับกระเฉงแข็งแรง
 อยู่ก็เห็นจะเป็นหมอเบลคนเดียวเท่านั้น ในคณะนายจ้างทั้งหมด

“ตกลง เดี๋ยวคุณสอนให้ผมก็แล้วกัน”

เขาตอบง่าย ๆ

อิสซาเบลพยักหน้า แล้วลุกขึ้นจากวง เดินมาที่ร่าง
 ของคริสติน่าที่นอนสนิทหนึ่งอยู่ รพินทร์ตามเข้ามาด้วย ทรวดตัว
 ลงข้างๆ พอหล่อนหันไปคว้าเครื่องวัดความดันกับปรอทวัดไข้
 เขาก็โบกมือ

“เออละ ไม่ต้องสาธิตอธิบายอะไรหรอก ผมคิดว่า ผม
 พอจะเข้าใจวิธีอยู่บ้าง เป็นอันว่าผมรับหน้าที่นี้ก็แล้วกัน”

เบลยกมือเท้าเอว โคลงหัวซ้ำๆ

“จะว่าชื่อนักก็ไม่ใช่ จะว่าคตก็ไม่ใช่ แต่ที่แน่ๆ ก็คือ มี เหลี่ยมมีลูกไม้พอสมควรทีเดียวแหละคุณนี่...ทำไมคุณจะไม่เป็น ในเรื่องง่ายๆ แค่นี้ ในเมื่อแฟนของคุณก็เป็นหมอยอยู่แล้ว ที่ฉัน ขอร้องนะ ไม่ใช่อะไรหรอก คุณเป็นคนนอนไวและพักผ่อนมา บ้างแล้ว ไม่ต้องเฝ้าดูคริสตลอคคีนหรอก เพียงแค่ถ้ารู้สึกตัวก็ สังเกตเขาบ้างเป็นครั้งคราวเท่านั้น เห็นไหม ริมฝีปากเขียวซีด แดกเป็นสะเก็ดหน้าขาวยักกะศพ คุณไม่ส่งสารเขาบ้างหรือ จับตัวดูซิร้อนยังกะไฟ ฉันรู้ว่าคุณไม่อยากจะเข้าใกล้คริสโดย ไม่จำเป็น...”

ริมฝีปากของหล่อนยิ้มน้อยๆ ขณะที่จ้องหน้า

“ไม่ใช่เพราะเกลียดชังขยะแขยงหรอก แต่คุณกลัวจะ ผิดลจจะที่ให้ไว้กับผู้หญิงคนนั้นใช่ไหมล่ะ”

เขานิ่ง ยกมือขึ้นคืบสันจมูกหลับตาลง เสียงเบลกล่าว ต่อมาแผ่วเบาว่า

“ฉันขอให้คุณเห็นแก่นมนุษย์ธรรมบ้าง คนปาลักคนเป็น อะไรลงไป คุณยังวุ่นวายเจ้าก็เจ้าการ ช่วยรักษาพยาบาลได้ สารพัด ตัวเองทำไม่ได้ก็หาทางบีบบังคับให้พวกเราต้องช่วย แต่ นี่...ผู้หญิงคนนี้ พวกเดียวกับเราแท้ๆ จะต้องให้ฉันพูดใหม่ว่า วันที่คุณถูกไอ้ผีดิบนั้นล่อไปตกแหว ใครเป็นคนไต่เชือกลงไปกู้ ชีวิตคุณขึ้นมา และใครเป็นคนดูแลรักษาพยาบาลคุณตลอดทั้ง คืบบนหน้าผาตะเคียนทอง เดียวนี้ ผู้หญิงคนนั้นมาตักอยู่ใน สภาพนี้เข้าบ้างแล้ว ใจคุณจะ ‘หิน’ ลักขนาดไหน”

รพินทร์ ไพรวลย์ สะบัดหน้าสองสามครั้ง เบลดำ

เขาอย่างเจ็บแสบที่สุด ซึ่งเขาก็ไม่มีทางจะปฏิเสธหรือโต้ตอบได้เลย

“ผมรักน้ำใจพวกคุณที่ไม่ได้มีความเห็นแก่ตัว และมีความรัก ความจริงใจให้แก่พรรคพวกอย่างแท้จริง ทั้งๆ ที่ดู ผาดๆ แล้วคุณน่าจะเกลียดคริสมาก เพราะเขาเป็นคนน่ากลัว สำหรับคุณ เคยทำร้ายคุณด้วย เวลาเขาไม่พอใจขึ้นมา”

“เรื่องนั้นมันเป็นเรื่องนอกประเด็นที่จะเอามาคิดในเวลา เช่นนี้ไม่ได้ และวันนี้ฉันเองก็รุนแรงกับเขามาก ฉันตอยเขาจน สลบ ในขณะที่พวกผู้ชายจับตัวเขาไว้”

“ผมพอทราบ แล้วคุณทำไมต้องรุนแรงกับคริสถึงเพียง นั้น”

“ก็เขาเกิดปากลุ่มคลั่งที่จะวิ่งเข้าไปในทะเลไฟ เพื่อจะ ค้นหาตัวคุณนะซี ในขณะที่คุณไปนั่งกระดิกเท้าสบายใจเฉิบ อยู่อีกแห่งหนึ่งแล้ว พวกผู้ชายไม่กล้าทำอะไร ได้แต่ล็อกตัวเขา ไว้ ฉันเห็นท่าไม่ดีก็เลยคิดว่าหยุดเขาไว้ด้วยกำปั้น ยังดีกว่าที่ จะปล่อยให้เขาเข้าไปถูกไฟเผาทั้งเป็น เพราะจิตใต้สำนึกที่เป็น ห่วงคุณ รู้ไว้เสียด้วย! บางขณะคริสก็เป็นคนไร้เหตุผลเหมือน กัน เพราะเขาเป็นคนเก็บซ่อนงำอะไรต่ออะไรไว้ในใจ มัน ระเบิดออกมาเมื่อไหร่ พวกเราถึงได้รู้กัน”

รพินทร์ถอนใจเฮือก

“อิสซาเบล ความจริงคุณเป็นคนที่มีจิตใจดีเกินกว่าที่ผม คิดไว้ครั้งแรกมาก คุณเป็นคนรักเพื่อน และไม่เห็นแก่ตัวเลย”

หล่อนเอื้อมมือมาจิ้มที่อกเขา

“แต่คุณนั่นแหละ เป็นคนเห็นแก่ตัวที่สุด ไม่เกี่ยวกับเรื่องอื่น ฉันหมายถึงเรื่องความเวทนาที่จะให้แก่ผู้หญิงสักคน คุณรักผู้หญิงคนหนึ่งอยู่แล้ว ไม่มีใครเถียง แต่คุณก็ไม่มีจิตใจที่จะสงสารผู้หญิงคนไหนแม้แต่คนเดียว ทั้งๆ ที่ผู้หญิงคนนั้นก็ดีกว่าคุณที่สุด เอาแค่สงสารเท่านั้น โน! เนเวอร์!”

ประโยคหลังหล่อนยื่นหน้า แสยะปากเน้นถ้อยคำกระแทกใส่หน้าเขา

“ผมเป็นเช่นนั้นรี? อือม! ถ้าจะจริง แต่ผมก็ภูมิใจลมๆ แล้งๆ ของผม ที่จะเป็นคนเห็นแก่ตัวในแง่ที่คุณบริภาษนั้นได้ เพราะว่าความเวทนา สงสาร มันจะเป็นพื้นฐานบ่อเกิดแห่งความอะไรต่ออะไรอีกหลายอย่าง ซึ่งผมไม่ปรารถนาที่จะให้มันเกิดขึ้น”

“แยกให้ออกซิ ระหว่างความรักกับความเห็นใจ มันไม่จำเป็นจะต้องเดินทางไปด้วยกันหรอก หน้าคุณก่อนหน้านี้ที่พบครั้งแรกมันก็หล่อเหลา คมคายดีอยู่หรอก แต่ทุกวันนี้เหมือนอะไรรู้ไหม...”

เบลชี้มือไปยังก้อนหินที่แวดล้อมอยู่

“โน่น หิน! หรือมิฉะนั้นก็ไอศพธายซาก มัมมีหมื่นปีที่พวกเราเผชิญมานั่นแหละ”

รพินทร์ ไพรวลย์ เจียบกริบ ยกมือขึ้นลูบใบหน้า

“เคยได้ยินประโยคนี้บ้างไหม?”

ในความเจียบ โดยมีร่างของคริสนอนคั่นกลางอยู่ เบลแผ่วเสียงลง

“อะไร!”

“จงรักนางผู้ซึ่งอยู่ใกล้ชิดสูในขณะนี้เถิด เพราะนางผู้ที่ห่างไกลจากตาสุไปย่อมจะหลอกลวงสุ”

“ผมไม่ยึดถือสุภาษิตนั้นหรอก แต่ถือสุภาษิตว่า ‘รักกัน อยู่ขอบฟ้าเขาเขียว เสมออยู่หอแห่งเดียวร่วมห้อง’ รักแท้นั้น ต่อให้ห่างไกลกันขนาดไหน ใจย่อมถึงกันเสมอ แม้จะตายจากกันแล้วก็ตาม จะไม่มีวันทรยศขบถรัก นอกจากรักเทียมเท่านั้น”

“ถ้าฉันก็ตามใจคุณ เราจะไม่มีการพูดกันถึงเรื่องนี้อีก คุณฉลาดได้ทุกเรื่อง แต่โง่งงอยู่เรื่องเดียว ฉันจะไปนอนละ”

กล่าวจบ เบลขยับจะลุกขึ้นไปงายๆ รพินทร์คว้าข้อมือไว้

“เดี๋ยว! คุณลืมแล้วหรือ ไหนคุณว่าจะปลุกคริสขึ้นมา แล้วก็ให้ทานอาหารอ่อนๆ ก่อนจะให้ยา ชื่นปล่อยให้นอนชมอยู่อย่างนี้ อาการคงไม่ดีขึ้นหรอก”

หล่อนทำท่านึกขึ้นมาได้ เอื้อมมือมาแตะที่ไหล่เพื่อนสาวเข่าเบาๆ แล้วก็ลงปลุกอยู่นานพอสมควร เปลือกตาของคริสจึงค่อยๆ เผลอขึ้นอย่างสะลึมสะลือ

“คริส! เธอไม่สบาย กินซูปร้อนๆ เสียหน่อยนะ แล้วก็จะได้กินยา”

ดวงตาของแม่ผมทองเห็นชัดว่าหนักอึ้ง สีมแทบไม่ขึ้น แต่กระนั้น หล่อนก็ปฏิบัติตัวเป็นคนว่าง่ายดีที่สุดในตอนนี้ พอฟังได้ชัดว่าเบลพูดอย่างไร ก็พยายามจะทรงกายขึ้นนั่งอย่างยากเย็น รพินทร์ประคองหลังไว้ ขณะนั้นเอง เชิดวุธก็เดินปราดเข้ามาทันที แต่ก็ต้องกระโดดกลับไปโดยเร็ว เมื่อเบลสั่งให้ไปอุ่นซูปรอง

“ผมคิดว่าจะให้กลูโคสหรือน้ำเกลือจะไม่ดีกว่าหรือหมอ? ทำทางคริสจะไม่มีแรง และคงไม่ต้องการอาหารใดๆ ทั้งสิ้น ขึ้นกินอะไรเข้าไปแล้วอาเจียน มันจะยิ่งไปกันใหญ่”

“เดี๋ยว ทดลองดูก่อน ถ้าเขากินไม่ได้ หรือทำอะไรไม่ได้เลย ก็เห็นจะต้องกลูโคสหรือน้ำเกลือ นั่นแหละ ไม่อยากให้โดยไม่จำเป็น ประเดี๋ยวอาจารย์จะตกใจ”

“เชื่อผมเถอะเอาวิธีสะดวกที่สุด และได้ผลที่สุด ดีกว่าคนไม่สบายและอยากจะนอนขนาดนี้ คุณจะปลุกขึ้นมาให้กินอาหารผมว่ามันคงไม่ถูกเรื่องหรอก อาหารทางเส้นเลือดจะช่วยให้ฟื้นตัวได้เร็วที่สุด”

“ไหนว่าไม่มีความรู้ในเรื่องแพทย์ยังงี้ล่ะ?...”

หล่อนอดดึงไม่ได้

“เอา! จะเอาอย่างงี้ก็ได้ พรุ่งนี้คุณจะได้บังคับกลูโคสให้เขาได้เขาต่อไป แต่ถ้าคริสหล่นลงมาตายละก็...”

“ไม่ต้องห่วง ผมรับผิดชอบเอง เราจะดูแลอาการของเขาอีกครั้ง ถ้าเห็นว่าไม่ไหวก็เห็นจะต้องให้พักต่อ”

พร้อมกับบอก รพินทร์ประคองคริสซึ่งพูดอะไรยังไม่รู้เรื่องนัก เพราะความงัวเงีย ให้นอนลงตามเดิม กระชับข้างหู

“จากรพินทร์ เรียกคริส ได้ยินตอบด้วย”

“ฉันได้ยินคุณ คุณอยู่ที่ไหนนะ?”

แม่ผมทองพิมพ์คำตอบอย่างเลื่อนลอยเหมือนคนเคลิ้มฝัน และตกอยู่ในห้วงภวังค์

“อยู่ที่นี่ ใกล้ๆ คุณตรงนี้แหละ”

“แล้วฉันอยู่ที่ไหน?”

“อยู่พร้อมหน้ากับพวกเราทุกคน คุณไม่สบายนะ รู้ตัวไหม?”

“ฉันสบาย กลับสบายดี ไม่อยากตื่นอีกแล้ว”

“คุณต้องตื่นเมื่อแสงตะวันขึ้น เราจะเดินทางกันต่อไปเพื่อขึ้นไปเห็นสระอันสวยงามบนยอดเขา มีสระโบกขรณี มีหงส์ดำ หงส์ขาวลอยฟ่อง และที่นั่นจะมีเทพบุตรใจดีรอคอยคุณอยู่ด้วย”

ริมฝีปากอันแห้งผากนั้น มีรอยยิ้มน้อยๆ

“ดีจัง ฉันอยากเห็น...ฉันจะตื่นเมื่อแสงตะวันขึ้น”

“หิวไหม?”

“ไม่”

“เพราะฉะนั้นคุณจะต้องได้รับน้ำเกลือเข้าใจใหม่ มิฉะนั้นคุณอาจไม่ได้ตื่นอีกแล้วก็ได้”

“ก็ดีซี หลับนิรันดร์ ปัจจุบันไม่มีอีกแล้ว คิดมานานแสนนานว่า เมื่อไหร่พรุ่งนี้จึงจะไม่มีสำหรับฉัน”

เบลเตรียมน้ำเกลือเสร็จเรียบร้อยในขณะที่เขาหลอก
พูดอยู่ริมหูในภาวะเคลิ้มนั้น รพินทร์พยักหน้า เบลก็แทงเข็มเข้าเส้นเลือดที่แขนทันที หล่อนอาจผสมอะไรต่ออะไรเข้าไปบ้างเพื่อให้คนป่วยฟื้นคืนตัวและมีกำลังโดยเร็วที่สุด

คริสไม่มีความรู้สึกเลย ในขณะที่เข็มแทงเข้าเส้นเลือด เซดวุธประคองกระป๋องชูปมาพร้อมกับสแตนลีย์ และคีธ ซึ่งพากันมามุงดูอยู่ด้วย แต่เบลเอานิ้วแตะริมฝีปาก เชิงให้ทุกคน

เงียบสงบ และทำบุญไปให้เชิดชูนำกระป๋องซูปออกไปก่อน คีธกับสแตนลีย์พอเห็นสภาพนั้นเข้าก็ตกใจ

“อย่าห่วงเลยคะ อาจารย์ คีธด้วย! ไม่มีอะไรมากหรือนี่จะเป็นวิธีเดียว ที่จะเรียกพลังกำลังของคริสให้กลับคืนมาโดยเร็วที่สุดขณะนี้เขากำลังสะสมสะสมไม่คอยจะได้สตินักหรรออันเดอร์ ชับคอนเซียส! รพินทร์กำลังหลอกพูดชักถามอะไร ถ้ายังหลอกอยู่แบบนี้ ประเดี๋ยวมีอะไรในใจก็บอกออกมาหมด”

ขณะพูดหลอนซ้ำเลื่องค้อนไปทางพรานใหญ่ ส่วนเชิดชูชีไปมาทางกระป๋องซูปที่อุ่นด้วยแอลกอฮอล์ส่งควันกรุ่น รพินทร์ตีไปให้นายทหารหนุ่มจัดการกินเสียเอง หรือมิฉะนั้นก็วางอยู่ตรงนั้นแหละ

“เอาอย่างนี้กันนี่คือนี่ เห็นแล้วไม่สบายใจเลยแฮะ”

หัวหน้าคณะกระซิบ

“เป็นหน้าที่ของรพินทร์บ้างแล้วคะ ที่จะต้องคอยดูคริสคินนี้ ตอบแทนให้แก่ครั้งหนึ่งที่คริสเคยอดหลับอดนอนเฝ้าเขามาแล้ว เอ้า! คีธ เอาถุงน้ำเกลือนี้แขวนเข้ากับรากไม้ที่ห้อยลงมานั้นหน่อยซิ ระวังให้มันคงอย่าให้มันหล่นลงมาเสียละ”

หมอเบลสั่ง ทุกคนปฏิบัติการช่วยเหลือในทันทีเท่าที่จะช่วยกันได้

ปิดพลาสติกที่ทับเข็มที่ปักเข้าเส้นเลือดเรียบร้อยแล้ว เบลก็บอกให้หัวหน้าคณะ คีธและเชิดชูถอยออกมา

“เอาละ สำหรับพวกเราพักผ่อนกันได้แล้ว หน้าที่ดูแลคนป่วยกับเวรยาม เป็นของพรานใหญ่กับคนของเขา ฉันเองก็แทบจะยืนไม่ติดอยู่แล้ว”

แล้วหลอนก็บอกกับรพินทร์เชิงกำชับว่า

“ดูแลให้ดีนะ อย่าให้เข็มหลุด ประมาณตีหนึ่ง ก็คงจะหมด เพราะให้แค่ 500 ซี.ซี. เท่านั้น คุณจะนอนก็ได้ แต่อย่าง ที่บอกแล้วขอให้นอนไว้น้อยเท่านั้น ไป! ไปชนเครื่องนอน สับปะรังเคของคุณมาที่นี่ เป็นสุภาพบุรุษมาแล้ว ก็ขอให้ เป็นให้ตลอดชีวิต”

พรานใหญ่ปฏิบัติตามโดยดี ลูกขึ้น

“ปากคุณจืด อร่อยเหาะดีเหลือเกินนะ ตลอดทั้งวันและคืนนี้ หมอเบล”

“ก็พูดแต่ในเรื่องไร้สาระที่ดูว่างเง่ามานานแล้วนี่ ขอพูดให้มันแทงใจดำคนเลียมั่งซิ จะได้รู้จักไว้ คุณเห็นฉันเป็นยังงั วัตถุแห่งความใคร่ประการเดียวเท่านั้น”

รพินทร์ก็มึนศีรษะคำนับให้ ไม่ต่อล้อต่อเถียงอะไรอีก เดินไปยังบริเวณที่เคยอาศัยนอนของเขาทันที เตรียมขนเคลื่อนย้ายของมา...

ฝ่ายนายจ้าง ด้วยความอ่อนเพลียขีดสุด ต่างลงนอนกันแล้ว เชิดชูนั้นมีอาการผุดลุกผุดนั่ง ชะเง้ามองข้ามตัว สแตนลีย์และเบลไปยังคริสติน่าอย่างกังวลห่วง แต่คงจะมีการพูดจาหรือกำชับสั่งอะไรไว้แล้วจากเบล เขาจึงยอมเอนกายลงนอนที่เก่า ไม่ได้เคลื่อนย้ายมานอนอยู่ทางด้านแม่ผมทองซึ่ง บัดนี้สงบนิ่งอยู่ในอาการเดิม

รพินทร์เดินมาปิดกายอย่างเมื่อยขบยื่นมองฝ่าความมืด

ไปรอบด้าน เหมือนจะเข้าฉานอ่านเหตุการณ์ในราตรีนี้ ว่ามันจะมีสัญญาณร้ายใดๆ บ้างหรือไม่ เสียงคุยกันซุบซิบ ถ้าจะแว่วมาบ้างก็มีเพียงจากกลุ่มของพวกลูกหาบที่จับกลุ่มนอนกันอยู่เป็นหย่อมๆ แวดล้อมคณะของฝ่ายนายจ้าง โดยแยกออกเป็นสามจุดดักไว้หมดทั้งสามทิศ โดยไม่จำเป็นจะต้องกำหนดที่หมาย หรือบอกเตือนกันเลย เพราะพวกนี้ชำนาญการรู้ดีอยู่แล้ว

เกิด เสย จัน และบุญคำสมุนคู่ใจทั้งสี่ของเขา ทำหน้าที่ชนิดนี้แทนเขาได้เป็นอย่างดีที่สุด

แล้วก็รู้สึกได้ว่า มีใครคนหนึ่ง ย่องเข้ามายืนอยู่เบื้องหลังเขา แม้จะไม่ต้องหันมามอง สัญชาตญาณเคยชินก็สามารถบอกได้ทันที เพราะเคยชินกันมานาน

“มีอะไรหรือบุญคำ?”

เขาถามขึ้นเบาๆ

“ป่าว! เห็นนายยืนเหงาๆ อยู่คนเดียวก็เลยมาดูว่านายจะกระโดดเขาตายเมื่อไหร่ จะได้คอยจุดชาไว้ก่อน”

“อดทะเล้งไม่ได้นะเรา ไปนอนเสียทีไป และบอกทุกคนให้หลับให้สบายที่สุด บนนี้และคีนี่เชื่อว่าคงไม่มีอะไรหรอก”

“บุญคำยังไม่่วงหรือ ตอนนี้นายแอบงีบเมื่อตอนบ่ายนะ บุญคำก็แอบไปนอนหลับเหมือนกัน แหม่มคริสเป็นไงมั่งละนาย เห็นต้อง ‘เติมน้ำมัน’ ต่อสายเข้าเส้นเลือดเหมือนนายกะไอ้เอ็งในคราวนั้นไม่มีผิด แล้วก็มัวแต่ฟุดฟิดไฟตกกะไดขาหักอยู่ทั้งกลุ่ม ไอ้คำฟังออกมั่ง ไม่ออกมั่ง แต่ไม่ออกเสียมากกว่า”

รพินทร์หันกลับมาในเงาสลัว เขาเห็นตาพรานเผ่าสมุน ขวาท่อนตัวลงนั่งยองๆ กับพื้น กำลังจุดบุหรี่ใบตองแห้งของแกอยู่จึงทรุดตัวลงนั่งที่แ่งหินด้วย โยนชิปโปไปให้แก เมื่อเห็นว่าแกพยายามจะขีดไม้ขีดไฟอยู่สองสามครั้งแต่ไม่ติดสักที ตาเผ่าฉวยไปจุด

“ไอ้ที่ฟังไม่ออกก็รู้ละ แต่ไอ้ที่ฟังออกฉันยังไม่รู้เลย ไหน! ลองบอกซิ อะไรมั้งที่บุญคำฟังออก”

“โอ...ก็แปลว่า ญ ยู ก็คงแปลว่า...มึง เย ก็แปลว่า...เออ...เชื่อ ความจริงมันควรจะแปลว่าโง่ แต่โง่งนายถึงบอกว่า ถ้าจะรับคำกับนายห้างบ๊อบนั้นละก็ต้องให้ว่าแก ‘เชื่อ’ ทุกที บุญคำไม่เข้าใจ ทำไมนายห้างบ๊อบแกเชื่อนักหรือ”

จะกลุ้มแค้นกลุ้มเพียงไร รพินทร์ก็ยังพอฟ่อนคลายอารมณ์ไปได้บ้าง เมื่อมีโอกาสได้พูดคุยอะไรกับมือขวาจอมแก่นกะโหลกของเขา อดหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้ โคลงหัวซ้ำๆ

“ฉันกำลังอารมณ์ไม่ค่อยจะดีอยู่ด้วยนะบุญคำ จุดบุหรี่ยเสร็จก็ไปนอนเสียเถอะไป ชีนอยู่ซ้าก็จะถูกโป๊ก...ซึ่งแปลว่ามะเหงกที่เขกบาลเสียงดังโป๊ก เข้าใจ?”

“โน!”

บุญคำทำพองคอ เสียงห้าวๆ เหมือนฝรั่งพูด สั้นห้วนๆ หงุกหงิก

“โป๊กของนายนะมันภาษาไทย ถ้าภาษาฝรั่งพวกนั้น บุญคำได้ยินนายก็กระนะนายทหารเชิดวุธ แอบดูบั้นท้ายของหมอเบลแล้วพูดคำนี้อยู่บ่อยๆ อะไรวะ...”

ตลกโหล่นประจำป่าทำเป็นเกาหัวนิก

“อ้อๆๆ นายคือนักแกพูดกับนายเชิดวุธว่า ‘วิลล์ ยู โป๊ก เฮอร์ ทูไนท์’ นายทหารจะตอบว่ายังไง บุญคำจำไม่ได้เสียแล้ว พอได้ช่องเหมาะะบุญคำก็ถามนายทหารว่าไอ้เจ้าคือนั่นมันว่าอะไร นายทหารหัวร่อคึกๆ บอกว่าไอ้หัวเกรียนมันถามแกว่า ‘คีนี่แกจะ ‘โป๊ก’ แหม่มเบลไหม?’ เพราะฉะนั้น ‘โป๊ก’ ฟาร์ริงมันคงไม่หมายถึงการเชกบาลอย่างนายว่าแน่ๆ”

รพินทร์ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง แล้วเพิ่งจะนึกถึงสแลงสัปดนขึ้นมาได้ ช่อนยิ้มถามแกว่า

“อ้าว แล้วมันแปลว่าอะไรล่ะ?”

บุญคำยิงฟันหัวร่อฮึๆ แล้วทำมือชุกชุกเป็นความหมายให้ดู รพินทร์เอ๋อไปสับมะเหงกแต่ไม่ถูก เพราะตาเฒ่าจอมสับโตกรู้ทัน เบนหัวหลบเสียก่อน

“ภาษาอย่างนี้ บุญคำจับสำเนียงเรียนได้เร็วมากนะ แต่ที่เขาพูดกันอย่างอื่นละก็ฟังไม่รู้เรื่อง”

“โอ้ ก็ของมันชอบอยู่แล้วนี่นาย นายทหารสอนอะไรในภาษาพรรคย์ยังว่าให้ไอ้คำหลายคำแต่ห้ามไม่ให้พูดให้แหม่มสองคนนั้นได้ยิน แกบอกว่า ลูกแพ่งพูดได้ แต่ลูก ‘พิก’ อย่าไปพูดกะแหม่ม แล้วก็ห้ามไม่ให้บุญคำถามแหม่มว่าจะเอา ‘พริก’ มั่งไหม บุญคำถามว่าแหม่มกินพริกไม่ได้กระมัง แกก็บอกว่าแหม่มสองคนกินพริกพอจะได้บ้างร้อก แต่ ‘พริก’ ของบุญคำมันคงดอกเล็กๆ เหี่ยวๆ แหม่มคงไม่ชอบ...เอ๊ะๆๆ นาย! อย่าเล่นด้วยพระบาทาชิ”

ว่าแล้วแกก็ยกมือขึ้นกอดมวยเตรียมปิดป้อง เมื่อรพินทร์ยกเท้าร่ำขึ้นมาทำท่าจะดีดออกมา จอมพรานจู้ปากเบาๆ

“แหม่ม! อีตานี้ พับผ่าซิ! หัดภาษาฟาร์ริงระดับใต้สะตือแบบนี้ไปให้ดีเหอะ อีกหน่อยมนตราอาคมที่ร่ำเรียนมาเสื่อมหมดเรื่องพรรคนี้เรียนได้เร็วจริงๆ ตาคำนี แล้วก็จะวังถูกแหม่มคนใดคนหนึ่งตบให้ลั้ววัน หรือถูกไอ้ยักษ์คือนั่นบีบคอเอาอีก จันจะไม่ช่วยเลย”

“ไอนายคือนะเร็วอะ? ฮีโธ่ บุญคำเล่นกลกลืนลูกเอ็ม 16 ให้ดูหน้าตาเฉยมันก็ตาเหลือกแล้ว ไม่กล้ามายุ่งอะไรกะบุญคำอีกหรอก...นายยังไม่ได้บอกบุญคำเลยว่า แหม่มคริสแกเป็นยังงัยมั้งนะ ดูท่าทางจะไม่สบายมากไม่ใช่หรอะ? ถึงกับต้อง ‘เติมน้ำมัน’ เข้าเส้นเลือดแบบนี้”

รพินทร์ถอนใจนิดหนึ่ง ดีดกันบุหรืกระเด็นไปกระทบหินห่างออกไป แตกเป็นลูกไฟกระจาย

“ฮือม...อาการของเขาไม่ค่อยจะดีนักแต่ ‘เติมน้ำมัน’ แบบนั้นแล้วพรุ่งนี้ก็คงแข็งแรงดีเหมือนเดิม แหม่มคริสเป็นคนทรหดแข็งแรงอยู่แล้ว เชื่อว่าคงหายเร็ว”

บุญคำหันไปมองดูทางกลุ่มของคณะนายจ้าง

“แล้วนั่นพวกนั้นเขากันแกไว้ให้นอนริมสุดเลยหรอ ทำไมเขาไม่เอาไว้ตรงกลางเวลานอน”

บุญคำเป็นคนช่างสังเกต และช่างซักไซ้ยังไม่ใช่น้อยตามสันดานที่เขารู้ดีอยู่แล้ว จะปิดไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลยต้องบอกตรงๆ

“พวกนั้นเขาเพรียกันทั้งหมดนั่นแหละ คงหลับเป็นตาย

หมอบेलเขาก็เลยสั่งฉันไว้ให้คอยอยู่ใกล้ๆ หม่อมคริส คอยดูแลอาการแทนเขา ค็นี่ฉันเห็นจะต้องย้ายที่นอน ไปนอนกับหม่อมคริสไว้ทางด้านโน้น”

“อ้าว! แล้วนายเป็นหมออะไระ ถึงจะดูแลอาการของหม่อมคริสได้”

“วะ! อีตานี้ ถ้ามามากซะจริง ฉันรักษาพยาบาลไม่ได้หรอก แต่หมอบेलเขาให้ช่วยคอยดู เห็นท่าไม่ดียังไงก็ให้ปลุกหมอขึ้นมา”

แกยักคอหงิกอย่างเพ่งจะเข้าใจ

“พูดถึงหม่อมคริสแล้ว วันนี้บุญคำเห็นแล้วก็น่าสงสารดีแล้วที่นายช่วยดูแลแกมั้ง เพราะตอนที่นายเจ็บตอนตกเหวนั่นนะ ถ้าไม่ได้หม่อมคริสนายก็แย่เหมือนกัน ไหนจะได้แหวลงไปเอาตัวนายขึ้นมา ไหนจะรักษาพยาบาลนายตลอดทั้งคืนบนหน้าผาตะเคียนทองนั่น นายช่วยแกมั้งก็ดีเหมือนกัน ที่เขาที่เราบุญคำจับยามสามตาคุณแล้ว ผู้หญิงคนนี้จะไม่มีภัยอะไรสำหรับนายหรอก และถ้าภัยมาถึงนายเมื่อไหร่ แกก็คงจะช่วยนายเต็มที่เลย เท่าที่สังเกตดู สำคัญว่า นายอย่า ‘โป๊ก’ เอาแกเข้าเท่านั้น ชิน ‘โป๊ก’ นายอาจหล่นปลงไปในเหวหรือพลัดตกเขาคอหักตายเมื่อไหร่ก็ได้...”

ว่าแล้วแกก็ยานคางตัดจิริร้องเพลงเก่าๆ ตอนหนึ่งขึ้นมาพร้อมทั้งลอยหน้าลอยตาว่า

“สัญญา-สัญญา-สัญญา-สัญญา จารากน้องแนบอุรา รากเดียว...ฟามรากไม้แปรลักแม่ฮิดเดียว-ฮิดเดียว-ฮิดเดียว-ฮิดเดียว-ฮิดเดียว ยิ่งใดไม่ปองข้องเกี่ยว-ไม่เกี่ยวไม่ข้องเลย...”

รพินทร์ยิ้ม มองแกด้วยประกายตาแจ่มใสเป็นครั้งแรก บุญคำตั้งท่าหลบบาปอีก แต่เขาไม่ได้แสดงความฉุนเฉียวใดๆ ทั้งสิ้น

“ไม่เลว ร้องเพราะแต่เพลงยี่เกอย่างเดียวนะเมื่อไหร่ บุญคำทำให้ฉันมีความสุข และความหวังได้เป็นครั้งแรกสำหรับวันอันแสนจะหนักวันนี้”

แกเอื้อมมือมาบีบหน้าแกเขาไว้

“นายมีความสุข มีความหวัง ใจคำก็พลอยสุขพลอยหวังไปด้วย ก็มีเราบ่าวนายกันอยู่สองคนเท่านั้นแหละ ที่รู้ใจกัน”

คำพูดของบุญคำ แม้จะดูว่าไม่มีความหมายอะไรนัก แต่มันก็ซึมลึกเข้าไปในดวงจิตของเขา **จริงสินะ ยามนี้จะมีใครที่จะมาหยั่งซึ่งความรู้สึกจิตใจของเขาดีเท่ากับบุญคำผู้เปรียบเสมือนเพื่อนคู่ชีพ จัน เกิด และเสี้ยนนั้น จริงอยู่ตายแทนเขาได้เสมอ แต่ทั้ง 3 ก็ยังไม่มีความรู้ซึ่งเข้าถึงจิตใจเขาได้ดีเท่ากับตาเต๋าบุญคำซึ่งฉลาดกว่ามาก**

ว่าจะไม่อยากพูดคุยอะไรกับแกแล้ว แต่ก็อดไม่ได้เพราะบุญคำคลำเส้นตูด อารมณ์ของรพินทร์บัดนี้ราบรื่นแล้ว

“ไหนลองเล่าให้ฟังมั้งสิ ระหว่างที่พวกนั้นรอคอยอยู่บนเชิงเขา โดยไฟไหม้ลุกอยู่ยังทุ่งแฝก และไม่มีใครมองเห็นฉันนะ เกิดอะไรขึ้นมั้ง?”

“โห้ย! ตอนนั้นน่ากลัวมาก นาย ขนาดบุญคำเองยังคิดว่านายมีโอกาสรอดได้แค่ 1 ใน 10 เท่านั้น ตอนนั้นนายคือกับนายห้างบ๊อบ เอาเครื่องดับไฟ ใส่ชุดเหมือนพวกประดาน้ำนั่นแหละ บุกตะลุยเข้าไปช่วยพวกเราออกมา ช่วยได้แค่พวกของ

บุญคำเท่านั้น ไม่พบนาย น้ำยาดับไฟก็หมด แหม่มคริสกับ
แหม่มเบลแผ่นออกมาได้ก่อน แหม่มคริสดูยิ่งกว่าเสียอีกตอนนั้น
ไม่ยอมฟังเสียงอะไรทั้งนั้น โล่พวกบุญคำก็จะลูกหาบให้ถอยหนี
ไฟขึ้นมาบนเนินเขา บุญคำจะว่าพะวังเหลียวหน้าเหลียวหลัง
เป็นห่วงนายอยู่ ไ้พวกนั้นก็เลยยอมเดิน แหม่มคริสตวาดลั่น
ให้ถอยหนี ใครเดินไม่ทันใจแก แกทั้งผลัก ทั้งเตะ ทั้งถีบ หัว
ซุกหัวชนกันไปตามๆ กัน บุญคำยังคิดในใจเลยว่า ‘อีห่านี่มัน
ร้ายจริง!’ ยิ่งกว่าผู้ชายเสียอีก ดูท่าทางแกจะไม่ห่วงนายเลย
ตอนนั้น นับจำนวนดูพวกเราพอครบ ก็ต้อนให้หนีไฟขึ้นมายัง
กะต้อนวัวต้อนควาย พวกบุญคำก็เลยต้องวิ่งแจ้น ขึ้นอยู่ซ้า
กลัวแม่ยิงกันทะเล นายไม่เห็นตอนนั้น แหม่มคริสน่ากลัวที่สุด
บุญคำไม่เชื่อตาเลย ขนาดแหม่มเบลเดินช้าหน่อยเดียว แม่ยัง
ถีบเสียหลังแอ่น โอ้โฮ! รายนี่ บทจะร้ายขึ้นมา น่าดูแท้...”

รพินทร์เล็กคิว มีสีหน้าฉงนนิดๆ ยังยิ้มๆ อยู่

“ถึงงั้นเชียวหรือ แล้วยังงัยต่อไป?”

“พอเราขึ้นมาอยู่บนเนินเขาพ้นไอไฟมาได้หน่อย นาย
ทหารเชิดวุธ ทะเลาะกะพวกฟารังเป็นการใหญ่ บุญคำฟังไม่
ออก แต่พอเตาได้ว่าแกคงจะให้เข้าไปค้นหานายนั่นแหละ แต่
แหม่มคริสรังกระซอกตัวไว้ เลยต้องหยุดดูไฟกันที่นั่น แล้วอยู่ๆ
ต่อมาอีกพักใหญ่ เกิดอะไรขึ้นก็ไม่รู้เหมือนผีเข้างั้นแหละ แหม่ม
คริสเองนั่นแหละ ร้องกรี๊ดๆ เรียกชื่อนายเอ็ดตะโรขึ้นมา แล้ว
วิ่งลงจากเนินเขาจะเข้าไปในทุ่งไฟข้างล่าง...เอ้อ! มันกลับกัน
ซะแล้วตอนนี้ พวกผู้ชายก็ช่วยกันตะครุบจับตัวไว้มัน ตอนนั้น
บุญคำดูแหม่มคริสจะไม่ได้สติ ไม่ก็บ้าไปชั่วขณะ พวกผู้ชายตัว

โตๆ นายทหารรี นายคี่รี นายห้างบ้อบงี้ สามคนยังจับไว้แทบ
ไม่อยู่ แม่ตื่นสะบัดอยู่พราดๆ ก็อีตอนนั้นเองที่แหม่มเบลนม
โตนั่นวิ่งเข้าไปข้างหน้า ต่อยโครมเข้าให้ที่ปลายคาง แหม่มคริส
ก็เลยร่วงลงไปนอนนิ่ง นับ 10 ไม่ลุก ช่วยกันพยายามกันอยู่
พักใหญ่ดูเหมือนแหม่มเบลจะจับฉัดยาต่อนที่ยังสลบอยู่นั้นด้วย
พู่หญิงฟารังสองคนนี่มันมีอะไรแปลกๆ นะนาย คนหนึ่งบ้าขึ้น
มา อีกคนหนึ่งสติดี คนหนึ่งแข็งแรงเด็ดขาดขึ้นมา อีกคนหนึ่ง
จะป้อแป้ บุญคำเห็นแหม่มเบลผอมแดงนั้นไม่เห็นดูร้ายอะไรสัก
นิด แต่อีตอนต่อแหม่มคริสคว้าไป ตอนนั้นยังกะนักมวยแชมป์
โลกเลย ผลัวะเดียวม่อยกะรอก ตามปกติแล้วแหม่มเบลกลัว
แหม่มคริสจะตายไป ดีแต่เดินย้ายตะโพก ขาอ่อนเบียดกัน
เอี้ยดๆ แต่บทจะดุขึ้นมาบ้างก็น่าดูเหมือนกัน เกินเชื่อเลย”

จอมพรานนั่งเบิกตาฟังลูกน้องเขาเล่าอย่างฉงนๆ-ระคน
ประหลาดใจ เขาเพิ่งจะได้รายละเอียดเอาเดี๋ยวนีเองจากคน
ของเขาเอง เพราะเพิ่งมีโอกาสได้พูดคุยกัน เสียงตาคำบอกต่อ
มาว่า

“อะไรๆ มันค่อยดีขึ้น ก็ตอนที่ทุกคนได้ยินเสียงวิทยุเรียก
จากนายนั่นแหละ”

“แล้วบุญคำ จัน เกิด เส่ย คิดว่าจันจะเอาตัวไม่รอดออก
มาจากกองไฟนั้นรึ?”

“โอ้ ก็นายไม่ให้สัญญาณอะไรออกมาเลย วิทยุก็มีอยู่
กะตัว จะบอกมาสักนิดก็ได้ บอกกรงๆ นึกว่าสุกเป็นไก่อบ
ฟางไปแล้วเหมือนกัน ต่อให้เชื่อมีอนายสักขนาดไหนก็ตาม”

“ฮือม! ก็บอกแล้วว่ามันเป็นความผิดของฉันเองที่ไม่ให้เสียงใดๆ มาเลย เพราะไม่นึกว่าพวกนั้นจะเข้าใจว่าฉันหนีไฟไม่รอด โง่ขนาดไหนจะยอมให้ไฟคลอกตาย ถ้าบุญคำฉลาดลัคนิด ช่วยพูดปลอบใจพวกนั้นไว้ว่า ถึงอย่างไรเสีย ฉันก็ต้องเอาตัวรอดออกมาได้ เขาก็จะไม่ต้องเป็นห่วงกันถึงขนาดนั้น”

“ก็บุญคำก็จะไ้พวกนั้น นึกว่านายเหลือแต่กระดูกไปแล้วนะซี ถึงได้นั่งหน้าแข้งกันอยู่...”

แก้ว ดูบุญหรือไบตองแห้งจนกึกแดงอยู่วบบๆ นั่งเอามือกอดเข้า

และระหว่างที่เขาที่นั่งเอามือลูบเส้นผมอยู่ แกกก็เอ่ยเป็นงานเป็นการต่อมาว่า

“นี่ นาย บุญคำว่าจะหาหรืออะไรก็จะนายหน้อย เกือบลืมนไปแล้ว เพราะมียุ่งๆ แทรกเข้ามาสารพัด”

“อะไร?”

“นายพอนึกออกไหม ที่ทุ่งแฝก ก่อนที่เราจะมาจุดไฟเผาหญ้าเพื่อตัดทางไล่ให้ไอ้ควายป่าฝูงใหญ่ฝูงนั้นป้ายหน้าแล่นไปทางอื่น ไม่วิ่งเข้ามาเหยียบเบรานะ?”

“ฮือม ทำไม?”

“พวกมันหากินอยู่หลังเนินเขาเตี้ยๆ ลูกหนึ่ง ทางด้านขวามือของเรา ขณะที่เราย้ายหน้ามายังเนินเขาลูกนี้ นายว่าทำไมไอ้ทรพีเขาโง่งนั้บร่อยๆ ตัวพวกนั้น มันถึงเกิดการแตกตื่นแล่นกันป่าราบไปหมด”

รพินทร์เงยหน้าขึ้นทันที เขาก็เพิ่งจะมานึกออกเอาเดี๋ยวนี้องเหมือนกันเมื่อลำดับภาพย้อนหลังไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา

“ใช่ มันคงจะต้องตกใจอะไรสักอย่าง ไม่งั้นไม่หือกันมาอย่างนั้นหรอก”

“แล้วนายว่ามันแตกตื่นอะไรล่ะ?”

เขาขมวดคิ้ว นิ่งคิด แล้วสั่นหน้า

“ไม่รู้เหมือนกัน เดาไม่ออก แล้วบุญคำว่ามันตื่นอะไรล่ะ?”

“ตอนนี้เรายังเข้าเขต ‘นรกดำ’ แล้วนะนาย”

“ก็ใช่ะซี แล้วยังง?”

บุญคำหัวร่อเสียงแปร่งอยู่ในลำคอ

“เราก็ผ่านนรกดำกันมาก่อนแล้ว มันมีอะไรที่เราเดาหรือคิดไปไม่ถึงหลายๆ อย่าง มหิงสาแตกตื่นอะไร นายลองเก็บเอาไปคิดก็แล้วกัน บุญคำเองก็ยังคงคิดไม่ออกตอนนี้ แต่ก็คิดอยู่ตลอดเวลา ไอ้สัตว์ดุร้ายรวมฝูงอยู่หลายๆ ตัวแบบนี้ มันเคยกลัวอะไรที่ไหน แต่ตอนนี้มันตกใจกลัว ถึงได้เผ่นกันควบตะบึงไปทั้งฝูง”

รพินทร์ เอานิ้วชี้ขมับทั้งสองข้างของตนเอง พึมพำ

“ถ้าฉันจำไม่ผิด นายห้างบ๊อบเขาก็คงถามฉันในขณะที่เราจุดไฟที่ทุ่งแฝกเป็นมานานกั้ไว้ เพื่อไม่ให้พวกมันวิ่งมาเหยียบเราเหมือนกัน เขาถามว่ามันแตกตื่นอะไร ตอนนั้นฉันก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน จะว่าโดยอิทธิอำนาจ หรืออุบายของไอ้ผีดิบมันตรัยที่จะหาเรื่องให้กองทัพควายเหยียบเรา ก็ไม่น่าจะเป็น

ไปได้เพราะมันบังคับได้แต่เฉพาะโหล่งข้างเท่านั้นเท่าที่เราเห็น ๆ กันมาแล้ว...แต่มันจะเกิดขึ้นจากอะไร ก็อย่าไปคิดให้หนักสมองเลย บุญคำไปนอนเสียเถอะ”

สมุนเฒ่ามือดีของเขาลุกขึ้น แต่แล้วก็ชะงักเมื่อรพินทร์ ทักมาว่า

“อ้อ! เดี่ยว!...ก่อนเข้านอนคืนนี้ เตรียมผ้าพลาสติก สำหรับกันฝนไว้ด้วยนะ มันอาจตกกลางดึกก็ได้”

“ฝน!”

ตาเฒ่าร้อง ทำหน้าแปลกใจ แล้วหัวเราะ

“ฝนที่ไหนกันนาย ป้าออกแห่งตลอดทั้งปีทั้งชาติแบบนี้ ขนาดแหล่งน้ำเรากียังหาไม่ได้เลย บุญคำรู้ว่าที่นายพยายาม จะไต่ขึ้นทางปีกด้านซ้ายของเขานกแร้งหรือนกอินทรีนี่นะ นาย ต้องการจะไปหาน้ำบนนั้น น้ำของพวกเรามันร่อยหรอลงไปเต็ม ที่แล้ว ถ้าพรุ่งนี้ไม่พบ น้ำก็หมดเกลี้ยงแล้ว”

บุญคำรู้ทันอ่านความคิดเขาได้กว่าครึ่ง จากคำพูดของแก แม้จะไม่ถึงขนาดงายในยุคนั้นก็ตาม อาศัยที่ร่วมชีวิตใน ปากันมานาน

“ฉันก็มองไม่เห็นเค้าเลยว่ ฝนจะตกในคืนนี้ แต่บางที เราก็ต้องเชื่อพวกฝรั่งมันเหมือนกัน พรอคพวกมันที่ควบคุมการ เดินทางอยู่บนฟ้าเหนือหัวเราขณะนี้ วิทูลงมาบอกพวกข้าง ล่างเมื่อตอนบ่ายนี้ว่า อาจมีฝนตกในคืนนี้ได้ พวกนั้นมีเครื่องมืออ่านดินฟ้าอากาศได้แม่น”

“ตู่ย!...บุญคำไม่เชื่อกันหรอก ถ้ามันมีเครื่องมือดีเหนือ กว่าเทวดาฟ้าดิน ป่านนี้มันก็รู้แล้วว่า เรือบินของพวกมันตกที่ ไหน ไม่ต้องมาจ้างพวกเราให้มาเดินหาแบบนี้หรอก พนันกะ บุญคำก็ได้ว่า ไม่มีทางที่ฝนจะตกคืนนี้ และเราต้องอดน้ำแน่ ถ้าพรุ่งนี้ฝนขึ้นไม่ถึงยอดเขา ตรงหัวปีกด้านซ้ายของไอ้เขาอีแร้ง นี่”

“เอาเถอะ ถึงบุญคำจะเชื่อยังไง ก็ทำตามที่ฉันบอกไว้ ก่อนก็แล้วกัน เพื่อฝนมันตกลงมาก็ได้เตรียมกันทัน ไม่ต้องมา ชลุกชลักอยู่”

“ด้าย! ตามใจนาย”

แกบอกอย่างง่าย ๆ แล้วก็เดินผละไปจัดการแก้อ้อเอาผ้า พลาสติกออกมาเตรียมพร้อมไว้ พลาบบ่นอะไรเริ่มงำ

รพินทร์คว่าได้กระสอบป่านปูนอนของเขา เป็หนู หัวและไรเฟิล เดินหัวตรงไปยังบริเวณที่แม่เคมีฟิสิกส์ผสมทอง ประจำคณะนอนอยู่ด้านหนึ่งเป็นเบลซึ่งนอนหลับไปแล้วส่งเสียง กรนเบา ๆ เขาปุกระสอบป่านลง วางเป้ลงแทนหมอน ไรเฟิล แนนอยู่ข้างกาย แล้วทรุดตัวลงนั่งชะโงกหน้าไปคูที่ปลายเข็ม น้ำเกลือ ซึ่งเบลเลียบบ และใช้พลาสติกปิดไว้ที่หลังแขนของ คริส

จะเป็นเพราะคนป่วยยกแขนขึ้นมาวางประสานกันไว้บน ทรวงอกหรือการเคลื่อนไหวอย่างไม่รู้ตัว ขณะที่หลับอย่างใด อย่างหนึ่งไม่ทราบได้ จากแสงตะเกียงแบตเตอรี่ติ่ม ๆ ที่เปิดตั้ง

ไว้ เขารู้สึกว่าเข็มจะหลุดจากที่ปักเอาไว้ จอมพรานใช้ไฟฉาย
ประจำตัวส่องดูทันที และมันก็จริงอย่างว่า เข็มหลุดและหยด
น้ำเกลือซึมอยู่นอกผิวหนังของหล่อน จะปลุกเบลก็เกรงใจเพราะ
เห็นหลับสนิทไปแล้ว ขนาดทดลองเอื้อมมือไปแตะเข่าเบาๆ
ที่ไหล่ แม่ผมแดงยังไม่รู้สึกตัว จึงจำเป็นที่จะต้องจัดการด้วย
ตนเอง

แล้วเขาจะจัดการอย่างไร แทะเข็มเข้าเส้นเลือดใหม่อีก
ครั้ง โดยที่ไม่บอกให้หล่อนรู้ตัว และวางแขนไว้บนทรวงอกเช่น
นี้ มันก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้

“คริส...”

เขาจ่อริมฝีปากที่ริมชอกหูหล่อน กระซิบเบาที่สุด
เปลือกตาของหล่อนเด่นพลีวเป็นระลอกอีกครั้ง

“ฮู อาร์ ยู?”

“คนที่คุณเคยบอกว่าอำมหิต ใจหิน ใจดำที่สุด”

คริสติน่าลืมตาขึ้นอย่างยากเย็น พบใบหน้าที่กำลังมอง
อยู่ก่อนแล้ว หล่อนมองนิดหนึ่ง แล้วเลยขึ้นไปบนท้องฟ้าดำมืด
ประดับไปด้วยจุดทองแห่งดวงดาว

“คุณมาทำอะไรที่นี่?”

“เข็มน้ำเกลือของคุณหลุด และผมจะต้องแทงเข้าเส้น
ใหม่”

“กรุณาไปให้ห่างๆ ฉันได้ไหม?”

“โปรดเถอะ คริส เห็นแก่สวรรค์...”

“ไม่มีสวรรค์สำหรับฉัน”

หล่อนกระซิบเลื่อนลอยอยู่เช่นนั้น ตาคงจับอยู่ที่ดาว

“ถ้าเช่นนั้น ก็เห็นแก่ผม-นายรพินทร์คนนี่”

“เก็บความกรุณาห่วงหาอาทรของคุณไว้ให้กับคนอื่นเถอะ
สำหรับฉัน โน!”

รพินทร์ถอนใจลึก เขาตั้งใจเด็ดขาดแล้วที่จะไม่ปลุกเบล
ขึ้นมา และจะต้องทำหัวใจอันชากระดังหามังเมินของคริสติน่า
ให้อ่อนโยนลงให้ได้ ทอดกายลงนอนข้างๆ หล่อน วางมือ
อบอุ่นลงบนหลังฝ่ามือของหล่อนที่ประสานกันอยู่บนอก แล้ว
บิ๊บเบาๆ

“คุณกำลังมองดูท้องฟ้านะ”

“ใช่”

“เห็นอะไรบ้าง?”

“ดาว”

“ลองนับดู มีกี่ดวง”

“นับไม่ถ้วน!”

“ถ้วนซิ มีอยู่แค่สองดวงเท่านั้น”

ค่อยๆ เอานิ้วแตะที่ดวงตาของหล่อนที่ละข้าง

“นี่ยังไงล่ะ เป็นดาวสีฟ้า สองประกายวาววามอยู่นี่”

หล่อนเม้มริมฝีปากอันแห้งผากลงนิดหนึ่ง แล้วปิดตาลง

เสีย

“คุณชอบบทกวีไหม?”

เขากระซิบถามแผ่วต่อไป

“พรานป่าใจดำอย่างคุณรู้จักบทกวีด้วยรึ?”

“จะฟังไหม?”

“ลองดู”

*"My love is a lotus blossom,
Her breast is a pomegranate...
Her forehead is a snare of meyrú-wood,
And I am the wild bird*

*Tempted by the toothsome trap.
"ไปกระซิบข้อความนี้ กับยอดรักของคุณ!"*

*"My love, my lover,
My heart is yearning for your love
All your dreams,
I tell you: "Look, they have come true"*

คริสติน่าน้ำตาคลอ พลิกตะแคงตัวไปทางด้านขวา และ
ลืมตาไถ่ขึ้นดูแล้วยิ้มฝืนๆ

"ถึงแม้มันจะเป็นเพียงบทกวี ในภวะนั้นฟังแล้วมันก็ทำให้
เป็นสุขได้เหมือนกันนะ ไม่มีความจำเป็นอะไรที่คุณจะต้องมา
หลอกฉัน นี่หรือพรานไพร มิน่าละ ฉันไม่สงสัยเลยว่า ทำไม
ผู้หญิงคนไหนอยู่ใกล้ชิดคุณถึงจะไม่หลง คุณซ่อนความงามใน
ทางอารมณ์ไว้อย่างมิดชิดที่สุด ภายใต้กรอบหน้าป้าเถื่อน ทมิฬ
หินชาติ...เออละ จะปักเข็มให้ฉันใหม่ก็เอา ฉันยอมแล้ว"

กล่าวจบ หล่อนก็ยื่นแขนให้เขาโดยดี

รพินทร์ ไพรวลย์ ลอบถอนใจออกมาอย่างโล่งอก
ค่อยๆ บรรจงเลือกปลายเข็มเข้าไปในเส้นเลือดของหล่อนจน
ได้ที่ ตลอดเวลาคริสติน่านอนมองดูเฉพาะใบหน้าเขาเฉย พอ

เสร็จเรียบร้อยก็ใช้พลาสติกปิดทับไว้เอาไว้แต่ริมฝีปากตัวเอง
แล้วแต่ลงไปบนหน้าผากหล่อน

"พยายามอย่าให้เข็มมันหลุดอีกน้องสาว แล้วก็หลับเสีย
พรุ่งนี้จะมีสำหรับคุณ!"

"ขอบคุณสำหรับความพยายาม ฉันเพิ่งจะได้เห็นความ
อ่อนโยนนุ่มนวลอย่างแท้จริงของคุณเดี๋ยวนี้เอง และขอบคุณ
สำหรับกวีทั้งสองบทนั้น แมว่ามันจะเป็นความเท็จก็ตาม โดย
เฉพาะบทหลัง..ก๊าดไนท์!"

จากนั้น หล่อนก็หลับตาลง และพลิกกายนอน
หงายวางแขนราบกับพื้นตามเดิม ระเบิดระว่างไม่ให้เข็ม
หลุดอีก

108

.....
เพราะใหญ่สับเทอดูหล่อนอยู่เบียบ ๆ ในลักษณะ
ครึ่งนั่งครึ่งนอนของเขา แม่นักเคมีฟิสิกส์
สาวของคนอยู่ในอาการสงบ ลมหายใจสม่ำเสมอ

เขาใช้หลังมืออังที่ชอกคอแล้วเบา ๆ จุนกฏุมิในกายของ
หล่อนสูงเล็กน้อย แต่ไม่น่าจะผิดปกติเกินไปนัก จับชีพจรที่
ข้อมือ ประมาณ 70 ครั้งต่อนาที

ทุกสิ่งทุกอย่างควรจะเรียบร้อย และไม่น่าจะเกิดเหตุ
ฉุกเฉินใดๆ ขึ้นอีกเกี่ยวกับอาการของแม่ผมทอง ระหว่างที่
เขาแตะชอกคอและจับชีพจรที่ข้อมือ หล่อนนิ่งเฉย ไม่ได้เปิด
เปลือกตาขึ้นอีกเลย มองห่างตัวไกลออกไป เบล ดร.สแตนลีย์
คีธ และเชิดวุธ ทุกคนหลับสนิทกันหมดด้วยความเหน็ดเหนื่อย
อ่อนเพลีย

จัดการดึงผ้าห่มหนาผืนใหญ่ของคณะ ให้มาคลุมร่างกาย
ของหล่อนจนมิดชิด ตนเองถอยห่างออกมาประมาณ 1 ศอก
แล้วก็เอนกายลงนอน คีระปะพาดเบ้หลังใช้แทนหมอน ตั้งใจว่า
จะหลับตาลง แต่มันก็ยังคงลืมค้ำสว่างโพล่งอยู่เช่นนั้น ทอด
เหม่อลอยขึ้นไปบนท้องฟ้าดำมืด สะพร่างพราวไปด้วยดวงตา
สวรรค์ นี่เขาเองก็กำลังนับดาวอยู่เช่นกัน

เป็นครั้งแรกแห่งชีวิตของพรานไพรเช่นเขา ที่ไม่อาจข่ม
จิตให้หลับลงได้ ทั้ง ๆ ที่แต่ไหนแต่ไร จากการที่ฝึกหัดมาจนเคย
ชินนั้น เขาสามารถจะสั่งประสาทสมองของตนเองได้ราวกับตั้ง
นาฬิกา จะให้หลับเมื่อไหร่ ตื่นเมื่อใด ได้ทั้งสิ้น แต่มาคืนนี้มัน
เหลือระดับหลับไม่ลงจริง ๆ

ใจครุ่นคิดฟุ้งซ่าน พะวงนึกไปถึงความรัก ความหลัง
ปานฉะนี้ เธอผู้นั้นอยู่ที่ใด ในภาวะไหน หรือว่าจะ
ตัดสวาทขาดอาลัยสลัดรพินทร์ ไพรวลย์ผู้นี้ออกจากหัวใจ
เสียแล้ว...เขาจะไม่โทษเธอเลย ถ้าหากเหตุการณ์มันจะเป็น
ไปเช่นนั้น และก็ควรจะเป็นเช่นนั้นด้วย ผู้หญิงคนไหน...
ต่อให้รักแสนรักปานใด จะมามัวตั้งตาคอยการกลับคืนมา
ของเขาอีก ในเมื่อเขาผละจากมาอย่างไม่มีความหวังที่จะ
ได้กลับคืนไปอีกแล้วเช่นนี้

นี่มันเป็น 'กรรมเก่า' แท้ ๆ ที่เดียว และดาริน วรา-
ฤทธิ์ ผู้นั้น จะล่วงรู้ถึงแก่นแท้จริงใจของเขาบ้างหรือไม่
หนอ

หล่อนอาจโกรธ แล้วเลยพาลเกลียดเขาไปเลยก็ได้ที่ผิด
คำมั่นสัญญา รับปากกันไว้อย่างนั้นเหมาะ ว่าเขาจะต้องไปพบ

หล่อนให้ได้ ณ วันเกิดที่ผ่านมานั้น แต่แล้วตัวเขาเองก็ต้องมา
เดินดงชมชานบอบซ้ำทั้งกายใจอยู่อย่างขณะนี้ มันเป็นลิขิตชีวิต
ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ แต่อะไรเล่าที่จะทำให้หล่อนมาเข้าใจเขา
ได้

เพียงแต่จดหมายฝากลาไว้สั้นๆ มอบให้คุณอำพลไว้
นั้นนะหรือ เขาไม่แน่ใจว่ามันจะให้ความกระจ่างแก่หล่อนได้
เพียงพอ

“ลืมนิพนธ์คนนี้เสียเถิด คุณหญิง คิดเสียว่าทุกสิ่งทุก
อย่างที่ผ่านมามันเป็นแต่เพียงความฝันก็แล้วกัน แต่สำหรับ
ผม ก็จะขอรักมันคงต่อคุณหญิงเช่นนี้ตราบลมหายใจช่วงสุด
ท้าย”

ริมฝีปากของเขาขมุกขมิบ กระซิบข้อความนั้นกับหมู่ดาว
“อยากจะให้นายหญิงของผม ลืมผู้กองจริงๆ จังหรือ
ได้ยินเสียงหัวใจของผู้กองร่ำร้องภาวนานัก?”

ดาวตอบมา แต่เสียงเหมือนแงซาย
และด้วยประสาทที่ตื่นพร้อมมูลเช่นนั้น เขาแยกออกว่า
นั่นคือจิตใต้สำนึกของตนเอง

“นั่นไม่เป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุดหรอกหรือ?”

“ถูกต้องยังงัย?”

“ก็ให้ฉันทนทุกข์เวทนาปวดร้าวทรมานใจไปคนเดียว ดี
กว่าที่เราจะต้องมาทรมานด้วยกันทั้งสองฝ่าย”

“ถ้าฉันก็รู้สิ ว่าอีกฝ่ายหนึ่งก็ตกอยู่ในห้วงทุกข์ทรมาน
เช่นกัน”

“ก็คงเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น นานไปก็คงจะเลือน
ไปเอง”

“รู้จักนายหญิงของผมดีแล้วหรือ ที่คิดเช่นนั้น?”

**รพินทร์ถอนใจ แล้วหลับตาลง ไม่อยากจะโต้เถียง
กับอะไรที่ซ่อนเร้นอยู่ในหัวใจตนเอง**

คุณพระช่วย! มันไม่ใช่อนุสติหรือจิตใต้สำนึกเสียแล้ว...
พอปิดเปลือกตาลงเท่านั้น เขาก็เห็นเจ้าของประโยคที่โต้ตอบกับ
เขา นั่งยังพันขาวอยู่บนแ่งหินใกล้ๆ กับที่นอนทางด้านซ้ายมือ
ห่างออกไปเพียงแค่อ้อมเท่านั้น

ลืมนิพนธ์...ภาพหาย!

**หลับตา...ภาพนั้นปรากฏอีก...มันเป็นอะไรสักอย่างก็
สุดที่เขาจะวินิจฉัยได้** อดีตคนใช้ชาวตงพเนจร คู่ปรับสำคัญ
ของเขา ซึ่งมันจะมาให้เห็นอยู่เสมอยามเมื่อเขาคงอยู่ในห้วง
ภวังค์รำพึง และผู้คนอื่นใดในคณะกลับสิ้นหมดแล้ว

มโนภาพที่เขาคิดเห็นไปเองกระมัง? สาบานได้ว่ายามนี้
เขาไม่ได้คิดถึงแงซายเลย

“ในที่สุด แกก็กลายเป็นผีป่า คอยติดตามมาหลอกหลอน
ฉันอยู่ตลอดเวลา และทุกครั้งที่ฉันเห็นแก มันแปลว่า ฉันกำลัง
ตกอยู่ในภาวะย่ำแย่เต็มทีแล้ว”

“คืนนี้ผมก็ไม่เห็นว่าผู้กองจะย่ำแย่อะไร นอกจากความ
คิดเท่านั้นที่แย่มาก”

“ความคิดของฉันแย่ยังงัย?”

“ดูถูก หมิ่นน้ำใจนายหญิงของผม”

“ฉันเพียงแต่ภาวนา ขอให้เธอล้มฉันเสียเท่านั้น”

“เพื่ออะไร? ผู้กองจะได้หลุดพ้นจากพันธะ แล้วก็ฉวยโอกาสทำอะไรก็ได้ตามใจชอบหรือตามโอกาส เพราะถือว่าตนเองหมดพันธะทางใจแล้ว งั้นใช่ไหม”

“แกอย่าด่าฉันสิ แงชาย แกรู้ใจฉันดีอยู่แล้ว”

“ใจของผู้กองนะ ผมไม่แน่ว่าจะรู้ชัดแจ้งนักหรอก แต่ที่รู้แน่ๆ ก็คือ นอกเหนือไปจากโรคจับสันประจำตัวแล้ว ยังมีอาการพยาธิทางจิตประสาทอีกด้วย”

“ก็อาจใช่ ถ้าฉันไม่มีอาการพยาธิทางจิตประสาท ฉันคงไม่หมั่นปั่นภาพ หรือหมั่นเห็นแก ได้ยินเสียงเป็นตุเป็นตะอยู่บ่อยๆ แบบนี้หรอก”

แงชายสั่นศีรษะแฉะ

“เปล่า! พยาธิทางจิตประสาทที่ผมพูด หมายถึงโรคที่ชอบทรมานตัวเอง ทำทั้งตัวทั้งใจให้ต้องบอบช้ำทุกข์เศร้าอยู่เรื่อยต่างหาก สาเหตุก็มาจากข้อที่ว่า ตลอดชีวิตคิดว่าตนเองมีแต่ความอาภัพผิดหวังมาเรื่อย และพอจะสมหวังเป็นสุขขึ้นมาบ้างก็แก้งตัวเองให้ต้องผิดหวังเสียอีก ผู้กองไม่เชื่อว่านายหญิงจะรักผู้กองจริง ผู้กองจึงหนีหน้ามาเสีย”

“แกคิดว่า ฉันจะมีทางหลีกเลี่ยงการเดินทางในครั้งนี้ได้หรือ?”

“ทำไมจะไม่ได้ ถ้าผู้กองไม่วางท่าถือตัว เพื่อหวังจะบีบคั้นและทดสอบน้ำใจของนายหญิงว่าจะแนกกับผู้กองสักแค่ไหน ก็เธออุตส่าห์มาตาม มาชวนให้ไปกับเธอ แล้วผู้กองก็ยังไม่ยอม

ไปด้วย ถ้ายอมไปกับเธอเสียตั้งแต่วันนั้น พวกนี้ก็มาตามหาตัวผู้กองไม่พบ และเมื่อไม่พบ ผู้กองก็ไม่ต้องรับคำสั่งจากใครทั้งสิ้น นี่มันแต่เต๊ะทำตั้งแ่งอยู่ เขาก็จิกหัวมาใช้งานนะสิ โทษใครไม่ได้ ต้องโทษตัวผู้กองเองนั่นแหละ”

“นายหญิงสั่งแกให้มาด่าฉันเช่นนี้หรือ?”

“ผมด่าเองแหละ ไม่ใช่นายหญิงด่าหรอก นายหญิงจะเอาอะไรที่ไหนมาด่า ไม่ว่าผู้กองจะทำอะไร เธอเห็นเป็นสิ่งที่ถูกต้องดีงามไปหมดทุกอย่างแหละ และตอนนี้หน้าตาที่แทบจะเป็นสายเลือดอยู่แล้ว เธอเข้าใจว่าเป็นความผิดของเธอเองที่ทอดทิ้งผู้กองไว้ แต่ผมว่าเป็นความผิดของผู้กองที่ถือดี เอาชั้นเอาเชิงกับเธอเกินไป”

“แงชาย ตั้งแต่เราคบพบเห็นกันมา แกไม่เคยด่าฉันเจ็บปวดเท่าครั้งนี้”

“ผู้กองด่าผมมามากแล้ว ให้ผมด่าผู้กองเสียมังสิ! ตอนจะออกจากมรกดนครในครั้งนั้น ก็อุตส่าห์หมั่นไว้ให้แล้ว ลืมเสียแล้วหรือ”

แงชายแยกเขี้ยว เอาปากกระบอกปืนปัสตันชี้หน้าเขา

“ทรมานตัวเองยังไม่พอ ยังไปทรมานคนที่ตัวก็แสนรักอีกคน ชาตินี้จะคงไม่ได้พบกันอีกแล้ว สมน้ำหน้า! และตัวเองนั้นกว่าจะตาย ก็อย่านึกว่าจะตายได้ง่ายๆ ต้องชมซาน ยากแค้นแสนสาหัสนัก...”

แล้วเจ้าสิ่งลึกลับในมโนคติของเขา ก็ชี้มือไปทางแม่สาวผมทอง ซึ่งนอนหลับสนิทอยู่ข้างๆ เขา

“และนั่น ก็คือตัวปัญหาสำคัญที่จะกักร่อนกินใจทรมาน

ผู้กองทรีหนักซ้ำซ้อนเข้าไปอีก ผู้กองรักและซื่อสัตย์ต่อนายหญิงมากเท่าไร ผู้กองก็จะยิ่งปวดร้าวทรมานใจเพราะผู้หญิงผมทองคนนั้นมากขึ้นไปเท่านั้น ‘ความรักทิ้งไว้เบื้องหลังห่างไกล ความเห็นใจกลับผูกพันใกล้ชิดติดตัว’ จะกลืนก็ไม่เข้า จะคายก็คายไม่ออก โห้! แงชายปวดกะโหลกแทน!...”

“คืนนี้ ดูแกเกรี้ยวกราดเอากับฉันเหลือเกินนะ ไร่น้องชาย” เขาพูดเศร้าๆ

ร่างสูงตระหง่าน สง่างามปานเทพบุตร แต่อยู่ในชุดกะเหรี่ยงดงอย่างที่เขาเคยเห็นนั้น ลุกขึ้นยืน

“ผมเวทนาผู้กอง ไม่อยากจะพูดอะไรให้เป็นการซ้ำเติมทรมานใจมากไปกว่านี้”

กระแสดเสียงอันดุดัน บัดนี้กลายเป็นทุ้มลึกไพเราะ

“ตึกมากแล้ว ผมไปละ ผู้กองนอนให้หลับเสียเถอะ มานอนนับดาวอยู่อย่างนี้มันหาประโยชน์มรรคผลอะไรขึ้นมาไม่ได้หรอก คืนนี้คงไม่มีเภทภัยอะไร สงบจิตใจตัวเองให้ดีกว่าแล้วกัน”

ว่าแล้ว ร่างนั้นก็ทำท่าจะหมุนกลับ

“เดี๋ยวก่อน แงชาย”

ภาพที่มองเห็นชัดว่าคือแงชาย จอมพเนจรในอดีต
ยืนเปี่ยมกาย เอี้ยวหน้าสีทองแดงและดวงตางามคมปลาบมาทางเขา พร้อมกับรอยยิ้มน้อยๆ คิ้วหนาโค้งยาวเล็กน้อย เขาเห็นชัดในมโนทวาร แม้กระทั่งขนตาตลกงอน ตั้งแต่เกิดมา รพินทร์ยอมรับว่าเห็นผู้หญิงสวยมามาก แต่จนกระทั่งบัดนี้ เขาก็ยังไม่

เคยเห็นผู้ชายคนไหนในโลกจะมีใบหน้าและเรือนร่างงดงามหมดจดเหมือนแงชาย หรือจักราชแห่งมรกตนคร

อาการชะงักกริรอนั้น ทำให้เขาต้องการจะลืมนิดา และดึงกายขึ้นนั่ง แต่รู้สึกว่าร่างกายและเปลือกตาหนักอึ้งไปหมด ไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ เหมือนถูกผีอำ และมันจะเป็นเช่นนี้ทุกครั้งที่มีนิมิตเห็นแงชาย

“เดี๋ยวนี้ฉันพิจารณาดูแกเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์อันเหนือธรรมชาติไปเสียแล้วนะ ไม่ว่าแกจะเป็นอะไรก็ตาม เมื่อแกมาให้เห็นแล้วเช่นนี้ ก็ช่วยบอกความ หรือตอบคำถามอะไรแก่ฉันหน่อยได้ไหม นอกเหนือไปจากมายั่วเหยียดโทสะหรือเยาะเย้ยพูดจาเหน็บแนมถากถาง กระทบกระเทียบแดกดันอะไรฉัน”

“ผู้กองจะให้ตอบอะไร?”

“ทุกอย่างที่ฉันจะถาม”

แงชายหันมาเผชิญหน้าตรงอีกครั้ง

“ผมจะตอบเท่าที่พิจารณาเห็นว่าตอบได้เท่านั้น ถ้าขึ้นตอบผู้กองหมดทุกข้อที่ผู้กองต้องการทราบ มันก็เป็นการผิดศีล ผู้กองก็รู้ว่าผมก็คือศิษย์ของมหาฤาษีโกทัณณะคนหนึ่งอะไรมันจะเป็นไป ก็ต้องปล่อยให้มันเป็นไป จะไปฝืนลิขิตชีวิตใครย่อมไม่ได้ การบอกอนาคตหรืออดีตของผู้ใด เป็นเรื่องที่ผู้ทรงศีลไม่พึงปฏิบัติ เพราะเป็นอาบัติ”

“อ้อ! เดี่ยวนี้แกเป็นผู้ทรงศีลไปแล้วงั้น?”

อดีตคนใช้ชาวดงหัวเราะต่ำๆ ในลำคอ

“แล้วสักวันหนึ่ง ถ้าไม่ตายเสียก่อน ผู้กองจะเข้าใจได้ดีต่อนี้ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นสิ่ดำไปก่อน”

“แกยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า?”

“มี! แต่ไม่ใช่โลกของภูมิศาสตร์หรอก เป็นโลกในดินแดน
สนธยา ก็ตรงจุดนัดพบระหว่างทิวาและราตรี ที่ผู้กองเคยผ่าน
มาแล้วนั่นแหละ!”

“คืนนี้ฝนจะเทหนักไหม?”

“ไม่ แม้แต่หยดเดียว แต่น้ำค้างแรง!”

“พรุ่งนี้เราจะเดินทางต่อไปได้ไหม?”

“ดูแลแม่ผมทองให้ดี แล้วผู้กองจะเดินทางต่อไปได้”

“เรากำลังขาดน้ำ แงชาย บ่นยอดเขาพอหาได้ไหม?”

แงชายยิ้มกว้างออกไปอีก ตาเป็นประกายขบขัน

“อ้าว! ก็ไหนผู้กองบอกแม่ผมทองนั่นไว้อย่างไรล่ะว่า ถ้า
ไต่ขึ้นไปถึงหัวปีกของยอดนกอินทรีแล้ว จะพบสระโบกขรณี มี
หงส์ดำ หงส์ขาว ลอยฟ่องอยู่ เข้าใจลোকเหมือนกันนะ ทั้งๆ
ที่ผู้กองเองก็ยังไม่เคยรู้เลยว่า บนนั้นจะมีแม่น้ำสักหยดหรือ
ไม่...เอาน่า ถึงยังงี้พรุ่งนี้ก็ยังไม่ถึงกับม้วยมรณหรือ รพินทร์
ไพรวัลย์เสียอย่าง กลัวอะไร”

“ไอ้ผีดิบมันตรัย มันจะก่อเวรก่อกรรมกับฉันไปอีกนาน
สักเท่าใด?”

“ก็คงจนกว่าจะพินาศกันไปข้างหนึ่งกระมัง กรรมเก่า
จองเวรกันมาแต่อดีตชาติหลายบรรพ์มาแล้ว ก็ฟาดกับมันไปซิ
ผู้กอง ใครดีใครอยู่ ผู้กองเองก็ศิษย์มีครูไม่ใช่หรือ แต่หนักหน่อย
นะคราวนี้ สารพัดวิชาประดามีก็เรียกมาใช้เถอะ มันกะเล่นกับ
ผู้กองสุดฝีมือของมันทีเดียวแหละคราวนี้”

“เครื่อง บี 52 ลำนั้นตกอยู่ที่ไหน?”

“เอ๊ะ! ถ้ามามากหลายครั้งแล้วนะเรื่องนี้ บอกว่าบอกไม่ได้
ค้นหาเอาเองซิ คนหายสาบสูญยังตามพบ นับประสาอะไรกับ
เครื่องบินลำเท่าตึกทั้งลำ”

“นายหญิงขณะนี้อยู่ที่ไหน เป็นอย่างไรบ้าง?”

“ภาวนาอยู่เมื่อหยกๆ นี่ไม่ใช่รี ว่าให้เธอลืมผู้กองเสีย
ไม่ต้องห่วงหลังหรือ เธอลืมผู้กองไปแล้ว...อย่างสนิททีเดียว!”

รพินทร์นั่ง ร่างนั้นหัวเราะเบาๆ

“หมดคำถาม?”

เสียงนั้นดังมาอีกเหมือนจะเตือนเขาให้พูด

“หมด! และแกจะไปไหน ก็เชิญไปได้แล้ว”

แทนที่จะไป แงชายค่อยๆ หย่อนกายลงนั่งอีกครั้ง ทอด
ตาจับนั่งยิ้มๆ มาที่เขา กล่าวขึ้นลอยๆ ด้วยเสียงที่นุ่มนวลว่า

“*“ดึกแล้วหนา...”

“ไม่ต้องมาเลือกบอกหรือ...รู้! ว่าดึก”

“ฟ้าพราราวเกลื่อน...”

“มืออยู่ที่ดวงละ ช่วยนับให้ทีเหอะ”

“แต่ขาดเดือน ท้องฟ้าแรมเลื่อน มัวมืดเหมือนใจข้า...”

“ไปได้แล้ว!”

“เสียงอะไร?...”

“เสียงกวนประสาทของแกนะซิ!”

“ผีพราอยู่ที่ไหนกูมา...”

“ก็ไอ้ผีแงชายที่นั่งหลอกอยู่นี่ยังงี้ล่ะ”

“อ้อ! หวังหรือหนา โหยหวนครวญมา ครวญเรียก
หาใครนั่น...”

“ครวญเรียกเตี้ยเอ็งมั่ง!”

“หรีงเรไร...”

“วะ ไฉนี้ บอกให้ไปพัน ๆ เสียที”

“ร้องไปทำไมกัน...”

“ร้องด่าว่า ไฉ้เงชาย ไฉ้กะลอนดง!”

“คงจะกูเรียกขี้มัน ข้าคงเหมือนกันได้แต่โคกคัลยาลัย...”

เขาพยายามลืมตา แต่ลืมไม่ขึ้นจริงๆ เงชายชะงักหน้า
เข้ามาใกล้

“หรีงเอ๋ย

หวังเขยชมใคร

กลับเจียบไป คู่ขวัญใจ คงจะได้คืนรัง

ทุกสิ่งพลอยเจียบไป

แว่วไกลไก่อ้นดัง

รุ่งยามอรุณยินเสียงระฆัง

ฉันยังนั่งคอยเธอ!...”

“เงชาย!”

รพินทร์หลุดปากตะโกนลั่นออกมาได้ พร้อมกับผงก
ตัวพรวดขึ้นนั่งลืมตาโพล่ง จ้องไปยังหินก้อนนั้น ไม่มีวีแวว
อะไรทั้งสิ้น ทุกสิ่งทุกอย่างสงบเจียบ และเงาสลัวรางของก้อน
หินรอบด้าน นอกจากนั้นก็เสียงแมลงในราตรีอันแสนสงัด
เท่านั้น

* เพลง ยามดึก คำร้อง แก้ว อัจฉริยะกุล ทำนอง เอื้อ สุนทรสนาน

มีเสียงขยับลุกเลื่อนกร้าว ดังขึ้นมาเกือบจะไล่ ๆ กับเสียง
ร้องและอาการพวาลุกขึ้นนั่งเบิกตาตะลึงของเขา จากนั้นก็เจียบ
ไปชั่วอึดใจ จอมพราณยังนั่งนิ่ง คริสติน่าและกลุ่มนายจ้างที่
นอนเรียงรายเป็นแถวหน้ากระดานอยู่ ยังไม่มีใครรู้สึกกายขึ้น
ทั้งสิ้น และพวกลูกหาบพราณพื้นเมืองต่างที่นอนเป็นกลุ่มเรียง
รายอยู่รอบ ๆ ก็ล้วนอยู่ในอาการสงบ แสดงว่าหลับไม่รู้สีกตัว
กันทุกคน

ขณะจิตต่อมา ระหว่างที่เขาที่นั่งเฝ้ามือลูบใบหน้าอยู่นั้น
เงาของใครคนหนึ่งในกลุ่มพราณพื้นเมืองของเขา ก็ค่อย ๆ ลุก
ขึ้นมาพร้อมกับไพล่ในมือ ย่องเป็นเงาตะคุ่มเข้ามา ตาเฒ่า
บุญคำนั่นเอง และเสียงขยับลุกเลื่อนที่แว่วให้ได้ยินมาเมื่อครู่
ก็คงมาจากแกนั่นเอง

“นาย...นายเป็นอะไรไป...บุญคำจำใจตื่น เห็นนายแผ่น
ขึ้นมานั่งก็คอยคุมเชิงอยู่ นึกว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ก็ไม่เห็นมี
อะไร”

แกตะไหล่เขา กระซิบถามแผ่วเบา จ้องหน้าเขม็ง
บุญคำรวดเร็วและฉับไวต่อเหตุการณ์เสมอ

พราณใหญ่ขยี้ตา ยิ้มจืด ๆ

“เปล่า ๆ ไม่มีอะไรหรอกบุญคำ ฉัน...ฉันฝันร้าย และคง
จะละเมอร้องอะไรออกไป”

“เอ ทำไม่ค้อยจะตีแฮะ นายกู คีนนี้...เตี้ยวบุญคำมา
นอนใกล้ ๆ นายดีกว่า”

ว่าแล้วแกก็แผ่นกลับไปเตียงเดิมของแกอย่างเบากริบ อึด
ใจ ก็ย้อนกลับมาพร้อมกับอัฐบริวารเครื่องนอน ประเภทเตี้ยว

กับเขา ประกอบด้วยกระสอบป่าน ยามหนุนหัว แล้วก็ผ้าผวย
ผืนบาง ๆ ด้ายยิ่งกว่าซี่เบ็ด พอมาถึงก็ยึดที่ปูนอนใกล้ ๆ เขา

“นายนอนเหอะ บุญคำดูแลอะไรให้เองคีนี่ ไม่ต้อง
มามัวห่วงแห่มคริสนี่หรอก ถ้าน้ำมันที่เติมเข้าเส้นเลือดนั้น
หมด...”

แกชี้ไปที่ถุงน้ำเกลือที่เหลืออีกประมาณ 1 ใน 4 ของถุง

“บุญคำจะปลุกหมอเบลให้แกมาช่วยถอดเข็มให้เอง ระวัง
นายจะไม่สบายไปอีกคน”

ถึงคราวคับขันจำเป็นจริง ๆ บุญคำใช้ได้ทีเดียวแหละเพราะ
ความฉลาดรอบคอบของแก แต่ถ้าไม่มีอะไรก็ทะเล้งโลน ไร้สาระ
ไปตามเรื่อง ความจริงมันเกิดจากนิสัยอารมณ์สนุกคะนองของ
แกนั่นเอง และในยามนี้ ไม่มีใครที่จะไว้วางใจสำหรับเขาได้มาก
ไปกว่าบุญคำอีกแล้ว ท่ามกลางมหาพิบัติภัยกลางปามฤตยูที่
แวดล้อมอยู่

จอมพรานเอนกายลงนอนอย่างละเหย หันไปมองทาง
แม่ผมทอง สมนุชวาคุใจทันในความคิด บอกเบา ๆ ว่า

“แห่มคริสหลับสนิท คงโดนยานอนหลับผสมเข้าไป
ในไอ้ถุงนี้ด้วย พรุ่งนี้ก็แข็งแรงดีเหมือนเดิม อย่าห่วงเลย”

รพินทร์หลับตาลง เอามือก่ายหน้าผาก

“บุญคำ”

“ชะรับ...นายมีอะไร?”

“พรุ่งนี้เราอาจไม่พบแหล่งน้ำบนยอดเขาสูงนี้เลย”

“ไม่พบพรุ่งนี้ ถ้าไม่ตายเสียก่อนมะรินก็พบ มะรินไม่
พบมะเรื่องก็พบ”

แกตอบง่าย ๆ ตามสไตล์ของแก

“พวกเราจะอดน้ำ อดอาหาร หมดแรงใต้เขากันต่อไป
ฉันอาจตัดสินใจผิดก็ได้ที่นำพวกเขาย้ายหน้าขึ้นมาจากหน้าผา
ด้านนี้”

“ให้มันรู้ไป เป็นไรเป็นกันชิน่า นาย อย่างน้อย ไอ้คำ ไอ้
จัน ไอ้เกิด ไอ้เสีย ก็ยังอยู่กับนายพร้อมทั้งสี่คน แล้วมีอย่าง
นายถ้าตัดสินใจนำทางผิด ก็ไม่มีใครนำทางได้ถูกอีกแล้ว พรุ่ง
นี้ขออนุญาตยิงสัตว์มาเป็นอาหารบ้างนะนาย เราหมดเสบียง
พวกเนื้อแห้งแล้ว”

“ตกลง”

เขาพยักหน้าบอกง่าย ๆ

“ดูนายเศร้าซึมเหลือเกินคีนี่”

“ฉันก็เป็นอย่างฉันอย่างนี้มาตลอดกาลนั่นแหละ ไม่ได้
เศร้าไม่ได้ซึมอะไรหรอก จะให้หน้าทะเล้งหัวร่อคึกคักคิดสัปดี
สัปคนอะไรอยู่ตลอดเวลาอย่างบุญคำได้ยังไง”

“สัปคนเสียมั่งวันละนิด เค้าวาจิตมันแจ่มใส่นะนาย อย่า
ไปคิดจริงจังอะไรกับมันนักเลย กรรมหมดเราก็ตายเอง กรรม
ยังไม่สิ้นก็ตื่นรณะเลือกกระแสนกันไป แต่บุญคำสังหรณ์อะไร
บางอย่างนะ มันสา ๆ ยังไงพิกล”

“สังหรณ์อะไร?”

“สังหรณ์ว่านายหญิงจะตามเรามา”

แกกระซิบเบาที่สุด รพินทร์ถอนใจเฮือก

“อย่าพูดอะไรในสิ่งไร้สาระ มันเป็นไปได้หรือ นาย
หญิงจะตามมาทำไม เอาละ หยุดพูดได้แล้ว ฉันจะพยายาม

หลับ ดูหมิ่นคริสด้วย ถ้าน้ำเกลือหมดถุง ปลุกหมิ่นเบลให้
ถอดเข็มออก”

นั่นคือประโยคสุดท้ายของเขา ก่อนจะเงยบสนิทไป...

รูปที่จุดและปักแยกกันไว้ชุดหนึ่ง 3 ดอก บุษาคณ

พระรัตนตรัย อีกดอกหนึ่งแยกมาต่างหาก สักการะแต่สิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ที่ปกครองภูเข่า ขุนเขา และป่าใหญ่ที่แวดล้อมอยู่ใน
ขณะนี้ สักวันกรุ่น กิณลามเข้าไปประมาณ 3 ใน 4 ส่วนแล้ว
ดาร์วิน วราฤทธิ์ คงนั่งสงบนิ่งไม่ตึงกาย ขณะนี้หล่อนปราศจาก
ความรู้สึกใดๆ ทางร่างกายแล้ว ดวงปรางสนิทแนวนิ่งอย่างที่ไม่
เคยปรากฏมาก่อน

ห่างออกไปเบื้องหลังเพียงแค่เศษ หนานอินนั่งขัด
สมาธิเช่นกัน คอยควบคุมดูแลอย่างระมัดระวัง สิ่งที่จะทำ
ได้ในยามนี้ก็เพียงใช้อาคมเป็นเกราะกำบัง ไม่ให้วิญญาณ หรือ
สิ่งอันชั่วร้ายใดๆ เข้ามาฉวยโอกาสครอบงำดวงจิตซึ่งอยู่ในภาวะ
‘ว่าง’ ของนายหญิงเท่านั้น และสังเกตเห็นร่างของนายหญิงนั่ง
ตัวตรงแน่ว ลมหายใจเข้าออกแผ่วจางที่สุด ดูผาดๆ เหมือน
คนที่ไม่ได้หายใจเลย แสดงว่าสามารถสะกดจิตตัวเองลงสู่อาการ
ที่เรียกว่า ‘หลับลึก’ แล้วในภาวะร่างกายภายนอก

และแล้ว บัดนั้นเอง...จากความมืดสนิทค่อยๆ ปรากฏ
แสงสว่างเรืองรองขึ้นในประสาทส่วนที่หกของดาร์วิน หล่อน
มองเห็นทะเลม่านเปลือกตาของตนเองที่ปิดสนิทออกไป!

แสงสว่างพร่างพรายไปด้วยรัศมีมั่งคั่งงามนั้น ลอยเด่นอยู่

เบื้องหน้าเป็นกลุ่มก้อน แล้วก็ค่อยๆ ชัดเจนขึ้นตามลำดับจน
กระทั่งกลายเป็นภาพชัดเจนของอรหันต์เจ้า โกทัตถะมุณีแห่ง
เทือกเขานิกลาญจน์ ที่หล่อนเคยไปเผ้ากราบไหว้ฝากตัวเป็นศิษย์
และพำนักนานน้อมระลึกถึงท่านอยู่เป็นประจำในทุกครั้งที่ตน
เองตกอยู่ในภาวะกลัดกลุ้ม หรือท่ามกลางมหันตภัย ไม่ว่าจะ
มาในรูปแบบใด

ร่างในจีวรย่อมผาดที่หล่อนแลเห็นจากดวงตาที่สามนี้
ไม่ได้แลดูเหมือนหินผิดไปจากเท่าที่เคยได้ไปเห็นด้วยตาเนื้อ
มาแล้ว หากแต่เหมือนผู้ทรงศีลที่ยังคงมีชีวิตอยู่ ลอยเด่นอยู่
กลางอากาศดำมืดเบื้องหน้า มือข้างหนึ่งยกขึ้นในลักษณะ
ประทานพร ริมฝีปากนั้นปรากฏอาการยิ้มเยื่อนน้อยๆ เหมือน
จะทักทายอย่างการุณย์ แต่ก็มิได้เอื้อนเอ่ยเป็นวาจาใดๆ ออก
มาทั้งสิ้น คล้ายจะรู้ความประสงค์ในใจหล่อนอยู่แล้ว

มือทั้งสองข้างของหญิงสาวที่วางซ้อนกันอยู่บนตัก ยก
ขึ้นพนมบูชา

“สาธุ พระคุณเจ้า!...ได้โปรดลูกด้วยเถิด...โปรดเปิดโลก
ที่มีมืดมิดเต็มไปด้วยปริศนาอันได้เกิดขึ้นแล้ว ณ บริเวณหุบผา
ตะเคียนทองแห่งนี้ ให้ลูกได้รู้ ได้เห็นถึงความเป็นไป เพราะลูก
สุดที่จะเดาความได้ในอดีตของเหตุการณ์ที่ผ่านมาก่อนที่ลูกจะ
มาถึง เกี่ยวพันไปถึงชายอันเป็นที่รักผู้ผ่านมาก่อนแล้ว บัดนี้
ลูกเองก็เปรียบไม่ผิดอะไรกับหญิงอนาถายากไร้ชมชานตะเกียก-
ตะกายเพื่อติดตามหาชายคนรักมากกลางป่าใหญ่ไพรก้นดาร์
ด้วยหัวใจอันสัตย์ซื่อมั่นคง และจะไม่มีวันถอยหลังจนกว่าจะ
พบหรือจนกว่าตัวเองจะตาย”

หล่อนส่งกระแสดิจิตวิงวอน

“ความรัก คือความทุกข์!...”

กระแสเสียงแผ่วนั้น ก้องกังวานอยู่ในสมองของดาริน

“กรรมเก่าเป็นตัวส่งผลให้เกิดเหตุ...แต่เจ้าเป็นหญิงผู้มี
สัจจะ มีความสุจริต มันคงภักดีต่อชายอันเป็นที่รักในอดีตชาติ
มาทุกชาติแล้ว เอาเถิด พ่อจะเปิดโลกเฉพาะเสียส่วนหนึ่งให้
แก่เจ้าได้เห็นได้พิจารณา แต่จะให้เจ้าได้รู้เห็นอะไรมากไปกว่า
นี้มีได้ เพราะเป็นการผิดศีลวิสัย สิ่งที่จะเข้ามาพบเจ้าในนิมิต
คือสิ่งที่จะช่วยหมุนกาลเวลาย้อนกลับ ให้เจ้าได้รู้เห็นอุบัติเหตุ
อันเกิดขึ้นแล้ว ณ สถานที่นี้ได้ ตามที่เจ้าประสงค์ แต่อย่าได้
เร่งเร้าสอบถามอันใดให้มากไปกว่าที่เจ้าได้กล่าวขอแก่พ่อไว้ เจ้า
จะให้สัจจะในข้อนี้ได้หรือไม่”

“เจ้าคะ พระคุณเจ้า ลูกจะไม่ขอสอบถามอันใดให้มากไป
กว่าขอรู้อในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นณหน้าผาตะเคียนทองนี้เท่านั้น”

“เช่นนั้นดีแล้ว ผู้ที่จะนำชี้เหตุการณ์อันเจ้าประสงค์จะรู้
จะมาพบเจ้า ณ บัดนี้ พ่อขอจากไปก่อน ยามใดที่พิบัติภัยมาถึง
จงระลึกถึงอรหันต์เจ้า 500 พระองค์ไว้ ความสวัสดิจะมีแต่ตัว
เจ้าตลอดไป พึงดับไฟกิเลสสามประการให้ออกพ้นไปจากดวง
จิตด้วยคือ โมหะ โทสะ และโลภะ นั่นคือประทีปนำชัยในทุก
สิ่งทุกอย่าง ถ้าแม้มีปรากฏทันตาเห็นในชาตินี้ ก็จะมีส่งผล
ติดตามไปในชาติภพหน้า”

บอกความครบสิ้นดังนั้นแล้ว ภาพของโกทัณญะมุณีก็
เลือนลางออกไป จนกระทั่งกลายเป็นความมืดสนิทตามเดิม
อยู่ขณะจิตหนึ่ง

ดารินลดมือที่พนมบูชาเหนืออก ลงวางซ้อนบนตัก
ตามเดิม

มีจุดขาว ๆ เรืองแสงคล้ายหิ่งห้อย ไกลลิบลงไปยังบริเวณ
หน้าผาเบื้องล่างในเวลาต่อมา จุดนั้นดูจะห่างไกลจากตำแหน่ง
ที่หล่อนนั่งสมาธิอยู่บนหน้าผามากทีเดียวดูเหมือนจะตรงบริเวณ
โชดหินใกล้ ๆ ลำธาร ที่คณะพรรคทั้งหมดเดินไต่เลาะกันมาเมื่อ
ใกล้ค่ำวันนี้ ก่อนจะพบบริเวณที่เกลื่อนกลาดไปด้วยซากช้าง
ตายเน่าเต็มบริเวณพื้นที่ไปหมดนั้นแหละ แล้วชั่วครูเดียว จุด
ดังกล่าวก็เริ่มเคลื่อนลอยจากตำแหน่งนั้นใกล้เข้ามาทุกขณะ
เป็นจุดสว่างขาว ๆ ที่ขยายใหญ่เพิ่มขึ้นทุกที ยามเมื่อใกล้เข้า
มา

กระทั่งในที่สุด ก็มาปรากฏอยู่ยังโชดหินก้อนเชื่องปาก
โพรงถ้ำที่ดารินนั่งสงบอยู่ ครั้งแรกเห็นคล้าย ๆ กลุ่มควันก่อน
ต่อมาก็รวมตัวกลายเป็นสตรีสาวผู้มีเรือนร่างทรงใบหน้าเหมือน
ภาพวาดจิตร ในอาภรณ์แพรพรรณสีชาวล้วน เส้นผมและ
ชายแพรของอาภรณ์ที่ห่อหุ้มเรือนกายปลิวไสว เหมือนถูกแรง
ลมพัด ดารินเฝ้าเพ่งพินิจทางมโนทวาร มีความรู้สึกเหมือนกับ
ว่า สตรีงามเหนือคำบรรยายนางนั้น จะมายืนห่างจากหล่อน
ผู้นั่งอยู่เพียงแค่สองวาเท่านั้นเอง ทุกส่วนลัดชัดเจน แม้กระทั่ง
ดวงตาที่แลจ้องมา พร้อมด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ อย่างมิตร

“ขอต้อนรับ จิตราภรณ์กัเทวี ณ สถานถิ่นอันเป็น
อาณาบริเวณปกครองดูแลของเรานี้”

น้ำเสียงหวานใสอ่อนโยนไพเราะนั้นเอื่อยทักทายขึ้น

“เธอเรียกฉันว่า...อะไรนะ...?”

หล่อนถามทางกระแสจิตนึกคิดภายในด้วยลักษณะปกติ
ธรรมดาที่สุด นางผู้งามปานวาดนั้น แยมสรवलออกมาเบา ๆ

“ขอโทษนะ น้อย ที่ฉันเรียกนามดั้งเดิมแต่บรรพชาติอัน
ไกลแสนไกลของเธอ”

คำตอบต่อมาเปลี่ยนเป็นกันเองที่สุด เหมือนเพื่อนร่วม
ยุคสมัยที่มีความสนิทสนมคุ้นเคยกันมาก่อน

“ดีใจ ที่ได้พบเธอ เธอคือ...”

“วราดาชรี!”

“ก่อนอื่น โปรดรับสักการะ ความเคารพจากฉันด้วย
วราดาชรี”

“ไม่จำเป็นหรอก...”

สตรีงามในมิติที่ 5 ของคารินตอบ

“คิดเสียว่า เราเป็นเพื่อนเก่ากันมานานก็แล้วกัน เพียง
แต่เส้นแบ่งชั้นจักรวาลมาเป็นกำแพงกีดกันขวางบังเราไว้ แต่
ราตรีนี้...เออว่าคืนนี้ เดียวนี้ดีกว่านะ...เส้นแบ่งชั้นจักรวาลแบ่ง
ภาพ ถูกเปิดออกชั่วขณะ ทำให้เราสามารถพบกันได้ง่ายเข้า”

“เมื่อสักครู่นี้ คนของฉันอัญเชิญเธอมาแล้วใช่ไหม?”

“ใช่ เขานั่งคุมเธออยู่ข้างหลังนั่นไง แต่เขามองไม่เห็น
ฉันหรอก”

“เธอไม่ได้ให้ความกระจ่างใดๆ แก่เขาเลย”

“ก็เขาเป็นใครล่ะ ที่จะมาบังอาจสอบถามอะไรฉัน ไม่ว่า
จะด้านบารมีหรืออิทธิमानของเขา ยังไม่ถึงขั้นที่จะเรียก ‘เทว-
นาрі’ มาพูดคุยด้วยได้หรอก”

“ก็แล้วฉันล่ะ?”

“เธอเองก็ไม่มีบารมี ไม่มีอิทธิमानอะไรทั้งสิ้น แต่สิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์อันประเสริฐที่คุ้มตัวเธออยู่ต่างหากที่เปิดทางให้แก่เธอ
แต่จะว่าบารมีของเธอไม่มีก็ไม่ถูกต้องนักนะ ความจริงมีอยู่มาก
พอสมควรทีเดียว บารมีนี้เกิดขึ้นจากอำนาจสัจจาธิษฐานและ
การรักษาสัตย์ที่มั่นคงยั่งยืนเอง...เป็นยังไง น้องสาว...ตอนนี้ดู
เธอไม่ผิดอะไรกับนาง ‘ทมยันตี’ เทียวได้บุกป่าฝ่าดง ชมซาน
ค้นหา ‘พระนล’ เลยนะ”

กล่าวจบ สตรีนางนั้น ซึ่งมองแล้วก็ไม่ได้ผิดอะไรกับมนุษย์
ปุถุชนเลยจนนิดเดียวในการสนทนาโต้ตอบ ระคนสัพยอก
หยอกเย้าเล่น ได้หัวเราะเบา ๆ ขึ้นอีก ก้าวเข้ามาใกล้อีกหนึ่ง
ก้าว พลังค่อย ๆ หย่อนกายลงนั่งบนแท่นหินตรงหน้าระดับเดียวกับ
หล่อน

“ใช่ ฉันลำบากยากแค้น และทุกซักระทมเศร้าจนบอกไม่
ถูกในการติดตามหาเขาผู้นั้น เดินตามรอยเขามาเบื้องหลัง พบ
เห็นแต่ร่องรอยอันเต็มไปด้วยปริศนาไปหมด เดาอะไรไม่ถูกเลย
อัดอั้นตันใจเหลือประมาณ”

“อัคนีรุทร์ เป็นผู้มีการมหนัก และเป็นผู้ชดใช้กรรมมา
หลายชาติแล้ว...”

หญิงสาวในชุดขาวกล่าวเนิบ ๆ ใช้มือลูบเส้นผมดำขลับ
งดงามของตนเอง

“อย่าทำหน้างงซี ฉันหมายถึง ตาพรานที่ชื่อ รพินทร์
ไพโรวัลย์ของเธอในชาตินี้นั้นแหละ และกรรมของเขามันก็เกี่ยว
โยงมาถึงเธอด้วย ยกเว้นแต่เธอจะตัดสายโซ่แห่งกรรมนี้ออก
เสีย โดยไม่ไปฝังจิตผูกพันอยู่กับเขาก็ก ตัดเขาออกไปจากชีวิต

ชาตินี้ของเธอเกิด ฉันเตือนเธอแล้วนะน้อย ทุกสิ่งทุกอย่างจะ
ดิ่งามขึ้นสำหรับตัวเธอและพวกพ้อง ถ้าหากเธอจะกลับหลังเสีย
ยุติการติดตามลงเพียงแค่นี้”

“ไม่มีอะไรในโลกนี้หรือโลกไหนทั้งสิ้น ที่จะมาสกัดกัน
ฉันเสียได้ ยกเว้นอย่างเดียว ถ้าตายเสียก่อนก็จิตใจ นั้นแปล
ว่าการติดตามสิ้นสุด”

“แม้ว่าเธอจะตามไปพบว่า ชีวิตในชาตินี้ของเขาสิ้นลง
แล้ว?”

คำถามนั้นเหมือนจะหยั่งใจมา

“แน่นอน! ฉันจะบุกบันติดตามเขา ไม่ว่าเขาจะมีชีวิต
อยู่หรือตายไปแล้ว ถ้าตายก็จะเอากระดูกของเขา กลับ นี่คือ
เจตนารมณ์อันแน่วแน่”

“เช่นนั้น เธอก็เป็นยอดหญิงควรแก่การยกย่องสรรเสริญ
แท้จริง เกี่ยวกับความรักมั่นคงที่มีต่อชายหนึ่งและชายเดียว
เออาละ ฉันรู้เจตนาของเธอแล้ว ว่าเธออยากจะทราบอะไรบ้าง
เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นยังบริเวณหน้าผาตะเคียนทอง ซึ่ง
ฉันดูแลอยู่นี้...เพราะฉะนั้น อินทรีย์หยาบภายนอกของเธอจึง
ทิ้งให้นั่งอยู่นั้นแหละ แต่ดวงจิตของเธอจงแยกจากร่างชั่วคราว
และติดตามฉันมาเกิด ฉันจะนำมาให้เห็นทุกสถานที่ ทุกเหตุ-
การณ์ ว่า ณ วันที่คนรักของเธอมาถึงที่นี่ เขาได้กระทำอะไร
และเกิดเหตุการณ์อย่างใดบ้าง”

นางนั้นลุกขึ้นยืน พร้อมทั้งทอดแขนอันอ่อนช้อยยื่นส่ง
มาทางหล่อนในอาการเชิญชวน

“ฉัน...จะถอดดวงจิตฉันออกจากร่างได้อย่างไร ฉันยัง
ไม่เคย เธอเข้ามานำฉันไปซิ เข้ามาจับแขนฉัน”

ร่างนั้นคงยื้มละไมอยู่เช่นนั้น

“ตาแก่ที่นั่งคุมหลังเธออยู่นั้น แม้จะไม่มีอิทธิमानบารมี
แก่กล้าพอ แต่แกก็มีเวทมนตร์อาคมทางเตียรณวิชาเหลือ
ร้ายนัก และขณะนี้ได้แผ่เป็นรัศมีปกป้องเหมือนร่างแหเพชร
ปกคลุมร่างของเธอไว้แล้ว ป้องกันไม่ให้อะไรแผ้วพานเข้าไป
ใกล้อินทรีย์หยาบของเธอได้ ถึงฉันเองก็เข้าไปใกล้กายเธอมาก
กว่านี้ไม่ได้ มันร้อนราวกับไฟโลกันตร์ ฉะนั้น เธอจงถอดจิต
ออกมาเองเกิด ตั้งพุทโธनुสติ ระลึกขอพรจากมหาฤาษีโกทัณญะ
ว่าเธอจะขอถอดจิตออกจากร่าง แล้วเธอจะสัมฤทธิ์ผลสมเจตนา
ไม่ต้องกริ่งเกรงอะไรทั้งสิ้น ฉันไม่มีพิษมีภัยใดๆ แก่เธอ และ
อรหันต์องค์นั้นจะปกปักรักษาคุ้มครองดวงจิตให้แก่เธอเอง ขอ
รับรองว่าไม่มีอะไรมาทำอันตรายเธอได้แม้แต่มนตร์และบริวาร
ของมัน ที่รอคอยโอกาสอยู่ก็ตาม”

ด้วยเจตนาอันมั่นคง กล้าหาญ และดวงจิตที่เด็ดเดี่ยว
เต็มที ปราศจากความประหวั่นพรั่นพรึงใดๆทั้งสิ้น ดาริน วรา-
ฤทธิ์ ปฏิบัติตามคำแนะนำของสิ่งลี้ลับเหนือระดับมนุษย์ปุถุชน
นั้นทันที...

ในการเฝ้าจับสังเกต และคุมด้วยอาคมอยู่ตลอด
เวลาของพรานครุหนานอินที่นั่งสะกดอยู่เบื้องหลังของนายหญิง
แกเห็นร่างที่นิ่งทรงกายนิ่งดุจท่อนหินนั้น สงบนิ่งไปนานราว

45 นาที หรืออาจหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ แล้ว โดยไม่มีการเคลื่อนไหวใด ๆ แม้แต่นิดหนึ่ง และรูปที่จุดไว้ก็ดับไปตั้งนานแล้ว หนานอินชักเอะใจ

พนมมือขึ้นเหนือศีรษะ โอมอ่านคาถา ขยับจะเป่าพรวดไปทางด้านหลังของนายหญิง เพื่อใช้อาคมปลุกหล่อนให้สะดุ้งตื่นขึ้นมา แต่ยังไม่ทันที่แกจะทำอะไรลงไป ก็ปรากฏว่านายหญิงถอนใจยาวลึกขึ้นเป็นครั้งแรก พร้อมกับเคลื่อนไหวกายหันหน้ากลับมาทางแก สีหน้ายังคล้ำเผือดอยู่เช่นนั้น แต่แววตาที่แลมา ดูจะเป็นประกายแจ่มใสขึ้นเล็กน้อย

“นายหญิง!...หนานอินกำลังจะปลุกนายหญิงขึ้นมาอยู่เดี๋ยวนี้ พอดีนายหญิงรู้สึกตัวเสียก่อน”

แกเอ่ยขึ้นอย่างร้อนน แต่ก็มีแววโล่งอก
ราชสกุลสาว เอามือทั้งสองข้างลูบใบหน้า บอกเรียบ ๆ ว่า

“ไม่ต้องปลุกหรอก มันเป็นเวลาที่ผมเลิกจากการนั่งสมาธิพอดี ฉันนั่งอยู่นานมากไหม?”

“โอ้โฮ! เป็นชั่วโมงเลย นายหญิง นานจนหนานอินเห็นท่าไม่ดี เพราะตัวนิ่งแข็งเป็นหินเลย ลมหายใจก็แทบจะไม่เห็นเป็นยังงี้มั้งละ นายหญิงเห็นอะไรมั้ง”

หล่อนยิ้มจาง ๆ น้ำใส ๆ คลออยู่ในดวงตา พึมพำ

“ฉันคิดว่าฉันเห็นนะ เห็นอย่างกระจ่างแจ้งที่สุด และพอใจแล้ว เอละ ฉันเลิกนั่งแล้ว ลุงมานอนเสียเถอะ ฉันก็จะนอนเหมือนกัน”

กล่าวจบหล่อนลุกขึ้น เดินตรงไปยังตำแหน่งที่นอนของ

ตน พอเจียดหนานอินผู้ยังนั่งอยู่ ก็ตบไหล่แกเบา ๆ ครั้งหนึ่ง หนานอินแหงนมองอย่างงง ๆ

“นายหญิงเห็นอะไรยังงี้ทำไมไม่บอกให้หนานอินฟังมั้ง”
“ไม่ต้องบอกหรอก พรุ่งนี้จะพาไปชี้ให้ดูเลย ว่าอะไรมันเกิดขึ้นยังงี้ และตรงไหน”

หล่อนบอกเพียงแค่นั้น ก็มาเอนกายลงนอนที่ของตน ตำแหน่งใกล้ ๆ กับพี่ชายกลาง ยังไม่หลับตา แต่มองอย่างปราศจากจุดหมายขึ้นไปบนเพดานถ้าอันมืดมิด หนานอินนั้นพอเห็นหล่อนเข้าประจำที่นอนแล้ว ก็ลากไรเฟิลและเครื่องนอนของแกออกไปนอนดักขวางอยู่ปากทางเข้า

ขณะกำลังนอนครุ่นคิด พี่ชายกลาง ผู้ซึ่งเข้าใจว่า
หลับไปนานแล้ว ก็ใช้นิ้วสะกิดมาที่ต้นแขน พอหันไปก็เห็นเขาลืมตาจ้องหน้าอยู่แล้ว

“ยังไม่หลับอีกหรือคะ พี่กลาง”
“ก็หลับ ๆ ตื่น ๆ อยากดูเหมือนกันว่าน้อยจะไปนั่งอยู่ตรงนั้นนานสักเท่าไร...”

ยกมือขึ้นปิดชายแขนเสื้อดูนาฬิกา
“55 นาที กับ 34 วินาทีพอดี นับตั้งแต่จุดรูปเสร็จ และไปนั่งทำทำเป็นนักวิปัสสนาอยู่ตรงปากโพรงถ้ำนั้น”

“ก็แปลว่าพี่กลางไม่ได้หลับเลย คอยจับสังเกตน้อยอยู่ตลอดเวลา?”

“นอนได้เสียที่มั้ง มาลืมหามองดูเพดานถ้ำอยู่อย่างนี้ มันไม่มีประโยชน์อะไรหรอก”

พี่ชายตัดบทมา

“พี่กลางจะหลับก็หลับเถิดค่ะ อย่ามากังวลอะไรกับน้อยเลย”

“พี่ชายสองคน มีน้องสาวสุดท้องอยู่คนเดียวเท่านั้นนะ ถ้าไม่กังวลด้วย ก็ไม่มาเหนื่อยยากเสี่ยงชีวิตอยู่ด้วยอย่างนี้หรอก น้อยอาจไม่รักพี่เท่ากับรักพี่ใหญ่เขา แต่ขอให้รู้ไว้เถิดว่า พี่คนนี้ก็รักน้องสาวไม่น้อยไปกว่าพี่ชายคนโตเหมือนกัน แม้จะไม่อ่อนโยน หรือเอาอกเอาใจเท่าพี่ใหญ่เขาก็ตาม”

คำพูดชนิดนั้น ทำให้หล่อนหันไปกอดพี่ชายกลางไว้แน่น พุดเสียงเครือ

“น้อยก็รักพี่กลางไม่น้อยไปกว่าพี่ใหญ่หรอกค่ะ แล้วก็แสดงให้เห็นแล้วว่า ถ้าไม่รัก ไม่ห่วง ก็คงไม่ไปตามพี่กลางกลับมาหรอก น้อยเป็นคนสั่งให้พี่ใหญ่ออกตามพี่กลางตอนที่หายสาบสูญไปนะค่ะ ตอนนั้นพี่ใหญ่กับพี่กลางกำลังหมางใจกันอยู่ด้วย อะไรก็ตามที่น้อยอาจแข็งแกร่งกว่าก้าวร้าวตื้อดื้อต่อพี่กลางไปแล้ว น้อยกราบขออภัยด้วย”

อนุชา วราฤทธิ์ ลูบศีรษะน้องสาวอย่างเอ็นดู

“เอาละ พี่เข้าใจ เราก็มักกันอยู่เพียงสามคนพี่น้องเท่านั้น แล้วก็ไชยยันต์อีกคนหนึ่ง ที่เปรียบเหมือนญาติสนิทเพื่อนตายสี่ชีวิตของเรานี้ ใครทุกข์ อีกสามคนก็ทุกข์ด้วย ใครสุข อีกสามคนก็สุขด้วย พี่เห็นอาการของน้อยคืบนี้แล้ว พี่ไม่สบายใจเลย”

“น้อยจะไม่ทำอะไรให้พี่กลางต้องกังวล ไม่สบายใจอีกเลย ขอให้สัญญา”

“ดี เรารู้ตัวกันล่วงหน้าแล้ว ว่าเราจะมาสู่ความยากแค้น

ด้วยกันในการติดตามรพินทร์ครั้งนี้ ไม่ใช่ลำบากเฉยๆ อาจถึงตายได้ง่ายๆ และมีเปอร์เซ็นต์ตายมากเสียด้วย แล้วธุระอะไรที่เราจะต้องมาสร้างกังวลให้หัวใจมีคมวทุกซ์หนักลงไปอีก สร้างกำลังใจของเราให้เข้มแข็งเอาไว้เป็นทุนต่อสู้กับพิบัติภัยอันตรายที่จะมาถึงเรามากกว่า”

“น้อยตระหนักดีค่ะว่าจะไม่มีพี่หรือเพื่อนใด ๆ ประเสริฐไปกว่าพี่ใหญ่ พี่กลาง และไชยยันต์อีกแล้ว ทั้งสามคนมีสิทธิ์ที่จะไม่ร่วมทางมากับน้อย และมีสิทธิ์ที่จะเหนียวรั้งกักตัวน้อยไว้เพื่อไม่ให้มาในครั้งนี้ได้ แต่ทุกคนก็ไม่ขัดใจน้อยเลย เพราะความรัก อยากจะเอาใจน้อย”

“ใช่ นั่นประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง นอกจากตัวน้อยเองแล้ว พวกเราทุกคนก็รักและเป็นห่วงรพินทร์เสมอด้วย เพื่อนตายคนหนึ่ง จึงไม่อาจนิ่งดูตาย หรือแค่เฉพาจะรอฟังข่าวเขาอย่างเดียวเท่านั้น เมื่อรู้ว่าเขาต้องเดินทางมาอย่างไม่มีอนาคตแบบนี้”

ดารินนั่งชิมไปครู่ พลิกตัวกลับไปนอนหงายตามเดิม

มือยังจับฝ่ามือของอนุชา หรือพรานชดไว้แน่น

“พี่กลางคะ”

“ฮือม ?”

“พอจะฟังสมมติฐานเดาเรื่องราวที่น้อยจะพูดถึงเหตุการณ์ อันเกิดขึ้นยังบริเวณหน้าผาตะเคียนทองนี้ได้ไหมคะ?”

“สมมติฐาน?”

“ค่ะ! เอาว่าเป็นเรื่องสมมุติ เดาเหตุการณ์หรือคาดคะเนไปพลางๆ ก่อนก็แล้วกัน”

อนุชาขยับตัว แล้วเปลวไฟเขาก็สว่างแวบขึ้น เขาเริ่มจุดบุหรี่

“ลองว่าไปซิ ดีเหมือนกัน คุณกันไปเรื่อยๆ มันก็คงจะง่วงและหลับไปเองได้”

“รพินทร์กับพวกนั้น พร้อมทั้งกะเหรี่ยงสามคน โดยมีคนหนึ่งบาดเจ็บออกจากเส้นทางจากป่าไฟ มาถึงที่หมู่บ้านตะเคียนทองในเวลาบ่ายของวันรุ่งขึ้น ภายหลังจากที่หยุดค้างหนึ่งคืน ตรงตำแหน่งที่ปะทะกับโขลงช้างบริเวณป่าไฟนั้นแหละค่ะ”

“กะเหรี่ยงสามคน คนหนึ่งบาดเจ็บ?...”

อนุชาทวนคำ

“ค่ะ ก็จากหลักฐานที่เราพบการเหยี่ยวยาที่ป่าไฟก่อนจะถึงตะเคียนทองนี้แหละ คนบาดเจ็บนั้น ถูกกระต๊องเหยียบถากๆ หน้าท้องเปิด ไล่ไหล มีการเย็บแผลรักษาพยาบาลกันที่นั่น ทำให้การเดินทางหยุดชะงัก ทั้งๆ ที่เดินออกจากโป่งน้ำร้อนมาได้หน่อยเดียว ทั้งสามกะเหรี่ยงเป็นลูกบ้านของหมู่บ้านตะเคียนทองนี้แหละ กำลังอยู่ในระหว่างหนีภัย สวนทางกับพวก รพินทร์ที่บ่ายหน้าขึ้นมาพอดี คนที่ถูกเหยียบไล่ทะลัก แต่ไม่ตาย เพราะรพินทร์ขอร้องให้ฝ่ายอเมริกันช่วยไว้ ชื่อสะเอิง ส่วนเพื่อนอีกสองคนที่ปลอดภัยดี ชื่ออูเถาะกับพะโต้”

อดีต ‘พรานซด’ หันหน้าขวับ คุณองสาวผู้นอนพูดซ้ำๆ อยู่เหมือนจะเป็นการรำพึงในทันที ถ้ามั่วๆ เสียงเป็นงานเป็น การขึ้น

“สมมติฐาน มันควรจะเป็นเหตุการณ์ที่กว้างๆ มันคงไม่ละเอียดแบบขนาดมองเห็นชัดกับตา ถึงขนาดรู้จักชื่อได้หรอกน้อยไปรู้ได้อย่างไรว่า มีกะเหรี่ยงสามคน คนหนึ่งชื่ออูเถาะ อีกคนหนึ่งชื่อพะโต้ และคนที่เคราะห์ร้ายถูกกระต๊องเหยียบชื่อสะเอิง?”

น้องสาวนิ่งไปก็งอิดใจ แล้วบอกแผ่วเบาต่อมาว่า

“ก็คิดว่า เป็นชื่อสมมุติไปก่อนก็แล้วกันค่ะ”

“เอาละ แล้วยังงต่อไป ตอนนี้อยู่คิดว่าพี่ไม่ง่วงแล้วนะ”

อนุชาพูดโดยเร็ว

ดารินปล่อยมือข้างหนึ่งที่กำลังกำฝ่ามือพี่ชายไว้แน่นนั้นออก แล้วยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้าของตนเอง ซึ่งบัดนี้เย็นขึ้นไปด้วยละอองไอน้ำค้าง ขณะที่หล่นออกไปนั่งอยู่ตรงปากโพรงถ้ำก่อนจะกลับเข้ามานั้น กล่าวแผ่วเบาต่อมาด้วยน้ำเสียงฟังดูเลื่อนลอย คล้ายคนที่ตกอยู่ในห้วงภวังค์ต่อมาว่า

“พวกเขาพากันเดินทางมาถึงหมู่บ้านตะเคียนทอง โดยการนำเอากะเหรี่ยงสามคนติดขบวนมาด้วย คนที่บาดเจ็บถูกหามใส่แคร่มา เมื่อมาถึงเขาก็พบกับสภาพของหมู่บ้านแหลกพินาศเป็นแปลงด้วยการบุกเข้าทำลายของโขลงช้างผีสิงเหมือนอย่างที่เราพบกันแล้วเมื่อตอนเย็นนี้ แต่ขณะที่รพินทร์มาถึงนั้น กองทัพช้างได้บุกเข้ามาทำลายหมู่บ้านสดๆ ร้อนๆ ห่างเพียงแค่วัน 3-4 วันก่อนที่เขาจะมาถึงเท่านั้น และได้พบกับซากศพที่หนีไม่ทัน ถูกช้างฆ่าระเนนระนาดเกลื่อนไปหมด หัวหน้าหรือนายบ้านที่ชื่อโบเมียะ ได้รวบรวมพรรคพวกที่เหลือตายจากการบุกทำลายของช้างร้ายโขลงนี้ ละทิ้งหมู่บ้าน ถอย

ขึ้นมาอาศัยเป็นมนุษย์ถ้าอยู่บนหน้าผา ตำแหน่งที่พวกเราขึ้นมาอาศัยนอนกันคืนนี้แหละ เพราะไม่สามารถจะอยู่ตามพื้นที่ซึ่งข้างสามารถจะเดินบุกเข้ารังควานได้ จึงต้องหนีขึ้นมาอาศัยอยู่ตามซอกหน้าผาชั้น ซึ่งเป็นจุดอันจะทำให้รอดตายพ้นภัยอยู่ได้ แต่ก็ลำบากมาก ไม่สามารถจะทำมาหากินได้ตามปกติ ทั้งซากปรักหักพังของบ้านเรือนและศพของพวกตนไว้ตรงนั้น จนกระทั่งคณะของรพินทร์มาถึง...

“ก็แปลว่า...ในการเดาของน้อย...หมู่บ้านตะเคียนทองถูกทำลายแหลกไปก่อนแล้ว รพินทร์กับพวกนั้นจึงเดินทางมาถึงที่นี่”

“ค่ะ พวกลูกบ้านกระเจ็ดกระเจิงหนีกันออกไปรอบทิศ สามคนที่ไปพบกับคณะรพินทร์นั้น อยู่ในระหว่างจะเผ่นหนีลงไปยังหมู่บ้านซบบอน เพื่อจะนำข่าวเกี่ยวกับช้างโขลงไธดำที่เข้ามาอาละวาด เดินทางไปบอกแก่รพินทร์ ซึ่งขณะนั้นทุกคนเข้าใจว่าเขายังอยู่ที่หนองน้ำแห้ง แต่บังเอิญมันเป็นเวลาที่รพินทร์เดินทางสวนขึ้นมาพอดี และพบกันโดยบังเอิญ ขณะที่คนที่ซื้อสะเกิงถูกกระหิงเหยียบเอาใส่ไหล่...พี่กลางพอจะฟังการติดต่อลำดับภาพของน้อยได้ถูกไหมคะ เท่าที่พูดให้ฟังมานี้”

อนุชาเป่าคว้นบุหรืสูงขึ้นไปด้านบน บอกมาตำ่ว่า

“เออละ พอจะมองเห็นภาพตามที่น้อยว่านี่แล้ว เพราะมันสอดคล้องกันได้อย่างไม่มีอะไรขัดแย้ง จากเหตุการณ์ที่เราตามมาพบเห็นโดยหลักฐาน”

“ขอทำความเข้าใจอีกครั้งว่า ที่น้อยพูดเป็นการอนุมานหรือสมมุติเอาเท่านั้นนะคะ”

“พี่เข้าใจ ว่าต่อไปซิ”

“รพินทร์ผ่านหมู่บ้านพินาศนั้นมาทันที และตามมายังหน้าผาตะเคียนทองแห่งนี้ พบพวกที่หนีขึ้นมาเป็นมนุษย์ถ้าอยู่บนนี้ ก็คงเป็นธรรมดาที่จะต้องสอบซักรู้ความว่ามันได้เกิดอะไรขึ้นอย่างไร พวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองยังคงมีที่หลบพักอาศัยอยู่บนซอกโพรงบนหน้าผานี้ตามเดิม ส่วนคณะของรพินทร์ปักหลักหยุดพักคุมเชิงอยู่ตรงบริเวณลานใต้หน้าผานี้ เป็นการพักชั่วคราว โดยยังไม่เดินทางต่อ...

ในขณะที่เขามาหยุดพักอยู่ตรงนี้ยังวันอยู่มาก จึงออกคำสั่งให้พรานพื้นเมืองของเขาและกะเหรี่ยงตะเคียนทองจำนวนหนึ่ง ย้อนกลับไปยังหมู่บ้านร้างอันไม่ห่างไกลนัก จัดการค้นหาเสบียงเท่าที่จะขนมาได้จากซากบ้านพังเหล่านั้น และให้นำเอาศพเน่าเฟะของพวกเคราะห์ร้ายมากองรวมกัน เผาเสียให้หายอุจาดตา เมื่อเรามาถึงเราจึงพบเข้ากับกองไฟ และกองกระดูกมีรอยถูกเผา...

โบเมียะและพวกที่เหลือตาย ดีใจที่เห็นรพินทร์กับคณะเดินทางมาถึงที่นี่ อย่างน้อยการมาถึงของพรานใหญ่ที่ทุกคนต้องการและรอคอยอยู่ก่อนแล้ว มันก็สร้างความอบอุ่นเป็นหลักประกันขึ้นได้ ท่ามกลางการถูกรังควานหนักของโขลงช้างอันมีพฤติกรรมโหดเหี้ยมผิดไปจากธรรมชาติช้างป่าปกติสามัญ...

ทั้งสองฝ่ายที่พบกันก็ยังคงแบ่งกันอยู่เป็นสองพวก คือพวกกะเหรี่ยงหนีตาย รพินทร์ให้ไปอาศัยหลบนอนอยู่บนหน้าผาตามเดิม ส่วนพวกเขาปักหลักคุมสถานการณ์กันอยู่ยังเนิน

ข้างล่าง สัมภาระต่างๆ ที่ติดตัวมาด้วยนั้นเพื่อความปลอดภัย
รพินทร์กับฝรั่งพวกนั้นสั่งให้ทยอยนำขึ้นไปเก็บซ่อนเพื่อความ
ปลอดภัย ยังช่องโพรงบนหน้าผาอันเป็นตำแหน่งพักซ่อนตัวของ
พวกกะเหรี่ยงลี้ภัยทันที ฝ่ายตนคงมีแต่สิ่งของที่ไม่จำเป็นหรือ
มีค่าเล็กน้อย พักแรมคืนกันอยู่ที่ตีนผาเพื่อเตรียมพร้อมที่จะประจัน-
หน้ากับโคลงช้างเผือก ถ้าหากว่ามันจะบุกเข้ามาเล่นงานในเวลา
กลางคืน ทุกคนพร้อมที่จะรับศึกใหญ่ ถ้ามันบุกเข้ามาไม่ว่า
เวลาใด และถ้าต้านไม่อยู่ ก็ยังมีโอกาสที่จะถอยหนีขึ้นหน้าผา
ซึ่งพวกกะเหรี่ยงไปยึดอาศัยอยู่ก่อนแล้ว เป็นการยึดชัยภูมิที่ถูก
หลักที่สุดในการรับมือพร้อมทางหนีที่ไล่”

“ก็แปลกดี ที่น้อยเตาเหตุการณ์ปริศนาที่เราตามมาพบ
ภายหลังนี้ได้ยังกะตาเห็นนั่นแหละ ถ้าจันรพินทร์กับคณะก็ต้อง
พักแรมคืนอยู่ที่ตีนผานี้หนึ่งคืน”

“ไม่ใช่หนึ่งคืนหรอกค่ะ แต่เป็นสองคืนซ้อนๆ กับแทบ
จะอีกหนึ่งวันเต็มๆ ของการมาพักอยู่ที่นี่ เพราะมันมีเรื่องร้าย
เกิดขึ้นเสียก่อนทำให้เกิดการชะงักกันอยู่ที่นี่นานเกินกว่ากำหนด
เดิม...ฟังน้อยปะติดปะต่อเหตุการณ์ต่อไปนะคะ”

“ว่าไป”

“คืนที่มาถึง ภายหลังจากระเตรียมแผนการเรียบร้อย
ไล่กะเหรี่ยงขึ้นมาบนหน้าผาแล้ว รพินทร์และพวกเขาทุกคนยึด
ที่นอนเตรียมพร้อมอยู่ข้างล่าง คนเจ็บที่ชื่อสะเอิง อันยังอยู่ใน
ระหว่างต้องรักษาเยียวยาให้น้ำเกลือแทนอาหารถูกสั่งให้แบกขึ้น
มานอนอยู่ในคูหาถ้ำที่ลูกเมียของตนอาศัยอยู่ก่อนแล้ว...”

หล่อนเว้นระยะ เอามือตบลงกับพื้นหินที่นอนอยู่

“ก็โพรงถ้ำแคบๆที่เราสี่คนกำลังนอนอยู่เดี๋ยวนี้แหละคะ
สะเอิงถูกส่งเข้ามานอนอยู่บนนี้ในคืนนั้น!”

อนุชาผงกตัวขึ้นในทันที มองไปยังเสาน้ำเกลือที่ดาริน
ยังคงปักไว้ให้อยู่ในลักษณะเดิม

“เธอหมายถึงว่า เสาน้ำเกลืออันนั้น...?”

“ไม่ใช่ค่ะ นั่นมันเป็นเหตุการณ์ต่อไป สะเอิงไม่ได้นอน
อยู่ตรงนี้ แต่เข้าไปนอนรับการรักษาอยู่ในซอกลึกเข้าไปยังตำ-
แหน่งที่พี่ใหญ่และไชยยันต์นอนอยู่เดี๋ยวนี้ นั่นแหละ เฉพาะคืน
นั้น รพินทร์ยังไม่ได้ขึ้นมาอนเจ็บอยู่บนนี้ เขาเพียงแค่ขึ้นมา
เยี่ยมดูอาการคนเจ็บในตอนหัวค่ำ พร้อมกับหมอบเบล แล้วก็
กลับกันลงไป”

พี่ชายกลาง คราวนี้จ้องหน้าน้องสาวตาไม่กะพริบ

“พี่สงสัยเสียจริง น้อยเอาเรื่องราวเป็นตุเป็นตะเหล่านี้
มาพูดได้ยังไง”

“มันก็เหมือนตลับวีดีโอเทป ที่บันทึกเหตุการณ์ไว้นั้น
แหละค่ะ บันทึกไว้ในขณะที่เราไม่อยู่ ไม่เห็นเหตุการณ์สดๆ
และเมื่อเราต้องการดูเราก็กรอเทปกลับ เปิดถ่ายทอดเข้าเครื่อง
โทรทัศน์ ให้ภาพมันปรากฏออกมาให้เห็น เสียตายแต่เพียง
ว่า ในบางเหตุการณ์นั้น เครื่องบันทึกเทปมันไม่ยอมจะบันทึก
ภาพไว้ให้เห็นเท่านั้น โดยอาจเห็นว่าไม่จำเป็น และไม่ประสงค์
จะให้น้อยได้รู้เหตุการณ์เฉพาะตอนนั้นๆ ก็ได้ อย่างเช่นตอนที่
รพินทร์กับเบลขึ้นมาเยี่ยมสะเอิง และกลับลงไปด้วยกัน เหตุ-
การณ์ตอนนั้นน้อยสงสัยว่าน่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง แต่ภาพไม่
ยอมปรากฏ ตั้ภาพมาอีกทีทั้งสองก็ลงมาถึงแคมป์ข้างล่าง

ที่ตื่นผาเสียวแล้ว เหมือน...เหมือนหนังที่ถูกกรรไกรของกอง
เซ็นเซอร์หั่นออกทั้งนั้นแหละ”

อนุชาเอื้อมมือมาแตะที่หน้าผากของน้องสาว พิมพ์ว่า

“น้อยไม่สบายหรือเปล่า?”

หล่อนจับมือพี่ชายออก

“น้อยสบายดีที่สุด ไม่ได้เป็นอะไรเลย และที่พูดนี้ก็ไม่ได้
เพื่อ จะฟังต่อไปไหมคะ ถ้าเห็นว่าไร้สาระ น้อยก็จะหยุดละ”

“พูดต่อไป พี่จะฟังให้จบสิ้นข้อความทีเดียว”

พี่ชายกลางกล่าวอ่อนโยนมาอย่างเอาใจ ดารินตาเปิด
สว่างโพลน มองอย่างปราศจากความหมายไปยังเพดานหินดำ
มืดเหมือนจะทบทวนในสมอง

“คืนนั้นเอง ภายหลังจากเยี่ยมคนเจ็บที่นำขึ้นมาไว้บนที่
ปลอดภัยเสร็จ รพินทร์กับแม่ผมแดงลงไปยังพรรคพวกข้างล่าง
ทุกคนเตรียมพร้อม พวกนายจ้างนอนกันอยู่เป็นกลุ่ม รพินทร์
มีการประชุมคนของเขา และกำหนดหน้าที่สั่งให้ก่อกองไฟดัก
ไว้ล้อมรอบที่พักของนายจ้างอเมริกัน แล้วจะเป็นด้วยสังหาร
หรืออะไรไม่ทราบ ตัวเขาเองได้ออกนอกอาณาบริเวณของที่พัก
นอกเขตกองไฟ ไปนอนดักทิศทางด้านนอกอยู่ตามลำพังคน
เดียว ตรงทางด่านที่จะลงไปสู่ลำธารน้ำต่ำลงไป บริเวณนั้นก็
เป็นบริเวณที่พวกเราเดินผ่านกันขึ้นมาแล้วเมื่อตอนเย็นนี้...

“การออกไปนอนดักอยู่นอกอาณาบริเวณ พวกเราที่
คุ้นเคยกับนิสัยของเขามาก่อน ย่อมจะต้องรู้กันดีอยู่แล้วว่าเขา
มักจะทำอย่างนี้เสมอ ถ้าหากเกิดสงสัยหรือประสงค์จะดักจับ
รหัสอะไร เพราะเขามีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีวิชาอาคมพอที่

จะกล้าทำเช่นนั้นได้ พวกนายจ้างทุกคนนอนหลับกันหมด ไม่
มีใครรู้ว่ารพินทร์แอบออกไปนอนดักอยู่นอกบริเวณที่ล้อมกอง
ไฟไว้ยังปากทางด่านด้านต่ำลงไป...”

หล่อนหยุดถอนใจในอาการสะท่อน แล้วหลับตาลง ภาย
สิ้นสะท้อนเป็นระลอก อนุชาหันไปรินบริจจาคกระตักใส่ฝา
ประมาณ 1 เป็ก แล้วส่งไปให้ หล่อนรับมาดื่มรวดเดียวหมด
ดังกายขึ้นนั่งอีกครั้ง

“น้อยไม่อยากจะเล่าถึงเหตุการณ์ตอนนั้นเลยมันหวาด-
เสียวเหลือเกิน”

“เล่าไปเถอะ น้อย พี่จะไม่ขัดอะไรขึ้นก่อนทั้งสิ้น นอก
จากว่า ถ้าเหตุการณ์ที่น้อยเล่ามันไม่กระจ่างอย่างไร พี่ก็จะขอ
ถามบ้างเท่านั้น”

“อย่าหาว่าน้อยเพ้อบ้าอะไรไปนะคะ”

“ขอรับรองว่าจะไม่คิดอย่างนั้น”

“รพินทร์ออกไปนอนนอกแคมป์ ไม่ยอมให้ใครตามออก
ไปด้วยเลยแม้แต่บุญคำ อันเป็นคนสนิทที่สุดของเขา ตั้งแต่เพียง
ว่า ถ้าเกิดเหตุการณ์ร้ายใดๆ ขึ้น ขอให้ทุกคนยังต่อสู้ป้องกัน
แคมป์ไว้ ไม่ต้องเป็นห่วงเขาอย่างไรทั้งสิ้น เกิด เสีย จัน และ
บุญคำ รู้มือเจ้านายดีอยู่แล้ว ไม่มีใครกล้าขัดคำสั่งเขา ตกตึก
ของคืนนั้นเอง ใ้มนตร์รัยกับพวกผีดิบบริวารของมันก็เข้ามา
ก่อวณเล่่งงานเขาทันที มันทั้งหลอกหลอนและเจตนาจะเข้า
มาประทุษร้ายต่างๆ นานา รพินทร์ตื่นขึ้นทันก่อนที่จะตกเป็น
เหยื่อ ภาพที่น้อยเห็นทางกระแสดิจนั้น น่าสยดสยองมากคะ...
แล้วมันก็เริ่มล่อเขาให้ออกติดตามไปในตอนกลางดึกนั้นแหละ

จุดประสงค์ก็คือจะเอาเขาไปสู่จุดมรณะประการหนึ่ง กับจะดึงเขาให้ห่างพ้นจากบริเวณแคมป์ออกไปเสีย เพื่อจะได้ใช้กองทัพช่างฝีมือเข้าเหยียบขยี้กลุ่มพวกรานพื้นเมือง ลูกหาบและนายจ้างอเมริกันพวกนั้นให้แหลกลกทั้งหมด...

“ระหว่างที่รพินทร์หลงกล ตามมันไปในป่ากลางดึกนั้นเอง พวกในแคมป์หลับกันหมด ไม่มีใครรู้สึกตัวหรือเฉลียวคิดเลย แล้วมันตรัยก็ล่อรพินทร์ให้ตามมันข้ามฟากธารไปยังเนินเขาอีกลูกหนึ่ง ไม่ห่างไกลนัก โดยเส้นทางนั้นจะต้องผ่านเหวเหวหนึ่งซึ่งมันเอากิ่งไม้เปราะๆ มาสะบักอำพรางไว้ รพินทร์แพ้รู้เสียทีมัน เหยียบลงไปบนปากเหวที่พรางไว้ ร่างของเขาหล่นหายวับลงไปในเหวนั้น!...”

“แล้วยังไงต่อไป?”

พี่ชายกลางถามเร็วปรือ ไม่ได้เห็นเป็นเรื่องราวไรสาระอีกต่อไป

“ภาพตอนนี้นั้นเหมือนภาพยนตร์ หรือโทรทัศน์ที่ตัดตอนชั่วคราวค่ะ ย้อนกลับเห็นภาพภายในแคมป์พักของพวกอเมริกันที่พวกลูกคนของรพินทร์ดูแลรับผิดชอบอยู่ พอมันรอจังหวะหลอกรพินทร์ไปตกเหวแล้ว พวกมันก็เข้าเล่นงานโจมตีทางด้านแคมป์นายจ้างทันที โดยส่งไอ้พวกฝีมือเข้ามาก่อน บุญคำ จันเกิด และเสี้ยตั้นขึ้น ไอ้พวกนั้นก็ถึงตัวแล้ว เกิดเอะอะโวยวายและยิงกันสนั่นขึ้น พวกนายจ้างอเมริกันและนายทหารไทยคนที่ชื่อเชิดวุฒันั้นตกใจตื่นขึ้นก็พบว่า กองทัพช่างนับไม่ถ้วน บีบล้อมเข้ามารอบด้านแล้วการยิงปะทะต่อสู้เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวายและโกลาหลไปหมด ทุกคนระส่ำระสายไปทั่ว และ

หวุดหวิดจะเสียชีวิต เพราะกองทัพช่างฝีมือเหล่านั้นไม่ยอมถอยเลย คงหนุนเนื่องเข้ามารอบทิศหมายจะเอาชีวิตให้ได้ ที่ล้มก็ล้มไป ที่ดันอยู่เบื้องหลังนับไม่ถ้วน ก็เหยียบย่ำซากของพวกกันเองบุกตะลุยดาหน้าเข้ามา มีไอ้ฝีมือนั้นบังคับมาบนคอช้างด้วย จนถึงกับต้องใช้ระเบิดมือขว้างสกัด แต่ก็หยุดยั้งมันไม่ได้...ทุกคนเรียกหารพินทร์ แต่ไม่มีใครเห็นว่าเขาอยู่ที่ไหนท่ามกลางมหันตภัยนั้น...

ในที่สุดบุญคำ ก็ต้อนพวกนายจ้างและลูกหาบทุกคนให้หนีขึ้นหน้าผา อันเป็นตำแหน่งที่รพินทร์กำหนดไว้ให้แล้ว ในกรณีที่ถ้าเกิดเหตุร้ายขึ้นเกินกว่าที่จะสกัดกันไว้ได้ ทุกคนทั้งแคมป์พัก ถอยหนีขึ้นหน้าผาทั้งหมดอย่างหวุดหวิดในคืนนั้นระดมยิงและกระหน่ำลงมาด้วยระเบิดมือ แคมป์ที่พักนอนอยู่ก็แหลกพินาศด้วยการบุกเข้าถึง และตลอดทั้งคืนนั้น ทั้งหมดทุกคนก็ถอยขึ้นไปรวมตัวอยู่กับพวกกะเหรี่ยงบนหน้าผาแห่งนี้ ทั้งซากของช้างที่ถูกยิงและถูกระเบิดให้ตายกลาดเกลื่อนอย่างที่เราตามมาเห็นซากเกลื่อนระเนระนาดไปหมด...

ทุกคนรู้แต่เพียงว่ารพินทร์หายไป ไม่ได้อยู่ในกลุ่มของการต่อสู้เลย ในขณะที่กองทัพช่างบุกเข้าโจมตี สอบถามใครก็ไม่มีใครรู้และบอกได้ นอกจากบุญคำคนเดียว ที่จะให้รายงานกับพวกนายจ้างอเมริกันว่า ก่อนหน้าเกิดเหตุระหว่างนอนพักนั้น รพินทร์ออกไปนอนดักอยู่นอกบริเวณแคมป์ทางด้านจะนำลงสู่ลำธาร และในคืนนั้น แม้พวกนั้นทุกคนจะหนีรอดเข้าไปอยู่บนหน้าผา ที่ช้างไม่สามารถจะไล่ตามขึ้นไปทำร้ายได้แล้ว พวกมันก็เข้ามายึดเต็มสถานที่ไปหมด ล้อมอยู่เบื้องล่าง ส่งเสียง

แพรื่องชูคำรามลั่นไปทั้งหน้าผา ทั้งคณะรวมทั้งกะเหรี่ยงตะเคียนทองที่ขึ้นมาอาศัยอยู่ก่อนแล้ว ไม่มีใครหลับนอนกันได้ทั้งคืนนับแต่ข้างเช้าโจมตี...

จนกระทั่งใกล้รุ่ง พวกมันจึงผละถอยไปหมด ทั้งแต่ซากที่ถูกฆ่าตายนับไม่ถ้วน กองเป็นภูเขาเลากาอยู่ เมื่อนั้นเองฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งหมดจึงตัดสินใจที่จะลงมาตามดุร่งรอยของรพินทร์ โดยสั่งให้บุญคำและพรานทั้งสามนำทางลงมา บุญคำนำพวกนายจ้างให้ตรงมายังตำแหน่งที่เคยเห็น เจ้านายมานอนดักอยู่ก่อน แล้วก็พบร่องรอยของรพินทร์ติดตามอะไรชนิดหนึ่ง จึงแกะรอยกันต่อไป ในที่สุดก็ฟ้าสาง และมาพบเข้ากับเหวที่รพินทร์ถูกไอ้ผีดิบมันตรัยล่อให้หล่นลงไป therein!

ดาร์วินวันระยะ เอานิ้วคืบที่สันจมูกขณะที่ก้มหน้าลง อนุชาฟังอย่างตะลึงงัน เอื่อมมือมาเขย่าไหล่เบาๆ เร่งมาว่า

“เล่าต่อไปซิหน่อย นี่มันเป็นเหตุการณ์ที่เราไม่คาดฝันหรือเดากันได้มาก่อนเลย!”

“กลุ่มที่ติดตามไป ก็คือกลุ่มของนายจ้างทั้งหมด กับพรานคู่ใจของรพินทร์ทั้งสี่คน ร้อยเหยียบกึ่งไม้ที่สะพรางไว้ปากเหวลึก และพลั้วลงลงไปมองเห็นได้ถนัด พวกพรานพื้นเมืองช่วยกันรื้อกิ่งไม้แห้งที่สะไว้ออก ก็มองเห็นโพรงเหวชัด ทั้งหมดเห็นรพินทร์ร่วงลงไปอยู่เกือบจะครึ่งทางของความลึกของเหว ร่างกายติดคาอยู่กับสายของเถาวัลย์ แน่เนิ่งเหมือนคนตาย ทุกคนตกใจ พีกกลางท่ายถูกไหมคะ ใครเป็นคนไต่เชือกลงไปเอาตัวรพินทร์ขึ้นมา?”

ประโยคหลัง หล่อนถามพี่ชายเบาๆ ด้วยเสียงสั่นเครือ โดยไม่ได้เงยหน้าขึ้น

“เกิด เส่ย จัน หรือบุญคำกระมัง?”

ดาร์วินสั่นศีรษะ

“แม่ผมทองคริสตินาค่ะ หล่อนตัดสินใจได้ก่อนทุกคน ผมโยงร่างตนเองติดไว้กับโคนไม้อย่างมั่นคงที่สุด แล้วรอยตัวตามสายเชือก ไต่เหวลงไป หล่อนเป็นคนกล้าหาญและจับไว้มาก สั่งให้บุญคำตามหลังลงไปอีกคน โดยให้นำสายเชือกสำรองอีกเส้นหนึ่งลงไปด้วย พอลงไปถึง คริสตินาก็ตรวจพบว่ารพินทร์ยังไม่ตาย แต่สะบักสะบอมบอบช้ำมาก ไม่ได้สติ จึงเอาเชือกคล้องไต่รั้งไว้ทั้งสองด้านของเขาโดยผูกอย่างแข็งแรงที่สุด ช่วยกันสองคนกับบุญคำ แล้วส่งสัญญาณให้พรรคพวกที่รออยู่ด้านบนสาวชักรอกรพินทร์ขึ้นมาจากเหว ตัวเองไต่ประกับคู่ โดยผลึกประครองร่างเขาไม่ให้กระทบครูดกับแง่หินของขอบเหว จนกระทั่งสามารถนำตัวรพินทร์ขึ้นมาพ้นเหวมรณะนั้นได้...”

อนุชาลืมหูลง เป่าลมออกจากปาก ดาร์วินกล้ำกลืนอะไรบางอย่างลงลำคออันแห้งผาด กล่าวต่อไป

“ร่างของเขาถูกหามกลับมาตั้งแต่บัดนี้ ซึ่งเคลื่อนไปด้วยซากช้างที่ตายยับ แล้วการปฐมพยาบาลก็เริ่มกันขึ้นอย่างรีบด่วน วิทยาศาสตร์การแพทย์ของฝ่ายอเมริกันดูจะสิ้นหวัง แต่บุญคำรีบไปหาสมุนไพรชนิดหนึ่งมาตำกับเหล้าแล้วกรอกปาก รพินทร์จึงฟื้นขึ้นมาอย่างกะปลกกะเปลี้ย และอาเจียนออกมาเป็นโลหิต เพราะความซำใน ที่ตกลงไปกระทบระกับแง่หินในปล่องเหวนั้น พออาเจียนจนหมด ทั้งเบลและคริสตินาจึงรักษาต่อ เขาถูกให้

น้ำเกลือทันที และนอนชม สติครึ่งๆ กลางๆ อยู่ทั้งวัน ตรงบริเวณแคมป์อันเต็มไปด้วยซากข้างนั้น ทุกคนหาทางช่วยกัน อย่างเต็มที่ เขารู้ตัวแน่ชัดอีกครั้งก็ตอนเย็นของวันนั้น อาการอยู่ในเกณฑ์สาหัสทีเดียว...

พอใกล้ค่ำ หัวหน้าคณะคือด็อกเตอร์สแตนลีย์ ก็สั่งให้ทั้งหมดเคลื่อนย้ายขึ้นไปอาศัยชอกโพรงบนหน้าผาเป็นที่หลบภัย เพราะเกรงว่าจะถูกไอ้กองทัพช่างฝีมือหวนมาโจมตีซ้ำ ร่างของรพินทร์ถูกนำเข้ามาอาศัยนอนพักอยู่ในถ้ำนี้แหละ ถ้ำเดียวกับที่กะเหรี่ยงที่ชื่อสะเอ็งนอนเจ็บอยู่ก่อน อาการของกะเหรี่ยงดีขึ้นแล้ว แต่รพินทร์ยังหนัก เขาได้รับคำสั่งให้น้ำเกลือ และพยาบาลกันอย่างเต็มที่ต่อไป ผู้ที่รับหน้าที่ดูแลรักษาพยาบาลเขาภายในคืนนั้น คือ คริสติน่า นั่นเอง! และมานอนอยู่ตรงนี้ ตรงที่ฟีกกลางและน้อยนอนอยู่นี้แหละค่ะ ซึ่งมันก็ตรงกับหลักฐานที่ฟีกกลางและลุงอินมาค้นพบทุกอย่าง เหตุการณ์หลักฐานมันมาบรรจบกันได้พอดีแล้ว...

หล่อนเงยหน้าขึ้น เอื้อมมือไปจับกิ่งไผ่ที่ปักอยู่ใกล้ๆ ตัว “ใช่แล้ว นี่คือเสาน้ำเกลือ และหนังแก๊งอันนี้ก็คือที่ปูนอน ซึ่งคริสแอบเขียนข้อความเชิงกวีเอาไว้ด้านหลังในตอนดึก ระหว่างรพินทร์หลับ เรากำลังนอนทับรอยของเขาทั้งสองในคืนนั้น ไม่มีอะไรผิดไปแม้แต่สักอย่างเดียว”

ความเงิบปกคลุมระหว่างพี่น้องไปนานทีเดียว ตลอดเวลา อนุชาพินิจดูน้องสาวตาไม่กะพริบ เขาจ้องเอาอย่างจริงๆ

จังๆ เหมือนจะค้นหาออกมาให้ได้ ว่าหล่อนประมวลเหตุการณ์เหล่านี้ออกมาได้อย่างไร

ในที่สุดก็พิมพ์ออกมาว่า

“เป็นการลำดับภาพที่มีเหตุผลและเข้าเค้ามามาก น้อย...”

“แต่มันเลื่อนลอยมากใช้ไหมคะ ในความคิดของฟีกกลาง ในขณะนี้ เอาเถอะ! เพื่อพิสูจน์ว่ามันจะเป็นจริงตามที่น้อยเดาหรือไม่ พรุ่งนี้ ก่อนออกเดินทางจากที่นี่ น้อยจะนำพวกเราให้ไปพบเห็นกับเหวที่รพินทร์ถูกหลอกให้ตกลงไป เชื่อว่าหลักฐานยังคงหลงเหลืออยู่แน่ๆ มันก็ไม่ห่างจากหุบผาตะเคียนทองนี้สักเท่าไรหรอก น้อยแน่ใจว่าจะนำไปได้อย่างถูกต้องแม่นยำที่สุด”

หล่อนกล่าวอย่างมั่นใจ

“คราวนี้ให้พี่ถามน้อยบ้าง...เห็นน้อยไปนั่งเหมือนจะเข้ามานอนอยู่ที่ปากโพรงถ้ำนั้นพักใหญ่ แล้วก็สามารถรู้อะไรต่ออะไร อันเกิดขึ้นที่นี่ทั้งหมด อธิบายให้พี่ฟังหน่อยซิ ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

“จะเรียกว่า ‘นิมิต’ หรืออะไร น้อยก็บอกไม่ถูกค่ะ แต่ขอสารภาพตามตรงว่า ขณะที่น้อยนั่งภาวนาอยู่นั้น น้อยขอबारมืองค์มหาฤๅษีโกทัณฺฑะมาปกเกล้าปกเกศเพื่อจะขอทราบเหตุการณ์อันเต็มไปด้วยปริศนาเหล่านี้ ท่านก็มาให้น้อยเห็นและเปิดโลกย้อนหลัง ชี้นำให้น้อยได้มองเห็นสิ่งที่มันได้ผ่านมาแล้วเกี่ยวกับตัวรพินทร์ ท่านเป็นผู้อนุญาต เทพที่ปกครองขุนเขาแห่งนี้ จึงนำน้อยไปให้ได้เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างเท่าที่จะให้น้อยรู้ได้ น้อยอาจคิดสร้างภาพไปเองก็ได้ แต่หลักฐานสำคัญก็คือ ถ้า

พรุ่งนี้เราไปพบเหวที่รพินทร์หล่นลงไป ก็แปลว่าสิ่งที่น้อยพูดมาทั้งหมดนี้ควรจะถูกต้องทั้งหมด”

“น้อยแน่ใจว่าจะนำทางไปถูกหรือ”

“แน่ใจค่ะ เพราะที่นิมิตไปนั้น มองเห็นทางโดยตลอดทีเดียว ทิศทางไปทางด้านไหน ภูมิประเทศเป็นอย่างไร และมันก็ไม่ห่างไกลจากที่นี่นัก อย่างที่บอกแล้ว คงไม่ทำให้พวกเราเสียเวลามาก”

“ฮือม! ถ้างั้นพรุ่งนี้เราลองดูก็ได้...”

อนุชาว่า แล้วเหลือบเข้าไปในซอกโพรงที่เซษฐา ไชย-ยันต์นอนหลับอยู่

“น่าเสียดายที่สองคนนั้นหลับไปเสียแล้ว ไม่ได้มารับฟังสิ่งที่น้อยเล่านี้ด้วย แต่ไม่เป็นไร เรา รู้กันก่อนสองคนและเฉยๆ ไว้เสีย เอาไว้ไปพบเหวที่รพินทร์ตกลงไปเสียก่อน แล้วพี่จะเล่าให้ทั้งสองคนรู้เองว่าการนั่งเข้าสมาธิของน้อยเมื่อกี้ช่วยให้น้อยมองเห็นอะไรบ้าง เขาอาจเชื่อ หรืออาจไม่เชื่อก็แล้วแต่เขา ว่าแต่น้อยมองเห็นภาพเพียงแค่นี้เองหรือ ไกลออกไปกว่านั้นจะเป็นต้นว่าตอนนีัรพินทร์อยู่ที่ไหน”

หล่อนยิ้มเศร้าๆ

“น้อยเห็นเพียงแค่นี้เองค่ะ เพราะได้ให้สัจจะไว้กับมหาฤษีองค์นั้นไว้แล้วว่าจะไม่ขอเห็นอะไรให้มากไปกว่าเหตุการณ์เฉพาะที่เกิดขึ้นที่นี่ เทวนารีผู้ปกครองขุนเขาอันเป็นผู้ ‘เบิกโลก’ ให้น้อยได้เห็น ก็สกัดกั้นการซักถามของน้อยที่นอกเหนือไปกว่านั้นเช่นกัน น้อยรู้แต่เพียงว่า หลังเที่ยงไปแล้วของวันรุ่งขึ้น

รพินทร์ค่อยยังชั่วมากแล้ว จึงนำออกเดินทางต่อ แล้วก็ตอนเอากะเหรี่ยงตะเคียนทอง ที่ขึ้นมาอาศัยหลบหนีความตายอยู่บนหน้าผานี้ ให้เคลื่อนขบวนไปด้วย เป็นคาราวานใหญ่ทีเดียวอพยพไปจากที่นี่ เข้าใจว่ามุ่งห้วยเสือร้องเพื่อนำกะเหรี่ยงเดน-ตายพวกนี้ไปรวมตัวอยู่กับพวกห้วยเสือร้อง ซึ่งเรื่องนี้ทั้งพี่กลางและลุงอินก็สันนิษฐานไว้มาก่อนแล้ว”

“ถ้าเราไปถึงห้วยเสือร้องเมื่อไหร่ ความมันจะยิ่งกระจ่างชัดขึ้นอีก ว่าอะไรมันเป็นอะไร น่าสงสัยสารพันที่มาประสบเคราะห์ร้ายแทบเอาชีวิตไม่รอดที่นี่ เฉพาะเพียงแค่เส้นทางเดินระยะสั้นๆ ของเขาเท่านั้น แสดงว่าภัยพิบัติมันจ้องจะเล่นงานเขาอย่างหนักที่สุด”

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ดูแลอยู่ที่นี่ บอกกับน้อยด้วยค่ะ ว่าเขาเสียลูกหาบของเขาไปสองคนด้วยฝีมือมันตรัย เมื่อตอนที่พักอยู่ยังป่าไผ่ก่อนเดินทางมายังตะเคียนทองนี้ หลักฐานเราก็พบแล้ว ตรงหลุมฝังศพที่เจ้าด้วนพาเราให้เข้าไปดู กะเหรี่ยงสองคนที่เขาช่วยชีวิตไว้ ยกเว้นคนเจ็บ คืออูตะและพะโต มาทำหน้าที่แบกของเป็นลูกหาบแทนสองคนที่ตายไป ถ้าจะเทียบระหว่างฝ่ายเรากับฝ่ายเขา เรายังโชคดีกว่ามาก ที่ยังไม่เกิดการตายหรือเจ็บสาหัสกันขึ้นเลย แต่ฝ่ายเขานั้นเจอเข้าแล้ว”

“ทางฝ่ายเราก็จะประมาทไม่ได้เหมือนกัน ความพินาศมันอาจเกิดขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้ ดึกมากแล้ว น้อย นอนเสียเถอะ พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่”

กล่าวจบ พี่ชายก็ดึงไหล่ น้องสาวให้เอนลงนอน เป็นคืนแรกที่ดาริน วราฤทธิ์ต้องอาศัยยานอนหลับ

แล้วหล่อนก็ฝันร้าย ยุ่งเหยิงไปสารพัดเท่าที่จิตใจ
จะประหวัดคิดไปก่อนที่จะมอยหลับ มันเป็นฝันเศร้าสลดหดหู่
บีบคั้นดวงใจเหลือประมาณ...ในฝันมีตัวหล่อนอยู่เพียงคนเดียว
วิ่งกระเจิดกระเจิงค้นหาพรินซ์ไปในทุ่งหญ้า รอบด้านแวดล้อม
ไปด้วยขุนเขาทะมึน เป็นราตรีสีครามประดับไปด้วยดวงดาว
และจันทร์เสี้ยว หล่อนตะโกนเรียกนามเขา มีเสียงตอบมาแต่
มองไม่เห็นตัว ประเดี๋ยวดังมาจากทางซ้าย ประเดี๋ยวแว่วมา
จากทางขวา หล่อนวิ่ง ๆ หยุด ๆ มองค้นหา และถูกรบกวนทุกครั้งมี
เสียงตอบ ทว่าคงไม่เห็นตัวอยู่เช่นนั้น กระเซอะกระเซิงชมชาน
อยู่เดียวดายในความวิเวกเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างนั้น

และแล้ว กลางทุ่งหญ้าป่าเปลี่ยวนั้น ดารินก็หมดแรง
ล้มฟุบลง ต่อมามีสัมผัสได้กับฝ่ามืออบอุ่นแตะมาที่ไหล่
พลิกประคองขึ้น หล่อนเห็นเขา พรินซ์ ไพรวลย์ กำลัง
ทรุดกายโอบตระกองอยู่ ได้ร้องเรียกนามเขา แล้วผวาเข้า
กอดรัดไว้นั่น

“พรินซ์!...”

“ยอดรัก ตามผมมาเถิด เราจะพบกัน ณ ที่ใดที่หนึ่งแน่นอน
นอน ถ้าเรายังมีหัวใจรักมันคงต่อกัน ไม่ภพนี้ ก็ภพหน้า”

แล้วภาพนั้นก็ค่อย ๆ เลือนจางหายไป เกินกว่าที่หล่อน
จะไขว่คว้ายึดกายเขาไว้ได้...

ในฝัน หล่อนสิ้นแรง สิ้นหวัง หมดกำลังที่จะทรงกาย
ขึ้นมาได้อีกแล้ว และ ณ บัดนั้น ศีรลักษณ์อันตระหง่านงาม
วาววับไปด้วยเกราะทองคำร่างหนึ่งก็ปรากฏยืนเด่นอยู่ตรงหน้า
แทนที่

“แงชาย...จักราชของพี่!”

หล่อนครางอย่างรันทดอดีตคนใช้ประจำตัวนามว่าแงชาย
หรืออีกนัยหนึ่ง จักราช แห่งมรกตนคร แยมสรวลน้อย ๆ ส่ง
หัตถ์อันแข็งแกร่งมาให้หล่อนจับยึดไว้นั่น

“นายหญิงของแงชาย...พี่สาวของจักราช!...อย่า
ร้องไห้ จับมือผมไว้ แล้วลุกขึ้นมาเถิด รักแท้ย่อมเต็ม
ไปด้วยอุปสรรคขวากหนาม ผมจะนำทางให้แก่พี่สาว
เอง จุดใดจุดหนึ่งที่ทิวาพบกับราตรีกาล จุดนั้น คือจุด
ที่ความรักสมปรารถนา...อย่าท้อแท้สิ้นหวัง ตราบใดก็
ตามที่แงชายหรือจักราชนี้ยังอยู่!”

คืบนั้นผ่านไปอย่างสงบราบคาบ ไม่มีเหตุก-
กยหรือสิ่งใดกระโดดกระดากเข้ามาแผ้วพาน
เลย สำหรับคณะของเชษฐาที่ขึ้นมายึดนอน

อยู่บนหน้าผาตะเกียนทอง

อันเนื่องมาจากรีบเข้าหลับนอนเอาแรงไว้ก่อนดับแค้น
หัวค่ำ และหลับรวดเดียวตลอดโดยไม่ได้นอนขึ้นมาอีกเลย ทั้ง
เชษฐาและไชยยันต์ จึงตื่นขึ้นก่อนอนุชา ดารินและหนานอิน
ทั้งสองช่วยกันลุกขึ้นมาดื่มน้ำกาแฟสำเร็จรูป สดมากินเบา
รอให้หมอกจางลงเสียก่อน

ขณะนั้น 05.30 น. อนุชาคงจะแว่วเสียงคุยกันพิมพ์
นั้น จึงรู้สึกตัวและลุกขึ้นมาร่วมด้วย โดยปล่อยให้ทั้งสองนอน
หลับต่อไป เนื่องจากรู้ว่าเมื่อคืนที่แล้ว กว่าหล่อนจะหลับลงได้
ก็ตึกมากแล้ว

แล้วอดีต ‘พรวนชด’ ก็เล่าให้เพื่อนและพี่ใหญ่ทราบเรื่อง
โดยตลอดทั้งหมดของเมื่อคืนระหว่างเขากับน้องสาวคนเล็ก ใน
ขณะที่เชษฐาและไชยยันต์หลับ ทั้งสองฟังแล้วก็มีอาการประ-
หลาดฉงนใจอยู่คราмок

“น้อยมีญาณสังหรณ์ หรืออะไรแปลกๆ อยู่เสมอนะ”

พี่ชายใหญ่กล่าวออกมาเบาๆ

“คนกำลังฟังชานซิดสุด ฉันละเป็นห่วงจริงๆ กลัวน้อย
จะฝันเพื่อนเลอะเทอะไปเสียก่อน ระหว่างที่เราออกเดินทาง
ติดตามรพินทร์นี่”

ไชยยันต์บ่นเบาๆ

“แปลว่าแกไม่เชื่อ ในสิ่งที่น้อยเล่าให้กลางฟังหรือ?”

อดีตท่านทูตทหารบก พี่ใหญ่ของคณะถาม ไชยยันต์ถอน
ใจเอือก

“ฉันว่าน้อยนั่งสะกดจิตตัวเองแล้วมองเห็นภาพหรือสร้าง
ภาพไปเองมากกว่า จะอย่างไรก็ตาม เรามีข้อพิสูจน์ได้ เดียว
ถ้าเขาตื่นขึ้นมา ก็ลองให้เขานำทางไปยังตำแหน่งเหวที่อ้างว่า
รพินทร์ตกลงไปสลบอยู่ ถ้าค้นพบที่นั่นจริงๆ ก็แปลว่าทุกสิ่ง
ทุกอย่างถูกต้องหมดตามคำบอกเล่าของเขาที่บอกกับกลางไว้”

“เมื่อคืนนี้น้อยหลับไปเมื่อไหร่ พอรู้ไหม?”

เชษฐาถามอนุชา แล้วเหลือบมองไปยังร่างอันนอนชด
ตัวคู้อยู่ของน้องสาวอย่างสมเพช

“คงจะตึกมากครับ เพราะลำพังผมเองกว่าจะหลับไปได้
ก็เข้าไปตั้งเกือบห้าทุ่มแล้ว น้อยหลับไปที่หลังผมแน่ๆ”

“ระหว่างที่น้อยไปนั่งสมาธิอยู่ แกไม่ได้หลับหรือ?”

ไชยยันต์ถามมาอีก

“ฉันเห็นท่าผิดปกติ ก็เลยทำเป็นหลับ แต่คอยสังเกตดู อยู่ตลอดเวลา น้อยนั่งอยู่นานทีเดียวร่วมชั่วโมง มีลุงอินนั่งกำกับ หลังอยู่ด้วย ก็เลยคิดอ่อนใจได้ว่าคงไม่เกิดอะไรขึ้น ความจริง ตอนที่เขากลับมานอนลืมตาค้างอยู่นั้น คงไม่ต้องการจะบอกเล่า อะไรกับฉันหรอก แต่ฉันถามขึ้น เขาก็รู้ว่าตลอดเวลาที่เขาออกไปนั่งอยู่ใกล้ๆ ปากโพรงถ้ำ ฉันจับตาดูเขาอยู่ตลอดเวลา จึง บอกให้ฟังว่าเขาเห็นอะไร อย่างไรบ้าง”

“ถ้ามหาฤๅษีโกทัณฐะมาโปรดเขาจริง ๆ ตามที่เขาเล่า ให้เธอฟัง ก็คงจะมีเค้าแน่ พวกเราทุกคนก็รู้จักกับความศักดิ์-สิทธิ์อิทธิฤทธิ์ของอรหันต์องค์นั้นดีกันอยู่แล้ว”

เชษฐากล่าวขึ้นอย่างใคร่ครวญลึก

คารินก็ตื่นเมื่อ 06.00 น.ตรง แสงอรุณเริ่มสาดสว่าง ผ่านละอองหมอกเข้ามา ภายหลังจากใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำร้อนที่ พวกพี่ๆ ต้มไว้ก่อนแล้ว ลูบเช็ดหน้าขจัดความงัวเงียออกไป หล่อนก็เข้ามาร่วมวงด้วย ทุกคนมองจับมาเป็นตาเดียว พี่ชาย ใหญ่ส่งกาแพไปให้หล่อนประคองขึ้นจิบ

“แจ่มใส ชุ่มชื้น มีกำลังกายและใจพอที่จะบุกต่อไปได้?”

ไชยยันต์ถามขึ้นเบาๆ

“กำลังกายและกำลังใจที่จะบุกนะ ต่อให้สุดหล้าฟ้าเขียว ก็ไหว แต่ถ้าจะให้แจ่มใส ชุ่มชื้น บอกตามตรง...เอาอะไรที่ ไหนมาชุ่มชื้นได้”

หล่อนตอบเป็นประโยคแรก แผลวต่ำ

“น้อย!...”

พี่ใหญ่ของคณะเอ่ยขึ้น เอื้อมมือมาลูบหลังอย่างปรานี

“พี่กับไชยยันต์รู้เรื่องหมดแล้วละ ที่น้อยเล่าอะไรให้พี่ กลางเขาฟังเมื่อคืน”

“น้อยเหลวไหล บ้าเพื่อไปมากไหมคะ?”

หล่อนย้อนถามเรียบๆ

“ประเดี๋ยวเราจะพิสูจน์กันดู รอให้หมอกจางลงกว่านี้อีก นิด ว่าแต่น้อยแน่ใจนะ ว่าจะพาไปจนพบเหวที่น้อยมองเห็นใน นิमित ว่ารพินทร์หล่นลงไป”

“แน่ใจที่สุดค่ะ และถ้าไม่พบ มันก็แปลว่าภาพที่น้อยเห็น ทั้งหมดตามที่เล่าให้พี่กลางฟังไปแล้ว ล้วนเป็นภาพหลอน หา ความจริงอะไรไม่ได้เลย แต่ถ้าพบ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเป็นความ จริงทั้งหมดเหมือนกัน”

อนุชาตะโกนบอกหนานอิน ซึ่งตื่นขึ้นมาในเวลาไล่เลี่ย กับคาริน ให้แก่ออกไปปลุกบรรดาพวกลูกหาบทั้งหลายสั่งให้ กินอาหารและเตรียมตัวทันที

“ให้เวลาอีก 20 นาที เราทั้งหมดจะเคลื่อนย้ายลงจาก ที่นี่ และไปจากหุบผาตะเคียนทองแล้ว”

เขากำชับสั่งไป

หนานอินรับคำ ลับปากโพรงถ้ำแคบๆ เดินไต่เลาะไป สำนวญดูพวกลูกหาบที่แยกย้ายกันนอนอยู่ตามช่องใกล้ๆ เคียง

ชั่วคราว ทั้ง 16 คนของคณะทั้งหมดก็พร้อม สัมภาระ

โดยพวกลูกหาบ ค่อย ๆ ทอยยเคลื่อนลงไปก่อนอย่างระมัดระวัง ภายใต้การควบคุมดูแลและสั่งการของหนานอินและคะหยิ่น

สามคนพี่น้อง และเพื่อนชายอีกหนึ่ง บัดนี้พากันออกมายืนสูดอากาศบริสุทธิ์ยามเช้าอยู่ยังบริเวณปากโพรงถ้ำ กวาดตามองลงไปยังทิวทัศน์เบื้องล่าง อันพอจะมองเห็นอะไรได้ชัดเจนพอสมควร เพราะหมอกจางลงมากแล้ว กลิ่นไอซากเน่าของพวกช้างตายจำนวนมาก ไม่ได้โชยขึ้นมายังบริเวณหน้าผาตำแหน่งนี้เลย เพราะอยู่ในระดับเหนือลม

คารินชี้มือไปยังริมฝั่งธาร อันเต็มไปด้วยยอดของป่าเขียวครึ้ม

“โน่นค่ะ ไปทางเนินปากโน้น ต้องข้ามลำธารไปเสียก่อน ผ่านป่าเถาว์วัลย์ไม้ไผ่หนัก ก็จะได้พบกับเนินเตี้ยๆ ค่อนข้างโล่งเหวควรจะอยู่บนเนินนั้นแหละ”

“ฟังเสียง ดูนั่นใจเหลือเกิน”
ไชยยันต์เอ่ยขึ้นลอยๆ ทอดสายตาเขม่นมองตาม

“ก็นั่นเห็น...เห็นจากในนี้”
ราชสกุลสาวบอก ขณะที่เคาะไปที่ศีรษะของตนเอง

“เอา ถ้างั้นเคลื่อนที่ได้ มันคงไม่เสียเวลามากนักหรอก ไปดูกันให้รู้แจ้งเห็นจริงเลย” พี่ชายใหญ่บอกแล้วโบกมือ

ทั้งสี่คนเริ่มไต่ลงทันที โดยการนำของอนุชา ซึ่งคอย
ร้องเตือนอยู่ตลอดเวลา ว่าให้ทุกคนใช้ความระมัดระวังในการเกาะไต่แ่งหิน เลือกลงตำแหน่งที่มั่นคงที่สุด เพราะหินแต่ละ

กัณยังเปียกชุ่มไปด้วยน้ำค้าง และสิ้น ประกอบกับสถานที่อันสูงชัน ส่วนหนานอินกับคะหยิ่น ก็ส่งเสียงตะโกนโหวกเหวกคอยบอกการลูกหาบ ให้เคลื่อนต่ำลงไปตามลำดับ โดยล่องหน้าลงไปก่อนแล้ว

พอใกล้จะลงถึงตีนเนิน กลิ่นซากเน่าก็โชยตลบมารบกวนระบบนาสิกประสาทของทุกคนอีก แม้จะแทบทนไม่ไหวเพราะจำนวนมันมากเกินไป ทุกคนก็จำใจต้องทน อนุชาตะโกนสั่งคะหยิ่นให้พวกลูกหาบทุกคนไม่ต้องรื้อรอบบริเวณนั้นให้เสียเวลา แต่ให้มุ่งตรงไปยังชายฝั่งของลำธารทันที คงมีแต่หนานอินเท่านั้นที่เข้ามารวมกลุ่มอยู่กับคณะเจ้านายด้วย

ประกายแดดยามเช้าเริ่มจะแทงลอดแนวหมอกเป็นลำลงมา ส่องเห็นอาณาบริเวณชัดเจนกระจ่างตายิ่งขึ้น ทุกคนในกลุ่มของเชษฐา กวาดตาไปรอบๆ จะมองไปทางไหน ก็ข้าง-ข้างและข้าง-ทั้งนั้น ทุกตัวขึ้นฮึดทีดและเปื่อยเฟะ น้ำเหลืองนองเจิ่งไปหมดแลเห็นได้ถนัดกว่าเมื่อตอนใกล้ค่ำที่รีบรุดกันผ่านเข้ามา ร่องรอยของการตั้งแคมป์อยู่ตรงตีนเชิงผาก็ยังพอจะสังเกตเห็นได้ แม้ว่าตลอดทั้งบริเวณจะมีซากช้างมาล้มตายเกลื่อนไปหมดก็ตาม รอยก่อกองไฟใหญ่ ร้านย่างเนื้อที่ถล่มทลาย และเส้นหวายที่ร้อยเนื้อช้างในลักษณะซึ่งเป็นราวไว้แต่บัดนี้ถูกกระ-ซากขาดลงมาระเนรณะดาอยู่เหยิงอยู่กับพื้น ก็ยังทิ้งให้เห็นพอจะใช้เป็นข้อสันนิษฐานได้ โดยชี้บอกกาลเวลาที่แตกต่างกันออกไปในระหว่างที่คณะของรพินทร์มาหยุดยังอยู่บริเวณนี้

เป็นการสำรวจดูกันอย่างคร่าวๆ และพยายามเดินหลีกเลี่ยงกองน้ำเหลืองเหล่านั้น โดยพยายามไม่อ้าปากพูดคำใดกัน

เลย นอกจากชี้หรือสะกิดให้กันดูในสิ่งที่ต่างคนต่างจะเห็นใน
แง่มุมไหน จากนั้นก็รีบตรงไปยังตำแหน่งที่คะหยิ่นคุมพวกลูก-
หาบรอคอยอยู่ อันมีแท่นหินขนาดใหญ่โผล่ขึ้นมาจากใต้ดิน ที่
นี้กลิ่นเน่าทุเลาลงบ้างเล็กน้อย

คารินจึงสังเกตไปยังแท่นหินใหญ่มาก่อนนั้น แล้วกวาดตา
ดูต่ำไปยังพุ่มพงกับทางด่านที่จะนำลงสู่ลำธาร แล้วบอกเสียง
หนัก ๆ ว่า

“คือนั้น รพินทร์มานอนดักอยู่ตรงนี้แหละ ใช้แล้ว ตรง
นี้แน่ ๆ ตอนที่ไอ้ผีร้ายแอบเข้ามาหมายเล่นงานเขา!”

เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา และหนานอิน ก็ลงสำรวจ แต่
ก็ไม่ได้ร่องรอยอะไรอันน่าพอใจนัก หนานอินผู้ยังไม่เข้าใจอะไร
มาก่อนถามว่า

“ทำไมนายหญิงถึงว่านายรพินทร์มานอนอยู่ตรงนี้ มัน
ไม่ใช่ที่ตั้งปางพักของพวกนั้นเลยนี่”

หล่อนไม่ตอบ แต่เขม่นมองไปยังโขดหินก้อนนั้นเหมือน
จะทบทวนความจำ ‘พรานชด’ ก็ตัดบทกับคนของเขา โดยยัง
ไม่ประสงค์จะให้ซักไซ้อะไรกันมากกว่า

“ประเดี๋ยวนายหญิงจะแกะรอยอะไรสักอย่างหนึ่ง ลุงอิน
กับพวกเรา ทำหน้าที่ตามเขาก็แล้วกัน...เฮ้อ! น้อย...นำทางได้
แล้ว”

คารินกัดริมฝีปากนิดหนึ่ง หรีดตาลง หล่อนหมุนตัวไป
รอบ ๆ แล้วก็หันมาหยุดทางด้านซ้ายมือ อันเป็นพงเถาว์วัลย์ที่บ
และดูสลับซับซ้อนไปด้วยเนินปลวกและก้อนหินล้วนเป็นที่กำบัง
ตาทั้งสิ้น แล้วก้าวออกเดินทันที อนุชาหันมาโบกมือให้ทุกคน

แล้วคณะทั้งหมดก็ออกเดินตามหลังหล่อนซึ่งนำไปอย่างแคล่ว-
คล่อง ราวกับเคยผ่านทางมาก่อนหน้านั้น

หนทางนั้น มันเต็มไปด้วยแง่มุมที่บังตา ไม่สามารถ
จะมองเห็นภูมิประเทศเบื้องหน้าไปได้ไกลนัก นอกจากจะเลี้ยว
เลาะไปเรื่อย ๆ ตามโขดหินและพงไม้ หล่อนจับเถาว์วัลย์ที่ห้อย
ขวางอยู่อันหนึ่ง พิจารณาดูอยู่แวบเดียวก็ออกเดินต่อ เมื่ออนุชา
ซึ่งตามหลังมาเป็นคนที่สองมาถึงตำแหน่งนั้น เขาก็แลเห็นรอย
มีดสับฟันเถาว์วัลย์เส้นนั้นไว้ เป็นรอยเว้า แต่ไม่ถึงกับขาด

“เอ ชักเข้าเค้าแฮะ”

เขาพึมพำออกมาเบา ๆ เชษฐา ไชยยันต์ ตามมาเห็น
เกือบจะพร้อม ๆ กัน ต่างมองสบตากัน แล้วก็ออกกระชั้นชิดติด
หลังคารินต่อไป คะหยิ่นและพวกลูกหาบแบกของตามมาทั้ง
ขบวน

พอพี่ชายและเพื่อนเร่งฝีเท้ามาทันชนิดเอื้อมมือถึง คาริน
ก็บอกโดยไม่ได้หันหลังกลับมาว่า

“มันล่อให้เขาตามทางนี้แหละค่ะ และขอให้สังเกตด้วย
ว่ามันเต็มไปด้วยโขดหินชุ่มไม้บังทำให้มองเห็นตัวไม้ถนัด รพินทร์
ไม่สามารถจะยิงได้เลยระหว่างติดตามมันไปเพราะมองไม่เห็นตัว
ได้ยืนแต่เสียงของมันเท่านั้น อ้าว! นี่ยังงัย รอยเอามีดเจาะต้นไม้
ไว้อีก”

หล่อนชี้ให้ทุกคนเบี่ยงหลังดู

มันเป็นความจริง คมมีดชนิดใบมีดหนักและหนา ลักษณะ

ควรจะเป็นมิดแบบโบว์ สับไว้ที่ลำต้นของตะเคียนใหญ่อีกต้นหนึ่ง ที่หล่อนนำเลาะลัดผ่านไป ระดับรอยมิดสูงขนาดเหนือเอวเล็กน้อย และหนทางนั้นเป็นป่ารกชัฏ ไม่ใช่ทางเดินของสัตว์เลย เป็นการบุกพงไปอย่างเห็นชัดอันส่อเจตนาได้ว่า ใครก็ตามที่เดินบุกเข้ามาในที่รกแบบนี้ ก็จะต้องมีจุดมุ่งหมายอะไรสักอย่าง ไม่ใช่การเดินทางไปอย่างธรรมดาแน่ เพราะอย่าว่าแต่คนเลย แม้สัตว์ป่าเองถ้าไม่จำเป็นมันยังไม่เลือกเดินตัดพงรกๆ ให้ลำบาก นอกจากสัตว์ประเภทเลื้อยคลานหรือสัตว์ร้ายอันจะย่องตัดทางมาเพื่อหมายเล่นงานเหยื่อเท่านั้น

พอตัดจากโคกสูงลงสู่ตลิ่งของลำธาร ทุกคนก็แว่วเสียงลั่นโกรกเกรกขึ้นเบาๆ ยิ่งป่าของเนินเขาฝั่งตรงข้าม ดารินชะงัก หล่อนจำได้ดีที่สุด และทุกคนก็จำได้ มันควรจะเป็นเสียง 'กระดิ่ง' ที่หล่อนผูกคอเจ้าด้วนไว้นั่นเอง

“ด้วน! อยู่ที่ไหนนะ?”

หล่อนร้องตะโกนแหลมก้องขึ้นอย่างยินดี

มีเสียงเป่าลมพลุออกจากปลายวง เสียงกิ้งไม้ระลู่และเสียงโกรกเกรกจากลำปล้องไผ่ที่มีวัตถุแกว่งกระทบภายใน ทำให้บังเกิดเสียงกังวานก้อง ก็ยิ่งดังชัดเจนมากขึ้น แล้วชั่วอึดใจเดียวร่างมหิมาของคชสารใหญ่ อันเปรียบเสมือนช้างเลี้ยงของดาริน ก็ไพล่ออกมาจากป่าฝั่งตรงข้ามกับที่ทุกคนยืนอยู่ ชูวงขึ้นสูง ออกเสียงแอ้เหมือนจะร้องตอบรับการเรียกของหล่อน

ดารินยิ้มออกมาได้อย่างยินดี ส่งเสียงทักทายมันลั่น

นับว่าเป็นความฉลาดของหล่อนอย่างยิ่ง ที่ให้หนานอินกับคะหยิ่นช่วยกันทำกระดิ่งผูกคอเจ้าด้วนไว้เพื่อจะได้ใช้เสียงจากกระดิ่งนั้นป้องกันความเข้าใจผิด เพราะในภาวะเช่นนี้ หรือต่อให้กาลข้างหน้าก็ตาม หากไม่มีเสียงเตือนให้รู้ว่าเป็นมัน จู่ๆ ก็ไพล่ออกมาให้เห็นแบบนี้ มีหวังคณะพรรค และแม้ตัวหล่อนก็อาจเข้าใจผิดและยิงเอาง่ายๆ แต่นี่พอได้ยินเสียงกระดิ่งที่ผูกคอมันไว้ดังขึ้น ก็ทำให้รู้ได้ทันที

เจ้าด้วนไพล่ออกมายืนเหมือนจะรอรับอยู่แล้วยังผึ่งโน่น ทุกครั้งที่มันโยกกายไหวอยู่ไปมา กระดิ่งที่ผูกคอไว้ปรากฏเสียงขึ้นทุกทีไป

“ไธ้ด้วนจริงๆ แหละ หายไปครึ่งวันกับอีกทั้งคืน ไพล่ออกมาแล้ว”

ไชยยันต์อุทานออกมา

ดารินก้าวสวบๆ ลงไปยังริมฝั่งธารทันที โบกมือให้พรรคพวกตามหลังมา พร้อมกับประกาศก้องออกไปว่า

“ด้วน! เธอน่าจะรู้ดีว่าเหวที่เจ้านายของเธอ ถูกไธ้ผีดิบมันตรัยล่อลงไปตกนั้นอยู่ที่ไหน ช่วยนำทางไปเดี๋ยวนี้!”

ช้างแสนรู้คู่บารมีร้องแว๊ด! แล้วหมุนตัวกลับซ้ำๆ ดารินกระโดดไปตามแก่งแก้งโขดหินตามลำธารตื้นๆ นั้นก่อน แล้วทุกคนลุยตามไปในทันทีเหมือนกัน เจ้าด้วนหยุดรออยู่จนกระทั่งหล่อนลุยน้ำบริเวณใกล้กับฝั่งตรงข้ามประมาณลึกแค่เข้าเข้าไปถึงฝั่งตรงข้าม มันจึงเริ่มออกเดินนำขึ้นเนินไปอย่างแช่มช้า

ทุกคนอยู่ในภาวะงงๆ อดประหลาดใจเสียมิได้ทั้งๆ ที่รู้กันมาก่อนแล้วว่า ระหว่างช้างป่าที่รพินทร์เคยให้ความปรานี

ตัวนี้กับราชสกุลสาวมีสัญชาติญาณหยั่งซึ่งเข้าถึงจิตใจซึ่งกันและกันได้อย่างสนิทแน่น แต่ ยามที่หล่อนกำลังต้องการแสวงหา ร่องรอยเพิ่มเติมจากเขาผู้นั้นเช่นนี้ หล่อนสามารถบงการ หรือทำความเข้าใจกับมันได้อย่างไรเป็นสิ่งลึกลับเหนือเดา

“น้อย! นั้นจะตามเจ้าตัวนไปหรือ ไหนว่าจะนำทางไปเองไถละ ระวังมันจะพาเตลิดเปิดเปิงออกนอกกลุ่มนอกทางไปด้านอื่นเสียนะ”

ไชยยันต์ตะโกนไล่หลังมา

“ไม่มีวันที่มันจะพาเตลิดไปไหน ตัวนรู้ดีว่าควรจะนำไปที่ไหน ทุกคนตามมาเร็ว ๆ เถอะ”

หล่อนร้องตอบมา กระซิบไรเฟิลอยู่ในซอกแขน และสาวเท้ายาว ๆ ตามหลังเจ้าตัวนไปอย่างไม่สนใจที่จะเหลียวกลับมาดูหลังอีก ทุกคนจำใจต้องตามหล่อนไปทั้งหมด โดยหลีกเลี่ยงหรือยับยั้งอย่างไรไม่ได้

ชั่วคราวเดียวของการนำเลาะลัดไปตามสุ่มทุมพุ่มไม้รกและเริ่มไต่สูงขึ้นไปตามลำดับบนภูมิประเทศอันมีลักษณะเหมือนหลังเต่า นั้น ปากก็เริ่มโปร่งขึ้นทีละน้อย มีไม้ใหญ่ยืนต้นเรียงรายอยู่ห่าง ๆ กัน และพื้นเคลื่อนไปด้วยสบไม้แห้งที่หล่นลงมาทับถมกันอยู่ ช้างใหญ่คุ่มเดินนำขึ้นไปยังเนินลูกนั้น ดารินตาเป็นประกาย เมื่อมองเห็นภูมิประเทศนั้นได้ชัดกับตา หล่อนกระซอกกิ่งไม้แห้งเล็ก ๆ ติดมือมากัดไว้ด้วยฟันหน้าทั้งสอง ตามติดเจ้าตัวนไปราวกับพรานอาชีพ บัดนี้พละกำลังและความคล่องแคล่วฉับไว ได้กลับคืนมาเป็นของหล่อนแล้ว ทั้งระยะพรรคพวกเบื่องหลัง อันเป็นพี่ชายและเพื่อนห่างออกไปราว 15 เมตร

อนุชา ไชยยันต์และเชษฐา ไม่มีใครประมาท ทุกคนปลดไรเฟิลออกจากการสะพาย ขึ้นมาถือในลักษณะเตรียมพร้อม และเป็นตาหลังระแวงระวังภัยใด ๆ ก็ตามที่มันอาจจู่โจมเข้ามาถึงดาร์รินได้ ในแบบที่อาจคาดฝันไปไม่ถึง อันเนื่องมาจากทุกคนคุ้นภัยดีอยู่แล้ว

และบัดนั้นเอง ช้างใหญ่ก็มาหยุดยืนหมุนตัว และส่งเสียงร้องยาวดังก้องขึ้น อีกครั้งเมื่อมาถึงระดับกึ่งกลางเนิน ในระหว่างต้นไม้ใหญ่คู่หนึ่ง ดารินเร่งฝีเท้าได้ตามเข้าไปถึงแล้ว หยุดยืนนิ่งอยู่ยังบริเวณนั้น ลักษณะของหล่อนก้มลงมองลงไปยังพื้นเบื้องล่าง ซึ่งพรรคพวกทุกคนยังไม่สามารถเห็นได้ว่าหล่อนมองอะไร

“ว่ายังงั้นน้อย!”

อนุชาตะโกนถามมา

หล่อนไม่ตอบหันหน้ากลับลงมามองพรรคพวกแล้วก้าวลงไปดูพื้นตามเดิม เจ้าตัวนก็ยืนสงบนิ่งอยู่ข้าง ๆ หล่อนตรงนั้นเอง อนุชาสั่งให้พวกลูกหาบปลงของไว้ที่ตีนเนินก่อน เพราะระยะทางมันโผล่มองเห็นกันได้อย่างถนัด ไม่มีอะไรกำบัง บางส่วนหยุดรอเฝ้าของ บางส่วนก็ถือเฉพาะปืนประจำตัว วิ่งตามพวกเจ้านายขึ้นมาเป็นพรวน

อนุชา เชษฐา และไชยยันต์ วิ่งขึ้นมาถึงตำแหน่งที่ดาร์รินหยุดยืนอยู่นั้นก่อนเป็นชุดแรก สิ่งที่ปรากฏชัดกับสายตาคือ บัดนี้ทำให้ต้องอุทานออกมาเป็นเสียงเดียว และชะงักนิ่งกันไปหมดชั่วขณะ

มันเป็นปล่องแหว ที่เหมือนมีใครเจาะให้ทะลุลงไปในพื้นที่
ของเนินเตลาดประมาณ 25 องศา นั้น ขนาดปากแหวกกว้างราว
3-4 ตารางเมตร รูปร่างเบี้ยว เมื่อชะโงกหน้าดู ทั้งหมดก็
ใจหายวูบ เพราะลึกลงไปสู่ความดำมืด และดูเหมือนจะไม่
ใช้แนวตรง หากแต่หักเป็นแ่ง เป็นมุมขนลึกลงไปอีกจนสุดที่
จะคำนวณได้ว่ามันลึกสักเท่าใด รอบ ๆ ขอบแหวระดับที่ต่ำลง
ไป ระเกะระกะไปด้วยแ่งหินและรากไม้ที่โผล่พรายไปหมด

“ชัดหรือยังคราวนี้ ในสิ่งที่น้อยมองเห็นตามภาพนิมิต
เมื่อคืนอย่างที่บอกกับพี่กลางไปแล้ว”

หล่อนพูดขมิ้ม ๆ เรียบ ๆ เมื่อทุกคนยังจ้องตะลึงและเงิบ
งันอยู่ ก็ควักบุหรือออกมาจุด อัดควันอย่างหนักหน่วงเยือกเย็น
บ้วนปากไปยังกองกิ่งและใบไม้แห้งจำนวนหนึ่ง ซึ่งมีรอยลากออก
ไปวางสุมไว้ไม่ห่างจากบริเวณปากแหวเท่าใดนัก

“และนั่น คือกิ่งไม้ใบไม้ที่นำมาสะสมอำพรางไว้ที่ปากแหว
เพื่อไม่ให้มองเห็นจะได้เหยียบหล่นลงไป การที่กิ่งไม้พวกนั้น
ถูกรื้อออกไปกองไว้ที่นั่น ก็เพราะพวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์
และนายจ้างอเมริกันตามมาพบเข้าเคลียร์บริเวณออกไป เพื่อ
จะได้ไต่เชือกกลงไปเอาตัวรพินทร์ขึ้นมาได้อย่างสะดวก”

หนานอินและคะหยิ่น กับลูกหาบบางส่วน ตามมาถึงก็
พูดอะไรกันแซ่ไปหมด แต่ยังไม่เข้าใจรหัสอะไรนัก อนุชา เชษฐา
และไชยยันต์ เดินตรวจไปรอบ ๆ แล้วโดยไม่ได้เอ่ยคำใดขึ้นเลย
อนุชาก็ค้นพบกันบุหรี ก้นซิการ์ ถูกทิ้งเกลื่อนอยู่หลายมวน เขา
หยิบขึ้นมาพิจารณาแล้วส่งไปให้ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ดู ทั้งสอง
เม้มริมฝีปาก

“แกคิดยังไง กลาง?”

ไชยยันต์ถามเสียงเหือด ๆ ในลำคอ

“สิ่งที่น้อยรู้เห็นจากการนั่งสมาธิเมื่อคืนนี้ เห็นจะเป็น
ความจริงเสียแล้ว รพินทร์ถูกไอ้ผีรกรกนั้น ล่อให้เดินมาตกลง
ไปในปล่องแหวนี่แน่ ๆ เหตุการณ์ที่เขาเดินมาตกแหวสลับไปโดย
อาจติดคาอยู่กับรากไม้หรือเถาวัลย์ข้างล่างโน้นเป็นเวลากลาง
คืน และพวกลูกน้องกับนายจ้างติดตามมาพบเอาในเวลาเช้าของ
วันรุ่งขึ้น และสำหรับรพินทร์หล่นลงไปไปในปล่องแหวนี่ ถ้าไม่ตาย
ไปก็นับว่าบุญโขแล้ว คางเหลือองแน่แบบนี้”

“เหตุการณ์มันเกิดขึ้นในลักษณะไหนนะ น้อยพออธิบาย
ได้ไหม เอาละ เราพบกับแหวที่สันนิษฐานว่ารพินทร์หล่นลงไป
แล้ว”

ดาร์นป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อที่ผุดซึมบนหน้าผาก แล้วชี้มือ
ไปที่โคนไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ สูงขึ้นไปราว 15 เมตร

“ไอ้รกรกนั้น ไปแอบกำบัง เพื่อไม่ยอมเข้าทางปิ่นของ
รพินทร์ อยู่หลังโคนไม้ใหญ่นั้น ภายหลังจากที่มันล่อเขามายัง
จุดที่มันวางกับดักไว้แล้ว...”

หล่อนพูดอย่างหนักแน่นมั่นคง และเป็นการอธิบายที่
ละเอียดราวกับจะมองเห็นเหตุการณ์ตอนนั้นด้วยสายตาทั้งสอง
ข้างของตนเอง

“มันหัวเราะเยาะยั่วเขา รพินทร์ไต่ขึ้นมาคุมเชิงอยู่บริเวณ
ใกล้เคียงนี้แหละ เขามองเห็นแล้วว่า มันเป็นภูมิประเทศค่อนข้าง
โล่ง ไอ้ผีนั้นจะผละออกจากโคนไม้ไม่ได้ เพราะถ้าผละออก
มา เขาก็จะต้องส่องไฟเห็น และเข้าทางปิ่นทันที วิธีเดียวที่เขา

จะทำได้ก็คือหาทางเดินเลาะอ้อมเพื่อให้เห็นตัวมันซึ่งบังอยู่หลังต้นไม้ต้นนั้น...”

หล่อนหยุดเว้นระยะนิดหนึ่ง ฝืนยิ้มกร้านเกรียม ตาลูกวาวเป็นประกายคมกล้า บัดนี้ สภาพของหล่อนราวกับผู้ชายคนหนึ่ง

“มุมที่เขาขึ้น กับมุมที่มันหลบอยู่หลังต้นไม้ มันเป็นมุมตรงที่มองเห็นกันไม่ถนัด รพินทร์เริ่มเกร้อ้อมเพื่อเบี่ยงทิศทางหวังจะได้เห็นมันอย่างถนัดจะได้ยิง การเดินอ้อมหามุมยิงของเขาแหละ ทำให้เขาเดินมายังปากเหวที่มันสะกิดไม้อำพรางไว้ แล้วก็วิ่งลงไป ถูกเก็บกักสลบอยู่ในเหวนี้ แล้วมันก็ยกกองทัพช้างหวนตลบเข้าไปเล่นงานทุกคนในแคมป์ที่หน้าผาตะเคียนทอง จนเกิดการปะทะกันขนาดใหญ่ ผลที่สุดพวกนั้นก็ต้องถอยหนีขึ้นไปบนหน้าผา แคมป์ถูกเหยียบแหลกหมด เท่าๆ กับที่พวกมันก็ถูกยิงล้มตายเป็นเบืออย่างที่เราเห็น พอรุ่งเช้ามันแหละพวกนั้นถึงจะลงจากหน้าผาออกติดตามมาพบ โดยบุญคำเป็นคนนำแกะรอยมา”

“กันบูหรือกับซิการ์เหล่านั้น เป็นการแสดงบอกชัดเจนว่าพวกนายจ้างอเมริกันทั้งหมดมาชุมนุมกันอยู่ตรงนี้ ระหว่างการพยายามกู้ชีวิตรพินทร์ขึ้นมาจากปล่องเหว”

อนุชาเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรกแผ่วต่ำ

ไชยยันต์หันไปพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างปล่องเหวกับต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นอย่างใคร่ครวญ แล้วแผ่นอกไปยืนอยู่ในตำแหน่งหนึ่งทันที โดยหันหน้าตรงกับต้นไม้ดังกล่าว จากนั้นเขาก็ทดลองเดินเลาะอ้อม เพื่อจะหามุมมองไปยังด้านหลังของ

ต้นไม้ดังกล่าว ซึ่งเมื่อเดินอ้อมเป็นรัศมีเกือบครึ่งวงกลม ก็จะมาถึงจุดปากเหวพอดี อดีตนายทหารปืนใหญ่เอาหลังมือขยี้ปลายจมูก

“ฮือม! ชัดแจ๋วเลย ตามสมมุติฐานข้อนี้ รพินทร์จะต้องเดินเลาะอ้อมต้นไม้ต้น เพื่อหามุมยิงให้ถนัด อย่างที่ฉันทดลองเดินให้คุณนี้แหละ”

หนานอินกับคะหยิ่นทำหน้าเล็กน้อย เพราะเท่าแล้วเท่ารอดก็ยังไม่รู้เรื่องอะไร โดยเฉพาะหนานอินหันไปกระซิบถามอนุชา อดีต ‘พราหมณ์’ อธิบายให้ทราบคร่าวๆ แกกีส้มตากว้างร้องออกมาว่า

“นี่แปลว่าเมื่อคืนนี้นายหญิงนั่งแล้วเห็นอะไรหมด ส่วนหนานอินนั่ง เห็นเพียงแค่นางไม้ หรือลูกสาวเจ้าป่าที่ชื่อเรียกยากนั้นมายืนกอดดอกคำหัวอยู่เท่านั้น ตามอะไรก็ไม่ยอมพูดด้วย แต่กลับเป็นฝ่ายบอกนายหญิงได้ทั้งหมด ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่นายหญิงไม่ยกบอกอะไรให้หนานอินรู้มั่งเลยเมื่อคืน”

“ฉันไม่กล้าเล่าอะไรให้ลุงอินฟังหรอก เพราะก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน ต้องรอให้มาเห็นเหวนี้เสียก่อน ถึงจะแน่ใจได้ว่าสิ่งที่เทวนาร้องศนั้น นำดวงจิตของฉันให้ได้มาเห็นกับเหตุการณ์ต่างๆ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ไม่ใช่เกิดขึ้นเพราะฉันคิดวาดภาพไปเอง”

หล่อนบอกเรียบๆ แล้วหันไปถามพี่ชายใหญ่ว่า

“คราวนี้พอจะรับฟังได้แล้วยังคะ พี่ใหญ่”

เชษฐาเอามือลูบคาง พิจารณาไปรอบๆ แล้วเหลือบลงไปในบ่อเหวหากันไม่ได้ นั่น พลังถามไปทางอนุชา

“กลาง ตรวจสอบดูให้แน่ชัดซิ ว่าอเมริกันกลุ่มนั้นมาชุมนุมกันอยู่ตรงนี้จริงหรือไม่”

“แน่นอนครับ พวกนั้นมารวมตัวกันอยู่ที่นี่ อย่างน้อยก็ไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมง สังเกตจากรอยของการสูบบุหรี่ทั้งกันไว้เกลื่อนแล้วถ้าจะดูลงไปตามรอบเหวที่ต่ำลงไปนั้นก็จะเห็นวีแววของการโรยตัว ไต่ตามสายเชือกลงไป เพราะมีรอยเหยียบแ่งหิน รากไม้รอยครูด...ผมเข้าใจว่าร่างของรพินทร์จะต้องลงไปติดอยู่กับรากไม้และเถาวัลย์ตรงนั้น...”

อนุชาเอาไฟฉายประจำตัวส่องลงไปให้ดู ซึ่งมันลึกจากระดับปากเหวลงไปราว 15 เมตร

“และก่อนจะลงไปติดค้างอยู่ตรงนั้น ร่างกายของเขาก็จะต้องละกระแทกฟาดลงไปกับแ่งหินตามขอบเหว ชนิดกระอักเลือดทีเดียว”

“น้อยแล้วว่า ในภาพที่มองเห็นนั้น ใครที่ลงไปเอารพินทร์ขึ้นมา?”

ไชยยันต์ถามขึ้นอีกโดยเร็ว

ราชสกุลสาวซีมือไปยังต้นไม้เล็ก ๆ อีกต้นหนึ่ง ยืนอยู่ไม่ห่างปากเหวเท่าใดนัก

“คริสติน่าผูกสายเชือกประจำตัวติดกับโคนไม้ต้นนั้นติดเอาตัวเอง แล้วโรยตัวลงไปในเหวนี้ อาจเป็นเพราะไต่เหวได้คล่องกว่าทุกคน และเบาตัวกว่าคนอื่น ๆ มีบุญคำไต่ตามลงไปด้วยอีกคนหนึ่ง ฉันก็แทบไม่เชื่อเหมือนกันว่า ผู้หญิงผมทองคนนั้นจะเป็นคนที่ตัดสินใจได้เด็ดเดี่ยวและกล้าหาญที่สุด ในการลงไปกู้ชีวิตรพินทร์ครั้งนี้ ทั้ง ๆ ที่เกิดหรือเสียก็มาด้วย อาจ

เป็นได้ที่หล่อนไม่ไว้ใจใครว่าจะทำได้ดีไปกว่าตัวเอง ในสถานการณ์คับขันเช่นนั้น”

“ถ้างั้น คิว.อี.ดี. ในภาพนิมิตของน้อยได้แล้ว ไม่มีปัญหาให้ต้องสงสัยอีกต่อไป ความจริงมันก็ต้องเป็นเช่นนั้นแหละ จากหลักฐานแวดล้อมอื่นๆ ที่เราพบมาแล้ว ซึ่งมันมาประสานรอยเข้ากันได้พอดี”

พี่ชายใหญ่กล่าวหนักแน่น โอบแขนประคองน้องสาวไว้แล้วตบแรง ๆ ที่ไหล่

“แต่ถึงจะเคราะห์ร้ายอย่างไร พวกนั้นก็ยังช่วยรพินทร์ไว้ได้ แปลว่าตรงตำแหน่งที่เกิดเหตุร้ายหน้าผาตะเคียนทองนี้ รพินทร์ของน้อยยังไม่ถึงกับชีวิต แม้จะอยู่ในสภาพที่สะบักสะบอมก็ตาม”

ดาร์ริ่งกัตรีมฝีปากนิ่ง นัยน์ตาแห้งผาก ใครกำลังคิดเช่นไรก็ตามที่ ขณะนี้หล่อนคิดขอบคุณอเมริกันสาวผมทองที่มีนามว่า คริสติน่า กรูบิล ที่ไต่เหวลงไปเอาตัวยอดรักของหล่อนขึ้นมา และเป็นผู้เยียวยารักษาพยาบาลดูแลเขาตลอดทั้งคืน บนหน้าผาที่หล่อนเข้าไปอาศัยนอนอยู่เมื่อคืน รวมทั้งหวนคิดไปถึงข้อความร้อยกรอง ที่แม่นักเคมีฟิสิกส์ผู้นั้นแอบเขียนไว้บนแผ่นหนังเก้งที่อาศัยรองนอนด้วย

ด้วยจิตใจอันสูงส่ง...ด้วยวิจรรณญาณอันละเอียดอ่อน...แม้จะหวังและหวังบุรุษอันเป็นยอดดวงใจผู้นั้นสักเพียงไรก็ตาม หล่อนไม่มีสิทธิ์ที่จะตั้งแง่เป็นศัตรูหรือเคียดแค้นชิงหวงใด ๆ แม้ผมทองผู้นั้นได้อีกเลย ไม่มีสิทธิ์จริง ๆ

เพราะสตรีผู้นั้นได้พิสูจน์แล้วว่า ได้ทุ่มทั้งชีวิตเข้าช่วยเหลือ
รพินทร์ไว้โดยไม่ได้มีเล่ห์กลอะไรเคลือบแฝง

หล่อนเองต่างหากที่ 'ทอดทิ้ง' เขาไป แม้จะชั่วขณะ
ก็ตาม และยามที่ภัยมาถึงตัวเขาเช่นนี้ ใครละ ที่เป็นคน
ใกล้ชิดเขามากที่สุด ใครช่วยเหลือเกื้อหนุนเขาไว้ ตอน
นั้นหล่อนไปอยู่เสียที่ไหน?

ทุกคนพูดและวิจารณ์ถึงเหตุการณ์กันต่าง ๆ รอบตัว
ไปหมด มีแต่คารินคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนสงบนิ่งจมอยู่ในห้วงคิด
เช่นนั้น แต่ก็ไม่มีใครสักคนที่จะพูดถึงคริสติน่า

คงมีแต่เพียงเชษฐาคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนมองน้องสาวอยู่
เงียบ ๆ เหมือนจะอ่านลึกลงไปถึงก้นบึ้งของหัวใจ และสังเกต
ท่าทีอยู่ ระหว่างนี้พวกนั้นช่วยกันค้นพบหลักฐานเพิ่มเติมยืนยัน
ความจริงที่ได้ปรากฏขึ้นแล้วนั้นชัดเจนขึ้นตามลำดับ คะหยื่น
และพวกลูกหาบค้นพบร่องรอยการตัดไม้ไผ่มาทำเป็นแคร่หาม
คนเจ็บไปด้วย หนานอินพยายามชะงักตัวลงไปส่องไฟตรวจดู
ในโพรงเหวนั้น แล้วก็ชี้ไวยวายให้ทุกคนเห็นไฟฉายประจำตัวของ
รพินทร์ ที่หล่นลงไปแตกอยู่ยังบริเวณแ่งหินที่ต่ำกว่าระดับที่
เขาติดค้างอยู่ลงไปอีก และไม่ได้มีการเก็บกันขึ้นมาด้วย โดย
คณะกู้ชีวิตนั้น สิ่งเหล่านี้มันยิ่งประกาศชัดว่า ไม่มีการผิดพลาด
ไปแน่ จากภาพนิมิตที่หล่อนเห็นด้วยอำนาจลึกลับพิเศษ

“น้อย”

เสียงกระซิบเรียกมาเบา ๆ หล่อนสะดุ้งตื่นจากภวังค์

เชษฐาจ้องนิ่งมาก่อนแล้ว หล่อนฝืนยิ้มกับพี่ชาย ช้อนความ
หวานไหวของดวงจิตส่วนลึกไว้มิดชิด แต่คนละเอียดอ่อนอย่างพี่
ชายย่อมเท่าทันเสมอ กระซิบแผ่วพลบโยนต่อมาว่า

“ถึงจะเคราะห์ร้ายแต่รพินทร์ก็ยังไม่ได้อะไรลงไปนะ”

“ค่ะ สำหรับในครั้งนี้”

“และก็ควรจะแน่ใจได้อีกด้วยว่า คนอย่างเขาไม่มีวัน
เปลี่ยนแปลงไปจากน้อยอย่างเด็ดขาด แม้ว่าจะมีผู้หญิงอื่นที่น่า
สนใจมาผูกพันอยู่ใกล้ชิดเพียงไรก็ตาม ผู้หญิงคนนั้นอาจแสดง
อะไรให้เขาเห็นซึ่งในหลายๆ อย่าง แต่เมื่อเทียบกับน้อยแล้ว ยัง
ไม่ได้หนึ่งในร้อยหรอก และไม่มีใครรู้จักรพินทร์ดีไปกว่าน้อย
ไม่ใช่หรือ”

“พยายามปลอบใจน้อยหรือคะ?”

“พี่พูดตามความรู้สึกแท้จริง และเชื่อมั่นเช่นนั้น”

หล่อนยิ้มอีกครั้ง สายหน้าอย่างเศร้า ๆ กล่าวออกมา
จากความรู้สึกภายในแท้จริง

“แต่น้อยไม่มีความเชื่อมั่นอะไรอีกแล้วค่ะ”

เชษฐาเดินเข้ามาจูมมือ นำเดินออกไปห่างคณะ

“อย่าคิดให้ร้ายตัวเอง และดูหมิ่นน้ำใจคนของเราอย่าง
นั้นซิ”

“น้อยดูหมิ่นน้ำใจของเขาหรือคะ?”

“ถ้าคิดว่าเขาจะเปลี่ยนแปลงไปละก็ นั่นแหละคือการ
ดูหมิ่นน้ำใจละ พี่บอกแล้วว่าจะไม่มีใครรู้จักรพินทร์ดีไปกว่า
น้อยหรอก...เขาเป็นเหมือนผู้ชายสามัญธรรมดา เป็นนักฉวย
โอกาสหรือเปล่า? ข้อนี้พี่ไม่รู้ แต่น้อยรู้ดี”

หล่อนอิงไปอีกครู่ แล้วกล่าวอย่างหนักแน่นมั่นคงว่า

“ไม่ค่ะ น้อยขอรับรองว่ารพินทร์ไม่ใช่เป็นนักฉวยโอกาส หรือว่า ‘ใกล้ผู้หญิงไม่ได้’”

“ถ้างั้น มีอะไรจะต้องห่วงในเรื่องนี้”

“แต่ความใกล้ชิดมาก ความเห็นใจ ความที่...ที่คิดว่าเขา อาจไม่ได้กลับมาอีกแล้ว...”

“เหลวไหล พี่ไม่เชื่อว่าจะมีอะไรมาเปลี่ยนแปลงรพินทร์ ได้หรอก เขามีสิทธิ์จะสำนึกในบุญคุณของคริส มีสิทธิ์ที่จะสนองตอบ และป้องกันหล่อนไว้ด้วยชีวิต อันเป็นหน้าที่ของเขาอยู่แล้ว แต่เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะรักผู้หญิงคนนั้นได้อย่างเด็ดขาด”

“พี่ใหญ่แน่ใจอย่างนั้นหรือคะ”

หล่อนถามเบาที่สุด

“เชื่อพี่เถอะ พี่ดูคนไม่ผิดหรอก ถ้ามีฉะนั้น พี่จะไม่ยอมให้น้อยออกติดตามเขาเลย คนคนนั้นพิสูจน์ตัวเองให้พี่ได้เห็นแล้วในเกียรติยศแห่งความซื่อสัตย์สุจริตของเขาในทุกด้าน เขาเคยบอกน้อยหรือเปล่า ว่าเขารักน้อย”

“เขาบอกค่ะ”

“ถ้างั้น...” เซษฐายิ้มให้ ตบไหล่อีกครั้ง “ไม่มีปัญหาสบายใจได้เลย”

ดาริน วราฤทธิ์ จับมือพี่ชายใหญ่ไว้แน่น

“ตกลงค่ะ น้อยจะเชื่อพี่ใหญ่ ว่าเขายังมั่นคงกับน้อย ไม่เปลี่ยนแปลง เขาจะไม่ทำให้ผู้หญิงอื่นใดมาแอบยืมเยาะน้อยได้ภายหลัง”

“พี่จะบอกอะไรน้อยสักอย่าง น้อยอาจไม่รู้ตัวก็ได้”

“อะไรคะ?”

“รพินทร์เป็นคนมีฝีมือ และฉลาดสารพัดอย่าง แต่เขา ว่างอยู่อย่างเดียว เป็นความว่างอย่างที่สุด ชนิดหาผู้ชายคนไหน ในโลกนี้มาว่างเซ่อเท่าเขาไม่ได้อีกแล้ว ซึ่งมันก็เป็นคุณแก่ตัวน้อยเอง”

“หมายความว่ายังไงคะ?”

หล่อนง

“เขาว่างในเรื่องผู้หญิง! ถ้ารักใคร ก็จะรักหัวปักหัวปำอยู่กับผู้หญิงคนนั้นคนเดียว ไม่ยอมเหลียวดูผู้หญิงอื่นเลย นี่คือการว่างเซ่อและจุดบอดอันน่ารักในตัวเขา”

“พี่ใหญ่รู้ได้ยังไงคะ?”

เซษฐาหัวเราะเบาๆ

“ทำไมจะไม่รู้เพียงแค่อ่านข้อเขียนเชิงกวีของคริสที่รำพันไว้ มันก็ชัดอยู่แล้ว มันพิสูจน์ว่า เขาไม่ได้สนใจคริสในเชิงคู่สาวเลยจนนิดเดียว น้อยก็เป็นคนละเอียดอ่อนในเรื่องนี้ น่าจะจับสังเกตพิจารณาได้”

ดาริน วราฤทธิ์ ดวงตามีประกายเจิดจรัสเข้มขึ้นขึ้นมาได้เป็นครั้งแรก หล่อนเผลอเฝ้าพี่ชายใหญ่ไว้แน่น...

หล่อนไม่พูดอะไรอีกทั้งสิ้น ในขณะที่นั้นเซษฐาลูบหลังอย่างชนิดเจตนาจะให้สัมผัสอย่างปรานีนั้น ไปปลุกปลอบสร้างความเชื่อมั่นให้แก่น้องสาวอย่างแท้จริง โดยไม่จำเป็นต้องใช้วาจาใดๆ เลย แล้วก็จึงมือกลับมาพร้อมกับคณะพรรคทั้งหมดที่กำลังยืนพูดกันอยู่ยังปากโพรงเหวนั้น

“เห็นจะสรุปได้แน่นอนตามที่น้อยบอกนี่แล้วครับพี่ใหญ่”

อนุชาเอ๋ยขึ้นอย่างระมัดระวัง

“คณะอเมริกันโดยการนำของพรานใหญ่ของเรา มาเสียเวลาอยู่ที่หุบผาตะเคียนทองไม่น้อยกว่าสองคืนแน่นอน คืนแรกนอนพักกันอยู่ข้างล่างตีนผา แล้วรพินทร์ก็มาเสียที่ไอ้ผืนรกนั้นล่อมาตกปล่องเหวตรงนี้กลางดึก พร้อมกันมันก็เข้าโจมตีทางแค้มป์พวกนั้นถอยขึ้นที่มันบนหน้าผานั้น พอเช้าตรู่ก็ออกติดตามรอยหารพินทร์ มาพบกันตรงนี้ ช่วยกันเอาเขาไปรักษาพยาบาลตลอดทั้งวัน พอตกกลางดึกก็พากันขึ้นไปอาศัยอยู่บนช่องโพรงตามหน้าผานั้นแหละ หลักฐานการให้น้ำเกลือ ซึ่งเราพบ กับหลักฐานทางเอกสารที่คริสแอบเขียนบันทึกไว้บนด้านหลังของหนังเก้ง ระยะเว้นว่างระหว่างนี้ยังมีดมนอยู่ว่า รพินทร์จะฟื้นคืนกำลังหายในวันรุ่งขึ้นหรือเปล่ ถ้าหาย...ก็อพยพกะเหรี่ยงทั้งหมดเดินทางต่อไป ซึ่งอาจเป็นเวลาบ้าย หรือถ้ายังไม่ค่อยยังชั่ว ก็คงจะต้องค้างพักรักษาตัวเองแรงกันอีกคืน รวมเป็นสามคืน แต่จะอย่างไรก็ตาม มันต้องไม่นานเกินไปกว่าที่จะให้ซากข้างเฒ่าและส่งกลิ่นเสียก่อน”

ไม่มีใคร แม้แต่ดาร์วิน จะปฏิเสธหรือมีข้อโต้แย้งแสดงความเห็นใดๆ กับข้อสรุปของอดีตพรานชดในข้อนี้ เซษฐายกนาฬิกาข้อมือเดินป่าของเขาขึ้นดูวันที่ตรวจนับคำนวณอะไรอยู่ อืดใจ ก็เอ่ยว่า

“ถ้าการคำนวณของพี่ไม่พลาด ค็นที่รพินทร์มาถึงที่นี่ ก็ควรจะเป็นคืนเดียวกันกับที่ฝ่ายเรากระแคะระคายในเรื่องนี้ และเรียกคุณอำพลเข้าไปพบในกรุงเทพฯ เพื่อสอบถามความนั้นเอง มันก็เว้นระยะห่างกันแค่ไม่กี่วันนัก จริงอยู่ถ้านับจากวันเริ่มออก

เดินทางของรพินทร์ อาจดูว่าลวงหน้าไปหลายวัน แต่เมื่อนำเวลาที่เขามามัวล่าช้าเสียเวลาการเดินทางอยู่หลายครั้ง ทางฝ่ายเราที่ตามมาข้างหลัง ก็น่าจะเรียกได้ว่ากระชั้นชิดเข้ามาอีกมากทีเดียว เพราะฝ่ายเราใช้เวลาทำระยะทางได้รวดเร็วว่าเขามาก เพราะฉะนั้น ความหวังที่จะตามทันกันกลางทางมีอยู่มากทีเดียว”

พี่ใหญ่ของคณะกล่าวอย่างมั่นใจ และเต็มไปด้วยความหวัง

“ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละครับ...”

น้องชายกลางเห็นด้วย

“ผมหารือกับลุงอินแล้วตะกี้ ถ้าเราไปถึงห้วยเสือร้องเมื่อไหร่ เมื่อนั้นเราจะรู้ได้ทันทีว่า เรากระชั้นชิดเขาในระยะขนาดไหน เพราะจะต้องสอบได้รายละเอียดว่าพวกนั้นออกจากห้วยเสือร้อง เข้าเขตนรกด่าลวงหน้าไปกี่วันแล้ว”

อนุชาเว้นระยะ ยกไหล่ชนิดหนึ่ง

“แล้วก็อีตอนในเขตนรกด่านี้แหละครับ เราจะทันหรือไม่ทันเขา สวรรค์เท่านั้นที่จะบอกได้ เพราะเราจะหวังพึ่งข่าวสารจากชาวป่าไม่ได้อีกแล้ว นอกจากการแกะรอยหรือคำนวณก้าวสกดอย่างเดียว ผมเชื่อว่าคณะของรพินทร์เดินไม่เร็วไปกว่าคณะของเราหรอก เพราะมีฝ่ายนายจ้างอเมริกัน และสัมภาระที่ค่อนข้างมากเป็นตัวถ่วงเวลาอยู่ กับเหตุร้ายที่คอยติดตามรังควานพวกเขาตลอดเวลา”

“เราจะเข้าไปถึงห้วยเสือร้องภายในวันนี้ทันไหม?”

ไชยยันต์ชักโดยเร็ว อนุชาเหลือบดูตะวันเช้า

“ถ้าไม่มีอุปสรรคอะไร ก็เชื่อว่าทันนะ อาจหลังตะวันตกดินไปแล้ว แต่ไม่ควรจะเกินสองทุ่มเป็นอย่างช้า พี่ใหญ่พูดถูกแล้ว รพินทร์เสียเวลาเท่าไร ก็เป็นกำไรทางฝ่ายเราเท่านั้นว่าแต่ว่า...”

ราชสกุลหนุ่ม อดีตนักผจญภัยหัวเห็ดหันไปมองพี่ชายใหญ่อันเป็นหัวหน้าคณะ

“พี่ใหญ่จะเอาอย่างไรครับ แกะรอย ตรวจดูเส้นทางเดินเขาไปตามลำดับ หรือว่าจะให้ผมกับลุงอินหาทางลัดย่นย่อ มุ่งไปห้วยเสือร้องเลยทีเดียว โดยไม่สนใจว่าพวกเขาจะไปกันทางไหน”

โดยไม่จำเป็นต้องเสียเวลาคิดเลย เชษฐาให้คำตัดสินใจอย่างมั่นคงว่า

“พี่บอกแล้วว่า ก่อนจะถึงห้วยเสือร้อง เราจะต้องแกะรอยพวกเขาไปทุกระยะชนิดเดินทับรอยไปได้ยิ่งดี เพราะมันจะทำให้เราเห็นจากหลักฐานไปตามลำดับ อ่านเหตุการณ์ออกทุกขั้นตอนว่า พวกเขาเผชิญกับเหตุการณ์ชนิดใดบ้างเหมือนๆอย่างที่เราได้พบกันมาแล้วเป็นลำดับนี้แหละ ถ้าเราใช้วิธีตัดทางก้าวสัด โดยมุ่งไปยังห้วยเสือร้องเสียแต่แรกทีเดียว เราก็จะไม่รู้อะไรดีเหมือนอย่างที่เราเห็นกันอยู่ในขณะนี้”

ระหว่างการหารือกันโดยใช้คำพูดได้ตอบอย่างรวดเร็ว นั้นดารินเป็นฝ่ายยินสงบฟังเฉยเหมือนจะคิดอะไรอยู่คนเดียว และเหมือนจะเป็นการเอาใจ อนุชาแลไปทางน้องสาวเล็ก ถามทำนองขอความเห็นอีกคน

“พี่ใหญ่เขาจะเอาอย่างไร น้อยล่ะ ว่าอย่างไร?”

หล่อนตื่นจากภวังค์คิด กำลังใจ และความมานะทรหดสุดใจขาดดีนกลับคืนมาอีกครั้ง

“ก็สุดแล้วแต่เสียงส่วนใหญ่เถิดค่ะ หลายๆ ความคิดย่อมดีกว่าความคิดเดียว พี่ใหญ่ พี่กลาง ไชยยันต์ และลุงอิน สี่คนเมื่อมารวมแนวความคิดกันเข้าแล้ว ก็เปรียบอะไรไม่ผิดกับคณะเสนาธิการอันมีสมรรถภาพสูงในการเดินทางครั้งนี้ แต่น้อยขอมีข้อแม้ไว้อย่างเดียวเท่านั้น...”

“ข้อแม้ยัง?”

สามชายถามมาเป็นเสียงเดียวกัน

ดารินเดินตรงเข้าไปชิดเจ้าด้วนที่ยืนยึดกายแกว่งงวงอยู่ใกล้ๆ ลักษณะของม้นยามนี้ มองไม่ผิดอะไรกับช้างเลี้ยงของคณะที่ร่วมเดินทางมาด้วย หล่อนเกาะไว้ที่ขาหน้าอันใหญ่โตของม้น แล้วตบเบาๆ อย่างแสนรักสนิท

“ถ้าเจ้าด้วนของน้อยตัวนี้ ไม่แสดงกิริยาผิดสังเกตอย่างใด น้อยก็จะให้พี่กลางนำทางไปตามปกติ แต่ถ้ามันมีอาการผิดสังเกต โดยแสดงปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อจะนำทางไปทางด้านไหน น้อยขอให้ทุกคนอย่ามองผ่านไปเสีย ขอให้เดินตามมันไป เพราะมันจะต้องนำเราไปพบกับหลักฐานอะไรที่เราอาจค้นไม่พบหรือผ่านไปเสียอย่างคิดไม่ถึงก็ได้ ตกลงไหมคะ?”

อนุชา กับไชยยันต์ทำสีหน้าไม่ศรัทธานัก แต่เชษฐาพยักหน้าบอกมาทันทีว่า

“ตกลง น้อย พี่จะไม่ขัดใจน้อยในเรื่องนั้นเลย พี่เชื่อ

เต็มที่ว่า ระหว่างน้อยกับข้างป่าของรพินทร์ตัวนี้ มีอะไรพิเศษที่สามารถจะหยั่งรู้ถึงจิตใจของกันและกันได้ดีเป็นพิเศษ แต่ให้คอยสังเกตพระเครื่องรางและกระดิ่งที่น้อยเอาผูกคอมันไว้ตลอดเวลาด้วย ในกรณีที่มันโผล่ออกมาทุกครั้ง ถ้าทั้งสองสิ่งนั้นขาดหายไปจากคอมันเมื่อไหร่ อย่าไว้ใจเป็นอันขาด แม้ว่ามันจะแสดงความเชื่อของลักษณะไหนก็ตาม”

“น้อยจะคอยดูไว้ตลอดเวลาเชียวล่ะ และเชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์กับกระดิ่งผูกคออันนั้นจะไม่มีวันหลุดไปจากคอของตัวน้อยอย่างเด็ดขาด”

หล่อนรับคำอย่างมั่นคง

เชษฐาพยักหน้าบอกทุกคนที่รวมกลุ่มอยู่ในที่นั้นให้เคลื่อนที่ทันที ทั้งหมดเดินลงมาจากเนินหลังเต่า ซึ่งเป็นตำแหน่งที่พบเหวนรพินทร์ตกลงไปสลบอยู่นั้น สมทบกับลูกหาบจำนวนหนึ่งพร้อมกองสัมภาระที่รอคอยอยู่ก่อนแล้ว

เจ้าตัวน้อยเดินคู่ๆ ตามลงมาด้วย ทุกคนเห็นความฉลาดแสนรู้ของมันอย่างชัดเจนอีกครั้ง ในกรณีที่ถ้าหากมันต้องการจะเดินเงียบๆ โดยไม่ให้กระดิ่งอันแขวนคออยู่ ส่งเสียงโกรกเกรกขึ้น มันก็จะใช้หางมันขึ้นมาจับไว้ที่กระดิ่งห้อยคอนั้นเสีย ทำให้ทุกคนต้องมองมันด้วยความพิศวงอยู่คราครั้น เพราะมันจะเดินแบบส่งสัญญาณให้ฝ่ายของมนุษย์อันเป็นมิตรกับมันรู้ตัวก็ได้ หรือจะเดินอย่างไม่ให้เกิดเสียงใดๆ เลยก็ได้ จากความฉลาดแสนรู้เหนือระดับข้างป่าสามัญ

ดาร์นยิ้มเดินลงเนินไปพลางก็โบกมือกวักเรียกมันไปด้วย ซึ่งมันก็เดินตามไปโดยดี ยังไม่แยกไปทางอื่น

เมื่อลูกหาบเริ่มเอาของขึ้นบ่า อนุชา ก็บอกกับพรรคพวกทุกคนว่า

“คิดว่ายังพอมีเวลาเหลือเฟือ เราจะไต่สวนขึ้นไปทางต้นลำธาร ให้พ้นจากบริเวณซากช้างเน่านี้สัก 5-6 ร้อยเมตรก่อน แล้วเตรียมบรรจุน้ำเพื่อจะบุกต่อทั้งวัน...ตรงนั้น เราจะพักอีกสัก 10 หรือ 20 นาที ใครจะอาบน้ำพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าให้สบายตัวเสียก่อนก็ได้ เพราะหนทางข้างหน้าหาแหล่งน้ำลำบากจนกว่าจะถึงบริเวณห้วยเสือร้อง”

“ดีเหมือนกัน...”

เชษฐาว่า

“หมักหมมกันมาวันกับคืนเต็มๆ แล้ว หาน้ำอาบสักมือนี่ก็ดี แล้วนี่เราจะเริ่มแกะรอยรพินทร์ยังงี้ต่อไปหลังจากนั้น”

“ไม่ยากหรอกครับพี่ใหญ่ รอยเดินของคนโขงใหญ่แบบอพยพแบบนี้ จะมองเห็นได้ชัดเจนทีเดียว และทิศทางจะไปห้วยเสือร้อง รพินทร์ก็ต้องบ่ายหน้าขึ้นเหนือตลอดไปนั่นแหละ มันก็ทางเดียวกันหรือใกล้เคียงกันกับที่เราจะสาวขึ้นไปตามเส้นทางของลำธารนี้อยู่แล้ว อาบน้ำกันเสร็จ ผมงับหนานอินจะค้นรอยเอง”

ทั้งหมด โดยการตีมือชี้บอกทิศทางของอนุชาไปยังลูกหาบที่รืออยู่ ก็บ่ายหน้าเลาะตีนเนินหลังเต่าลูกนั้น มุ่งขึ้นสวน

ตะวันเช้า เบียงองศาเหนือทันที พวกลูกหาบ 5 คู่ นำไปก่อน โดยคณะเจ้านายตามไปเบื้องหลัง

เจ้าด้วนยังไม่แยกทางไปไหน มันเดินผ่านกลุ่มคนเหล่านั่นห่างๆ ตัดเลยไปนำอยู่เบื้องหน้า ดูราวกับจะรู้ทิศทางกำหนดไปของ 'พรวนชด' อยู่ก่อนแล้ว และเว้นระยะห่างจากหัวขบวนประมาณ 30 เมตร ปาโปร่งบริเวณเนินเขาเตี้ยๆ ทำให้มองเห็นตัวมันที่คุ่มเดินอยู่เบื้องหน้าอย่างถนัดเหมือนจะเป็นการเคลียร์เส้นทางให้ก่อน แต่ก็ไม่มีใครบอกได้แน่ (แม้แต่คารินเอง) ว่าเมื่อไหร่มันจะเร็นกายหายลับไปจากสายตา เพราะปกติวิสัยของมันเท่าที่ทุกคนตระหนักเคยชินคืออยู่แล้วก็คือ แม้เจ้าช้างป่าใหญ่ตัวนี้จะแสดงให้เห็นว่ามันติดตามบ้วนเปียนอยู่ใกล้ชิดคณะเดินทางมาตั้งแต่หนองน้ำแห้งก็ตาม แต่มันก็หาได้ร่วมขบวนไปกับคณะ หรืออยู่ในรัศมีที่จะมองเห็นได้ตลอดเวลาไม่ นึกจะโผล่มาเมื่อใดมันก็โผล่ หรือนึกจะหายไปเมื่อไหร่ก็หายไปอย่างลึกลับเป็นเช่นนี้เสมอ จะไปหวังให้มันร่วมขบวนคลอเคลียใกล้ชิดไปกับคณะเหมือนช้างบรรทุกยอมไม่ได้

และนานวันจากการเฝ้าจับดูพฤติกรรมของมัน ทำให้ทุกคนในคณะแม้แต่ลูกหาบ หดสิ้นความหวาดระแวงเกรงกลัว มันอีกต่อไปแล้วรู้แน่ว่ามันไม่มีอันตรายใด ๆ กับคณะแน่นอน เพียงแต่ว่าไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้ชิดหรือแตะต้องตัวมันเท่านั้น ยกเว้นคารินเพียงคนเดียวที่ทำได้

บัดนี้ ทุกคนเดินเลียบไหล่ลำธาร เหนือบริเวณดินเชิงผาของหน้าผาตะเคียนทอง และอยู่เหนือลมของบริเวณ

นั้นจนเกินกว่าที่จะได้กลิ่นซากเน่าของช้างตายจำนวนมากเหล่านั้นแล้ว

เจ้าด้วนบ้ายหัวนำตัดลงบริเวณธารน้ำไหล อันอุดมไปด้วยโชดหินและพันธุ์ไม้ริมน้ำอันขึ้นอยู่เขียวขจีร่มรื่นนั้นทันที ตัวมันเองก็ลงไปที่แม่น้ำ แล้วใช้วงสับพ่นน้ำกระจายราดลงไปบนหลังตัวเองจนเปียกโชก พอฝ่ายมนุษย์ตามลงมาถึง มันก็ลุยข้ามกลับไปสู่ฝั่งเดียวกับทิวของหน้าผาตะเคียนทอง หยุดยีนเหมือนจะรออยู่ใต้โคนไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

อนุชาบงการให้พวกลูกหาบเติมน้ำเข้าภาชนะ และให้พักอาบน้ำทันที โดยกระจายกันไปตามแก่งแ่งโชดหินทิ้งออกโผล่เป็นแนวฉากำบังทั่วไปเหล่านั้น

“เออละ น้ำบริเวณนี้สะอาดจากซากช้างตายพวกนั้นแล้ว เพราะอยู่เหนือขึ้นมามาก พอจะอาศัยอาบกินกันได้สบาย อย่างอื่นไม่ต้องระวัง คอยระวังแต่งูเท่านั้น หินตรงไหนเป็นชอกโพรงลึกผิดปกติก็ขอให้สังเกตให้ดีอย่าไปอาบตรงนั้น...เอ้า! น้อยเราเป็นผู้หญิงคนเดียวในคณะ ลงไปอาบเสียก่อน พวกพี่จะคอยดูแลให้เอง ให้เวลาไม่เกิน 10 นาที”

กล่าวพลางพี่ชายกลางก็ชี้มือไปยังแนวล้อมของก้อนหินใหญ่ใจกลางธารน้ำไหล ลีกระดับเเวตตำแหน่งหนึ่ง ซึ่งตนเข้าไปเดินสำรวจดูไว้ก่อนแล้ว ตนเองไต่ขึ้นไปนั่งอยู่บนยอดหินพอที่จะมองเห็นอะไรในทิวทัศน์ที่กว้างไกลพอประมาณ สิบบุหรีไรเฟิลพาดตัก เซษฐาลุยธารไปยึดยังโคนไม้ฝั่งเดียวกับเจ้าด้วนยืนอยู่ ส่วนไชยยันต์ก็คอยระวังให้อยู่บนหน่อหินกลางน้ำ ระยะที่ต่ำลงไปอีกเล็กน้อยกลายเป็นองครักษ์สามจุดที่จะให้การพิ-

ทักษ์น้องสาวเล็กของคุณะอย่างดีที่สุด ทุกคนทำหน้าที่ประสานงานกันได้โดยไม่จำเป็นต้องบงการบอกสั่งอะไรกันมาก...

คารินถอดเครื่องหลังประจำตัว รื้อค้นได้อัฐบริวารในการอาบน้ำชำระกาย ถอดบูตสั้นเดินป่าออก แล้วเดินลุยน้ำบ้างเหยียบไปตามแ่งหินที่โผล่เป็นแนวทางเดินให้เหยียบบ้าง ตรงไปยังจุดที่พี่ชายกลางกำหนดไว้ทันที

สิ่งที่หล่อนติดเป็นนิสัย จากการฝึกฝนจนซึมซาบเข้าสันดานก็คือ ไม่ว่าจะทำอะไรอยู่ที่ไหน ถ้าในขอบเขตป่าแล้วไรเฟิลประจำตัวจะไม่มีภาระหามือเลย แม้ว่าสภาพแวดล้อมจะดูว่าปลอดภัยเพียงใดก็ตาม ปืนสั้นติดเข็มขัดข้างเอวอีกกระบอกหนึ่งพร้อมมีดอีกด้าม สัญชาตญาณไฟของหล่อนบัดนี้เพียบพร้อม ผิดกับยุคเก่าก่อนที่เคยเดินทางค้นหาพี่ชายมาในครั้งแรกมากนัก ชนิดเป็นคนละคนทีเดียว

วางไรเฟิลและเข็มขัดปืนสั้นไว้บนแท่นหินตำแหน่งที่จะเอื้อมถึงได้โดยฉับพลัน แล้วราชสกุลสาวผู้สละชีพแล้วเพื่อติดตามค้นหาหยอดรักก็ทรุดตัวลงนั่งบังเหลี่ยมโขดหิน อันเปรียบเสมือนฉากแวดล้อมรอบกายอยู่ ถอดเสื้อผ้าชุดเก่าออกอย่างรวดเร็ว ความจริงอากาศยังอยู่ในชั้นหนาวเย็น แต่การเดินออกติดตามตามหาจุดหมายอันเป็นเหตุที่รันทดหล่นลงไปประกอบกับความหมักหมมต่อคราบเหงื่อไคลมาตลอดทั้งวันวานโดยไม่มีโอกาสได้สะสางร่างกายเลย ทำให้หล่อนต้องการน้ำอย่างที่สุดและไม่ได้มีความหนาวเย็นอย่างใดเลยทั้งสิ้น

ลำแสงตะวันเข้าสู่อดตลอดกิ่งไม้ และเครือเถาวัลย์สูงที่

แผ่ปกคลุมโปร่งๆ เป็นหลังคาอยู่เหนือผิงธารนั้น ทอดเป็นลำลงมา ทำให้บริเวณธารน้ำใสสะอาดที่ไหลผ่านแ่งหินอยู่ริๆ มีทั้งจุดสว่างและจุดอันเป็นเงาสลัว เบื้องต่ำของสายธารลงไปทางด้านใต้

ห่างจากตำแหน่งที่หล่อนยืนอยู่ ประมาณ 15 เมตร พวกลูกหาบกำลังผลัดผ้าขาวม้าลงไปแช่ตัวอยู่เช่นกัน ไม่มีใครรังเกียจว่า 'นายหญิง' อาบอยู่ในตอนที่เหนือกว่า เพราะนอกจากความเคารพรักของทุกคนที่มีอยู่เป็นทุนเดิมแล้ว กระแสธารสายนี้ก็มีบริเวณที่กว้างขวางปริมาณน้ำมากพอ

อาจเป็นไปได้ในกรณีที่ระหว่างโขดหินที่หล่อนเข้าไปยึดเพื่ออาบน้ำอยู่นั้นลำขึ้นไปทางด้านเหนือเล็กน้อย พี่ชายสองคนและเพื่อนอีกคนหนึ่ง ซึ่งทำหน้าที่เป็นภาคพิทักษ์คุ้มกันให้อยู่ต่างก็เฝ้าอยู่ในจุดที่เยื้องต่ำลงไปเล็กน้อย เพราะต้องการให้หล่อนอาบน้ำตามสบาย ไม่ให้ต้องเกิดอาการกระดากขวยอายอย่างใด เพราะเป็นผู้หญิงคนเดียวของคุณะ ทางด้านหน้าของหล่อน ซึ่งเป็นส่วนไหลลงมาของสายธาร จึงเป็นส่วนที่ตัวหล่อนเองจะต้องสำรวจอย่างระมัดระวังถี่ถ้วนที่สุดเนื่องจากจุดที่เหนือขึ้นไปนั้น จะไม่มีใครมองเห็นภูมิประเทศได้ดีไปกว่าหล่อน

ทุกสิ่งทุกอย่างในขณะนี้ปลดเปลื้องออกจากร่างไปหมดสิ้นแล้ว ถ้าจะเหลือไว้ก็เพียงสิ่งเดียว คือสร้อยสแตนเลสเส้นเชือกที่ห้อยพระเครื่องราง ซึ่งรพินทร์เคยมอบไว้ให้คงติดคอไว้บริเวณที่พี่ชายกลางมาส่อง และชี้ตำแหน่งกำหนดไว้ให้ก่อน เป็นบริเวณแอ่งน้ำที่ดูปลอดภัยที่สุด จากสัตว์เลื้อยคลานมีพิษ

เพราะปราศจากชอกโพรงหรือภูมิประเทศแวดล้อมใกล้เคียงอัน
น่าระวาง ระดับน้ำลึกเพียงโคนขา ไม่มีวัชพืชใดๆ หรือใบไม้
แห้งลงไปหล่นสะสมอยู่ พอจะมองเห็นพื้นทรายและหมู่ปลาเล็ก
หลายๆ สี ที่ว่ายอย่างรวดเร็ววนเวียนอยู่ไปมา ราวไฟรอบ
ด้านเงียบสงบ กิ่งใบพญากษเล็ก ๆ ไหวหยับตามธรรมชาติของ
มันเมื่อต้องลมเข้าเพียงแต่ไม่มีเสียงนกป่า หรือลิงค่างชะนี
ใดๆ ทำเสียงหรือโผล่เงามาให้เห็นเลย

หล่อนถือโอกาสแซ่และชักเสื้อผ้าที่ถอดออกนั้นไปด้วย ในขณะที่สายตาก็คอยลอบสังเกตไปยังทิศทางด้านเหนือขึ้นไป ของลำธารอยู่เป็นระยะ เสียงพี่ชายและเพื่อนสามคนส่งเสียงคุย กันตามปกติเบา ๆ คนเหล่านี้อาจสังเกตเห็นหล่อนได้เพียงแต่ ระดับใบหน้าและศีรษะเท่านั้น ที่โผล่จากเหลี่ยมหินขึ้นมาให้เห็น ถ้าหากหล่อนนั่งอยู่บนซานหินใต้น้ำ

เสื้อผ้าชุดแกว่งน้ำเพียงลวกๆ แค่นี้หมดคราบเหงื่อไคล
แล้วบิดจนหมาดเอามาวางกองเรียงไว้บนลานหินใกล้ๆ อาจ
เป็นด้วยฟองสบู่จางๆ ที่ไหลตามสายน้ำลงไป เสียงไชยยันต์
อคร้องบอกมาเบาๆ ด้วยอารมณ์ชอบเข้าเหย้าตามนิสัยไม่ได้
ว่า

“น้อย ระวังหน้อยนะ ปลาในลำธารนี้จะตายหมด ไม่ได้
อาบน้ำมาก็วันแล้วนี่”

หล่อนไม่ตอบ การมีไชยยันต์มาด้วยในครั้งนี้เป็นความ
ปลดปล่อยอารมณ์ชนิดหนึ่งของหล่อน เพราะมีเขาคนเดียวเท่านั้น
ที่พูดหรือทำอะไรให้หล่อนคลายอารมณ์เศร้า และดึงเครียด
ลงไปได้บ้าง ผิดกับพี่ชายสองคนซึ่งเอางานเอาการเกินไป ไชย-

ยันต์มีอารมณ์ขันและนิสัยชอบกระเช้าเข้าเหย้อยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะตกอยู่ในภาวะใด มันก็ดีไปอย่างเหมือนกัน ไม่เพียงแต่พูดเข้ามาอย่างเดียวเท่านั้น ไชยยันต์ยังเอาก้อนกรวดเล็ก ๆ ขนาดปลายนิ้วก้อยบ้าง ขนาดหัวแม่มือบ้าง ขว้างหย่อนมาที่บริเวณหล่อนเป็นระยะ ๆ ตรงข้ามกับพี่ชายสองคนที่นั่งสูบบุหรี่อยู่เงียบ ๆ

“ห้ามไปนะ อย่างน้อยก็ควรจะไปหาหมอมาตรวจดู
ไว้เสียหน่อย ฉันมองเห็นนะจะบอกให้”

เสียงสหายชาย ผู้รักสนิทเหมือนพี่น้องคลานตามกัน
ออกมาเข้ามาอีก เขาไม่มีความหมายอะไรมากไปกว่าที่จะ
ปลุกปลอบอารมณ์อันเศร้าหมองของหล่อนในขณะนี้ อย่าง
น้อยก็เหมือนจะให้ลืมอะไรต่ออะไรในความคิดหนักของ
หญิงสาวลงชั่วคราว

“มาช่วยชักกางเกงในให้ฉันหน่อยสิ ไชยยันต์”

หล่อนร้องตอบไปเบาๆ อีกฝ่ายหนึ่งหัวเราะ

“เอาไว้ให้นอนตอนเจ็บ ลูกไม่ขึ้นเสียก่อน แล้วไชยันต์จะไปชักกางเกงในให้เธอเองถ้าหากหาคนใช้ไม่ได้...ระวังกิ่งไม้เหนือหัวหน่อยนะ ตาผาดหรือเปล่าไม่รู้ มองดูคล้ายๆ ภูหลามมันขดอยู่บนนั้น ถ้ามันทิ้งตัวตกลงมาที่เธอละก็ พยายามทำตัวให้เป็นทาร์ซานผู้หญิงให้ได้นะ เพราะจะไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วยเธออีตอนนั่งลมห่มผ้าอยู่นั้นหรอก”

ทั้งๆ ที่รู้ว่าถูกเพื่อนกระชากล้อเลียนเล่น หล่อนก็อดไม่ได้ที่จะต้องแหงนมองไปยังกิ่งไม้ใหญ่เหนือศีรษะที่ทอดเป็นลำข้ามศีรษะ มันไม่มีอะไร นอกจากกอกกล้วยไม้ป่าที่เกาะพันอยู่

กับกิ่งอันจับเขียวไปด้วยตะไคร่น้ำชุ่มชื้นอยู่ตลอดชั่วนาตาปีและ
ข้อเอื้องผิ้วที่เหลืองอร่ามย้อยลงมาสวยงามสลับไปด้วยกระเช้า
สีดากับพันธุ์ไม้ที่ขึ้นใกล้น้ำแตกกิ่งก้านงามสะพรั่ง

“เสียดายที่เมย์ไม่ได้มาด้วย ไม่งั้นจะวานให้ตบปากสัก
นิด”

หล่อนตอบลอดไซดหिनกลางน้ำออกมา...

พอหล่อนเอ่ยถึงภรรยาสาวที่เพิ่งจะคลอดบุตรชายได้
วันเดียว และตัวเองก็ต้องระหกระเหินพลัดพรากมาเดินป่าโดยไม่
รู้อนาคตเช่นนี้ ไชยยันต์ก็หน้าจ้อย หุบปากสงบนิ่งไปในทันที
มันเป็นการจู่จุดกลางใจกันอย่างถนัด และหล่อนก็พูดออกไป
โดยไม่ทันคิด เจียหุระหว่างลุ่มสนับไปตามร่างกายไม่ได้ยินเสียง
เพื่อนชายพูดอะไรมาอีก ดารินเริ่มรู้สึกไม่สบายใจ ร้องเรียก
ออกไปเบาๆว่า

“ไชยยันต์”

มีเสียงตอบมาว่า “ฮือม...”

“ขอโทษด้วยนะ ถ้าฉันพูดอะไรให้เธอต้องมีความทุกข์
เศร้า ฉันไม่ได้ตั้งใจ”

เสียงไชยยันต์ผินหัวเราะมาขึ้นๆ แล้วทำเสียงให้รำเริง
เหมือนเดิมว่า

“ฉันไม่คิดอะไรมากเหมือนเธอหรอกน้อย ลงได้ตัดสินใจ
เด็ดขาดแบบนี้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างฉันทิ้งไว้ข้างหลังทั้งหมด ถึง
อย่างไร ทั้งเมียและลูกของฉันก็ปลอดภัยแล้ว ตัวฉันเองจะมี

โอกาสกลับไปได้ชื่นชมกับเขาอีกหรือไม่ มันสุดแล้วแต่วาสนา
ชะตาชีวิต ฉันรู้แต่เพียงฉันรักเพื่อน ฉันทิ้งเพื่อนไม่ได้”

ระหว่างพี่ชายสองคนที่นั่งค้มกันอยู่คนละฝั่งธาร กับ
ไชยยันต์ ผู้ไปนั่งอยู่บนโคกหินกลางธารต่ำกว่าหล่อนลงไปเล็กน้อย ไชยยันต์อยู่ใกล้กับหล่อนมากที่สุด พอจะพูดกันเบาๆ ได้
ยิน สองพี่ชายรู้ว่าทั้งสองพูดคุยกัน แต่จับศัพท์ไม่ได้ และไม่
สนใจอะไรด้วยทั้งสิ้น เศษฐากำลังใช้ความคิด ในขณะที่อนุชา
ก็กำลังวางแผนการเดินทาง

“ลูกของเธอและเมย์ ก็เปรียบเหมือนลูกของฉันเหมือนกันนะ ไชยยันต์”

“ฉันและเมย์ หยั่งซึ่งในข้อนั้นดี น้อย”

“และถ้าพรินท์เขาว่า เมย์คลอดลูกออกมาแล้วเป็น
ผู้ชาย ชื่อเหมือนสกุลของเขา เขาก็คงจะดีใจมากเช่นกัน นั่นก็
เป็นอีกคนหนึ่งที่จะเป็น ‘พ่อยก’ ของเด็ก”

“แต่เดี๋ยวนี ‘พ่อยก’ ของเจ้าไพรวัลย์น้อยของฉันไปเป็น
ตายร้ายดีอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้”

เสียงไชยยันต์รำพึงออกมาพร้อมกับถอนใจยาว

ตัวเองอาบน้ำ ปากพูดคุยกับเพื่อนชาย แต่สายตา
ดารินสอดส่องไปยังธารเบื้องหน้า อันเต็มไปด้วยเหลี่ยมแ่งมุม
บั้งของไซดหिनที่งอกอยู่ระเกะระกะตลอดเวลา ครั้งแรกหล่อน
คิดว่า มันอาจเกิดจากเงาครีมีของป่า หรืออุปาทานของตนเอง

ที่แลไปเห็นสิ่งหนึ่งเคลื่อนไหวลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ในชอกบังอันจำกัดของหมู่หินริมฝั่งธารซีกซ้าย ซึ่งค่อนข้างจะรกทึบมาก ระยะห่างออกไปราว 25 เมตร เป็นส่วนใบหน้าที่ล่อออกมาแค่คอ ชุ่มเมียงมองจับตุมานที่หล่อน พอแลเซมิงไป ภาพนั้นก็พลบหลบบังแห่งหินลับตา ลีลันของมันก็ลื่นกับหินที่งอกอยู่ในบริเวณนั้น ดารินคอยจับสังเกตอยู่ตลอดเวลา ในระหว่างที่ขัดถูกายอยู่ในอาการปกติ

ครั้นแล้วมีข้ามนาน มันก็ค่อย ๆ โผล่ออกมาอีกเหมือนคนมาชุ่มแอมมองหล่อนอาบน้ำ แต่ที่แน่ ๆ ก็คือ ไม่ใช่พวกลูกหาบที่มาด้วยกันทั้งหมดแน่ เพราะทุกคนไม่มีใครอ้อมขึ้นไปยังตำแหน่งเหนือหน้าเลย ทั้งหมดล้วนอยู่ด้านต่ำทั้งนั้น อีกประการหนึ่งแม้จะห่าง 25 เมตรออกไป ทรวดทรงของเค้าหน้าอันแลดูหินหรือขอนไม้ที่หมุนวนลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ตรงบริเวณสายน้ำริมก้อนหินที่ซ่อนเหลี่ยมกันอยู่นั้น แต่มันก็ไม่ใช่

อย่างเยียบเย็นและสงบอารมณ์ได้อย่างมั่นคงที่สุด ดารินค่อย ๆ เอื้อมมือไปหยิบไโรเฟิล.300 ที่วางอยู่ใกล้ ขึ้นมาขยับลูกเลื่อน และประทับรอยจ้องศูนย์ไปยังตำแหน่งที่หมายตานั้น

ซีกอันเป็นโหนกแก้ม ค่อย ๆ เหลื่อมพ้นแนวหินออกมาอีกแล้วทีละน้อย หล่อนเล็งรอ โดยที่พี่ชายหรือเพื่อนไม่มีโอกาสได้รู้เห็นการเคลื่อนไหวของหล่อนเลย ชั่วไม่กี่อึดใจเท่านั้น มันก็โผล่ออกมาครึ่งหน้า และก็คงเห็นเข้ากับรูลากล้องของไโรเฟิลที่จ้องมาพอดี

หล่อนแตะไก.300 เวฯ แม็กฯ ระเบิดแหลมสะท้อนขึ้นกลางความเงิบ พร้อม ๆ กับที่ใบหน้านั้นก็หลบวบอย่างนกรู้!

เสียงเปรี้ยะราวกับฟ้าผ่า ในความสงบราบคาบของสถานที่ ทำเอาทุกคนที่ไม่รู้ตัวมาก่อนสะดุ้งสุดตัว ก้อนหินริมน้ำฝั่งซ้ายมือที่ใบหน้านั้นโผล่ออกมา แตกเป็นสะเก็ดและฝุ่นขาว ตลบด้วยอำนาจกระทบของหัวกระสุน มันชิงช่วงเวลากันเพียงแค่น้ำประหลาดนั้นหลบวบเข้าไปอีกแค่ 1 ใน 10 ของวินาที ก่อนที่ดารินจะลั่นไกเท่านั้น

เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ แผ่นพรวดขึ้นยืนพร้อมกันหมด พร้อมกับไโรเฟิลในมือ ขณะเดียวกัน พวกลูกหาบที่กำลังนั่งพักและอาบน้ำกันอยู่ในธาร ก็แผ่นกันอุตลุดเข้าหาป็นของตัว วุ่นวายโกลาหลและก๊วดเร็วพรักพร้อม ราวกับทหารที่ฝึกมาแล้วอย่างดีทุกคน

ทั้งหมดเห็นแผ่นหลังขาวโพลนของดารินยืนขึ้น ต่อมาก็ตัวผ้าเช็ดตัวมากระโจมอกไว้ หน้าหล่อนยังหันไปทางต้นลำธาร พอถุงผ้าเช็ดตัวเสร็จก็คว้าไโรเฟิลเดินขึ้นฝั่งธาร โดยไม่สนใจใครทั้งสิ้น วิ่งเหาะ ๆ ตรงเข้าไปยังตำแหน่งที่หล่อนหมายตาไว้ก่อน ในมือไโรเฟิลพร้อมที่จะระเบิดกระสุนซ้ำได้ทัน

ไชยยันต์กระโดดลุยน้ำโครมครามตามมาเบื้องหลัง ขณะที่อนุชากับเชษฐา ก็วิ่งเลียบเลาะริมฝั่งคนละด้านแข่งกับเวลา กวดไล่หลังดารินไปในทันที คะหยื่น นานอนิน และพวกลูกหาบคว้าปืนได้ก็วิ่งกรูตามกันมาเป็นพรวน ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ทราบว่

อะไรเป็นอะไร เสียงเจ้าตัวร้องแปร้นยาวขึ้นมาครั้งหนึ่ง ยืน
หมุนวนอยู่ตรงนั้นมันเองก็สะดุ้งตกใจกับเสียงปืนสนั่นหวั่นไหว
แต่ก็ไม่ถึงกับเตลิดเผ่นไปไหน

อย่างรวดเร็วยุโรปราวตามธรรมชาตินิสัย ดารินวิ่งเข้า
มาถึงตำแหน่งที่ปรากฏรอยลูกปืนของหล่อนกระทบหินแตกขาว
แว้อ บาดแผลขนาดฝ่ามือนั้น ภายในเวลาแค่ 2 นาที หลังจาก
ที่หล่อนระเบิดกระสุนออกไป แล้วก็ลงสำรวจบริเวณตลอดจน
มองใกล้และไกลไปรอบด้าน อันเต็มไปด้วยพงทิบนั่น เหมือน
จะคะเนทิศทางตรวจหาร่องรอย

อึดใจต่อมา ‘พรวนชด’ ก็เผ่นเข้ามาถึง เขายังไม่ถาม
อะไรก่อนทั้งนั้น มองไปยังรอยแผลของก้อนหินใหญ่อันจับ
เขียวไปด้วยตะไคร่น้ำนั้น เชษฐายังคงอยู่ฝั่งตรงข้าม ชูไรเฟิล
ขึ้นในมุม 45 องศา และไชยยันต์ก็ตะกายตลิ่งขึ้นมาทางด้านที่
อนุชา กับดารินยืนตรวจค้นกันอยู่

“น้อยยิ่งอะไร เลือรี?”

เสียงพี่ชายใหญ่ตะโกนถามมา

ดารินยังไม่ตอบ ก้มๆ เงยๆ อยู่ตามพื้นกรวดริมธารน้ำ
นั้น แล้วไต่ตามเข้าไปยังตลิ่งโดยมองพื้นไปตามลำดับ เอามือ
ผลักไชยยันต์ที่ขึ้นมาขึ้นหน้าตาตื่นเล็กน้อย เหี้ยบบับบ้งรอย
ที่หล่อนกำลังลงค้นหาอยู่นั้นให้หลีกไปทางหนึ่ง อนุชาก็ก้มมือ
เรียกพี่ชาย

“ข้ามมาทางฝั่งนี้เถิดครับ พี่ใหญ่!”

เชษฐากระโดดเหี้ยบบมายังก้อนหินใหญ่น้อยที่ขึ้นอยู่ตาม
ธารนั้น ตรงเข้ามาสมทบจากฝั่งตรงข้ามที่ยืนคุมเชิงอยู่ทันที

ขณะนั้นดารินตามรอยกรวดที่มีลักษณะเหมือนถูกเหยียบ
ไว้ จนกระทั่งถึงพื้นดินปนทรายริมตลิ่ง และก็มาหยุดยืนอยู่ยัง
รอยที่ปรากฏอยู่ ขณะนั้นทั้งเพื่อนและพี่ชาย กำลังพิจารณา
อยู่ที่ตำแหน่งกระสุนกระทบ

“ฉันกำลังพูดคุยกับเขาอยู่ดี ๆ เห็นเงียบไปอึดใจ แล้ว
ไรเฟิลก็ลั่นตุ้มจนแก้วหูลั่นหวั่นๆ เลย แล้วเขาก็ลุกขึ้นพรวดพราด
วิ่งมานี้แหละ”

ไชยยันต์บอกละล้าละลัก

อนุชาหมุนตัวขวับ กระโจนไปยังบริเวณที่น้องสาวทรุด
ตัวลงสำรวจดินปนทราย อันมองเห็นชัดกว่าพื้นกรวด เชษฐา
ไชยยันต์ตามเข้ามาด้วย

ตำแหน่งที่ดารินกำลังพิจารณาอยู่นั้น ดูเหมือนจะ
ตอบปัญหาทุกคนไปกว่าครึ่งแล้ว!

รอยดิน ลักษณะเหมือนดินมนุษย์ หรือมิฉะนั้นก็
ปลาสเตอร์ที่หล่อไว้ให้ใกล้เคียงกับลักษณะรอยดินมนุษย์
ขนาดความยาว 1 ฟุตเศษ ส่วนกว้างที่สุดรวม 7 นิ้ว ปรากฏ
ประทับอยู่บนดินทรายอ่อนๆ นั้น น้ำหนักตัวอันมากมายทำ
ให้มีรอยเหยียบลึก และมีน้ำติดอยู่ด้วย แสดงว่าเพิ่งจะเดินอย่าง
รีบร้อน (หรือวิ่ง) ขึ้นจากน้ำ ผละไปอย่างลนลานรวดเร็วก่อน
ที่ทุกคนจะมาถึง พอเชษฐากับไชยยันต์มองเห็นถนัดก็อุทานออก
มาว่า ‘เฮ้ย!’ พร้อมกัน

และวาระนั้น ทั้งคะหยิ่นกับหนานอินก็ห่อแน่นมาถึง
พอดี มีลูกหาบถุงผ้าขาวม้าตามมาเป็นกลุ่ม ทุกคนส่งเสียงถาม

แซดฟังไม่ได้ศัพท์ และแล้วก็มาเห็นเข้ากับรอยตีนประหลาดกับรอยลูกป็นของคารินตำแหน่งกระตบหินพร้อมกันทั้งหมด

ราชสกุลสาวเม้มริมฝีปากแน่น ลูกขึ้นจากรอยตีนที่เห็นชัดตำแหน่งแรกนั้น ทำท่าจะไต่ตลิ่งอันมีรอยตีนร่วงพูลงมาใหม่ ๆ คล้ายว่ามีอะไรบีบตะกายหนีขึ้นไปทางนั้นแต่พี่ชายกลางคว่ำไหลไว้เสียก่อน

“อย่าหลงกล นั้นแปลว่ามันล่อให้ตามแล้ว!”

หญิงสาวชะงัก เอามือข้างหนึ่งลูบน้ำอันเกาะพราวอยู่บนใบหน้า หรีตาเขม่นมองยังพวงของตลิ่งสูงอย่างใช้ความคิดหนัก หล่อนยังไม่ได้พูดอะไรสักคำเดียว นับตั้งแต่ยิงกระสุนนัดแรก และกวาดตามมาที่นี่

“น้อย เห็นอะไร ยังไงเข้านี้”

เซษฐาถามเครียด ๆ เอ้อมมือมาจับต้นแขนไว้แน่น

“มันแอบมองน้อยอยู่ ขณะที่อาบน้ำค่ะ...”

หล่อนเพิ่งจะบอกขึ้นได้เป็นประโยคแรก น้ำเสียงปกติธรรมดาที่สุด

“ผลุบ ๆ โผล่ ๆ อย่างมีเลศนัยอยู่ตรงตำแหน่งที่กระสุนปืนกระตบนั้นแหละ ครั้งแรกนึกว่าเงาตะวัน หรือตาฟาด แต่เฝ้าดูอยู่สักพักก็แน่ใจว่ามีอะไรผิดปกติแน่ จึงจ้องปืนระวังอยู่พอมันค่อย ๆ โผล่หน้าออกมาอีก น้อยก็เหนียวไกปืน มันชิงเวลากันชั่ววินาทีเดียวเท่านั้น พอมันหดหน้าหลบ กระสุนเลยพลาตไปกระตบก้อนหินที่เห็นนั้น ถ้ามันหลบไม่ทัน กระสุนจะผ่ากะโหลกแล้ว!”

เซษฐามองดูภูมิประเทศอันรกที่บรอบด้าน แล้วสั่งอนุชาว่า

“ตรวจรอยเท้าให้ถี่ชึ กลาง เป็นไอ้พวกมนุษย์ป่าดुर้ายประเภทสาบเซียว หรือสัตว์ประเภทไหน”

อนุชาไม่ทันตอบ หน่านอินก็บอกมาทันทีโดยเสียงต่ำ ๆ ของแก้วว่า

“รอยตีนเหมือนคน แต่ไม่ใช่คนหรอก นายใหญ่ มันก็ไอ้ตัวชนิดเดียวกับที่เคยไปอาละวาดกับเราในปางพักมาก่อนแล้วพร้อม ๆ กับข้างบนนั่นแหละ ไอ้ผีตายซาก นับอายุไม่ได้ ที่มันจ้องก่อกรรมรังควานคณะของรพินทร์กับพวกเรายู่นนั่นแหละ เสียตายที่นายหญิงยิงพลาต พวกเรากอดอยู่ในสายตารู้เห็นของมันตลอดเวลาไม่ว่าจะเคลื่อนไปไหน นี่ดีว่านายหญิงมองเห็นเสียก่อน”

เซษฐาเข้าไปนั่งยอง ๆ ตรวจดูรอยเท้าใหญ่ผิดมนุษย์ในยุคปัจจุบันนี้ด้วยตัวเอง แล้วก็ครีมีฝีปาก เขาเห็นด้วยกับคำพูดของहन่านอิน นั้นมันไม่ใช่รอยตีนสัตว์ชนิดใดแน่นอน และรอยใหม่ ๆ ที่เปียกน้ำ ก็เป็นพยานหลักฐานอยู่ว่าคารินไม่ได้ตาฟาดเลย ที่ลั่นกระสุนออกไปเมื่ออีตเจนี้

“ใช่! มันละ แต่จะเป็นไอ้ตัวไหนไม่รู้ได้ นี่ขนาดกลางวัน แสง ๆ มันยังมาป่วนเปี่ยนอยู่ใกล้พวกเราจนได้ และก็ไปได้เร็วเหลือเกิน กลางตัดสินใจถูกแล้วที่ไม่ให้ตามมันไป”

“มีแต่อันตรายครับ เพราะไม่รู้มันจะล่อเราไปไหน สำคัญที่สุด มันอาจต้องการให้เราออกนอกทิศทางที่เราตั้งใจไว้ก็ได้ ถึงได้มาโผล่หน้าหลอกให้น้อยยิง และมาเห็นร่องรอยของมัน”

“ไอ้ผีนรกนี้ มันจะจองเวรเราไปถึงไหนนะ”

ไชยยันต์ร้องขึ้น พร้อมกับสบตาสาปแช่ง แล้วหันมาทาง
คาริน

“น้อย! เธอพูดคุยกับฉันตลอดเวลา ไม่เห็นกระซิบลัก
นิดว่าเธอเห็นอะไร อยู่ไม่อยู่ก็ยิงโครมเข้าให้เสียแล้ว”

“ฉันคอยระวังตัวกันอยู่ รอให้มันล่อหน้าออกมา ไม่
อยากจะได้แสดงอะไรให้ผิดปกติ พอมันโผล่มาอีกครั้ง ฉันก็ยัง
คิดเหมือนกันว่าพวกเราคงตกใจกันมาก จะเอาอย่างไรกันต่อไปนี้
มันน่าตามเหลือเกิน...”

ประโยคสุดท้ายหล่อนพูดเร็วปรือ แล้วบ้องปากตะโกน
เรียกเจ้าด้วนเสียงดังลั่นไปหมด มีเสียงร้องตอบมาจากข้างป่า
ตัวนั้น แต่มันยังยืนอยู่ที่เดิมไม่ได้เคลื่อนเข้ามาหา

“อาศัยหน้อยไม่ได้เรอะ จะให้ตามไอ้ผีดิบนี้หน้อย!”

หล่อนร้องทวาดออกไปอย่างหัวเสีย

แต่พี่ชายกลางบอกมาว่า

“พี่บอกแล้วว่าอย่าหลงกล เรายังไม่รู้ว่า ถ้าตามไปแล้ว
จะพบอะไรคอยอยู่ ซึ่งไม่เป็นผลดีกับเราแน่ๆ สังเกตดูเจ้า
ด้วนของเธอก็ได้ ขนาดเธอเรียกมันยังไม่ยอมมาเลย เอาละ
ทุกคนกลับไปที่พักของเรา อาบน้ำเร็ว เดี่ยวเราจะออกเดินทาง
แล้ว เรื่องนี้พับไป ถ้าไม่ใช่โอกาสของเรา ปล่อยมันไปก่อน
โอกาสของเราเมื่อไหร่ก็จัดการ วันนี้ยังไม่รู้เลยว่า จะสวนกับ
โซลงช้างผีสิงหรือมันวางกับกลอะไรไว้บ้าง ต้องระวังตัวกันทุก
ฝีก้าว”

หนานอินกับคะหยิ่นต้อนรับพวกลูกหาบให้กลับไปที่พักเดิม

สามคนพี่น้องและไชยยันต์เดินรวมกลุ่มกันมา เสียงเซซฐาบัน
ว่า

“แหม! นี่ขนาดวางยามระวังกันรอบด้านแบบนี้แล้วนะ
มันยังโผล่เข้ามาได้ น้อยก็ตาไวดีเหลือเกิน”

“พี่ใหญ่ พี่กลาง และไชยยันต์ เฝ้าน้อยอยู่ในด้านที่ต่ำ
ลงไปนี่คะ แต่มันโผล่เหนือน้ำขึ้นไปโน่น ตลอดเวลาที่อาบน้ำ
ซักผ้า น้อยคอยสังเกตแต่ทางต้นน้ำตลอดเวลา เพราะด้าน
หลังไม่ต้องห่วงแล้ว ลักษณะของมันเจตนาจะให้น้อยเห็นมาก
กว่า พี่กลางอาจพูดถูก ว่ามันล่อให้ตาม”

แล้วหล่อนก็เอามือขวาลูบกับผ้าเช็ดตัวที่นุ่งอยู่อย่างล่อ-
แหลม บ่น

“เจ็บใจที่ยิงเข้าไปนิดเดียว ไม่งั้นกะโหลกแตกไปแล้ว”

“จำหนามันได้ไหม ไอ้ตัวมันตรัยในซากนกที่เธอเหยียบ
ในคืนนั้นหรือเปล่า?”

ไชยยันต์ถาม

“ฉันไม่แน่ใจนะ ระยะมันห่าง และมันโผล่ออกมาไม่ชัด
นัก แต่ขนาดตัวมันไม่เล็กทีเดียวแหละ ดูจากรอยเท้าที่เหยียบ
ดินทรายไว้ ทุกคนรีบอาบน้ำเถอะ ฉันเสร็จแล้ว”

ว่าแล้ว หล่อนก็วางไฟเฟลไว้บนฝั่ง เดินลุยเข้าไปที่กอง
เสื้อผ้าอันซุกไว้ คราวนี้ก็รีบนำกลับมา พร้อมกับเบี่ยงหลบเข้าไป
สวมนเสื้อผ้าชุดใหม่ที่เตรียมสำรองไว้ เซซฐา ไชยยันต์ และ
อนุชา จึงเป็นฝ่ายลงน้ำบ้าง โดยอาบพร้อมๆ กัน มีคารินนั่งสูบ
บุหรี ตาวาว คอยสังเกตการณ์อยู่บนยอดหินตำแหน่งเดียวกับ
ที่อนุชาเคยนั่ง

ชั่วไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทุกอย่างก็เสร็จสรรพเรียบร้อย มันเพียงจะ 09.00 น. เท่านั้น ทั้งหมดพร้อมที่จะออกเดินทาง โดยข้ามมายังฝั่งที่เจ้าด้วนยังยืนโบกหูกพับพับรอคอยอยู่ ดารินก็ร้องลั่นมาว่า

“ด้วน! เราต้องการแกะรอยรพินทร์ที่ทุกฝี่เก้า จากตะเคียนทองนี่จนถึงห้วยเสือร้อง เธอจงนำไปให้พบกับร่องรอยการออกเดินทางของเขาเดี๋ยวนี้ และอย่าแยกออกไปไหนตามลำพังโดยไม่จำเป็น เราสงสัยว่าเส้นทางระยะเวลานี้อันตรายมาก!”

คชสารป่าผู้สวามิภักดิ์ (อาจเฉพาะกับดาริน วราฤทธิ์เพียงคนเดียว) หมุนตัวกลับอย่างแคล่วคล่อง และมันก็ออกเดินคุ่มๆ นำเลาะลัดตัดเข้าไปในราวป่าทันที ขณะที่เดินก็ซุ่มงูสอดสำรวจกลืนอะไรบางอย่างไปด้วย ดารินกระชับไรเฟิลในมือ มัน สาวเท้าก้าวตามมันไปอย่างมั่นใจเต็มที่ และหล่อนไม่พะวงรอใครทั้งสิ้น ทางด้านกลุ่มชายฉกรรจ์ทั้งสาม อันประกอบด้วยพี่ชายสอง และเพื่อนตายหนึ่ง ก็ไม่ต้องมีการกล่าวแนะอะไรกัน อนุชาทำหน้าที่กระชั้นชิดน้องสาวไปด้วย โดยไม่ยอมปล่อยให้ตามเจ้าด้วนล่องหน้าห่างเกินไปนัก

เซษฐาไชยยันต์เดินอยู่เบื้องหน้าของกลุ่มลูกหาบ หานาน-อินและคะหยิ่นเป็นกองระวังหลัง เหตุการณ์มันสอนให้ทุกคนรู้หน้าที่ดีว่า ควรจะต้องทำอะไรบ้าง ไม่ว่าในระหว่างหยุดพักหรือระหว่างเคลื่อนขบวนออกเดินทาง

แล้วก็จริงดังที่หญิงสาวเชื่อมั่นไว้ทุกประการ เพียงแค่ตัดป่ารกกลงไปสู่ที่ราบต่ำ เป็นเวียงที่โล่งพอสมควร สังเกตเห็น

ได้ว่า เมื่อไม่นานมานี้ นัก น่าจะเป็นไร่ข้าวฟ่างของกะเหรี่ยงตะเคียนทอง มองเห็นดินเชิงหน้าผาอันยาวเหยียดที่กินแนวราบกับกำแพงยักษ์ ขนานบริเวณทุ่งหรือไร่นาที่นั่นมา เจ้าด้วนก็หยุดยืนหันรีหันขวาง ส่งเสียงร้องเบาๆ ขึ้นครึ่งหนึ่ง เอาจวงคุณความไปตามบริเวณพื้นที่อันบัดนี้อุดมไปด้วยหญ้าขน สลับต้นลูกเดือยแก่ขึ้นอยู่ไม่สูงเกินไปนัก

ดารินก็ลงสำรวจทันที แต่หล่อนก็ยังช้ากว่าพี่ชายกลางมากเพราะเขาก้าวสัดตามแนวนั้นไปในด้านลำหน้าแล้วก็ชูมือขึ้นสูง เป็นสัญญาณกับพรรคพวกที่เดินตามมาเบื้องหลัง

“ได้ความแล้วหรือ กลาง?”

เซษฐาร้องถามออกไป

“ชัดครับ! ขบวนคนไม่ต่ำกว่า 5-6 สิบลคน เดินผ่านทุ่งหญ้าขนบริเวณนี้ไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ เราพบกับรอยเคลื่อนขบวนของรพินทร์ กับกะเหรี่ยงอพยพที่ไปด้วยกันแล้ว!”

“วิเศษจริง ไ้ด้ด้วนนี้มันรู้ภาษากันได้ยังไงนะ กับน้อย”

ไชยยันต์ครางออกมาอย่างยินดี แล้วทั้งหมดก็เร่งฝีเท้าขึ้นไปทันที ซึ่งมันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่ดารินส่งเสียงบอกช้างป่าคู่บารมีของหล่อนให้นำต่อไป

“ทับรอยไปเลยนะด้วน อย่างนำแยกไปทางไหน”

เจ้าด้วนเคลื่อนที่ต่อไป ลักษณะการเดินของมันเป็นไปอย่างปกติธรรมดาไม่เร่งร้อนอะไรทั้งสิ้น เหมือนจะทำตัวให้เป็นเป้าเด่นเพื่อให้ฝ่ายมนุษย์สังเกตเห็นได้ แต่ถึงงั้นมันก็ยังทิ้งระยะห่างออกไปไกลในการเดินนำเลาะตัดทุ่งไปนั้น เพราะช้าง

แม้จะเดินช้า มันก็ยังเร็วกว่าคนที่พยายามเดินให้เร็วหลายเท่า
นัก

“ไม่ต้องห่วงแล้ว น้อย เจ้าตัวนำทางให้แก่เธอแน่นอน
และไม่ต้องไปออกแรงเดินให้ใกล้ชิดกับมันหรอก ประเดี๋ยว
หมดแรงเสียก่อน เรามาเดินรวมกลุ่มกันไปอย่างนี้แหละ ถึง
อย่างไรก็ไม่ผิดเป้าหมายแน่ เพราะเจ้าตัวนั้นจะเป็นเรื่อนำร่องให้
เราสังเกตเห็นอยู่แล้ว”

อนุชาสะกิดหลังน้องสาว ผู้ทำท่าจะกวัดจำตามเจ้าช้าง
ป่าตัวนั้นไปให้ทันอีก หล่อนจึงยอมลดฝีเท้าลง

รอยเดินไปของคนหมู่มาก เศษวัสดุหรือสิ่งเหลือใช้
อันทิ้งไว้ตามทาง ไม่ว่าจะโดยเจตนา หรือไม่เจตนาก็ตาม มัน
ปรากฏให้เห็นไปทุกระยะทีเดียว กันบูหรือต่างประเทศ ชิการ์และ
เปลือกของหมากฝรั่ง เป็นหลักฐานที่แน่ชัดที่สุดสำหรับฝ่าย
อเมริกัน รอยตัดกิ่งไม้บ้างบางระยะ รอยฟันเครือเถาวัลย์ที่เกะกะ
ขวางหน้า ก็หมายถึงการเปิดทางบุกเบิกของพวกกะเหรี่ยงและ
พรานพื้นเมืองของฝ่ายอเมริกัน ขณะนั้นแสงแดดเริ่มแผดจ้า
ขึ้นแล้ว แต่ทุกคนสดชื่นเพราะได้อาบน้ำมาใหม่ๆ และพักผ่อน
กันอย่างพอสมควรในราตรีที่ผ่านมา

“ไอ้ตัวนั้นของนายหญิง มันทำให้เราพบรอยเดินไปของ
นายรพินทร์เร็วขึ้นอีก ไม่ต้องมางมอยู่...”

หนานอินบอกกับกลุ่มเจ้านาย

“แต่ถึงไม่มีไอ้ตัวนั้น พรานชดก็หนานอินก็คลำทางถูก

อยู่ดี เพราะจากหน้าผาตะเคียนทอง จะตัดขึ้นห้วยเสือร้องนั้น
มันก็มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นที่จะเดินกันไปได้อย่างสบายๆ ตอนนี
เรายังไม่พ้นแนวหน้าผาตะเคียนทองเลย”

แกชี้มือไปยังทิวเขาอันยาวเหยียดมองเห็นอยู่ใกล้ๆ เป็น
เสมือนกำแพงขนานแนวเส้นทางเดินของคณะทุกคนอยู่ขณะนี้
ห่างออกไปแค่ไม่เกิน 4-5 ร้อยเมตรเท่านั้น กล่าวต่อมาว่า

“ตอนนี้เราอยู่ห่างจากบริเวณที่พวกนายรพินทร์เคยตั้ง
ปางพัก และตรงบริเวณที่เราขึ้นไปนอนพักนอนสักกิโลครึ่ง
เห็นจะได้ โน่นใจ มองย้อนหลังไปโน่น เราจะเห็นผุ้งร้างดำ
มืด ลงตรงบริเวณซากช้างตายนับพันๆ ตัวอีกแล้ว สารพัดสัตว์
กินเนื้อ มันจะไปกินเลี้ยงกันอยู่ที่ใต้หน้าผานั้น อีกไม่เกินเดือน
เดียว ซากช้างพวกนั้นทั้งหมดจะเหลือแต่โครงกระดูก มันก็ตี
ไปอย่าง สัตว์ประเภทกินเนื้อมันอึด มันก็จะได้ไม่มายุ่งวุ่นวาย
กะพวกเรา”

“สภาพเส้นทางเป็นยังงัยบ้าง?”

อดีตท่านทูตทหารบก พี่ชายใหญ่ของคณะสอบ ขณะที่
มองฝ่าเปลวแดดไปเบื้องหน้าในลักษณะเดินย้อนแสงตะวัน

“เป็นทุ่งโล่งๆ ไปตลอด จนกว่าจะหมดทิวเขาเทือกนี้...”

พรานครูผู้เฒ่า ซึ่งชำนาญเส้นทางดีอยู่แล้วบอก

“ต่อจากนั้น ก็จะอ้อมขึ้นฝั่งขวามือ เมื่อสุดทิวของ
กำแพงยาวเทือกนี้เริ่มไต่ขึ้นไปทีละเนินละนาย ไต่สูงเป็นระยะๆ
ไปโดยเราไม่รู้ตัว บ่ายๆ ก็จะเลียบอยู่บนเทือกเขาด้านใต้ของ
หุบหมาหอน และเดินไปตามไหล่นั้นไปเรื่อย ๆ”

“หุบหมาหอน”

ไชยยันต์ร้องอย่างแปลกใจ

“ฮ้า! ชื่อนี้เราเคยผ่านมาแล้วนี่ สมัยที่ออกตามลุงอิน กับพรานชดนะ”

“หุบหมาหอนเป็นหุบที่กว้างใหญ่มาก นายทหาร เดิน กันเป็นแรมเดือนก็ยังไม่รอบบริเวณ ตอนที่พวกเจ้านายมาครั้ง ก่อนนั้น หนานอินเชื่อว่าคงจะผ่านเข้าไปทางด้านตะวันออกของ หุบ เพราะทางด้านนั้นมันเป็นด้านเดียวที่อยู่ใกล้หมู่บ้านหล่ม ช้างของไอ้คะหยิ่นมัน คงไม่ได้ผ่านมาทางด้านนี้หรอก”

คำว่า ‘หุบหมาหอน’ ทำให้ทั้งเชษฐา ไชยยันต์ และ ดารินเงี้ยวอย่างสนใจทันที เพราะผ่านพบกับภยันตราย นานาชนิดในหุบนรกแห่งนั้นมาอย่างไม่มีใครลืมได้ในครั้ง ก่อนนั้น

“ลุงอิน นี่แปลว่าเราจะต้องผ่านเข้าหุบหมาหอนด้วย เหมอ?”

เชษฐาถาม พรานครุสั่นหัว

“เราไม่ผ่าน นายใหญ่ ถ้าตามเส้นทางเดินนี้ เราก็คงเจอ แต่เจียดสันเขาสูงหนึ่งที่เป็นอาณาบริเวณกันหุบหมาหอนตอน หนึ่งไว้เท่านั้น ไม่ต้องลงไปในหุบหรอก”

แล้วแกก็ตะโกนเรียกคะหยิ่นที่เดินคุมอยู่เบื้องหลังขึ้น มา ถามเป็นเชิงสอบถามว่า

“เฮ้ย! ไอ้คะหยิ่น ไหนเอ็งลองชี้ให้เจ้านายดูซิว่าหล่มช้าง บ้านเอ็งนะ อยู่ทางด้านไหน?”

โดยไม่ต้องสังเกตอะไรมาเลย คะหยิ่นชี้มือไปทางทิศ เหนือเฉียงฟ้าสีฟ้า ๆ ทางตะวันออก บอกว่า

“โน่น! ช้ามเทือกที่เห็นจรดขอบฟ้าดำๆ นั้นไป ก็ถึง หล่มช้าง ลุงถามทำไม จะไปบ้านคะหยิ่น?”

“ข้าจะไปบ้านเอ็งทำไมให้เสียเวลา แค่มาดูเท่านั้น สมัย ก่อน นายรพินทร์ก็พาพวกเจ้านายไปตามข้าก็พาชดออกทาง ด้านหล่มช้างของเอ็ง แต่เส้นทางเดินของนายรพินทร์คราวนี้ ออกทางด้านห้วยเสือร้อง แม้จะมุ่งเข้านรกดำเหมือนกัน แต่ก็ ห่างกันหลายโยชน์”

“โยชน์หนึ่งมันยาวเท่าไรล่ะลุง”

คะหยิ่นถามหน้าตาเฉย หนานอินนิ่งคิด แล้วยกเท้าถีบ โครมเข้าไปให้ที่บันไดของเจ้าองค์สุลาลัยแห่งไพรกวาง

“กูก็ไม่รู้เหมือนกัน อย่าเลือกถาม”

อนุชาทำสัญญากับพรรคพวก ให้ทดลองวิทยุประจำ กันอีกครั้ง โดยเปิดสวิทช์ กดคีย์เรียก ปราบกฏว่ามันยังคงบอด สนิทไม่ได้ผลอยู่ตามเดิม

“อย่าพยายามให้เสียเวลาดีกว่า トラบใดก็ตามที่เรา ยัง ไม่พ้นจากรัศมีของหน้าผาตะเคียนทองนี่” เชษฐาบอก

ทั้งคณะ บุกบันกั้นไปในมรรคาวิถีอย่างผู้คุ้นเคยต่อ การเดินดงดีมาก่อนแล้ว ไม่ถึงกับหักโหมเร่งด่วนให้เหนื่อยเร็ว โดยใช่ที่ แต่ก็ไม่ช้า ตะวันกล้าขึ้นทุกที หุบผาตะเคียนทองเริ่ม จะถูกทิ้งเป็นเงาอยู่ในแสงแดด เหมือนยักษ์หมอบอยู่เบื้องหลัง

เจ้าด้วน ผู้ดูเหมือนจะเข้าใจคำสั่งของดารินดี บัดนี้เริ่ม นำเสบียงขึ้นด้านขวาของปลายสุดแห่งทิวนี้ และไต่ขึ้นสู่เนิน

ตรงตามที่หนานอินบอกไว้แต่แรกทุกอย่าง ไม่มีวีแววของสัตว์ชนิดใดให้เห็น นอกจากนานๆ ครั้งนกตั๋ยตีวิดที่หลบนอนอยู่ตามพงหญ้า จะตกใจบินปรือหนีหายไปอย่างรวดเร็ว ขณะที่ตกใจเสียงผีเท้ามนุษย์เดินเฉียดใกล้รังนอนของมัน

วีแววร่องรอยของคณะพรินท์ที่ล่องหน้าไปก่อน ค้นพบได้ทุกกระยะ แม้ว่าบางตอนอาจขาดหายไปบ้าง แสดงว่าเจ้าตัวนำเดินทัບรอยไปจริง ๆ รวากับว่ามันจะรู้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างในการเคลื่อนไหวของคณะที่ผ่านไปอีกก่อนแล้ว เพียงแต่มันไม่อาจเอ่ยออกมาเป็นภาษาพูดได้เท่านั้น ทุกคนผีเท้าอยู่ตัวแล้ว แม้จะอยู่ในลักษณะเดินรวมกลุ่มกันไป

ความใจร้อน ก็ทำให้ดาร์นมักจะเดินอยู่ในแนวที่ล้ำหน้าเหมือนจะเป็นการเร่งพรรคพวกอยู่ตลอดเวลา ภูมิภาคประเทศตอนใดไม่น่าไว้วางใจ หล่อนจะปลดไรเฟิลลงมาถือในมือ ตอนใดดูน่าจะปลอดภัยดี โดยมองเห็นทิวทัศน์ได้กว้างไกลปราศจากสิ่งน่าระแวง ก็จะสะพายไหล่ไว้ และเพื่อความไม่ประมาท

เอ็ม 16 แบบ 'คอมมานโด' ชนิดพับฐานให้สั้นลงได้ ถูกเชษฐาสั่งให้พวกลูกหาบเอามาสะพายสำรองไว้ เผื่อว่าถ้าจำเป็นก็จะวิ่งไปหยิบฉวยขึ้นมาใช้งานได้ทันที โดยไม่ต้องรื้อแกะออกจากห่อสัมภาระให้เสียเวลา

บัดนี้ ทุกคนไม่ระแวงอะไรมากไปกว่าการประจันหน้ากับโคลงข้างผีสิงของเจ้าผีดิบมันตรัยอย่างเดียวนั่น แต่ที่ยังอุ่นใจที่มีเจ้าตัวนำ อันเปรียบเหมือน 'เรดาร์' หรือสัญญาณเตือนภัยเดินนำไปเบื้องหน้า เพราะจะอย่างไรเสีย มันก็ต้องสำเนียงกับภัยที่อาจคอยดักรุมเล่นงานนั้นได้ก่อนทันที พร้อม

ทั้งเตือนให้ฝ่ายมนุษย์ทราบทันการ เหมือนเช่นที่มันเคยทำมาแล้ว

ร่างใหญ่โตของมัน แลคล้ายก้อนหินเคลื่อนที่ผลุบๆ โผล่ๆ ให้เห็นอยู่เป็นระยะ สุดแต่ภูมิภาคประเทศ ซึ่งจะแลโล่งตลอดไปไกลหรือเลี้ยวหักมุม มีแก่งแก่งโขดหินหรือสุ่มทุมพุ่มไม้บัง...

**เมื่อตะวันรุ่งเหนือหุบผาดะเคียนทอง ปลุก
คณะของดาร์ม วราฤทธิ์ขึ้นมา มันก็เป็นเวลา
เดียวกันกับตะวันรุ่งเหนือหน้าผาใต้ปีกเขา
นกอินทรีของคณะคัมหาระเบิดนิวเคลียร์ อันจำเป็นต้องมา
หยุดพักนอนอยู่เพียงแค่การปีนขึ้นมาถึงตะพัก ชั้นแรกของ
เทือกอันสูงชันเท่านั้น เพราะอุปถวญเหตุอันเกิดขึ้นกับบุคคล
สำคัญของคณะผู้หนึ่ง คือคริสติน่า กรูบิล**

ผิดกันแต่เพียงว่าใต้เงื้อมปีกของพญาอินทรีอันเป็นความ
หวังที่ทุกคนจะปีนป่ายขึ้นไปตามแผนกำหนดการของรพินทร์นั้น
มันแสนจะแห้งผากและอ้าวระอุ บ่งสัญลักษณ์ของ ‘นรกดำ’
อันเป็นบริเวณ ‘ป่าต้องห้าม’ สำหรับมนุษย์สองมือสองเท้า มิให้
เหยียบย่างผ่านกรายเข้ามานับกาลเวลามาได้นานแสนนานแล้ว

สแตนลีย์ดูเหมือนจะตื่นขึ้นก่อนทุกคนในคณะ สังเกต
ไปรอบๆ สถานที่พักชั่วคราวทุกสิ่งทุกอย่างปกติเรียบร้อย แล้ว
อเมริกัน อาวุโสก็สะกิดปลุก เบล คีธ และเชิดวุธขึ้นมา พวก
ลูกหาบกับพรานพื้นเมืองของรพินทร์นั้น ก็รู้สึกตัวขึ้นในเวลา
ไล่เลี่ย

เป้าหมายแรกที่ฝ่ายนายจ้างพุ่งความสนใจไปจับก็คือคริส
ตัวยังนอนสงบอยู่ เข็มปักค้ำค้างอยู่กับแขน แต่น้ำเกลือในถุง
หมดสิ้นลงแล้ว อิสรยาเบลรีบลุกขึ้น ดึงเข็มออกทันที แล้วเขย่า
ปลุกเบาๆ

แม่ผมทองผู้กลายเป็นคนป่วยไปสำหรับบ่ายวันนี้ล้มตาศี
ฟ้ากว้างขึ้น แล้วตั้งกายขึ้นนั่งโดยเร็ว แวตามีประกายกว่า
เมื่อวาน และใบหน้ามีสีเลือดขึ้น สแตนลีย์ คีธ และเชิดวุธ เข้า
มามุงล้อมอย่างเป็นห่วง

“เป็นยังงัยบ้าง คริส?”

ทุกคนร้องถามเกือบจะเป็นเสียงเดียวกัน จ้องหน้าเซมิง
นักเคมีฟิสิกส์สาวรูปงามประจำคณะยิ้มเรียบๆ

“หลับสบาย มีแรงพอที่จะต่อสู้กับวันนี้ได้ทั้งวัน ไม่ว่า
จะหนักสักแค่ไหน”

หล่อนบอกกับทุกคน พร้อมกับเอี้ยวกายบิดตัวอย่าง
เมื่อยขบจนกระดูกสันหลัง ทุกคนถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอก พอ
หล่อนเอี้ยวไปทางด้านซ้ายมือก็เห็นพรานใหญ่ยังคงนอนเหยียด
ยาวอยู่ข้างๆ ห่างออกไปเล็กน้อย มือทั้งสองประสานกอดอก
และหมวกสักหลาดปิดหุบหน้าอยู่ ดูไม่ออกกว่าเขารู้สึกตัวตื่น
ขึ้นหรือยัง หล่อนจึงไปที่เขาแล้วเหลือบมองดูทุกคน เพราะ

ลักษณะของรพินทร์แปลกไปกว่าทุกครั้ง ตามปกติแล้วทุก
เช้าในปาก่อนที่ทุกคนจะตื่นขึ้นมา มันหมายถึงว่าจอมพราวน
จะต้องลุกขึ้นจัดการทำโน่นทำนี่ก่อนทุกคนแล้ว แต่สำหรับ
เช้าวันนี้ดูจะเป็นวันแรกที่เขายังนอนสงบอยู่

สายตาของคริสทีแลไปยังทุกคนเหมือนจะถามว่า

‘ปลุกเขาขึ้นดีไหม?’

แต่ดร.สแตนลีย์ซึ่งอ่านสายตานั้นออก ลั่นศีรษะกระซิบ
เบา ๆ ว่า

“ถ้าเขายังหลับอยู่ ก็ให้หลับต่อไปอีกสักกระยะหนึ่งเถอะ
เวลาเรายังมีอยู่เหลือเฟือ รพินทร์เหนื่อยหนักกว่าพวกเราทุกคน
สำหรับเมื่อวานนี้ และเชื่อว่าเมื่อคืนนี้คงจะนอนหลับไปที่หลัง
ทุกคน เตรียมอาหารเข้าให้เสร็จเสียก่อนแล้วค่อยปลุกเขาก็ได้”

เบลลุกขึ้นอ้อมไปอีกด้านหนึ่งเพื่อให้ถนัดขึ้น หย่อนตัว
ลงไถ่ ๆ

“ขอให้ฉันตรวจดูเขาสักนิดเถอะ ทำทางเขาผิดปกติไป
กว่าทุกเช้าที่เราเคยเห็น”

ว่าแล้ว หล่อนก็เอื้อมมือจะไปจับข้อมือของรพินทร์ตรวจ
ชีพจร แต่ก่อนที่มือหล่อนจะถึงมือเขา ฝ่ามือที่ประสานกันอยู่
บนทรงอกนั้นก็ฉกเบา ๆ กำเอาข้อมือหมอบเบลไว้ก่อน

“65 ครั้งต่อนาที ไม่ต้องจับให้เสียเวลาหรอก...”

เสียงเรียบ ๆ ดังตอบมาจากใบหน้าที่เขาหมวกครอบไว้

“ทุกสิ่งทุกอย่างปกติเรียบร้อยในร่างกายของผม ให้เวลา
20 นาทีพอไหม สำหรับอาหารเช้าและการเตรียมตัวป็นเช้าวัน
นี้”

ทุกคนง มองดูหน้ากันเองเล็กน้อย เสียงก็ร้องออกมาว่า
“วาว! ไฉ่เลื้อนี้ลึกลับอยู่ยังงี้ ก็ยังลึกลับอยู่งั้น เรานึกว่า
นอนตัวแข็งเป็นไอ้ผีดิบพวกนั้นไปเสียแล้วซิ นี่คงตื่นนานแล้ว
แต่นอนนิ่งเฉยอยู่”

“ก็ไม่ว่าจะลุกขึ้นเดินดูก่อนหันไปทำไม หันไปทางไหนมัน
ก็หัน-หัน-และหันทั้งนั้น ... กู๊ด มอร์นิง สำหรับทุกคน”

กล่าวจบแล้วเขาก็ดึงกายขึ้นนั่งช้า ๆ ตบปีกหมวกให้เสย
ขึ้นไปกองอยู่บนศีรษะด้านหลัง เอามือทั้งสองขยี้ลูบใบหน้า

หัวหน้าคณะเป่าลมออกจากปาก แกะคุมเลื้อแจ็กเก็ต
ใส่นอน แล้วถอดออก

“เป็น ‘มอร์นิง’ ที่ไม่ค่อยจะ ‘กู๊ด’ นักหรอก ไพรวลย์
อากาศเช้าวันนี้มัน มั่นอบอ้าวผิดปกติไปกว่าทุกแห่งที่เราผ่าน
กันมาแล้ว”

“มันก็ร้อนบ้าง เย็นบ้าง แห้งแล้งบ้าง ชุ่มชื้นบ้าง ไปตาม
ลักษณะภูมิประเทศของมัน เอาแน่อะไรไม่ได้หรอกดีออกเตอร์
ผมยินดีที่พวกเราทุกคนตื่นขึ้นมาด้วยร่างกายและกำลังใจที่แข็ง-
แรงดี...”

แล้วเขาก็มองไปทางคิธ

“รายงานข่าวอากาศของพรรคพวกคุณใช้การไม่ได้นะ ที่
บอกว่าจะมีฝนตกเมื่อคืนที่ผ่านมา อย่าว่าแต่ฝนเลย ขนาดตึก
สังัดจะหาน้ำค้างสักหยดก็ยังยากสำหรับเมื่อคืนนี้”

คิธขยี้ปลายจมูกแดงของตนแรง ๆ บ่น

“ถึงว่าซิ ทำจวก! ไม่รู้มันอ่านเครื่องมือตรวจสอบอากาศ
ของมันยังงี้”

รพินทร์หันไปทางคริสติน่า สีหน้าแววตาของเขาแลดู
อ่อนโยน

“แน่ใจนะ ว่าวันนี้ถึงไหนถึงกัน?”

หล่อนยิ้มตอบแค่นๆ

“ฉันเจ็บป่วยไม่นานนักหรอก และขอบคุณสำหรับการ
ดูแลเอาใจใส่เมื่อคืน”

เอาฝ่ามือข้างหนึ่งขยี้แขนบริเวณที่ถูกจิ้มเข็มน้ำเกลือไว้
คลึงให้เลือดกระจายแล้วสะบัดผม ลูกขึ้นยืน เดินออกไปสูด
อากาศลึกๆ อยู่ที่ริมแ่งหินตำแหน่งที่จะดิ่งลงไปสู่เชิงเขาข้างล่าง
แล้วแลเลยไกลออกไปยังท้องทุ่งแผกليبๆ ออกไป ซึ่งบัดนี้แล
เห็นโล่งเตียนและดำเป็นเงาไปหมดด้วยฤทธิ์ไฟกินอาณาบริเวณ
หลายสิบลีตาร์ไมล์

ทุกคนแยกไปปฏิบัติภารกิจส่วนตัว และเตรียมตัว

รพินทร์เดินไปยังคนของเขา คือติดต่อกับวิทยุกับหอบังคับการซึ่ง
รู้สึกว่าจะติดต่อกันได้สะดวกชัดเจนดีพอสมควร แบบเดียวกับ
กับเมื่อคืนก่อนจะเข้านอน เชิดวุธภายหลังจากเดินไปคุยกับ
รพินทร์อยู่สองสามคำ ก็แยกไปยืนชิตอยู่กับคริสติน่า ผู้กำลัง
เอากระดาษเคมีเย็นน้ำซับเช็ดหน้าอยู่

“เมื่อคืนนี้ผมหลับเป็นตายเลย และก็เชื่อว่าพวกเราทุก
คน ไม่ว่าจะเป็น สแตนลีย์และเบล คงหลับไม่รู้สีกตัวกันหมด”

“การหลับสนิท เป็นการพักผ่อนที่ดีที่สุด”

หล่อนตอบลอยๆ ดูจะไม่มีความหมายอะไรนัก

“คุณละ หลับสนิทไหม?”

“ฉันคิดว่า เบลคงจะติดยานอนหลับเข้าไปในน้ำเกลือให้
ฉันไม่ใช่คนเดียว”

“หลับรวดตลอด ไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกเลย”

โดยไม่ได้มองเห็นเขา นอกจากมองไปยังทุ่งที่เหลือเฉพาะ
รอยซี่ง่าเปื่องล่างตามเดิม

“ค่อนข้างดีฉันตื่น เพราะถูก ‘บุรุษพยาบาลจำเป็น’
ปลุก สาเหตุมันก็มาจากนอนตื่นเข็มน้ำเกลือหลุด เขาเป็นคน
แทงใหม่ให้แก่ฉัน จากนั้นอีกครู่เดียวฉันก็หลับต่อ จนมาถูก
อาจารย์ปลุกขึ้นนี่แหละ...”

แล้วหล่อนก็ฝืนยิ้ม ดวงตาหริ่งเล็กน้อย

“เมื่อบ่ายวานนี้ฉันแย่มากนะ กลายเป็นคนอ่อนแอที่
สุดของคณะไป และที่น่าเสียใจที่สุดก็คือ เป็นต้นเหตุให้คณะ
ของเราต้องหยุดพักการเดินทางลงตั้งครึ่งก่อนวัน เสียเวลาไป
เปล่าๆ เราเสียเวลาอยู่แทบทุกระยะ”

“พอตื่นขึ้นมา ร่างกายก็เป็นปกติแล้ว คุณก็มาคิดเคร่ง
เครียดอยู่กับงานอีก ผมว่าปล่อยๆ มันเสียบ้างดีกว่า วันหนึ่ง
ไปได้แค่วันก็เอาแค่นั้น หนทางมัน ‘ตาย’ อยู่แล้ว จะเร่งไปสู่
‘ความตาย’ กันสักแค่วัน ถ่วงเวลาให้มันช้าๆ ออกไปหน่อยก็
ดีเหมือนกันผมว่า”

“ฉันอยากจะให้งานของเราเสร็จเสียเร็วๆ...”

หล่อนหันหน้ามาเผชิญเขา มองสบด้วยสายตาตรง แม้
จะพูดเสียงเบาแต่ก็เคร่งขรึมจริงจัง

“เสร็จในที่นี้มีอยู่สองความหมายคือ ‘ตาย’ อันหมดภาวะ

ไปเสียที หรือ ‘พบ’ สิ่งที่เราต้องการ ภูได้สำเร็จแล้วเราก็จะได้กลับกัน ปลดปล่อยชายคนนั้น...”

หล่อนบ้วนปากไปทางด้านหลังของรพินทร์ ผู้กำลังยืนกำหนดแผนการอยู่กับคนของเขาห่างออกไปทางมุมหนึ่ง

“ปล่อยให้เขาเป็นอิสระจากพันธะในงานครั้งนี้เสียที”

“ระยะหลังนี้ รพินทร์ยังไม่ได้พูดอะไรสักคำเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่คุณกลับเป็นฝ่ายพูด”

เชิดวุธติง คริสต์อ่อนลมหายใจเบาๆ ทรวงอกหล่อนสะท้อน เอ๋ยสั้นๆว่า

“ฉันสงสัยเขา”

“แล้วผมล่ะ คุณไม่สงสัยบ้างหรือ ไม่ได้มรรคผลประโยชน์ส่วนตัวอะไรขึ้นมาเลย แต่ผมก็ต้องมาทนลำบากยากแค้นอยู่กับพวกคุณในครั้งนี้อย่างเดียว มาเป็นตัว ‘กันชน’ เป็นตัวเชื่อมประสานทำความเข้าใจระหว่างคนพวกนั้นกับฝ่ายคุณ”

คริสตบเบาๆ ที่ทรวงอกเขา แล้วผลักออกไปนิดหนึ่ง

“ก็คุณเสนอตัวเองไม่ใช่รี นายทหารฝ่ายการข่าวของทัพบกไทยมีเป็นร้อย คุณอาสาเองทำไม ส่วนชายคนนั้นโดยแท้จริงแล้ว เขาถูกหน่วยเหนือของฝ่ายเราเจาะจงเรียกตัวเข้ามาทำงานครั้งนี้ สภาพมันผิดกันอยู่แล้ว”

“ถึงว่าชินะ ก็ผมติดใจคุณ ชอบมากในครั้งแรกที่เห็น ก็เลยเป็นจุดบันดาลใจที่ทำให้อาสาสมัครมาในครั้งนี้”

เชิดวุธบอกตรงๆ และจ้องตาหล่อนลึกเหมือนจะมองย้อนเตือนระลึกของหล่อนให้วนไปถึงเหตุการณ์ที่หลงอยู่ด้วยกันภายในถ้ำใต้บาดาล

หล่อนประสานตาคอบด้วย นัยน์ตาอันว่างเปล่า

“เราอาจตายด้วยกันในการเดินทางครั้งนี้”

กระแสเสียงนั้นเรียบราบปกติเหมือนเดิม

“แต่ถ้ารอด หมายถึงงานสำเร็จ เราก็คงแยกจากกัน ชนิดไม่พบกันอีกแล้ว คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่าฉันอยู่ในข่ายงานของ ซีไอเอ ไม่ใช่ผู้หญิงสามัญธรรมดา ที่จะมีโอกาสพบกับจุดศานติสุขกับผู้ชายคนไหนแน่นอนลงไปได้ พูดง่ายๆ ก็คือ ไม่ใช่ผู้หญิงประเภทครองเรือน เพราะฉะนั้นเตรียมใจไว้ล่วงหน้าเถอะ อย่าไปหวังอะไรมาก มิฉะนั้นคุณจะผิดหวัง ฉันไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น”

“ตกลง ผมจะทำใจให้ได้ แต่ในระหว่างที่เราอยู่ร่วมกันเป็นร่วมตายกันอยู่ในป่านี้ เรามาแลกเปลี่ยนอะไรกันทางสรีระบ้างก็แล้วกัน พูดกันตรงๆ แบบนี้แหละ เป็นการขอร้องกันอย่างตรงไปตรงมาจะได้ไหม เพราะถึงยังไง มันก็ได้เคยเกิดขึ้นแล้วครั้งหนึ่ง คุณคงไม่ปฏิเสธ”

หล่อนมองดูเขาอย่างเห็นใจ ยิ้มมุมปาก

“วุธ ถ้าคุณทนไม่ไหวจริงๆ ทำไมคุณไม่ลองปรึกษาเบลดู คุณเคยกันดีแล้วไม่ใช่หรือ”

“ใช่ เขาช่วยผมได้ในบางเวลา แต่ความปรารถนาของผมในเกณท์สุดยออดแท้จริงมันอยู่ที่คุณนี่”

“ไม่เคยบอกใครมาก่อนเลยนะ แต่เอาละ จะบอกคุณเป็นคนแรก พูดกันตรงๆ อย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน คุณควรจะได้รับรู้ไว้ด้วยว่า วิ.ของฉัน มันไม่เคยกระหายสเปิร์มเลย...สาบานมันเป็นความจริง! มันอาจเป็นโรคจิตชนิดหนึ่งก็ได้”

เชิดวุธกระเดือกน้ำลายลงคอผิด ๆ ชำเลียงแวบไปที่กลาง
ลำตัวอันงามสะพรั่งของหล่อน

“แน่ใจหรือว่า ทุกคนไปเลย”

“แน่ใจ”

“แล้ว...คนคนนั้น?”

“ฉันเคยบอกคุณ หรือบอกเขาหรือว่า ฉันต้องการของ
เขา?”

“อาการของคุณบอก”

ลมผ่าวในยามเช้า ซึ่งเป็นกระแสลมที่ดูจะพัดปกติธรรม-
ชาติไปสำหรับยามอรุณ โขยมากระทบเส้นผมสีทองของหล่อน
ปลิวลงมาเคลียหน้าผาก

“คุณอาจจ้องจับสังเกตเกินไป แล้วก็เข้าใจผิดไปก็ได้ ฉัน
ชอบนิสัย บุคลิกและอะไรต่ออะไรหลายๆ อย่างในตัวของเขา
แต่ไม่ได้หมายความว่าต้องจะมีพิชิตัล ยูเนียนกับเขาใจฉันบอก
เช่นนั้นนะ แต่ก็ไม่ว่าใจจะโกหกหลอกลวงตัวเองหรือเปล่า”

เป็นครั้งแรกที่หนุ่มสาวทั้งสองชาติ พูดอย่างตรงไปตรง
มาที่สุด

“ถ้าเขา-สมมุติ-เขาเกิดต้องการคุณ”

“ฉันคิดว่า...” หล่อนพูดซ้ำๆ เอนหลังพิงก้อนหิน จุด
บุหรืเป็นตัวแรก “ฉันควรจะปฏิเสธนะ”

“แต่ใจจริงแก่นแท้ คุณยอมรับเต็มที่เลย ใช่ไหม?”

“ไม่รู้เหมือนกัน เพราะโอกาสนั้นไม่เคยมีเลย และเชื่อ
ว่าคงไม่มี”

“สมมุติใหม่...คราวนี้ถ้าเขาเป็นฝ่ายจู่โจมคุณเอง พุด
ง่าย ๆ ช่มชู้”

“ถ้าฉันปกป้องตัวเองไว้ไม่ได้ มันก็สุดวิสัยไม่ใช่หรือ ไม่
เพียงแต่เขาเท่านั้น ไม่ว่าผู้ชายคนไหนทั้งนั้น ถ้าโอกาสอำนวย
ให้ฝ่ายชาย ถ้าหญิงป้องกันตัวไม่ได้ จะมีอะไรมาช่วยป้องกัน
ในเมื่อเดินป่ามาคราวนี้ ฉันก็ไม่ได้มี ชาริตี เบิร์ท สวมติดตัว
มาด้วยนี่ แต่คุณสมมุติอะไรที่เหลวไหลเช่นนั้น ชายคนนั้นเขา
จะไม่ทำอะไรอย่างที่คุณคิดสมมุติบ้า ๆ นั้นหรอก แต่ถ้าคุณหรือ
คือไม่แน่”

“แล้วคุณยอมผมทำไม ไม่ใช่ยอมเฉย ๆ ชวนผมเสียด้วย
ภายในถ้าที่เราไปติดกันอยู่”

เขากระชั้นถาม ชนิดพูดกันอย่างเปิดอกหมดเปลือก

“มันมีสิ่งโน้มน้าวบีบบังคับนะ ยอมรับว่าฉันยินดีและพอ
ใจด้วยเฉพาะขณะนั้น บางทีอาจเกิดขึ้นเพราะต้องการอุทิศตัว
เอง สั่งเวทย์ให้แกรูปหินเป็นชายห้าวชาดท่อนั้น ที่ส่งสัญญาณ
ลึกลับบีบบังคับมาให้เราต้องมีการ ‘อินเตอร์คอร์ส’ กัน มันเป็น
ทางเดียวที่จะเลือกได้ เพราะฉันก็ยังไม่อยากตาย อยากจะรอด
ออกมาจากใต้ถ้ำให้ได้ แล้วเขาก็เปิดทางรอดให้เราจริง ๆ”

“คุณมีความสุขไหมในขณะนั้น?”

“ยอมรับว่ามี...ไคลแมกซ์เต็มที่ด้วย”

“แล้วมันจะเกิดขึ้นอีกได้ไหม?”

คริสตบไหล่เขาแรง ๆ อย่างนักเลง หัวเราะ

“โอเค คเวน เดอะ ไทม์ อะกรี, แต่อย่าหักโหมหรือขึ้นใจ
ฉันนะ ดีไม่ดีฉันฆ่าคุณเสียเปล่า ๆ”

“ตกลง! มาทำสัญญาง่าย ๆ ระยะเวลาสั้น ๆ กันแค่นี้ผมก็พอใจแล้ว...เมื่อคืนนี้เขาเป็นคนอย่างไรบ้าง?”

“เขา?”

“รพินทร์ ไพรวลย์”

“แล้วคุณเข้าใจยังไง?”

“ผมเห็นเขากระด้างกับคุณมาตลอด จนบางขณะผมก็ไม่พอใจ อยากถามว่า เมื่อคืนนี้เขาได้รับคำสั่งจากเบลให้คอยดูแลคุณ เขาปฏิบัติต่อคุณยังไง?”

“โอ...” หล่อนเพิ่งเข้าใจ “คนคนนั้นมีทั้งกระด้างเหี้ยมโหด มีทั้งอ่อนโยนสุภาพและปรานี อ่อนหวาน สุดแต่เวลาของเขาเหมือนกัน สำหรับเมื่อคืนนี้ เขาช่วยฉันได้ดีมาก”

“ในด้านเซ็กซ์?”

“บ้า! เขาไม่ ‘ขึ้นสมอง’ อย่างคุณหรือคิธรอก หยุดพูดเรื่องบ้า ๆ อย่างนี้เสียทีเถอะ”

“ไม่ได้ระบายทางกาย ก็ขอให้ระบายทางคำพูดมังซิ มันจะจุกอกตายอยู่แล้ว”

คริสบัยปากไปทางชอกบังของเงาหินลับตา

“โก โอเวอร์ แธร์ แอนด์ เจิร์ก อ็อฟ!”

“คัม แอนด์ เฮล์ป มี ฟอร์ เจิร์กกิง อ็อฟ”

เขาจับแขนหล่อน ทำหน้าขึงขังเอาจริง คริสก็แน่นจริงเหมือนกัน ก้มลงกอบทรายขึ้นมาครึ่งกำมือ แล้วพยักหน้าเชิดขอร้องจ้าก พูดออกมาเป็นภาษาไทย

“เพีย! นั่นมันรูปปลาไหลแล้ว ตายหะ!...”

ขณะนั้นเอง เสียงคิธรก็เอามิดโบว์เคาะกับกระป๋องดังถี่รัว ตะโกนมาว่า

“กาแฟกับอาหารเช้าเสร็จแล้วว๊าย!”

ทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย แล้วเตรียมการใต้เขาคืบหน้าภายในเวลาเพียงไม่กี่ครั้งชั่วโมงต่อมา

รพินทร์กำลังยืนแน่นหน้าสำรวจคูทิศทางโดยหารือ
กับบุญคำอยู่เบา ๆ ในขณะที่ฝ่ายนายจ้างซึ่งได้รับคำสั่งจากเขาให้เอาเชือกประจำตัว และเครื่องมือใต้เขาออกมาเตรียมแล้ว ท้องฟ้าขณะนั้นกระจ่างแจ่มจ้า หัวปีกด้านซ้ายของภูเขายอดที่เหมือนอินทรีผงาดลู่ปีก ดูจะไม่สูงขึ้นไปกว่าระดับที่ทุกคนยืนอยู่ในขณะนี้เท่าใดนัก แต่มันก็กินตาชอบกล ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่า จะใช้เวลานานสักเท่าใด จึงจะบรรลุถึงตำแหน่งที่จอมมัคคุเทศก์ซึ่งบอกหมายกำหนดไว้

“หวังว่าคงไม่ต้องเดือนขึ้นนะครับ เส้นทางระยะนี้เสี่ยงอันตรายมาก ถ้าพลาดหลุดร่วงลงมา ก็มียู่สองทางเท่านั้น เบาที่สุดพิการ หรือมิฉะนั้นก็เหลวและไปเลย”

รพินทร์ประกาศไปยังทุกคน...

สแตนลีย์ และฝ่ายของตนถอยออกมายืนมองตำแหน่งที่จะต้องไต่ขึ้นไปนั้นอย่างพิเคราะห์ พร้อมทั้งใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจไปตามแก่งแ่ง ที่จะอาศัยเป็นแนวทางไต่ขึ้นไปตามลำดับนั้น แล้วเรียกคริส ผู้ซึ่งพอจะมีความรู้ทางธรณีวิทยา และสภาพของหินมาหารือซุบซิบ แล้วร้องบอกมาว่า

“แต่ละก้อนของแ่งหินเหล่านั้น เป็นหินดาน แข็งมาก รพินทร์ เชื่อว่าแต่ละชง่อนแต่ละแ่งที่เราจะใช้เชือกคล้อง ยึดไว้ มันคงแข็งแรงพอที่จะรับน้ำหนักได้อย่างสบาย เว้นแต่ พวกเราจะโหนเชือกพลาด และหล่นลงมาเองเท่านั้น”

เขาสั่งให้ตรวจสอบวิทยุประจำตัวของแต่ละคน พบว่าทุก เครื่องทำงานติดต่อกันได้ตามปกติและชุมมือขึ้นสอบถามว่าพร้อม แล้วหรือไม่ ต่อเมื่อฝ่ายนายจ้างชุมมือตอบแสดงว่าพร้อม จอม พรานก็โบกเป็นสัญญาณทันที

โดยการนัดแนะชักซ้อมกันไว้ก่อนแล้วในหมู่คนของเขา พวกลูกหาบภายใต้การควบคุมดูแลให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด ของบุญคำ เกิด เส่ย และจัน ลูกศิษย์ของเขาทั้งสี่ ก็เริ่มไต่หน้า ขึ้นไปก่อนทันทีอย่างระมัดระวัง สภาพช่วงแรกมันก็แค่การเอียง เทลาดในมุม 30 องศา ก่อน ต่อไปก็จะเพิ่มขึ้นเป็นมุม 45 องศา และบางส่วนจะตัดชันชนิดที่ไม่สามารถจะปีนด้วยตัวเปล่าขึ้นไป ได้เลย นอกจากใช้เครื่องมือไต่เขา อันประกอบด้วยสายรัดตัว เชือกเบา แต่เหนียวแน่นที่สุด และตะขอเหล็กสี่แฉกขนาดเชื่อง ที่จะเหวี่ยงขึ้นไปเกาะจับ หรือเกี่ยวเข้ากับแ่งโขดหินด้านบน แล้ว ก็โหนสายเชือกนั้นขึ้นไปทีละช่วง

สิ่งที่เขากำชับกับคณะนายจ้างอเมริกันก็คือไม่ให้ใครแยก ไต่ตามลำพังไปทางอื่นใดทั้งสิ้น แต่ให้รวมกลุ่มและซ้ารอยตาม หลังพวกลูกหาบที่ขึ้นไปก่อน ไรเฟิลของทุกคนถูกสะพายเฉียง ใหลอย่างมั่นคงที่สุด ป้องกันการเลื่อนหลุด และไม่ให้เกิดกะกะ เพื่อว่าจะได้ใช้มือและเท้าทั้งสี่ช่วยตัวเองได้มากที่สุด

ทุกคนเข้าใจคำสั่งนั้นเป็นอย่างดี จากความเคยชินที่ร่วม ทางกันมาแล้ว ไม่ซุกซนล็กเงอะงะหรือผิวดินัย ต่างกับสมัย แรกๆ เพราะ มันพิสูจน์จนนับครั้งไม่ถ้วนแล้วว่า การนอก เหนือคำสั่งของมัคคุเทศก์นำทางในสิ่งที่เขาแนะนำให้ปฏิบัติ มันหมายถึงอันตรายที่จะต้องเกิดขึ้นทุกครั้งไป

อิสซาเบล ไต่ตามหลังลูกหาบขึ้นไปเป็นคนแรก ตาม ติดด้วยค้ำ ซึ่งจะคอยเป็นพี่เลี้ยงช่วยเหลือหล่อนด้วยในกรณีหาก พลังพลาด เพราะข้อล้าของนายนั้นแข็งแรงมั่นคงสมรูปร่าง ต่อ มาก็เป็นคริส ซึ่งถูกกำหนดให้เป็นบุคคลที่สาม โดยมีสแตนลีย์ คุมหลัง คงเหลือเชิดวุธและรพินทร์ ซึ่งเป็นคู่สุดท้ายที่ยืนมอง ดูหน้ากันอยู่

“ขึ้นไปซิครับ รอช้าทำไม?”

จอมพรานตอบไหล่บอก

นายทหารรุ่นน้อง มองดูพรรคพวกที่กำลังไต่เตี้ยะกันขึ้น ไปเป็นรูปแถวเรียงเดี่ยวตามลำดับบุคคล มีเส้นทางคดเคี้ยว ระหว่างไหล่ผาสูงด้านบนนั้น โดยการนำของบุญคำอันอยู่หัว แถว ซึ่งตะโกนโหวกเหวกคอยให้สัญญาณเตือนบอกลูกน้องอยู่ ตลอดเวลาแล้วหันมามองดูหน้าเขา

“ที่เราผ่านมาแล้วทั้งหมด คงจะไม่มีเส้นทางไหน ‘หิน ชาติ’ เท่ากับเส้นทางขึ้นปีกอินทรีนี้”

รพินทร์ยิ้มขี้นๆ หุบปากหมวกลง

“ครับ เฉพาะที่ผ่านมาแล้ว...แต่ข้างหน้าและต่อไปมัน

จะ ‘หินชาติ’ กว่านี้อีกสักเท่าใด ก็สุดท้ายจะบอกได้เหมือนกัน เราไม่มีทางอ้อมหรือหาทางที่สะดวกไปกว่านี้ได้เลยตามแผนที่ชี้บอกของฝ่ายเขา”

“ผมอยากให้พี่ คอยประกบตัวใกล้ชิดคริสเอาไว้ เพราะยังเป็นคนเพิ่งฟื้นจากป่วย และจะไม่มีใครช่วยเหลือเขาได้ดีไปกว่าพี่ หากเกิดอะไรขึ้นอีก”

เชิดวุธกระซิบเบาๆ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ อย่าห่วง ผมจะตามปิดท้ายขบวน และจะสังเกตคริสไว้ให้ตลอดเวลา ถ้าพลาดอย่างไร คริสจะปะทะต็อกเตอร์สแตนลีย์ก่อน ต่อมาก็จะมีคุณวุธคอยดักไว้อีกคน และถ้าสองคนยังเอาไว้ไม่อยู่ก็จะมาถึงผมเอง แปลว่าเรามีคนคอยระวังความปลอดภัยให้คริสไว้ถึงสามด้านทีเดียว และเข้าวันนี้ ผมรู้สึกว่าเขาจะแข็งแกร่งคล่องตัวดีเหมือนเดิมแล้ว”

นายทหารหนุ่มรุ่นน้องก็ได้ตามหลังดร.สแตนลีย์ขึ้นไปทันที ทุกคนเว้นช่วงห่างกันเพียงแค่นี้ไม่เกิน 2 เมตรเป็นอย่างมาก โดยเกาะตามแนวใต้ของพวกลูกหาบขึ้นไป ซึ่งแต่ละคนพวกนั้นราวกับลิง มือตีนไม่ผิดอะไรกับตุ๊กแก ทั้งๆ ที่มีสัมภาระเป็นตุ้มถ่วงอยู่

รพินทร์เริ่มใช้วิทยุสั่งการให้บุญคำตีเบี่ยงออกทางด้านซ้าย หลีกหลบโขดหินใหญ่ที่ชะงักเงื้อมปืนยากออกไปเสียยังแนวทางที่พอจะไต่ขึ้นไปได้สะดวกกว่า แล้วตนเองก็เริ่มขึ้นไปเป็นคนสุดท้ายลำหลังสุด

สภาพนี้บุญคำนำอยู่เบื้องหน้า ภายใต้การพินิจเฝ้าดูและ

บงการของเขา ซึ่งปิดหลังอยู่ด้านล่างสุด โดยมีลูกหาบและฝ่ายนายจ้างอยู่ตรงกึ่งกลาง ทั้งขบวนไม่มีการทิ้งห่างจากกัน

หนทางเริ่มต้นและลำบากขึ้นทุกขณะ เหนือของทุกคนเริ่มซึมทวีเพิ่มขึ้นทุกที จนกระทั่งกลายเป็นเปียกชุ่มราวกับอาบน้ำ เมื่อกาลเวลาอันแสนทรมาณนั้นผ่านเนิ่นนานออกไปบัดนี้ หีบห่อสัมภาระเริ่มถึงจุดที่จะต้องผูกเชือก และกว้านกันขึ้นไปแล้ว ฝ่ายนายจ้างทุกคนสวมถุงมือหนังสำหรับเกาะเหนียวแฉะ หิน ปลอดภัยกันบ้างเล็กน้อยตรงที่หินทุกก้อนล้วนเป็นหินแกร่งแข็งแรงทั้งสิ้นไม่ใช่เป็นพวกหินปูนหรือหินเปราะ ความกลัวในข้อที่ว่ามันจะหักเพราะทานน้ำหนักตัวไม่ไหวจึงหมดสิ้นไป คอยระวังเฉพาะไม่ให้เหนียวหรือไทรินขึ้นไปพลาดพลั้งเท่านั้น

ทั้งขบวนเคลื่อนขึ้นไปอย่างระมัดระวังแถมช้า เพราะจะต้องรอคอยพวกที่มีภาระหนักที่สุดด้วย

ตำแหน่งนั้นกินตาจริง ๆ อย่างที่รพินทร์คิดไว้แต่แรกหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ ผ่านไป ทั้งหมดเพิ่งจะขึ้นมาหยุดมองหาลู่ทางยังตะพักขั้นที่สอง อันเริ่มจะชันขึ้นทุกขณะเท่านั้น และภายหลังส่องกล้องสำรวจ เขาก็วิทยุสั่งบุญคำให้เลี้ยวเลาะลัดไปในเส้นทางใด ซึ่งตาพรานเผ่าก็เข้าใจได้ดีที่สุด โดยไม่ต้องย่ำเตือนมาก

สภาพของมันเป็นหินล้วนๆ ไม่มีต้นไม้อะไรหรือวัชพืชเล็กๆ ใดๆ เลย แห้งแล้งที่สุด นับระยะทางที่มันเริ่มจะสูงขึ้นมา และ

บัดนี้ ลมร้อนผะผ่าวเริ่มกระโชกแรงมาเป็นระยะๆ กระแทบแ่ง
โพรงหินครางอยู่หวีดหวิว

แม้จะผ่านการฝึกหัดโต้เขามาแล้วเช่นไรก็ตาม คณะ
อเมริกันทั้งสี่และเชิดวุธ อยู่ในภาวะเต็มกลืนทีเดียว เมื่อเวลา
ผ่านไป ความเหนื่อยอ่อนกะปลกกะเปลี่ยก็เข้ามาแทนที่ เบล
ซึ่งป็นนำพรรคพวกฝ่ายตนอยู่เบื้องบนสุดรองจากพวกลูกหาบ
เริ่มมีอาการเหมือนจะเป็นลม เกาะแ่งหินหมื่นๆ ตอนหนึ่ง
ไว้ ก้มหน้าแนบหิน กายสั่นเทา คือเข้าไปโอบรับตัวไว้ มีการพูด
ปลุกปลอบใจอะไรกันบ้างสองสามประโยค และพยายามที่จะ
เหนี่ยวแขนจุดแม่ผมแดงให้โต้ต่อไป หล่อนเผยอตัวขึ้น แต่แล้ว
ก็มีอาการเหมือนจะไถลลื่นร่วงลงมา ทำให้ต้องคว้าตัว และ
ซุกซลักหมิ่นเหม่อยู่ตรงนั้น ระยะมันสูงกว่าตะพักเบื้องล่าง
ขึ้นไป 5-6 วาก็จริง แต่ถ้าปล่อยให้เบลหลุดลื่นลงมา หล่อน
อาจได้รับอันตรายได้ อย่างน้อยก็ขาเคล็ดหรือแพลง และถ้า
พลาดอีกครั้ง ก็อาจลอยละลือลงมาปะทะคริสติน่า เสียแม่
ผมทองตะโกนละล่ำละลักขึ้นไปว่า

“คือ! จับตัวเบลไว้ให้แน่น อย่าพยายามเอาเขาขึ้นไป
ก่อน หยุดอยู่ตรงนั้นแหละ ฉันจะตามขึ้นไปเดี๋ยวนี้”

เสียงของหล่อนดังก้องไปทั้งหน้าผา ณ วันนี้ คริสติน่า
ดูจะมีคุณสมบัติแห่งความแคล่วคล่องแข็งแกร่งกลับคืนมาแทบ
จะครบถ้วนแล้ว ซึ่งตรงข้ามกับเบล อันแต่แรกนั้นก็สดชื่นมี
กำลังดี แต่พอเวลาผ่านไป หล่อนก็เริ่มหมดแรง

และพร้อมกับพูดบอกดังนั้น แม่ผมทองก็โต้แย้งกันอย่าง
รวดเร็วคล่องพองๆ กับนักโต้เขาอาชีพ ตรงขึ้นไปยังตำแหน่งที่

คือกำลังหอบหน้าแดง โอบรับกายหอบเบลไว้ พอถึงหล่อนก็
บอกว่า

“เอาละ คือ เธอรีบหน้าไปก่อน ฉันจะดูแลเบลเอง”

หล่อนจับตัวเบลประคองไว้ไม่ให้เสียหลักหงายลงมา ไม่
ว่าในกรณีใดๆ แล้วพยักหน้าไล่เพื่อนชายให้เปลี่ยนน้ำหนักไป
อยู่ที่แ่งหินด้านอื่น พร้อมทั้งเตือนให้ตามพวกลูกหาบขึ้นไป

มองจากเบื้องล่าง ในสายตาของสแตนลีย์ เชิดวุธและ
รพินทร์ผู้รู้ท้ายสุด ทั้งสามเห็นสองหญิงของคณะ ไปประกบ
ตัวคู่กันหนึ่งอยู่ยังบริเวณที่ยึดเหนี่ยวอันคับแคบน่าเกรงอันตราย
นั้น ทั้งสแตนลีย์และเชิดวุธ พยายามจะเร่งป็นปายให้ขึ้นไปถึง
ตำแหน่งนั้นโดยเร็ว แต่ก็ยังช้ากว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลัง ซึ่งไต่พรวดๆ
ขึ้นมาราวกับเลือดดาวตะกายขึ้นภูเขาสั้นผ่านคนทั้งสอง ซึ่งก็
เหนื่อยหอบและกะปลกกะเปลี่ยเต็มที่ พร้อมทั้งบอกเบาๆ ว่า

“ตามสบายครับ ไม่ต้องเร่ง เดี่ยวผมจะขึ้นไปทีเบลกับ
คริสเอง”

พราณใหญ่ก็โหนเกาะแ่งหิน ยันซ้ายยันขวาเลียงขึ้น
อีกทางหนึ่ง ไปจนถึงบริเวณที่เบลหน้าชิด กายสั่นเทาอยู่ตรงนั้น

“เบล เป็นอะไร?”

เขาถามเบาๆ ขณะที่เอื้อมมือมาคว้าแขนแม่ผมแดงยึด
ไว้มันอีกด้านหนึ่ง

“เหนื่อยมาก เป็นลม ระวังนะ รพินทร์ เบลอาจปล่อย
มือหลุดลงไปเมื่อไหร่ก็ได้”

แม่ผมทองบอกเร็วปรือ

“คุณเคลื่อนต่อไปได้แล้ว เป็นหน้าที่ผมเอง อ้อ! ขอยา
คมที่คุณถืออยู่นั้นด้วย อย่ายืนอยู่ตรงนั้นนาน มันเป็นพื้นที่เท
ลาด และแคบเกินไป”

คริสชำนาญในเรื่องนี้มาก หรือมิฉะนั้นก็รู้จักเขาดีอยู่แล้ว
ไม่พูดอะไรอีกทั้งสิ้น หล่อนดูเหมือนจะโปร่งใจขึ้น เมื่อเห็น
รพินทร์ไต่ตามขึ้นมาทัน รีบส่งแท่งยาคมให้แล้วตนเองก็ผละ
ออกตามหลังคืบขึ้นไปโดยเร็ว จอมพรานเปลี่ยนตัวจากที่ยืน
เดิม โอบแขนซ้ายล็อกเข้าใต้รักแร้ของเบลไว้ แล้วตั้งร้งเข้าไป
หาซอกแคบจำกัดตอนหนึ่งของหมู่หินบริเวณนั้น ป้องกันไม่ให้
หล่อนหงายหลังลงไป พร้อมทั้งค่อยๆ ผ่อนร่างของแม่ผมแดง
ให้รูดลงไปนั่งพักอยู่ยังปล่องแคบๆ นั้น

“ตามสบาย เบล ยังไม่ต้องรีบร้อนหรือห่วงอะไรทั้งสิ้น
สูดยาคมนี้นะ”

บัดนี้ สังเกตเห็นได้ชัด เลือดด้านนอกของเบลชาดรุ้ง
ราวกับคมมีดกรีดเพราะแ่งหิน แม้กระทั่งขอบบราเซียร์ก็หลุด
ขาด เห็นก้อนเนื้อมหึมาสีชมพูตุ่นอยู่ภายใต้ร้วยรอยขาดนั้นอย่าง
ล่อแหลม หล่อนเป็นลมไปจริงๆ และยังพูดอะไรไม่ออก สแตน-
ลีย์กับเชิดวุธไต่ตามขึ้นมาถึงในระยะใกล้ ภูกรพินทร์โบกมือให้
แยกไปทางซ้ายและไต่คืบหน้าต่อไป

“เป็นหน้าที่ผมเอง ตามคริสไป เบลเป็นลมไปเท่านั้น
เดี๋ยวก็หาย ขอให้เวลาพักแค่ไม่เกิน 5 นาทีเท่านั้น

“เขาออกแรงหักโหมเกินไป”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์พูด ตนเองก็เหงื่อโชก
ทั้งหน้า แล้วก็ไต่เลียงผ่านไปตามคำสั่ง เพราะไว้วางใจดีอยู่แล้ว
ว่า ลงจอมมัคคุเทศก์ได้ถึงตัวแล้วเช่นนี้ ก็ไม่มีอะไรจะต้องห่วง
เชิดวุธชะเง้อขึ้นมามองนิดหนึ่ง แล้วครางออกมาอย่างสมเพช

“แสงสว่างวันไม่มีขึ้นดี นั้นหน้าอกหน้าใจมิดลอกปนปี
หมดแล้วหรือ”

“ไม่เป็นอะไรมากหรอกครับ เดียวก็ปกติเหมือนเดิม น้ำ
ในกระตักคุณยังพอมีเหลือไหม วุธ”

“เหลือสักหนึ่งในสี่กระมัง”

“ดีแล้ว ส่งมาให้ผมก่อน ของผมเกลี้ยงฉาด ของเบลเอง
ก็ไม่มี”

เขาบอกโดยเร็ว เชิดวุธปลดกระตักน้ำของตนโยนส่งมา
ให้ ซึ่งรพินทร์รับไว้อย่างว่องไว พร้อมทั้งพยักหน้าให้เชิดวุธ
ไต่ต่อ พอทุกคนผ่านไปหมด ก็ประคองต้นคอหล่อนขึ้น เปิด
ฝากระตักออกจ่ออย่างระมัดระวังที่ริมฝีปากของหล่อน พอน้ำ
สัมผัสกับริมฝีปากอันแห้งผาก เบลก็ดื่มโดยเร็วอย่างกระหาย
เขาปล่อยให้หล่อนดื่มเพียงสองสามอึกก็ดึงออก

“มอร์-มอร์...” หล่อนพึมพำ

“เอาแค่นี้ก่อน เบล เดียวค่อยดื่มใหม่ คุณต้องพักก่อน
สักครู่”

หล่อนหายใจสะท้อน กระดกลิ้นออกมาเกลี้ยริมฝีปาก
ต้นคอยังพาดตักเขาอยู่เช่นนั้น หลับตานิ่งไปครู่ รพินทร์เงยหน้า
มองดูพรรคพวกที่ไต่สูงขึ้นไปตามลำดับแล้วตะโกนไล่หลัง

“ไม่ต้องห่วงทางนี้ ขึ้นไป! ขึ้นไปเรื่อยๆ แล้วก็อย่าเหลียว

ลงมามองดูด้านหลัง จะเกิดการวิ่งเวียนได้ ถ้าใครเหนื่อยมาก รู้สึกจะหน้ามืดเป็นลมหรือไปไม่ไหว ให้ยึดที่แข็งแรงมั่นคง พักเอาแรงไว้ก่อน ไม่มีการเร่งรีบใดๆ ทั้งสิ้น!”

ทั้งหมดปฏิบัติตามคำสั่งของเขาโดยดี อย่างเริ่มจะเข้าใจกันได้ดีแล้วในการประสานงานระหว่างเส้นทางมหาวิบากนี้

รพินทร์บีบขวดที่ต้นคอและใช้น้ำอันมีอยู่จำกัดนั้น
รินลงฝ่าขนหนู แตะซับใบหน้าเบลพอให้ได้รับความชุ่มชื้น อึดใจใหญ่ต่อมาหล่อนก็ถอนใจเฮือกลึมหายใจ เขาจึงส่งน้ำให้ หล่อนมีแรงพอที่จะเอื้อมมารับกระดิก และคราวนี้เขาปล่อยให้หล่อนดื่มเต็มกระหาย

“ไพรวัลย์!...” หล่อนพึมพำ ฝืนยิ้ม สีหน้าดีขึ้นเล็กน้อย “คุณ...คุณไปเอาน้ำมาจากไหน?”

“ของเซ็ดวุธ ผมขอเขาไว้สำหรับคุณ”

“ฉันเลวมาก และไม่น่าจะได้รับการช่วยเหลือในด้านน้ำเลย เพราะฉันแกล้งเทน้ำในกระดิกของคุณราดตัวเสียจนหมดเมื่อวานนี้ ก่อนที่เราจะข้ามมาสู่ทุ่งไฟนั้น”

“อ้อ! ยังจำได้หรือ”

“พวกเราทำอะไรผิดๆ กันอยู่เรื่อย โดยเฉพาะฉันกับคริส แต่คุณก็เปรียบเสมือนพระเจ้าสำหรับพวกเราเสมอในวินาทีวิกฤตที่เกิดขึ้น”

“อย่าไปพูดถึงมันเลย อะไรที่ผ่านไปแล้ว ก็ถือว่าเป็นบทเรียนก็แล้วกัน”

“ฉันพอจะไปไหวแล้ว ไป...เราเคลื่อนที่กันต่อเถอะ”

“ยัง นอนพักอีกสักอย่างน้อยก็ 3-4 นาที คุณเกือบจะร่วงลงไปข้างล่างแล้วรู้ไหม”

“ฉันหน้ามืด เหนื่อยเหลือเกิน”

“คุณเร่งเกินไป ไม่จำเป็นจะต้องไปตามพวกลูกหาบให้ทันหรอก”

“พวกนั้นไปถึงไหนแล้ว?”

“เขาก็ไปยังไม่ห่างจากเราเท่าไรหรอก พอตะโกนพูดกันได้ ทางมันลำบากมาก ไปเร็วนักไม่ได้”

“คริสเป็นยังไงบ้าง?”

หล่อนอดเป็นห่วงเพื่อนสาว ที่เห็นเป็นคนป่วยเมื่อคืนที่ผ่านมาไม่ได้

“ไม่ต้องห่วงหรอก ายนั่นถ้าสบายดีละก็ เขาคลองกว่าคุณมากนัก และเมื่อคืนนี้ เขาก็เข้ามาเป็นเพื่อนประคองคุณไว้ รอจนกระทั่งผมไต่ขึ้นมาทัน เขาฉลาดในการช่วยคุณมากกว่าเคอร์เนล คือเสียอีก”

“โลล่า อาร์มิเตจ...”

อิสซาเบลพึมพำ แล้วหัวเราะหือออกมาชนิดหนึ่ง **อกเปลือย**
ในเสื้อขาดรุ่งริ่งของหล่อนไหวสะทอน เห็นตุ้มทับทิมข้าง
หนึ่งโผล่ออกมาเด่นชัด รพินทร์พยายามดึงส่วนที่ขาดนั้น
เข้ามาชิดกัน แล้วใช้เข็มกลัดขนาดใหญ่กลัดเย็บไว้ให้

ฐานเต้านมจะวบแวมออกมาบ้างก็ไม่เป็นไร แต่เขาไม่ต้องการให้ปลายยอดของมันโผล่พ้นรอยขาดออกมาเช่นนั้น!

“เขาเป็นคนมหัศจรรย์และร้ายกาจพอ ๆ กับคุณนั่นแหละ
บทดีเขาดีที่สุดในบทร้าย ยิ่งกว่านังปีศาจนรก...”

แล้วหล่อนปัดมือเขาออก พยุงกายขึ้นนั่ง ก็มลงจัดเสื้อ
ด้านหน้าของตนเองและใช้เข็มกลัดของเขาเปลี่ยนที่กลัดเสื้อใหม่
กล่าวต่อมาว่า

“คุณมีเครื่องมือมาพร้อมทุกชนิดเลยนะ ไม่ว่ามันจะเกิด
อะไรขึ้น ขอบคุณกันในหลาย ๆ เรื่อง จนไม่มีอะไรจะต้องขอบ-
คุณอีกแล้ว ความจริงวันนี้ ฉันอยากจะให้คุณคอยดูแลคริส
เพราะเขาเพิ่งฟื้นไข้เมื่อคืนนี้หยก ๆ แต่แล้วกลายมาเป็นฉันที่จะ
เกิดอุบัติเหตุขึ้นเมื่อไหร่คุณถึงจะตกเป็นหนี้บุญคุณฉันบ้างนะ”

“คุณหวังอะไรนักหนา ที่จะต้องมีบุญคุณอยู่เหนือผม”

“เปล่า เพียงแค่ตอบแทนเท่านั้น”

“วิชาชีพในทางการแพทย์ของคุณ ช่วยเหลือและสร้าง
บุญคุณแก่ผมอยู่ตลอดเวลาแล้ว ไม่เฉพาะผมหรอก แต่พวก
เราทุกคนนั่นแหละ และวันนี้ เราทั้งหมดก็เห็นจะต้องพึ่งคุณ
อีกนั่นแหละ ถ้าหากว่าเราปีนขึ้นไปบนโหล่นกอินทรีแล้วปรากฏ
ว่ามันเป็นภูเขาคินแห่งแล้งปราศจากน้ำ”

“แล้วคุณพาปีนขึ้นมาทำไม ไหนบอกว่าบนนั้นมีน้ำ?”

หล่อนมองดูเขาอย่างงง ๆ

รพินทร์ป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก

“ผมหวังไว้ว่าจะพบน้ำ แต่มันเพียงหวังเท่านั้น”

“อ้าว!”

หล่อนร้อง ทำตาโต จ้องเขาเขม็ง จอมพรานยิ้มกร้าน ๆ

“ผมอาจนำทางผิดก็ได้ แต่แผนที่ของพวกคุณชี้บอกไว้

อย่างนั้น และเราก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากจะตัดเขาใหญ่กัน
อย่างหักหาญเลย คุณมีตัวยาเคมีที่ว่าลักษณะเป็นเม็ดไว้ม
ในยามที่เราขาดน้ำไม่ใช่หรือ คุณบอกผมไว้ หรือว่าคุณเพียง
แต่หลอก”

เบลมองหน้าเขาอย่างค้นหาอีกครั้ง

“ถ้าจำเป็นจริง ๆ ก็มี แต่ตอนนี้ฉันเชื่อมือคุณ ก็เลยไม่
ได้ติดตัวไว้ มันอยู่ในหีบเวชภัณฑ์ส่วนกลาง เอาเถอะ ถ้าคุณ
หาน้ำไม่ได้จริง ๆ และถ้าจำเป็น เราจะใช้เม็ดยาสำเร็จรูปชนิด
นั้นแทนน้ำกันตายได้ แต่มันไม่เหมือนดื่มน้ำธรรมชาติหรอกนะ”

“ผมก็หวังไว้เช่นนั้น ถึงได้กล้าพาตัดขึ้นเทือกเขาอินทรี
นี่ ตอนนี้ น้ำดูเหมือนจะเป็นปัญหาสำหรับพวกเรามากที่สุด
แต่ถ้าคุณมีเครื่องช่วยมาพร้อมอย่างที่บอก เราก็ไปกันได้ คอย
ระวังเฉพาะการไต่เขาให้ปลอดภัยอย่างเดียวเท่านั้น”

“แปลว่านี่น้ำของเราหมดแล้วหรือ”

“อาจเหลือบ้างเล็กน้อยที่พวกลูกหาบ แต่คิดว่ารวมแล้ว
ทั้งหมดไม่เกิน 1 แกลลอน แบ่งกันกินวันนี้ก็หมดแล้ว”

มีเสียงเอะอะโวยวายในตอนที่สูงขึ้นไป แว่วลงมาได้ยิน
ถนัด รพินทร์และเบลสะดุ้ง ลุกตะกายขึ้นเกาะแส่หีนแล้วชะเง้อ
ขึ้นไปดูเห็นภาพของใครสองคนกำลังกลิ้งซูลมุนเป็นเงาอบแวบ
อยู่มองไม่ถนัด แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็ยุติลงอย่างรวดเร็ว โดย
การที่คนคู่นั้นลงมาติดอยู่ในซอกหินที่โผล่เหมือนงาแซงขวาง
ทางอยู่ รพินทร์วิหฤทัยขึ้นไปก็ได้รับคำตอบเรียบ ๆ จากคริสว่า

“นิดหน่อย อาจารย์กับเชิดวุธ ไกลสิ้นปะทะกันลงมา

เพราะเชือกขาด หรือมิฉะนั้นก็พวกข้างบนผูกไว้ไม่แน่น ฉันดัก
รับไว้ทันแล้ว ไม่มีอะไรมาก ถลอกกันเล็กน้อยเท่านั้น”

“เก่งมาก คริส!”

เขาบอกขึ้นไปอย่างใจจริง

“ระยำมาก สำหรับเส้นทางเดินของคุณที่กำหนดไว้วัน
นี้!”

หล่อนสวนตอบมา

“อย่าถือในวาจาอะไรของเขานะ เขาเป็นคนอย่างนี้เอง”

เบลกระซิบกับรพินทร์ เพราะได้ยินอย่างถนัด จอมพราน
ยักษ์ใหญ่

“ผมไม่ถือหรอก ทางมัน ‘ระยำ’ จริงๆ แต่พวกคุณก็
ยอมรับรู้ล่วงหน้าแล้ว และนี่เป็นครั้งแรกที่ดร.สแตนลีย์ หัวหน้า
ของพวกคุณเริ่มจะพลาด ความจริงเขาเป็นคนรอบคอบรัดกุม
ที่สุด...ไป เราเคลื่อนที่ต่อ”

เขาเตือนขึ้น เมื่อเห็นว่าอาการของหล่อนค่อยยังชั่วมาก
แล้ว

“คุณนำชี”

“ถ้าผมนำไปข้างหน้า จะไม่มีใครคอยช่วยคุณได้ทัน หาก
คุณพลาดอีก เพราะฉะนั้นคุณนั้นแหละได้ไปข้างหน้า!”

กล่าวจบเขาก็เอามือฟาดเบาๆ มาที่แก้มข้างของหล่อน
จนสะเทือนยวบ เบลหันขวับมาทำตาเขียว

“บ้า! อย่าเล่นอย่างนี้นะ ฉันไม่ชอบให้ใครมาตบกันฉัน
ยกเว้นแต่เวลา ‘เมค เลิฟ’ เท่านั้น ไม่งั้นมันกลายเป็นการ
กระตุ้นเร้ากันเล่นเฉยๆ ทำให้หงุดหงิดเปล่าๆ”

รพินทร์เป่าลมออกจากปาก

“ถ้างั้นก็ขอโทษ-ขอโทษเป็นอย่างมากเพราะไม่รู้มาก่อน
เลย ผมไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าคุณหรือคริสก็ตามเป็นเหมือน
เพื่อนผู้ชายคนหนึ่ง และเราก็ร่วมเป็นร่วมตายสนิทสนมกันที่สุด
วิสาสะของผมอาจเกินขอบเขตไป”

“ฉันก็ไม่ได้ถือว่ามันจะเกินขอบเขต แต่บอกแล้วว่ามัน
‘กระตุ้น’ มันเป็นอีโรติกไซนของฉัน ยิ่งกว่าการทำอย่างอื่นใด
ทั้งสิ้น จีบหน้าอกยิ่งดีกว่า และคุณเองก็พยายามที่จะหลีกเลี่ยง
ไม่ใช่หรือ ที่จะไม่ให้เกิดเรื่องทำนองนั้นขึ้นอีก เพราะฉะนั้น
อย่า! อย่ามาแตะต้องด้านหลังของฉันตั้งแต่ตะโพกลงไป มิฉะนั้น
คุณจะถูก ‘ข่มขืน’ อีก”

“ตกลง ผมจะไม่แตะต้อง หรือสัมผัสบริเวณหวงห้าม
ตำแหน่งนี้ของคุณอีก ถ้าไม่จำเป็น!”

เบลก้าวขึ้นเหยียบบนง่าหิน แล้วไต่ขึ้นไปทันทีด้วยวิญ-
ญาณทรหดของชาตินักสู้ ซึ่งซ่อนเร้นอยู่ภายในเรือนกายอัน
เพียบพร้อมไปด้วยวัตถุแห่งความใคร่ในสายตาของเพศตรงข้าม
ทั่วๆไป...

บัดนี้ ลักษณะของคณะ ดร.สแตนลีย์ทั้งหมด อยู่ใน
สภาพชมชานตะเกียกตะกายขึ้นสู่ยอดเขาสูงชัน ทางปีนป่าย
ลำบากและเต็มไปด้วยหินลื่นๆ ท่ามกลางความร้อนจ้าวจาก
ดวงตะวันและอากาศอันแสนจะระอุอ้าว ที่ละชั้น ที่ละซ่อ ของ
แก่งแก่งตะพักหินที่ค่อยๆ กระตืบๆ กันขึ้นไปอย่างทรหดและ
เสียงอันตรรายยิ่ง

หัวหน้าคณะคนหาระเบิดนิวเคลียร์ได้เลือดแล้วเป็นครั้งแรกของการออกเดินทางมาในครั้งนี้ หัวคิวขาของเขาแตกและบวมปูด เพราะการกลิ้งลงมาเอาหน้าโขกฟาดกับก้อนหินเมื่อครั้ง แต่ก็ไม่ได้ถึงกับหนักหนานัก คริสปีดพลาสติกเตอร์ให้ แล้วก็ชวนกันปีนป่ายต่อไปตามแนวการนำของบุญคำและลูกหาบ

เสียงวิทยุจากรพินทร์ดังเตือนมาตลอดเวลาไม่ให้ฝ่ายนายจ้างของเขาเร่งรีบ และคอยปรึกษาหารือออกคำสั่งชี้แนะบงการบุญคำอยู่เป็นระยะ ๆ ว่าสมควรไต่ขึ้นด้านไหน

ยิ่งขึ้นสูง แทนที่จะถูกลมบนช่วยในด้านความเย็นขึ้น อันเป็นธรรมชาติของภูเขา กลับกลายเป็นว่าพื้นหินที่เกาะไต่กันขึ้นไปนั้น ร้อนระอุผิดปกติสามัญของเปลวแดดที่แผดเผา ลมพัดได้จากการเข้าไปสู่ใต้ร่มเงาแดดแล้ว หินรอบตัวทุกด้านแม้แต่พื้นที่เหยียบยืนอยู่ ก็ยังร้อนผ่าวราวกับมีเตาไฟรมอยู่เบื้องล่าง ๆ บัดนี้ทุกคนเหงื่อโซกราวกับอาบน้ำ แม้แต่รพินทร์เอง

“เฮ้! นรกออยู่บนท้องฟ้าก็มีเหมือนกันหรือนี่”

เสียง คีธสบลันต์ดังออกมาจากเครื่องรับทุกเครื่องที่เปิดติดต่อกันหมด ขณะนั้น พันเอกแห่งยูเอสอาร์มี เชิดวุธ คริส และสแตนลีย์ พากันขึ้นไปยืนพักหอบ ควักผ้าขนหนูขึ้นมาเช็ดหน้าและลำคอ โดยขอแบ่งน้ำจากกระบอกของพวกลูกหาบแจกจ่ายกันดื่มอย่างสุดกระหาย

รพินทร์คุมหลังเบลออยู่ตลอดเวลา เพราะยังไม่ไว้วางใจนัก ทั้งระยะห่างลงไปเบื้องล่างประมาณ 20 เมตร หล่อนเกาะหินและปีนพลาตอีกหลายครั้ง เพราะกำลังแขนขาล้าไปหมด โชคดีที่พรานใหญ่ไต่ตามอยู่เบื้องหลัง คอยดันประคองและ

จุดรั้งไว้ พวกลูกหาบเองขณะนี้ก็พักเหนื่อยกันอยู่ตามชะง่อนต่าง ๆ ชั่วขณะ เห็นเรียงรายไล่ระดับกันขึ้นไปเป็นจุด ๆ โดยมีบุญคำขึ้นไปนั่งจ้องอยู่บนชะง่อนสูงสุด เอาผ้าขาวม้าออกมาคลุมหัวไว้ แลไกล ๆ เหมือนลิงเฒ่า

พักใหญ่ต่อมา ทั้งเบลและรพินทร์ก็ได้ตามขึ้นมาถึงบริเวณนั้นเป็นชันหินสีเทา กว้างขวางพอสมควรทีเดียว และเงาชะง่อนใหญ่เบื้องสูงขึ้นไปของภูเขาที่มองข้างล่างว่าเป็นห้วนหินอิทธิ บังแสงแดดไว้ให้ แม่ผมแดงทั้งกายลงนั่ง อ้าปากหอบ พวกอเมริกันที่ขึ้นมาก่อนแล้วหน้าแดงก่ำด้วยความเหน็ดเหนื่อยและความร้อน ส่วนเชิดวุธนั้น หน้าซีดจนเขียว ริมฝีปากแห้งแตกเป็นสะเก็ด

ในภาวะนี้...ไม่มีใครพูดอะไรออกมาได้มากนัก

รพินทร์ยิ้มปลอบใจให้กับทุกคนเมื่อไต่ขึ้นมาถึง ขณะนั้นมันเป็นเวลาเที่ยงเศษเล็กน้อย แปลว่าทั้งหมดเริ่มไต่เขากันขึ้นมาเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 4 ชั่วโมงแล้ว เขาตะโกนถามสองสามคำไปยังบรรดาพวกลูกหาบทุกคนที่ยืนสูงกันขึ้นไปยังตำแหน่งต่าง ๆ ซึ่งก็อยู่ในภาวะเหมือนสุนัขหอบแดดเช่นกัน แล้วหันมาทางกลุ่มนายจ้าง ซึ่งดูจะระโหยละเหี่ยป้อแป้ผิดไปจากสภาพการเดินทางทุกวันไปมาก

“อดทนหน่อยนะครับ”

พรานใหญ่เอ่ยขึ้นยิ้ม ๆ และมองไปที่คีธ ผู้กำลังเป่าลม

พรุๆออกทางปากพลางเดินเข้าไปหา ตบที่ไหล่หนาที่บราวกับ
หนอกกระติงของอเมริกันร่างยักษ์ผู้นั้น

“เมื่อคืนนี้คุณว่ายังไงนะ สงสัยว่านรกมีบนท้องฟ้าด้วย
งั้นรึ ก็ขอตอบว่ามี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตนรกดำที่เรากำลัง
ล่องลำเข้ามานี่”

“ผมเคยปีนเขาแถบแกรนด์แคนยอนเล่น มันแห้งแล้ง
คล้ายๆ อย่างนี้แหละ มีแต่ก้อนหินไม่มีพืชพันธุ์อะไรเลย แต่
พอขึ้นมาสูงๆ แล้ว ลมบนมันก็ยิ่งพัดเย็น ไม่ร้อนดับจิตเหมือน
อย่างภูเขาคินทรีนี่เลย!”

คือบอกเสียงเหือดๆ หมดอารมณ์ขบขันคึกคะนองอันเป็น
ปกติวิสัยโดยสิ้นเชิง

“รพินทร์ เมื่อวานนี้เราทั้งหมดเกือบจะถูกอย่างสดอยู่ใน
ทุ่งข้างล่างโน้น และวันนี้เรากำลังจะถูก ‘ปิ้ง’ อยู่บนภูเขาลูก
นี้ ผมรู้สึกว่าคุณหมิของภูเขาลูกนี้มันผิดปกติไปมากนะ”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างยากเย็น

พรานใหญ่ยังไม่ตอบ แต่มองไปยังเขตรูธ เห็นยีนเอา
หลังพิงก้อนหินเหม่อมองลงไปยังท้องทุ่งเบื้องล่าง ซึ่งเห็นลึบลัว
ลงไปอย่างปราศจากจุดหมาย แม้จะฝันทำตัวให้ดูว่าทรหดแข็ง
แกร่งเช่นไร ขาทั้งสองข้างที่ยืนเหยียบพื้นอยู่ยังสั่นริก ถัดไปก็
ปรายมองไปยังคริสติน่า เห็นหล่อนกำลังใช้สันมีดโบว์ประจำตัว
เคาะตรวจดูกับก้อนหินรอบๆ ตัว พร้อมทั้งพยายามพิจารณา-
ณาลักษณะ ตลอดจนจนสภาพแวดล้อมของมัน หล่อนเหลือบมา
ทางเขาโดยบังเอิญ ซึ่งจ้องมองดูอยู่ก่อนแล้ว จึงจ้องเขานิ่ง

เหมือนจะเอ่ยถามอะไร แต่ก็ไม่ปริปากออกมา นอกจากประกาย
ตาค้นหาสิ่งแว่วพิศวงเท่านั้น

เขาเดินเฉียดเข้าไปที่เขตรูธ กระซิบต่ำๆ ว่า

“หลวงพ่อบ้างไฟที่ผมให้ไว้...เอาขึ้นมาอาราธนาใส่ปาก
อมไว้”

นายทหารหนุ่มรุ่มร่าม มีอาการเหมือนจะเพ็งนึกขึ้นมา
ได้ รีบล้วงกระเป๋าเสื้อ ควักเอาอะไรชนิดหนึ่งขึ้นมาพนมใน
มือ จบบุชาเหนือศีรษะ แล้วใส่ปากอมตามคำสั่ง รพินทร์ก้าว
ผ่านหน้าตรงไปยังคริส ผู้จับตาเป้งอยู่ที่เขาด้วยดวงตาอันแห่ง
ผาก

“มีคำสบถสาปแช่งติดปากของพวกคุณอยู่ประโยคหนึ่ง
ว่า ‘โก ทูเฮลล์’ และถ้าคุณจะคิดตำผมอยู่ในใจด้วยประโยค
นี้ละก็ ไม่จำเป็นหรอกครับ เพราะว่า ขณะนี้เราทุกคนอยู่บน
ขอบของ ‘เตานรก’ แล้ว”

หล่อนป้ายหลังมือเช็ดริมฝีปาก แล้วเม้มสนิท ก่อนจะ
พูดแผ่วเบาว่า

“นี่เรากำลังอยู่บนยอดโดยอดหนึ่งของภูเขา ซึ่งภายใต้
ลงไปเป็นลาวากำลังเดือดระอุอยู่ใช่ไหม?”

รพินทร์ยิ้มนิดหนึ่ง

“คุณเป็นนักเคมีฟิสิกส์ เป็นนักธรณีวิทยา และเมื่อ
หยกๆ นี้ คุณก็พยายามจะสังเกตสภาพของหินรอบตัวคุณอยู่
แล้ว แต่ผมสาบานว่าผมไม่รู้ตัวมาก่อนเลย ไต่ขึ้นมาถึงกลาง
เขาจึงเริ่มเอะใจ สังเกตไหม สัตว์ลี้กตัว แม้กระทั่งแมลงมันก็
ยังไม่กล้าอาศัยอยู่”

คำพูดของเขาดังได้ยินไปทั่วทุกคน

“กอดแดมนม!”

สแตนลีย์ อันเป็นคนสุขุมเยือกเย็น และสุภาพที่สุดในคณะ ผรุสวาทขึ้นเป็นครั้งแรก-ครั้งแรกจริง ๆ นับตั้งแต่รู้จักและเดินทางมาด้วยกัน จ้องเขาถ่มมึงทิ้ง

“คุณบ้ายังไง หรือมีแผนการอะไรถึงพาเราปีนขึ้นมาบนภูเขานรกนี้?”

จอมพรานควักแผนที่ของฝ่ายนายจ้างออกมาสะบัดให้ทุกคนดู ตอบเรียบ ๆ ว่า

“ช่วยไม่ได้เลย ผมนำทางมาตามแผนที่ของพวกคุณ จะเสี่ยงไปทางอื่นก็ไม่ได้ ทุกคนเห็นแล้วว่าทิวเขาสูงชันนั้นขวางกั้นหน้าเราทั้งหมดไว้ ราวกับจะโอบล้อมจักรวาลที่เดียว ยกเว้นแต่ว่า เราจะย้อนกลับไปยังห้วยเสือร้อง และก็เริ่มต้นตั้งทิศกันใหม่ ซึ่งจะเสียเวลาอีกอย่างน้อยเป็นแรมเดือน กว่าจะตีอ้อมเข้าเส้นทางอันถูกต้องตามแนวในแผนที่นี้!”

หัวหน้าคณะอ้าปากค้างตะลึง แล้วทุบก้อนลงกับฝ่ามืออีกข้างหนึ่ง ทิ้งกายฮวบลงนั่งข้างๆ เบลที่นอนตะแคงหอบอยู่อย่างหมดอาลัยตายอยาก คริสขยับตัว เอื้อมมือมากระชากแผนที่ในมือของเขาไปคลี่ดูอย่างละเอียด แล้วระบายลมหายใจเอือกใหญ่

“ถูกต้องไหม คริส หรือว่าผมมีเล่ห์กลอะไร?”

รพินทร์ถามมาเรียบ ๆ

แม่ผมทอง ทรดกายลงนั่งข้างๆ หัวหน้าคณะของหล่อน

“เขานำทางมาตรงตามแผนที่ของเราถูกต้องแล้วค่ะ

อาจารย์ และเขาก็คงไม่รู้ล่วงหน้ามาก่อนว่า บนส่วนที่สูงชันมานี้ มันมีเค้าว้าต่อไปในอนาคตข้างหน้าอีกสักหลาย ๆ พันปี มันก็จะกลายเป็นภูเขาไฟ แต่ขณะนี้ต่ำลึกลงไปเบื้องล่างของยอดส่วนนี้ประมาณ 3-4 พันฟุต จะต้องมิลาวาปะทุเดือดอยู่แน่ๆ”

“คริส คุณรู้ และน่าจะเข้าใจอะไรได้ดีกว่าคนอื่น ๆ ช่วยอธิบายให้หัวหน้าของคุณเข้าใจที่เกิด ตอนนี้อย่าว่าคุณน่าจะมีสถิติสัมพัทธ์น้อยกว่าคนอื่น ๆ”

รพินทร์บอกมาด้วยสีหน้าปกติตายด้านเช่นเดิมของเขา

“เออละ คุณไม่ต้องห่วงหรอก ขอทราบแต่เพียงว่าอุณหภูมิที่เรา กำลังเผชิญอยู่นี้มันจะเพิ่มขึ้นอีกไหม ในเส้นทางที่คุณจะนำไต่ขึ้นไป”

คริสติน่าถามอย่างเป็นทางการ

“จุดศูนย์กลางที่ร้อนที่สุด ผมว่าอยู่บริเวณที่เรา มาหมดแรงพักกันตรงนี้แหละ อย่างมากที่สุดก็คงไม่เกิน 75 องศา ซี.ร้อนนะร้อนแน่ แต่รับรองว่าจะไม่ถึงกับมีใครสุก หรือตายไปเสียก่อนหรอก อุณหภูมิจะลดลงกว่านี้ เมื่อเราไต่ขึ้นบนซอกปีกของอินทรีอันเป็นเป้าหมายที่กำหนดไว้”

“คุณแน่ใจได้ยังไงว่าถ้าเราขึ้นไปถึงที่นั่น ความร้อนจะลดน้อยลง”

ผู้ที่โต้ตอบกับเขาในขณะนี้ มีเพียงคริสคนเดียว แต่เป็นไปในลักษณะปรึกษาหารือมากกว่าทู่เถียง หรือตั้งแง่จับผิดใดๆ จอมพรานชี้มือข้ามไหล่ด้านหลังของหล่อนไปทางด้านขวามือ ของการบ่ายหน้าขึ้นหายอด แล้วบอกด้วยเสียงเรียบสุภาพของเขาว่า

“มีปล่องแหวน อันควรจะเป็นปากปล่องที่ลาวาจะพุ่งทะลักออกมาอยู่ทางด้านโน้น ห่างจากที่เราอยู่กันนี้ออกไปราว 150 เมตร ผมประมาณเอาเอง ขอให้คุณลองใช้กล้องส่องทางไกลสังเกตดู จะเห็นไอความร้อนระเหย อากาศเหนือบริเวณนั้นจะเป็นเปลวระยับเหมือนมองผ่านเตาไฟขนาดใหญ่ ผมเพิ่งเห็นตอนที่เรามาได้ประมาณ 1 ใน 4 ของเส้นทางก่อนจะมาถึงที่นี่ ถึงได้บอกให้บุญคำพยายามเลี้ยวไตออกไปทางด้านซ้ายอยู่ตลอดเวลา คือต้องการจะหลบห่างปากปล่องที่มีไอความร้อนระเหยขึ้นมานั้นให้มากที่สุด”

คริสลุกขึ้นยืนทันที ฉวยกล้องส่องทางไกลออกมาส่องสำรวจตามแนวทิศทางที่เขาชี้บอก แล้วหล่อนก็ครางออกมาในลำคอ

มันจริงตามที่พรานใหญ่บอกทุกประการ ห้างลิบๆ ออกไปทางหมู่หินด้านขวามือ อากาศบริเวณนั้นเป็นไอระยับไปด้วยความร้อน ลั่นพลิวเป็นระลอก และมีม่านควันสีขาวๆ บางๆ ลอยกรุ่นขึ้นมาเป็นระยะ แทบจะสังเกตไม่เห็นด้วยตาเปล่า ท่ามกลางแสงแดดแผดจ้าเช่นนี้ หรือมิฉะนั้นก็อาจมองแทบกลืนไปกับหมู่เมฆอันเป็นฉากหลังที่เห็นอยู่ทั่วๆ ไป

สแตนลีย์ คีธ รีบใช้กล้องส่องทางไกลประจำตัวออกมาตรวจดูบ้างทันที แล้วกระเดือกลำคออันแห้งผาก

“พระเจ้า!...” อเมริกันอาวุโสครางออกมาแหบๆ เบิกตากว้าง “ทำไมคุณไม่เตือนให้เรา รู้กันบ้างเลย ระหว่างที่ปีนกันขึ้นมา ว่ามีปล่องทางพ่นออกของความร้อนอยู่ทางด้านนั้น?”

“มันไม่มีประโยชน์อะไรที่ผมจะต้องบอกให้พวกคุณรู้ระหว่างที่ปีนกันขึ้นมา ลำพังเตือนและคอยระวังไม่ให้พวกคุณพลัดหล่นลงไปก็หนักพอแรงแล้ว ขอรับรองได้ว่า ระหว่างที่เราอยู่บนนี้ มันจะยังไม่พ่นลาวาออกมาหรอก เพียงแต่ไอระเหยของความร้อนชนิดเบาบาง บางส่วนเท่านั้น บอกแล้วว่าภูเขาลูกนี้ยังไม่ได้เป็นภูเขาไฟ เพียงแต่มีเค้าว่า อีกหลายพันหลายหมื่นปีในอนาคตมันอาจเป็นเท่านั้น ผมคำนวณดูแล้ว ถ้าเราพอจะทนความร้อนระอุขนาดนี้ได้ มันก็จะไม่มากไปกว่านี้หรอก ขอให้ผ่านพ้นตอนนี้ไปเสียก่อนเท่านั้น”

ขณะนั้นเอง เสียงวิหิตที่เหน็บติดเอวของทุกคน ก็แว่วเสียงบุญคำโวยออกมาว่า

“วู๊! นาย สั่งมาเร็ว จะเอาอย่างไรต่อไป บุญคำกับไอพวกนี้กำลังจะกลายเป็นไก่อบปิ้งอยู่แล้ว”

รพินทร์หัวเราะหึๆ พูดยตอบไปเบาๆ จากเครื่องเขาวัว “ถ้าสุกได้ก็ดี ประเดี๋ยวขึ้นไปก็จะได้กินเสียเลย...เฉยๆ ก่อนเถอะ ตาคำอยู่ตรงนั้นก่อน ประเดี๋ยวจะบอกให้ว่าจะไต่ขึ้นทางไหน”

บุญคำลุกขึ้นยืน สะบัดผ้าขาวม้าที่คลุมหัวอยู่พับพับแล้วชะเง้อมองไปรอบๆ จากนั้นก็ทำดีไบ้ โบกไม้โบกมือกับเจ้านายของแก โดยชี้ไปยังตำแหน่งที่ฝ่ายนายจ้างทุกคนกำลังส่องกล้องดูอยู่ในขณะนี้ เสียงรพินทร์ทวาดออกไปว่า

“เออ เห็นแล้ว ไม่ต้องบอกหรอก”

เสียงเบลร้องขอน้ำขึ้นอีกอย่างน่าสมเพช สองสามอีกสุดท้ายซึ่งยังไม่ทันจะช่วยให้หมดความกระหาย หล่อนได้รับจากกระตักสำรองของคริสติน่า ซึ่งขอแบ่งมาจากกระบอกไม้ไผ่ของพวกลูกหาบ เมื่อรพินทร์ร้องถามขึ้นไปเรื่องน้ำ ก็ได้รับคำตอบว่าน้ำทั้งหมดของทุกคนที่เคยเหลืออยู่นั้น บัดนี้เกลี้ยงจนหมดไปแล้ว เพราะทุกคนล้วนต้องการและใช้หมดเปลืองไปในระหว่างปีนภูเขาอันเปรียบเหมือนเตานรกลูกนี้

เขาก็ตัดสินใจในทันทีนั้น

“เคลื่อนที่ต่อเถิดครับ อยู่ที่นี่นานเท่าไร ก็เหมือนเราเอาตัวเองเข้าไปอย่างเตาไฟนานเท่านั้น แทนที่จะได้พักเหนื่อย กลับจะยิ่งหมดกำลังอดโรยมากขึ้น”

สแตนลีย์เช็ดเหงื่อที่เกาะพราวหน้าอีกครั้ง หันไปจุดแขนเบลผู้นั่งหมดเรี่ยวหมดแรงอยู่ ดึงให้ยืนขึ้น บอกง่ายๆว่า

“ไป!”

แล้วก็เอาตัวเบลไต่จากที่มาหยุดพักกันขึ้นไปก่อน คือปีนตามไปเป็นคนที่สาม คริสติน่ายังหยุดยืนมองหน้าเขาอยู่เช่นนั้น แม้รพินทร์จะพยักหน้าเป็นความหมายให้เคลื่อนที่ หล่อนก็ยังยืนเฉย เขาจึงเดินไปตบหลังเชิดวุธ

“อย่าช้าครับ คุณวุธ และในภาวะนี้ ไม่ต้องห่วงใครทั้งสิ้น นอกจากตัวเองเท่านั้น”

ก่อนจะเกาะแก่งหินรังตัวขึ้นได้ เชิดวุธกระซิบเขาว่า

“ผมรู้สึกชุ่มชื้นและลดความร้อนภายในได้มากทีเดียว หลวงพ่อของพี่ศักดิ์สิทธิ์จริงๆ ในเรื่องนี้”

“อม และอาราธนาเข้าไว้ทุกขณะ แล้วก็อย่าเพลอกลิ้นหลุดเข้าไปในลำคอละ เอาใส่ไว้ใต้ลิ้นเป็นดีที่สุด”

กล่าวจบ เขาก็ดันส่งกันของนายทหารรุ่นน้องให้ปีนป่ายขึ้นไปตามเส้นทางมหาวิบากนั้น พร้อมกัน ก็ดีมือเป็นสัญญาณบอกให้บุญค่านำเสียงออกทางด้านซ้ายฉีกเส้นทางเดิมออกไปอีก เพื่อให้ห่างพ้นจากแนวปากปล่องไอร้อนอันระเหยขึ้นมาจากใต้พื้นภูเขาด้านล่าง พร้อมทั้งเตือนให้แกคอยสำรวจด้วยว่า ในทิศทางที่อ้อมเสียงไปนั้นพอจะสังเกตเห็นปล่อง หรือช่องเหวลึกลงไปตำแหน่งใดอีกบ้างหรือไม่ ที่ส่งไอร้อนระอุขึ้นมา

เสียงตาคำร้องเพลงยี่เกสปัตติสีปदनของแกโหวกเหวกออกมาตามสันดานนิสัย ซึ่งไม่มีใครสนใจ เกิด เส่ย จัน และลูกหาบทุกคู่ แม้กระทั่งอุทะและพะโต อันเป็นลูกหาบอาสาสมัครมาด้วยความจงรักภักดี ก็พิสูจนแล้วให้เห็นถึงธาตุแท้แห่งความทรหดอดทนสุดใจขาดดิน ไม่มีใครปรียากบ่นถึงความร้อนชนิดแทบดับแดกนั้นสักคนเดียว

ทุกคนกัดฟันแบกหิ้วสัมภาระบุกบันกันขึ้นไปราวกับมดหรือปลวกงาน ไม่มีใครระย่อทอดถอยเลย ในเมื่อตระหนักดีว่า...เส้นทางสายนี้มีรพินทร์ ไพรวลย์เป็นผู้ชี้แนะเส้นทาง

จบตอน 'จิตรางคนาค'

ขอรับคำขอบคุณจาก ณ บ้านวรรณกรรม และ พนมเทียน

พร้อมเชิญชวนให้หาความสำราญต่อในตอน

'นาคเทวี'